

॥ श्रीः ॥

पातञ्जलसूत्राणि ।

व्यासभाष्यवाचस्पत्यसहितानि ।

इदं पुस्तकं

एल्फिन्स्टन् पाठशालाध्यापकेन

बोडसोपाह्व गणेशभट्टसूनुना राजारामेण
संशोधितम् ।

तच्च

मुम्बापुरवर्तिराजकीयग्रन्थशालाधिकारिणा प्रकाशितम् ।

प्रथमावृत्तिः

शकाब्दाः १८१४. सनाब्दाः १८९२.

मूल्यं सपादरूप्यकत्रयम्

मुम्बय्याम्

जावजी दादाजी इत्येतेषां निर्णयसागराख्यमुद्रणयन्त्रालये
मुद्रितम् ।

॥ श्रीः ॥

उपोद्घातः

श्रीमता जगदीश्वरेण स्वसृष्टजनहिताय सकलवेदादिशास्त्राणि प्रादुर्भावितानि तानि च स्वस्वाधिकारमनुसृत्य यथाविध्यध्ययनादिद्वारा संसेवितानि चेदवश्यं यथोक्तं फलं संपादयेयुरित्यसकृत् प्रतिपादितं महर्षिभिः । जनहितं च यद्यपि सर्वोऽपि जनः सुखं मे भूयादित्यजस्रमाशास्त इति प्रसिद्धमेव तथापि स वि-
षयोपभोगजनितानागमापायिनो दुःखोदकान् सुखाभासानेव सुखं मन्यमानः तदर्थमेवानवरतं प्रयतमानो यथार्थमनाद्यनन्तं कण्ठचामीकरमिव नित्यसिद्धम-
प्यात्मसुखं समुपेक्षमाणश्च कथमयं तादृशं यथार्थं सुखं लभेत कथं च संचितक-
र्मादिजनितं दुःखत्रयं जह्यादिति कृपया तादृशजनस्य समस्तदुःखहानाय निर-
तिशयानन्दलाभाय वेदार्थमर्यादासंरक्षणाय चेश्वर एव तत्तन्मुनिरूपेणावतीर्य शि-
क्षाकल्पाद्यङ्गानि न्यायवैशेषिकसांख्ययोगपूर्वोत्तरमीमांसारूपाणि दर्शनान्युपाङ्गानि च प्रकाशयामास । एतेषामेव वेदादीनां यथाधिकारं परिशीलनेन प्राणिनां धर्मार्थ-
काममोक्षरूपाणां चतुर्णां पुरुषार्थानामप्रत्यूहसिद्धिर्भवति । शास्त्रीयज्ञानप्रसव-
भूमिः सर्वैयमेव । यद्यप्येषां दर्शनानामापाततः परस्परं विरोधो भासते तथापि
अल्पज्ञानां प्रथमत एव सूक्ष्मवस्तुनि प्रवेशो न भवेदिति क्रमेण स्थूलसूक्ष्मविषया-
णामधिकारितारतम्येन ज्ञानं भवेदिति प्राण्यनुग्रहायैवेयं सोपानरूपा दर्शनपरंपरा
भगवता निर्मिता । वस्तुतः सर्वाणीमानि दर्शनानि दुःखनिवृत्त्यर्थानि निरतिश-
यानन्दलक्षणमोक्षप्राप्त्यर्थानि चेति प्रतिपादितमनेकत्राचार्यैः । तादृशानन्दला-
भश्च विवेकवैराग्यादिना चित्तशुद्धौ सत्यां गुरुपसत्तिपूर्वकं श्रवणेनासंभावनां
मननेन विपरीतभावनां च निराकृत्य निदिध्यासलक्षणयोगाभ्याससहकृतात्मज्ञा-
नेनैव संपादनीयः ।

तदुक्तं योगरसायने ॥

कुले महति जातेन स्वात्मनः श्रेय इच्छता ।

आत्मज्ञाने श्रमः कार्यो यज्ज्ञात्वामृतमश्नुते ॥

पुंप्रकृत्योः कथामेव शिवशक्त्योस्तथैव च ।

यः शृणोति नरो भक्त्या निष्पापः सोऽभिजायते ॥

स गुणी स च धर्मिष्ठः स विवेकी स बुद्धिमान् ।
 ब्रह्मज्ञाने मतिर्यस्य शेषाः पशुसमा नराः ॥
 ग्रामे गोश्वत्खरोष्ट्राद्या अरण्ये हरिणादयः ।
 यथैते पशवो मूढास्तथात्मानं न वेत्ति यः ॥
 सर्वेषां तु पदार्थानामभ्यासः कारणं परम् ।
 अनभ्यासेन मर्त्यस्य प्राप्तो योगोऽपि नश्यति ॥
 अभ्यासेन स्थिरं चित्तमभ्यासेनानिलच्युतिः ।
 अभ्यासेन परानन्दो ह्यभ्यासेनात्मदर्शनम् ॥
 अभ्यासेनात्मसंवादो ह्यभ्यासेनान्यरूपता ।
 अभ्यासेन समुत्क्रान्तिरभ्यासेनाणिमादयः ॥
 श्रुत्वापि यदनभ्यासो लौल्यं निद्राजने रतिः ।
 विरुद्धशास्त्रश्रवणमेतद्योगविनाशनम् ॥
 असत्सङ्गाद्रुणशोऽपि विषयासक्तमानसः ।
 अकस्मात्प्रलयं याति गीतरक्तो यथा मृगः ॥
 विषयेष्वपि कष्टोऽयं विषयः स्त्रीतिनामतः ।
 जीवत्यन्यैः किलाकृष्टः स्त्रियाकृष्टो न जीवति ॥
 स्त्रीरत्नं ध्यातमात्रं तु ब्रह्मणोऽपि मनो हरेत् ।
 किं पुनश्चेतरेषां तु विषयेच्छानुवर्तिनाम् ॥
 स्त्रीरत्नं मोहनं सृष्टं दृष्टमाशीविषोपमम् ।
 यदीच्छेदात्मनः श्रेयो मनसापि न चिन्तयेदिति ॥

मार्कण्डेयपुराणे ॥

संसार तव दुष्पारपदवी न दवीयसी ।
 अन्तरा दुस्तरा न स्युर्मन्दिरे मदिरेक्षणाः ॥
 सङ्गः सर्वात्मना त्याज्यः स चेत्त्यक्तुं न शक्यते ।
 स सद्भिः सह कर्तव्यः सन्तः संसारभेषजम् ॥
 कामः सर्वात्मना हेयः स चेत्त्यक्तुं न शक्यते ।
 मुमुक्षां प्रति कर्तव्यः सा च तस्यापि भेषजमिति ॥

वासिष्ठे ॥

मोक्षद्वारे प्रतीहाराश्चत्वारः परिकीर्तिताः ।
 शमो विवेकः संतोषश्चतुर्थः साधुसङ्गमः ॥

वासना द्विविधा प्रोक्ता शुद्धातिमलिना तथा ।
 शुद्धा जन्मक्षये हेतुर्मलिना जन्मकारणम् ॥
 शुभाशुभाभ्यां मार्गाभ्यां वहन्ती वासनासरित् ।
 पौरुषेण प्रयत्नेन योजनीया शुभे पथि ॥
 न तदस्ति जगत्कोशे शुभकर्मानुपालिना ।
 यत्पौरुषेण शुद्धेन न समासाद्यते जनैः ॥
 शुभवासनया चेतो महत्या जायते महत् ।
 आत्मानं चिन्तयन् रुद्रं नन्दो रुद्रत्वमागतः ॥
 क्षुद्रवासनया चेतः क्षुद्रतामेति नित्यशः ।
 पिशाचविभ्रमात्सुप्तः पिशाचान्निशि पश्यति ॥
 यदातिशययुक्तेन विश्वामित्रेण विप्रता ।
 भूयो भूयः प्रयुक्तेन दुष्प्रापा तपसाजिता ॥
 प्रणयेन यमं जित्वा कृत्वा वचनसंगरम् ।
 परलोकाद्गुपानीतः सावित्र्या सत्यवान्पतिः ॥
 न सोऽस्त्यतिशयो लोके यस्यास्ति न फलोदयः ।
 अतः कार्यः प्रयत्नस्तु सद्भिः शिवफलाप्तये ॥
 वासनाबागुराकृष्टो मनोहरिणको वृणाम् ।
 परां विवशतामेति संसारतरुगुल्मके ॥
 तस्मात्प्रजागरः कार्यः प्रबुद्धेन दिवानिद्राम् ।
 न मुष्णन्ति छलाद्यस्मात्कामक्रोधादयोऽपि चेति ॥

पुराणान्तरे ॥

श्लोकार्धेन प्रवक्ष्यामि यच्चोक्तं व्यासकोटिभिः ।
 ममेति मूलं दुःखस्य न ममेति च निर्वृतिः ॥
 निर्ममत्वं विरागाय वैराग्याद्योगसंगतिः ।
 योगात्संजायते ज्ञानं ज्ञानान्मुक्तिः प्रजायते ॥
 उपभोगेन पुण्यानां प्राक्तनानां तथांहसाम् ।
 कर्तव्यमिति नित्यानामकामकरणात्तथा ॥
 असंचयादपूर्वस्य क्षयात्पूर्वार्जितस्य च ।
 कर्मणो बन्धमाप्नोति शरीरं न पुनः पुनः ॥

अथेह कथ्यतेऽस्माभिः कर्मणां येन बन्धनम् ।
 छिद्यते सदुपायेन श्रुत्वा तत्र प्रवर्त्यताम् ॥
 अष्टावङ्गानि योगस्य यमो नियम आसनम् ।
 प्राणायामश्चतुर्थं स्यात्प्रत्याहारश्चपञ्चमम् ।
 धारणा ध्यानमपि च समाधिः स्यात्तथाष्टमम् ॥

भगवद्गीतायामपि ॥

पार्थनैवेह नामुत्र विनाशस्तस्य विद्यते ।
 न हि कल्याणकृत्कश्चिद्गुर्गतिं तात गच्छति ॥
 प्राप्य पुण्यकृतांल्लोकानुषित्वा शाश्वतीः समाः ।
 शुचीनां श्रीमतां गेहे योगभ्रष्टोऽभिजायते ॥
 अथवा योगिनामेव कुले भवति धीमताम् ।
 एतद्धि दुर्लभतरं लोके जन्म यदीदृशम् ॥
 तत्र तं बुद्धिसंयोगं लभते पौर्वदेहिकम् ।
 यतते च ततो भूयः संसिद्धौ कुरुनन्दन ॥
 पूर्वाभ्यासेन तेनैव ह्रियते ह्यवशोऽपि सः ।
 जिज्ञासुरपि योगस्य शब्दब्रह्मातिवर्तते ॥
 प्रयत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः ।
 अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम् ॥
 तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
 कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ॥
 योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना ।
 श्रद्धावान्भजते यो मां स मे युक्ततमो मत इति ॥

तथा ज्ञानाभिः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथेत्यादिवाक्यैरपि योगविकल-
 ज्ञानेन संचितक्रियमाणकर्ममात्रस्य नाशो योगसहकृतेन तु प्रारब्धकर्मणोऽपीत्ये-
 वोपदिश्यते । अत एव चक्रभ्रम्यादिदृष्टान्तैर्जावन्मुक्त्यवस्थोपपादिता शास्त्रे ।
 तस्माच्छानी त्वामैव मे मतमित्यादावपि तादृशज्ञानयुक्त एव विवक्षित इत्युक्तद-
 शनेषु योगाख्यदर्शनस्य तत्त्वज्ञाने मुख्यसाधनत्वाद्भगवता पतञ्जलिना तद्दर्शनं
 सूत्ररूपेण विरचितं तच्चातिसूक्ष्ममतिगम्भीरं चेति श्रीमद्वेदव्यासाचार्यैर्ब्याख्यातं
 तद्याख्यानमपि सूक्ष्मं गम्भीरं चेति श्रीमत्पण्डदर्शनाचार्यवाचस्पतिमिश्रैस्तद्विवृतम् ।
 तस्य चत्वारः पादाः । तत्र प्रथमे समाधिपादे एकपञ्चाशत्सूत्राणि तैर्योग-

स्योद्देशनिर्देशौ वृत्तिभेदा योगोपाया योगभेदाश्च क्रमेण प्रदर्शिताः । द्वितीये साधनपादे पञ्चपञ्चाशत्सूत्राणि तैः क्रियायोगः क्लेशाः कर्मणां विपाकाः तद्दुःखत्वं कायव्यूहाश्च यथाक्रमं वर्णिताः । तृतीये विभूतिपादे चतुष्पञ्चाशत्सूत्राणि तैरन्तरङ्गाङ्गानि परिणामा विभूतिसंयोगो विवेकजं ज्ञानं च प्रपञ्चितम् । चतुर्थे कैवल्यपादे चतुस्त्रिंशत्सूत्राणि तैर्मुक्त्यर्हचित्तं धर्ममेधः समाधिर्द्रव्यी च मुक्तिः प्रसंगादन्यदप्युपयुक्तं प्रतिपादितम् ।

शोधनार्थमुपलब्धप्राचीनलिखितपुस्तकानि ।

१ लेले इत्युपनामक काशिनाथवामनशर्मणः भाष्यवाचस्पत्यसहितं च ।

२ रायल्लएशिआटिक् इत्याख्यपुस्तकसंग्रहालयस्थं भाष्यवाचस्पत्यसहितं च ।

३ डेक्कनकालेजस्थं भाष्यपुस्तकद्वयम् ।

४ श्रीजीवानन्दविद्यासागरभट्टाचार्येण कलकत्तानगरे मुद्रितं भाष्यवाचस्पत्यसहितं च ।

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

योगदर्शनम्

पातञ्जलसूत्राणि

ॐ अथ योगानुशासनम् ॥ १ ॥

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ।

यस्त्यक्त्वा रूपमाद्यं प्रभवति जगतोऽनेकधानुग्रहाय
प्रक्षीणक्लेशराशिर्विषमविषधरोऽनेकवक्त्रः सुभोगी ।
सर्वज्ञानप्रसूतिर्भुजगपरिकरः प्रीतये यस्य नित्यम्
देवोद्दीशः स वोऽव्यात्सितविमलतनुयौगदो योगयुक्तः ॥ १ ॥
अथ योगानुशासनम् । अथेत्ययमधिकारार्थः । योगानुशासनं

नमामि जगदुत्पत्तिहेतवे वृषकेतवे ।

क्लेशकर्मविपाकादिरहिताय हिताय च ॥ १ ॥

नत्वा पतञ्जलिमृषि वेदव्यासेन भाषिते ।

संक्षिप्तस्पष्टवद्वर्था भाष्ये व्याख्या विधीयते ॥ २ ॥

इह हि भगवान्पतञ्जलिः प्रारिप्सितस्य शास्त्रस्य संक्षेपतस्तात्पर्यार्थं प्रेक्षावत्प्रवृ-
त्त्यङ्गं श्रोतुश्च सुखावबोधार्थमाचिख्यासुरादाविदं सूत्रं रचयाञ्चकार । अथ योगानु-
शासनम् । तत्र प्रथमावयवमथशब्दं व्याचष्टे । अथेत्ययमधिकारार्थः । अथैष ज्योति-
रिति वत् । नत्वानन्तर्यार्थः । अनुशासनमिति हि शास्त्रमाह अनुशिष्यतेऽनेनेति
व्युत्पत्त्या । न चास्य शमदमाद्यनन्तरं प्रवृत्तिः अपि तु तत्त्वज्ञानचिख्यापयिषा-
नन्तरं जिज्ञासाज्ञानयोस्तु स्याद्यथाम्नायते तस्माच्छान्तो दान्त उपरतस्ति तिश्रुः
समाहितो भूत्वात्मन्येवात्मानं पश्येदिति । शिष्यप्रभृतपश्ररणरसायनाद्युपयोगान-
न्तर्यस्य च संभवेऽपि नाभिधानं शिष्यप्रतीतिप्रवृत्त्योरनुपयोगात्प्रामाणिकत्वे योगा-
नुशासनस्य तदभावेऽप्युपेतत्वादप्रामाणिकत्वे च तद्भावेऽपि हेयत्वादेतेन तत्त्वज्ञा-
नचिख्यापयिषयोरानन्तर्याभिधानं परास्तम् । अधिकारार्थत्वे तु शास्त्रेणाधिक्रियमा-
णस्य प्रस्तुतमानस्य योगस्याभिधानात्सकलशास्त्रतात्पर्यार्थव्याख्यानेन शिष्यः

शास्त्रमधिकृतं वेदितव्यम् । योगः समाधिः । स च सार्वभौमश्चि-
त्तस्य धर्मः । क्षितं मूढं विक्षिप्तमेकाग्रं निरुद्धमिति चित्तभूमयः ।
तत्र विक्षिप्ते चेतसि विक्षेपोपसर्जनीभूतः समाधिर्न योगपक्षे

मुखेनैव बोधितश्च प्रवर्तितश्च भवतीति निःश्रेयसस्य हेतुः समाधिरिति हि श्रुति-
स्मृतीतिहासपुराणेषु प्रसिद्धम् । ननु किं सर्वसंदर्भगतोऽथशब्दोऽधिकारार्थः
तथा सत्यथातो ब्रह्मजिज्ञासेत्यादावपि प्रसङ्ग इत्यत आह । अयमिति । ननु
हिरण्यगर्भो योगस्य वक्ता नान्यः पुरातन इति योगियाज्ञवल्क्यस्मृतेः कथं पतञ्ज-
लेर्योगशास्त्रकर्तृत्वमित्याशङ्क्य सूत्रकारेणानुशासनमित्युक्तम् । शिष्टस्यानुशासनं न
तु शासनमित्यर्थः । यदाऽयमथशब्दोऽधिकारार्थस्तदैव वाक्यार्थः संपद्यत इत्याह ।
योगानुशासनं शास्त्रमधिकृतमिति । ननु व्युत्पाद्यमानतया योगोऽत्राधि-
कृतो न तु शास्त्रमित्यत आह । वेदितव्यमिति । सत्यम् । व्युत्पाद्यमानतया योगः
प्रस्तुतः स तु तद्विषयेण शास्त्रेण करणेन व्युत्पाद्यः । करणगोचरश्च व्युत्पादकस्य
व्यापारो न कर्मगोचर इति कर्तृव्यापारविवक्षया योगविषयस्य शास्त्रस्याधिकृतत्वं
वेदितव्यम् । शास्त्रव्यापारगोचरतया तु योग एवाधिकृत इति भावः । अधिका-
रार्थस्य चाथशब्दस्यान्यार्थं नीयमानोदकुम्भदर्शनमिव श्रवणं मङ्गलायापि कल्पत
इति मन्तव्यम् । शब्दसंदेहनिमित्तमर्थसंदेहमपनयति । योगः समाधिरिति ।
युज समाधावित्यस्माद्व्युत्पन्नः समाध्यर्थो न तु युजिर्योग इत्यस्मात्संयोगार्थं
इत्यर्थः । ननु समाधिरपि वक्ष्यमाणस्याङ्गिनो योगस्याङ्गम् । न चाङ्गमेवाङ्गीत्यत
आह । स च सार्वभौमः । चत्स्वर्थेऽङ्गादङ्गिनं भिनत्ति भूमयोऽवस्था वक्ष्यमाणा
मधुमती मधुप्रतीका विशीका संस्कारशेषास्ताश्चित्तस्य तासु सर्वासु विदितः सार्वभौ-
मश्चित्तवृत्तिनिरोधलक्षणो योगः । तदङ्गं तु समाधिर्नैवंभूतः । व्युत्पत्तिनिमित्तमा-
त्राभिधानं चैतद्योगः समाधिरिति । अङ्गाङ्गिनोरभेदविवक्षाभात्रेण प्रवृत्तिनिमित्तं
योगशब्दस्य चित्तवृत्तिनिरोध एवेति परमार्थः । वृत्तयो ज्ञानान्यात्माश्रयाण्यत-
स्तन्निरोधोऽप्यात्माश्रय एवेति ये पश्यन्ति तन्निरासायाह । चित्तस्य धर्म इति ।
चित्तशब्देनान्तःकरणं बुद्धिमुपलक्षयति । न हि कूटस्थनित्या चित्तिशक्तिरपरिणा-
मिनी ज्ञानधर्मा भवितुमर्हति बुद्धिस्तु भवेदिति भावः । स्यादेतत्सार्वभौमश्चे-
द्योगो हन्त भोः क्षितमूढविक्षिप्ता अपि चित्तभूमयः । अस्ति च परस्परापेक्षया वृत्ति-
निरोधोऽप्यास्त्विति तत्रापि योगत्वप्रसङ्ग इत्याशङ्क्य हेयोपादेयभूमिरूपन्यस्यति ।
क्षिप्तमित्यादि । क्षितं सदैव रजसा तेषु तेषु विषयेषु क्षिप्यमाणमत्यन्तमस्थिरम् ।

वर्तते । यस्त्वेकाग्रे चेतसि सद्भूतमर्थं प्रद्योतयति क्षिणोति च
क्लेशान्कर्मबन्धनानि श्लथयति निरोधमभिमुखं करोति स संप्र-
ज्ञातो योग इत्याख्यायते । स च वितर्कानुगतो विचारानुगत
आनन्दानुगतोऽस्मितानुगत इत्युपरिष्ठान्निवेदयिष्यामः । सर्ववृ-
त्तिनिरोधे त्वसंप्रज्ञातः समाधिः ॥ १ ॥

मूढं तु तमःसमुद्रेकाग्निद्रावृत्तिमत् । क्षिताद्विशिष्टं विक्षिप्तम् । विशेषोऽस्थेमबहु-
लस्य कादाचित्कः स्थेमा । सा चास्यास्थेमबहुलता सांसिद्धिकी वा वक्ष्यमाणव्या-
धिसत्यानाद्यन्तरायजनिता वा । एकाग्रमेकतानम् । निरुद्धसकलवृत्तिकं संस्कारमात्र-
शेषं चित्तं निरुद्धम् । तत्र क्षिप्तमूढयोः सत्यपि परस्परापेक्षया वृत्तिनिरोधे पारं-
पर्येणापि निःश्रेयसहेतुभावाभावात्तद्रूपघातकत्वाच्च योगपक्षाद्गूरोत्सारितत्वमिति
न तयोर्योगत्वं निषिद्धम् । विक्षिप्तस्य तु कादाचित्कसद्भूतविषयस्थेमशालिनः
संभाव्येत योगत्वमिति निषेधति । तत्र विक्षिप्ते चेतसि समाधिः कादाचित्कः
सद्भूतविषयश्चित्तस्य स्थेमा न योगपक्षे वर्तते कस्माद्यतस्तद्विपक्षविक्षेपोपसर्जनी-
भूतः । विपक्षवर्गान्तर्गतस्य हि स्वरूपमेव दुर्लभं प्रागेव कार्यकारणं न खलु दह-
नान्तर्गतं बीजं त्रिचतुरक्षणावस्थितमुत्तमप्यङ्कुराय कल्पत इति भावः । यदि विक्षे-
पोपसर्जनीभूतः समाधिर्न योगः कस्तर्हीत्यत आह । यस्त्वेकाग्रे चेतसीति । भूत-
मिति समारोपितमर्थं निवर्तयति निद्रावृत्तिरपि स्वालम्बने तमसि भूते भवत्येकाग्रे-
त्यत उक्तं सदिति शोभनं नितान्ताविर्भूतसत्त्वं तमःसमुद्रेकस्त्वशोभनस्तस्य क्लेशहे-
तुत्वादिति । द्योतनं हि तत्त्वज्ञानमागमाद्वाऽनुमानाद्वा भवदपि परोक्षरूपतया न
साक्षात्कारवतीमविद्यामुच्छिनत्ति द्विचन्द्रदिङ्मोहादिष्वनुच्छेदकत्वादत आह ।
प्रेति । प्रकारो हि प्रकर्षं द्योतयन्साक्षात्कारं सूचयति । अविद्यामूलत्वादस्मितादीनां
क्लेशानाम् । विद्यायाश्चाविद्योच्छेदरूपत्वात् । विद्योदये चाविद्याद्विक्लेशसमुच्छेदो
विरोधित्वात्कारणविनाशाच्चेत्याह । क्षिणोति चेति । अत एव कर्मरूपाणि बन्ध-
नानि श्लथयति । कर्म चात्रापूर्वमभिमतं कार्यं कारणोपचारात् । श्लथयति स्वकार्या-
दवसादयति । वक्ष्यति हि सति मूले तद्विपाक इति । किंच निरोधमभिमुखं करोत्य-
भिमुखीकरोति स च संप्रज्ञातश्चतुष्पकार इत्याह । स चेति । असंप्रज्ञातमाह । सर्व-
वृत्तीति । रजस्तमोमयी किल प्रमाणादिवृत्तिः सार्विकी वृत्तिमुपादाय संप्रज्ञाते
निरुद्धा । असंप्रज्ञाते तु सर्वोसामेव निरोध इत्यर्थः । तदिह भूमिद्वये समाप्ता या
मधुमत्पादयो भूमयस्ताः सर्वास्तासु विदितः सार्वभौम इति सिद्धम् ॥ १ ॥

योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ २ ॥

तस्य लक्षणाभिधित्सयेदं सूत्रं प्रववृते । योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः । सर्वशब्दाग्रहणात्संप्रज्ञातोऽपि योग इत्याख्यायते । चित्तं हि प्रख्याप्रवृत्तिस्थितिशीलत्वात्त्रिगुणम् । प्रख्यारूपं हि चित्तसत्त्वं रजस्तमोभ्यां संस्पृष्टमैश्वर्यविषयप्रियं भवति । तदेव तम-

द्वितीयं सूत्रमवतारयति । तस्य लक्षणेति । तस्येति पूर्वसूत्रोपात्तं द्विविधं योगं परामृशति । योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः । निरुध्यन्ते यस्मिन्प्राणादिवृत्तयोऽवस्थाविशेषे चित्तस्य सोऽवस्थाविशेषो योगः । ननु संप्रज्ञातस्य योगस्याव्यापकत्वादलक्षणमिदम् । अनिरुद्धा हि तत्र सात्त्विकी चित्तवृत्तिरित्यत आह । सर्वशब्दाग्रहणादिति । यदि सर्वचित्तवृत्तिनिरोध इत्युच्येत भवेदव्यापकत्वं संप्रज्ञातस्य । क्लेशकर्मविपाकाशयपरिपन्थी चित्तवृत्तिनिरोधस्तु तमपि संगृह्णाति । तत्रापि राजसतामसचित्तवृत्तिनिरोधात्तस्य च तद्भावादित्यर्थः । कुतः पुनरेकस्य चित्तस्य क्षितादिभूमिसंबन्धः किमर्थं चैवमवस्थस्य चित्तस्य वृत्तयो निरोद्धव्या इत्याशङ्क्य प्रथमं तावदवस्थासंबन्धहेतुमुपन्यस्यति । चित्तं हीति । प्रख्याशीलत्वात्सत्त्वगुणम् । प्रवृत्तिशीलत्वाद्भ्रजोगुणम् । स्थितिशीलत्वात्तमोगुणम् । प्रख्याग्रहणमुपलक्षणार्थम् । तेनान्येऽपि सात्त्विकाः प्रसादलाघवप्रीत्यादयः सूच्यन्ते । प्रवृत्त्या च परितापशोकादयो राजसाः । प्रवृत्तिविरोधी तमोवृत्तिधर्मः स्थितिः । स्थितिग्रहणादौरवावरणदैन्यादय उपलक्ष्यन्ते । एतदुक्तं भवति । एकमपि चित्तं त्रिगुणनिर्मिततया गुणानां च वैषम्येण परस्परविमर्दवैचित्र्याद्विचित्रपरिणामं सद्नेकावस्थमुपपद्यत इति क्षिताद्या एव चित्तस्य भूमिर्यथासंभवमवान्तरावस्थाभेदवतीरादशयति । प्रख्यारूपं हीति । चित्तरूपेण परिणतं सत्त्वं चित्तसत्त्वम् । तदेवं प्रख्यारूपतया सत्त्वप्राधान्यं चित्तस्य दर्शितम् । तत्र चित्ते सत्त्वात्किञ्चिदूने रजस्तमसी यदा मिथः समे च भवतस्तदैश्वर्यं च विप्रयाश्च शब्दादयस्तान्येव प्रियाणि यस्य तत्तथोक्तम् । सत्त्वप्राधान्यात्खलु चित्तं तत्त्वे प्रणिधित्सदपि तत्त्वस्य तमसा पिहितत्वादणिमादिकमैश्वर्यमेव तत्त्वमभिमन्यमानं तत्प्रणिधित्सति प्रणिधत्ते च क्षणम् । अथ रजसा श्लिष्यमाणं तत्राप्यलब्धस्थितिविशेषात्तत्प्रियमात्रं भवति । शब्दादिषु पुनरस्य स्वरसवाही प्रेसा निरुद्ध एव । तदनेन विक्षिप्तं चित्तमुक्तम् । क्षिप्तं चित्तं दर्शयन्मूढमपि सूचयति । तदेव तमसेति । यदा हि

सानुविद्धमधर्माज्ञानावैराग्यानैश्वर्योपगं भवति । तदेव प्रक्षीण-
मोहावरणं सर्वतः प्रद्योतमानमनुविद्धं रजोमात्रया धर्मज्ञानवै-
राग्यैश्वर्योपगं भवति । तदेव रजोलेशमलापेतं स्वरूपप्रतिष्ठं
सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रं धर्ममेघध्यानोपगं भवति । तत्परं
प्रसंख्यानमित्याचक्षते ध्यायिनः । चित्तिशक्तिरपरिणामिन्यप्रति-

तमो रजो विजित्य प्रसृतं तदा चित्तसत्त्वावरकतमःसमुत्सारणेऽशक्तत्वाद्वजसस्त-
मःस्थगितं चित्तमधर्माधुपगच्छति । अज्ञानं च विपर्ययज्ञानम् । अभावप्रत्ययाल-
म्बनं च निद्राज्ञानमुक्तम् । ततश्च मूढावस्थापि सूचितेति । अनैश्वर्यं सर्वत्रेच्छा-
प्रतीघातः । अधर्मादिव्याप्तं चित्तं भवतीत्यर्थः । यदा तु तदेव चित्तसत्त्वमावि-
र्भूतसत्त्वमपगततमःपटलं सरजस्कं भवति तदा धर्मज्ञानवैराग्यैश्वर्याधुपग-
च्छतीत्याह । प्रक्षीणेत्यादि । मोहस्तमस्तदेव चावरणं प्रकषेण क्षीणं यस्य तत्त-
थोक्तम् । अत एव सर्वतो विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गपुरुषेषु प्रद्योतमानं
तथापि न धर्माधुपगं च कल्पते प्रवृत्त्यभावादित्यत आह । अनुविद्धं रजोमा-
त्रया रजसः प्रवर्तकत्वादस्ति धर्मादिरित्यर्थः । तदनेन संप्रज्ञातसमाधिसंपन्न-
योर्मधुभूमिकप्रज्ञाज्योतिषोर्मध्यमयोयोगिनोश्चित्तसत्त्वं संगृहीतम् । संप्रत्यति-
क्रान्तभावनीयस्य ध्यायिनश्चतुर्थस्य स्वचित्तावस्थामाह । तदेव चित्तं रजोलेशान्म-
लादपेतमत एव स्वरूपप्रतिष्ठमभ्यासवैराग्यपुटपाकप्रबन्धविधूतरजस्तमोमलस्य
हि बुद्धिसत्त्वतपनीयस्य स्वरूपप्रतिष्ठस्य विषयेन्द्रियप्रत्याहृतस्थानवसिताधिका-
रतया च कार्यकारिणो विवेकख्यातिः परं कार्यमवशिष्यत इत्याह । सत्त्वपुरुषा-
न्यताख्यातिमात्रं चित्तं धर्ममेघध्यानोपगं भवति । धर्ममेघश्च वक्ष्यते । अत्रैव
योगिजनप्रसिद्धिमाह । तदिति । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रं चित्तं धर्ममेघपर्यन्तं
परं प्रसंख्यानमित्याचक्षते ध्यायिनः । चित्तसामानाधिकरण्यं च धर्मधर्मिणोरभेद-
विवश्रया द्रष्टव्यम् । विवेकख्यातेर्हानहेतुं चित्तिशक्तेःश्रोपादानहेतुं निरोधसमा-
धिमवतारयितुं चित्तिशक्तेः साधुतामसाधुतां च विवेकख्यातेर्दर्शयति । चित्तिश-
क्तिरित्यादि । सुखदुःखमोहात्मकत्वमशुद्धिः । सुखमोहावपि हि विवेकिनं
दुःखाकुरुतः । अतो दुःखवद्देयौ । तथाचातिसुन्दरमप्यन्तवद्बुधोति । तेन तदपि
हेयमेव विवेकिनः । सेयमशुद्धिरन्तश्च चित्तिशक्तौ पुरुषे न स्त इत्युक्तम् । शुद्धा-
चानन्ता चेति । ननु सुखदुःखमोहात्मकशब्दादीनि यं चेतयमाना तदाका-
रापन्ना कथं विशुद्धा तदाकारपरिग्रहपरिवर्जने च कुर्वती कथमनन्तेत्यत उक्तम् ।

तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् ॥ ३ ॥

संक्रमा दर्शितविषया शुद्धा चानन्ता च सत्त्वगुणात्मिका चेय-
मतो विपरीता विवेकख्यातिरिति । अतस्तस्यां विरक्तं चित्तं
तामपि ख्यातिं निरुणद्धि । तदवस्थं संस्कारोपगं भवति स
निर्बीजः समाधिः । न तत्र किञ्चित्संप्रज्ञायत इत्यसंप्रज्ञातः ।
द्विविधः स योगश्चित्तवृत्तिनिरोध इति ॥ २ ॥

तदवस्थे चेतसि विषयाभावादुद्दिबोधात्मा पुरुषः किंस्व-
भाव इति । तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् । स्वरूपप्रतिष्ठा तदानीं

दर्शितविषयेति । दर्शितो विषयः शब्दादिर्यस्यै सा तथोक्ता । भवेदेतदेवं यदि
बुद्धिवृत्तिशक्तिर्विषयाकारतामापद्येत । किंतु बुद्धिरेव विषयाकारेण परिणता
सत्यतदाकारायै चित्तिशक्त्यै विषयमादर्शयति । ततः पुरुषश्चेतयत इत्युच्यते ।
ननु विषयाकारां बुद्धिमनारूढायाश्चित्तिशक्तेः कथं विषयवेदनं विषयारोहे वा
कथं न तदाकारापत्तिरित्यत उक्तम् । अप्रतिसंक्रमेति । प्रतिसंक्रमः संचारः ।
स चित्तेर्नास्तीत्यर्थः । स एव कुतोऽस्या नास्तीत्यत उक्तम् । अपरिणामिनीति ।
न चित्तेस्त्रिविधोऽपि धर्मलक्षणावस्थालक्षणः परिणामोऽस्ति येन क्रियारूपेण परि-
णता सती बुद्धिसंयोगेन परिणमेत चित्तिशक्तिः । असंक्रान्ताया अपि विषयसं-
वेदनमुपपादयिष्यते । तत्सिद्धं चित्तिशक्तिः शोभनेति । विवेकख्यातिस्तु बुद्धि-
सत्त्वात्मिका अशोभनेत्युक्तम् । अतश्चित्तिशक्तेर्विपरीतेति । यदा च विवेकख्या-
तिरपि हेया तदा कैव कथा वृत्त्यन्तराणां दोषबहुलानामिति भावः । ततस्तद्धे-
तोर्निरोधसमाधेरवतारो युज्यत इत्याह । अतस्तस्यामिति । ज्ञानप्रसादमात्रेण हि
परेण वैराग्येण विवेकख्यातिमपि निरुणद्धीत्यर्थः । अथ निरुद्धाशेषवृत्तिं चित्तं
कीदृशमित्यत आह । तदवस्थमित्यादि । स निरोधोऽवस्था यस्य तत्त-
थोक्तम् । निरोधस्य स्वरूपमाह । स निर्बीज इति । क्लेशसहितः कर्माशयो
जात्यायुर्भोगबीजं तस्मान्निर्गत इति निर्बीजः । अस्यैव योगिजनप्रसिद्धाम-
न्वर्थसंज्ञामादर्शयति । न तत्रेति । उपसंहरति । द्विविधः स योगश्चित्तवृ-
त्तिनिरोध इति ॥ २ ॥

संप्रत्युत्तरसूत्रमवतारयितुं चोदयति । तदवस्थे चेतसीति । किमाक्षेपे । तत्त-
दाकारपरिणतबुद्धिबोधात्मा खल्वयं पुरुषः सदानुभूयते न तु बुद्धिबोधरहितो-

वृत्तिसारूप्यमितरत्र ॥ ४ ॥

चित्तिशक्तिर्यथा कैवल्ये । व्युत्थानचित्ते तु सति तथापि भवन्ती
न तथा ॥ ३ ॥

कथं तर्हि दर्शितविषयत्वात् । वृत्तिसारूप्यमितरत्र । व्युत्थाने

ऽतोऽस्य पुरुषस्य बुद्धिबोधः स्वभावः सवितुरिव प्रकाशः । न च संस्कारशेषे
चेतसि सोऽस्ति । न च स्वभावमपहाय भावो वर्तितुमर्हतीति भावः । स्यादे-
तत् । संस्कारशेषामपि बुद्धिं कस्मात्पुरुषो न बुध्यत इत्यत आह । विषयाभा-
वादिति । न बुद्धिमात्रं पुरुषस्य विषयोऽपि तु पुरुषार्थवती बुद्धिः । विवेकख्या-
तिविषयभोगौ च पुरुषार्थौ तौ च निरुद्धावस्थायां न स्त इति सिद्धो विषयाभाव
इत्यर्थः । सूत्रेण परिहरति । तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम् । स्वरूप इत्यारोपितं
शान्तघोरमूढस्वरूपं निवर्तयति । पुरुषस्य हि चैतन्यं स्वरूपमनौपाधिकं न
तु बुद्धिबोधः शान्तादिरूप औपाधिको हि स स्फटिकस्यैव स्वभावस्वच्छध-
वलस्य जपाकुसुमसंनिधानोपाधिररुणिमा नचोपाधिनिवृत्ताऽपहतिनिवृत्तिरति-
प्रसङ्गादिति भावः । स्वरूपस्य चाभेदेऽपि भेदं विकल्पाधिकरणभाव उक्त
इति । अयमेवार्थो भाष्यकृता द्योत्यते । स्वरूपप्रतिष्ठेति । तदानीं निरो-
धावस्थायां न व्युत्थानावस्थायामिति भावः । स्यादेतद्व्युत्थानावस्थायामप्रति-
ष्ठिता स्वरूपे चित्तिशक्तिर्निरोधावस्थायां प्रतितिष्ठन्ती परिणामिनी सा स्यात् ।
व्युत्थाने वा स्वरूपप्रतिष्ठाने व्युत्थाननिरोधयोरविशेष इत्यत आह । व्युत्था-
नचित्ते त्विति । न जातु कूटस्थनित्या चित्तिशक्तिः स्वरूपाद्यवत्ते तेन यथा
निरोधे तथैव व्युत्थानेऽपि न खलु शुक्तिकायाः प्रमाणविपर्ययज्ञानगोचर-
त्वेऽपि स्वरूपोदयव्ययौ भवतः । प्रतिपत्ता तु तथाभूतमप्यतथात्वेनाभिमन्यते ।
निरोधसमाधिमपेक्ष्य संप्रज्ञातोऽपि व्युत्थानमेवेति ॥ ३ ॥

सूत्रान्तरमवतारयितुं पृच्छति । कथं तर्हीति । यदि तथा भवन्ती न तथा
केन तर्हि प्रकारेण प्रकाशत इत्यर्थः । हेतुपदमध्याहृत्य सूत्रं पठति । दर्शित-
विषयत्वाद्वृत्तिसारूप्यमितरत्र । इतरत्र व्युत्थाने याश्चित्तवृत्तयः शान्तघोरमूढास्ता
एवाविशिष्टा अभिज्ञा वृत्तयो यस्य पुरुषस्य स तथोक्तः । सारूप्यमित्यत्र सशब्द
एकपर्यायः । एतदुक्तं भवति । जपाकुसुमस्फटिकयोरिव बुद्धिपुरुषयोः संनि-
धानादभेदग्रहे बुद्धिवृत्तीः पुरुषे समारोप्य शान्तोऽस्मि दुःखितोऽस्मि मूढो-
ऽस्मीत्यध्यवस्यति यथा मलिने दर्पणतले प्रतिबिम्बितं मुखं मलिनमारोप्य

याश्चित्तवृत्तयस्तद्विशिष्टवृत्तिः पुरुषः । तथा च सूत्रम् । एकमेव दर्शनं ख्यातिरेव दर्शनमिति । चित्तमयस्कान्तमणिकल्पं संनिधिमात्रोपकारि दृश्यत्वेन स्वं भवति पुरुषस्य स्वामिनः । तस्माच्चित्तवृत्तिबोधे पुरुषस्यानादिः संबन्धो हेतुः ॥ ४ ॥

शोचत्यात्मानं मलिनोऽस्मीति । यद्यपि पुरुषसमारोपोऽपि शब्दादिविज्ञानवद्बुद्धिवृत्तिर्यद्यपि च प्राकृतत्वेनाचिद्रूपतयाऽनुभाव्यस्तथापि बुद्धेः पुरुषत्वमापादयन्पुरुषवृत्तिरिवानुभव इवावभासते तथा चायमविपर्ययोऽप्यात्मा विपर्ययवानियाभोक्ताऽपि भोक्तेव विवेकख्यातिरहितोऽपि तत्सहित इव विवेकख्यात्या प्रकाशते । एतच्च चित्तेरप्रतिसंक्रमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसेवेदनमित्यत्र च सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासंकीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोग इत्यत्र चोपपादयिष्यते । एतच्च मतान्तरेऽपि सिद्धमित्याह । तथा चेति । पञ्चशिखाचार्यस्य सूत्रमेकमेव दर्शनं ख्यातिरेव दर्शनमिति । ननु कथमेकं दर्शनं यावता बुद्धेः शब्दादिविषया विवेकविषया च वृत्तिः प्राकृततया जडत्वेनानुभाव्या दर्शनं ततोऽन्यत्पुरुषस्य चैतन्यमनुभवो दर्शनमित्यत आह । ख्यातिरेव दर्शनमिति । उदयव्ययधर्मिणी वृत्तिं ख्यातिं लौकिकीमभिप्रेत्यैतदुक्तम् । एकमेवेति । चैतन्यं तु पुरुषस्य स्वभावो न ख्यातेः । तत्तु न लोकप्रत्यक्षगोचरोऽपि त्वागमानुमानगोचर इत्यर्थः । तदनेन व्युत्थानावस्थायां मूलकारणमविद्यां दर्शयता तद्वेतुकः संयोगो भोगहेतुः स्वस्वामिभावोऽपि सूचित इति । तमुपपादयन्नाह चित्तं स्वं भवति पुरुषस्य स्वामिन इति संबन्धः । ननु चित्तजनितमुपकारं भजमानो हि चेतनश्चित्तस्येशिता न चास्य तज्जनितोपकारसंबन्धासंभवस्तदनुपकार्यत्वात्तत्संयोगतदुपकारभागित्वे परिणामप्रसङ्गादित्यत आह । अयस्कान्तमणिकल्पं संनिधिमात्रोपकारि दृश्यत्वेनेति । न पुरुषसंयुक्तं चित्तमपि तु तत्संनिहितम् । संनिधिश्च पुरुषस्य न देशतः कालतो वा तदसंयोगात्किंतु योग्यतालक्षणोऽस्ति च पुरुषस्य भोक्तृशक्तिश्चित्तस्य भोग्यशक्तिः । तदुक्तम् । दृश्यत्वेनेति । शब्दाद्याकारपरिणतस्य भोग्यत्वेनेत्यर्थः । भोगश्च यद्यपि शब्दाद्याकारा वृत्तिश्चित्तस्य धर्मस्तथापि चित्तचैतन्ययोरभेदसमारोपाद्बृत्तिसारूप्यात्पुरुषस्येत्युक्तम् । तस्माच्चित्तेनासंयोगेऽपि तज्जनितोपकारभागिता च पुरुषस्यापरिणामिता चेति सिद्धम् । ननु स्वस्वामिसंबन्धो भोगहेतुरविद्यानिमित्तोऽविद्या तु किनिमित्ता न खल्वनिमित्तं कार्यमुत्पद्यते यथाहुः स्वप्नादिवदविद्यायाः प्रवृत्तिस्तस्य किं कृतेति शङ्कामुपसंहारव्याजेनोद्ध-

वृत्तयः पञ्चतयः क्लिष्टाक्लिष्टाः ॥ ५ ॥

ताः पुनर्निरोद्धव्या बहुत्वे सति चित्तस्य । वृत्तयः पञ्चतय्यः
क्लिष्टाक्लिष्टाः । क्लेशहेतुकाः कर्माशयप्रचये क्षेत्रीभूताः क्लिष्टाः ।
ख्यातिविषया गुणाधिकारविरोधिन्योऽक्लिष्टाः । क्लिष्टप्रवाहपतिता
रति तस्माच्चित्तवृत्तिबोधे शान्तघोरमूढाकारचित्तवृत्त्युपभोगेऽनाद्यविद्यानिमित्त-
त्वादनादिः संयोगो हेतुरविद्यावासनयोश्च संतानो बीजाङ्कुरसंतानवदनादिरिति
भावः ॥ ४ ॥

स्यादेतत्पुरुषो हि शक्ये उपदिश्यते । न च वृत्तिनिरोधो वृत्तीरविज्ञाय
शक्यः । न च एहत्वेनापि पुरुषायुषैरलमिमाः कश्चित्परिगणयितुम् । असंख्याताश्च
कथं निरोद्धव्या इत्याशङ्क्य तासामियत्तास्वरूपप्रतिपादनपरं सूत्रमवतारयति । ताः
पुनर्निरोद्धव्या बहुत्वे सति चित्तस्य । वृत्तयः पञ्चतय्यः क्लिष्टाक्लिष्टाः । वृत्तिरूपो-
ऽवयव्येकस्तस्य प्रमाणादयोऽवयवाः पञ्च । ततस्तदवयवा पञ्चतयी पञ्चावयवा
वृत्तिर्भवति । ताश्च वृत्तयश्चैत्रमैत्रादिचित्तभेदाद्बहुव्य इति बहुवचनमुपपन्नम् ।
एतदुक्तं भवति । चैत्रो वा मैत्रो वाऽन्यो वा कश्चित्स्वैषामेव तेषां वृत्तयः पञ्च-
तय्य एव नाधिका इति । चित्तस्येति चैकवचनं जात्यभिप्रायम् । चित्तानामिति
तु द्रष्टव्यम् । तासामवान्तरविशेषमनुष्ठानोपयोगिनं दर्शयति । क्लिष्टाक्लिष्टा
इति । अक्लिष्टा उपादाय क्लिष्टा निरोद्धव्यास्ता अपि परेण वैराग्येणेति । अस्य
व्याख्यानं क्लेशहेतुका इति । क्लेशा अस्मितादयो हेतवः प्रवृत्तिकारणं यासां
वृत्तीनां तास्तथोक्ताः । यद्वा पुरुषार्थप्रधानस्य रजस्तमोमयीनां हि वृत्तीनां
क्लेशकारणत्वेन क्लेशायैव प्रवृत्तिः । क्लेशः क्लिष्टं तदासामस्तीति क्लिष्टा इति । यत
एव क्लेशोपार्जनार्थममूषां प्रवृत्तिरत एव कर्माशयप्रचयक्षेत्रीभूताः । प्रमाणा-
दिना खल्वयं प्रतिपन्नार्थमवसाय तत्र सक्तो द्विष्टो वा कर्माशयमाचिनोतीति ।
भवन्ति धर्माधर्मप्रचयप्रसवभूमयो वृत्तयः क्लिष्टा इति । अक्लिष्टा व्याचष्टे ।
ख्यातिविषया इति । विधूतरजस्तमसो बुद्धिसत्त्वस्य प्रशान्तवाहिनः प्रज्ञा-
प्रसादः ख्यातिस्तया विषयिण्या तद्विषयं सत्त्वपुरुषविवेकमुपलक्षयति । तेन
सत्त्वपुरुषविवेकविषया यतोऽत एवगुणाधिकारविरोधिन्यः । कार्यार-
म्भणं हि गुणानामधिकारो विवेकख्यातिपर्यवसानं च तदिति चरिताधिका-
राणां गुणानामधिकारं विरुन्धन्तीति । अतस्ता अक्लिष्टाः प्रमाणप्रभृतयो
वृत्तयः । स्यादेतद्वीतरागजन्मादर्शनात्क्लिष्टवृत्तय एव सर्वे प्राणभृतः । न च

प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः ॥ ६ ॥

प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि ॥ ७ ॥

अप्यक्लिष्टाः । क्लिष्टच्छिद्रेष्वप्यक्लिष्टा भवन्ति । अक्लिष्टच्छिद्रेषु क्लिष्टा इति । तथाजातीयकाः संस्कारा वृत्तिभिरेव क्रियन्ते । संस्कारैश्च वृत्तय इति । एवं वृत्तिसंस्कारचक्रमनिशमावर्तते । तदेवंभूतं चित्तमवसिताधिकारमात्मकल्पेन व्यवतिष्ठते प्रलयं वा गच्छतीति ॥ ५ ॥

ताः क्लिष्टाश्चाक्लिष्टाश्च पञ्चधा वृत्तयः । प्रमाणविपर्ययविकल्प-

क्लिष्टवृत्तिप्रवाहे भवितुमर्हन्त्यक्लिष्टा वृत्तयो न चामूपां भावेऽपि कार्यकारिताविरोधिमध्यपातित्वात्तस्मात्क्लिष्टानामक्लिष्टाभिर्निरोधस्तासां च वैराग्येण परेणेति मनोरथमात्रमित्यत आह । क्लिष्टप्रवाहेति । आगमानुमानाचार्योपदेशपरिशीलनलब्धजन्मनी अभ्यासवैराग्ये क्लिष्टछिद्रमन्तरा तत्र पतिताः स्वयमक्लिष्टा एव । यद्यपि क्लिष्टप्रवाहपतिता न खलु शालग्रामे किरातशतसंकीर्णं प्रतिवसन्नपि ब्राह्मणः किरातो भवति । अक्लिष्टच्छिद्रेष्विति निदर्शनम् । क्लिष्टान्तरवर्तितया च क्लिष्टाभिरनभिभूता अक्लिष्टाः संस्कारपरिपाकक्रमेण क्लिष्टा एव तावदभिभवन्तीत्याह । तथाजातीयका इति । अक्लिष्टाभिर्वृत्तिभिरक्लिष्टाः संस्कारा इत्यर्थः । तदिदं वृत्तिसंस्कारचक्रमनिशमावर्तते । अनिरोधसमाधेः । तदेवंभूतं चित्तं निरोधावस्थं संस्कारशेषं भूत्वात्मकल्पेनावतिष्ठत इत्यापाततः प्रलयं वा गच्छतीति परमार्थतः पिण्डीकृत्य सूत्रार्थमाह । ता इति । पञ्चधेत्यर्थकथनमात्रं न तु शब्दवृत्तिव्याख्यानम् । तथपः प्रकारेऽस्मरणात् ॥ ५ ॥

ताः स्वसंज्ञाभिरुद्दिशति । प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः । निर्देशे यथावचनं विग्रहश्चार्थे द्वन्द्वः समास इतरेतरयोगे । यथाऽनित्याद्युचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्येत्युक्तेऽपि न दिङ्मोहालातचक्रादिविभ्रमा व्युदस्यन्त एवमिहापि प्रमाणाद्यभिधानेऽपि वृत्त्यन्तरसद्भावशङ्का न व्युदस्येतेति तन्निरासाय वक्तव्यं पञ्चतय्य इति । एतावत्य एव वृत्तयो नापराः सन्तीति दर्शितं भवति ॥ ६ ॥ तत्र प्रमाणवृत्तिं विभजन्सामान्यलक्षणमाह । प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि । अनधिगततत्त्वबोधः पौरुषेयो व्यवहारहेतुः प्रमा । तत्करणं प्रमाणम् । विभागावचनं च न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदार्थम् । तत्र सकल-

निद्रास्मृतयः । प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमाणानि । इन्द्रियप्रणालिकया
चित्तस्य बाह्यवस्तूपरागात्तद्विषया सामान्यविशेषात्मनोऽर्थस्य
विशेषावधारणप्रधाना वृत्तिः प्रत्यक्षं प्रमाणम् । फलमविशिष्टः
पौरुषेयश्चित्तवृत्तिबोधः । प्रतिसंवेदी पुरुष इत्युपरिष्ठादुपपाद-
यिष्यामः । अनुमेयस्य तुल्यजातीयेष्वनुवृत्तो भिन्नजातीयेभ्यो

प्रमाणमूलत्वात्प्रथमतः प्रत्यक्षं लक्षयति । इन्द्रियेति । अर्थस्येति समारोपि-
तत्वं निषेधति । तद्विषयेति । बाह्यगोचरताया ज्ञानाकारगोचरत्वं निवार-
यति । चित्तवर्तिनो ज्ञानाकारस्य बाह्यज्ञेयसंबन्धं दर्शयति । बाह्यवस्तूपरा-
गादिति । व्यवहितस्य तदुपरागे हेतुमाह । इन्द्रियप्रणालिकयेति । सामा-
न्यमात्रमर्थ इत्येके । विशेष एवेत्यन्ये । सामान्यविशेषतद्वत्ता इत्यपरे
वादिनः प्रतिपन्नास्तन्निरासायाह । सामान्यविशेषात्मन इति । न
तद्वत्ता किं तु तादात्म्यमर्थस्य । एतच्चैकान्तानभ्युपगम इत्यत्र प्रतिपाद-
यिष्यते । अनुमानागमविषयात्प्रत्यक्षविषयं व्यवच्छिनत्ति । विशेषावधा-
रणप्रधानेति । यद्यपि सामान्यमपि प्रत्यक्षे प्रतिभासते तथापि विशेषं प्रत्यु-
पसर्जनीभूतमित्यर्थः । एतच्च साक्षात्कारोपलक्षणपरम् । तथा च विवेकख्याति-
रपि लक्षिता भवति । फलविप्रतिपत्तिं निराकरोति । फलं पौरुषेयश्चित्तवृ-
त्तिबोध इति । ननु पुरुषवर्ती बोधः कथं चित्तगताया वृत्तेः फलम् । न हि
खदिरगोचरव्यापारेण परशुना पलाशे छिदा क्रियत इत्यत आह । अविशिष्ट
इति । न हि पुरुषगतो बोधो जन्यते अपि तु चैतन्यमेव । बुद्धिदर्पणप्रतिबिम्बितं
बुद्धिवृत्त्या अर्थाकारतया तदाकारतामापाद्यमानं फलम् । तच्च तथाभूतं बुद्धेरविशिष्टं
बुद्ध्यात्मकं वृत्तिश्च बुद्ध्यात्मिकेति सामानाधिकरण्याद्युक्तः प्रमाणफलभाव
इत्यर्थः । एतच्चोपपादयिष्याम इत्याह । प्रतिसंवेदीति । प्रत्यक्षानन्तरं
प्रवृत्त्यादिलिङ्गकश्चोतुबुद्ध्यनुमानप्रभवसंबन्धदर्शनसमुत्थतयागमस्यानुमानजत्वा-
दनुमितस्य चागमेनान्वाख्यानादागमात्प्रागनुमानं लक्षयति । अनुमेयस्येति ।
जिज्ञासितधर्मविशिष्टो धर्म्यनुमेयस्तस्य तुल्यजातीयाः साध्यधर्मसामान्येन
समानार्थाः सपक्षास्तेष्वनुवृत्त इत्यनेन विरुद्धत्वमसाधारणत्वं च साधनधर्मस्य
निराकरोति । भिन्नजातीया असपक्षास्ते च सपक्षादन्ये तद्विरुद्धास्तदभावश्च
तेभ्यो व्यावृत्तस्तदनेन साधारणानैकान्तिकत्वमपाकरोति । संबध्यत इति
संबन्धो लिङ्गमनेन पक्षधर्मतां दर्शयन्नसिद्धतां निवारयति । तद्विषया

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् ॥ ८ ॥

व्यावृत्तः संबन्धो यस्तद्विषया सामान्यावधारणप्रधाना वृत्तिरनुमानम् । यथा देशान्तरप्राप्तेर्गतिमच्चन्द्रतारकं चैववत् । विन्ध्यश्चाप्राप्तेरगतिः । आप्तेन दृष्टोऽनुमितो वार्थः परत्र स्वबोधसङ्क्रान्तये शब्देनोपदिश्यते शब्दात्तदर्थविषया वृत्तिः श्रोतुरागमः । यस्याश्रद्धेयार्थो वक्ता न दृष्टानुमितार्थः स आगमः प्लवते । मूलवक्तरि तु दृष्टानुमितार्थे निर्विप्लवः स्यात् ॥ ६ ॥ ७ ॥

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् । स कस्मान्न प्रमाणं

तन्निबन्धना षिञ् बन्धन इत्यस्माद्विषयपदव्युत्पत्तेः सामान्यावधारणेति प्रत्यक्षविषयाद्यवच्छिनत्ति । संबन्धसंवेदनाधीनजन्मानुमानं विशेषेषु संबन्धग्रहणामावेन सामान्यमेव सुकरसंबन्धग्रहं गोचरयति । उदाहरणमाह । यथेति । चो हेत्वर्थो विन्ध्योऽगतिर्यतस्तस्मात्तस्याप्राप्तिरतो गतिनिवृत्तौ प्राप्तेर्निवृत्तिर्देशान्तरप्राप्तेर्गतिमच्चन्द्रतारकं चैववदिति सिद्धम् । आगमस्य वृत्तेर्लक्षणमाह । आप्तेति । तत्त्वदर्शनकारुण्यकरणपाटवमिसंबन्ध आप्तिस्तथा सह वर्तत इत्याप्तस्तेन दृष्टोऽनुमितो वार्थः श्रुतस्य पृथगनुपादानं तस्य दृष्टानुमितमूलत्वेन ताभ्यामेव चरितार्थत्वादासचित्तवर्तिज्ञानसदृशस्य ज्ञानस्य श्रोतृचित्ते समुत्पादः स्वबोधसङ्क्रान्तिस्तस्यै अर्थ उपदिश्यते । श्रोतृहिताहितप्राप्तिपरिहारोपायतया प्रज्ञाप्यते । शेषं सुगमम् । यस्यागमस्याश्रद्धेयार्थो वक्ता यथा यान्येव दशदाडिमानि तानि पडपूपा भविष्यन्तीति । न दृष्टानुमितार्थो यथा चैत्यं वन्देत स्वर्गकाम इति । स आगमः प्लवते । नन्वेवं मन्वादीनामप्यागमः प्लवते । न हि तेऽपि दृष्टानुमितार्था यथाहुः । यः कश्चित्कस्यचिद्धर्मो मनुना परिकीर्तितः । स सर्वो विहितो वेदे सर्वज्ञानमयो हि स इत्यत आह । मूलवक्तरि त्विति । मूलवक्ता हि ज्ञेश्वरो दृष्टानुमितार्थ इत्यर्थः ॥ ७ ॥

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् । विपर्यय इति लक्ष्यनिर्देशो मिथ्याज्ञानमित्यादिलक्षणं यज्ज्ञानप्रतिभासिरूपं तद्रूपाप्रतिष्ठमेवातद्रूपप्रतिष्ठम् । यथा अश्राद्धभोजीति । अतः संशयोऽपि संगृहीतः । एतावांस्तु विशेषः । तत्र ज्ञानारूढैवाप्रतिष्ठिता द्विचन्द्रादेस्तु बाधज्ञानेन । नन्वेवं विकल्पोऽपि तद्रूपाप्रतिष्ठानाद्विचारतो विपर्ययः प्रसज्येतेत्यत आह । मिथ्याज्ञानमिति । अनेन हि सर्व-

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः ॥ ९ ॥

यतः प्रमाणेन बाध्यते । भूतार्थविषयत्वात्प्रमाणस्य । तत्र प्रमाणेन बाधनमप्रमाणस्य दृष्टम् । तद्यथा द्विचन्द्रदर्शनं सद्भिषयेणैकचन्द्रदर्शनेन बाध्यत इति । सेयं पञ्चपर्वा भवत्यविद्या । अविद्याऽस्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशा इति । एत एव स्वसंज्ञाभिस्तमो मोहो महामोहस्तामिस्रोऽन्धतामिस्र इति । एते चित्तमलप्रसङ्गेनाभिधास्यन्ते ॥ ८ ॥

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः । स न प्रमाणोपारोही ।

जनीनानुभवसिद्धो बाध उक्तः । स चास्ति विपर्यये नतु विकल्पे तेन व्यवहारात् । पण्डितरूपाणामेव तु विचारयतां तत्र बाधबुद्धेरिति चोदयति स कस्मान्न प्रमाणम् । नोत्तरेणोपजातविरोधिना ज्ञानेन पूर्वं बाधनीयमपि तु पूर्वैणैव प्रथममुपजातेनानुपजातविरोधिना परमिति भावः । परिहरति । यतः प्रमाणेनेति । यत्र हि पूर्वापेक्षा परोत्पत्तिस्तत्रैवमिह तु स्वकारणादन्योन्यानपेक्षे ज्ञाने जायेतेति नोत्तरस्य पूर्वमनुपमृद्योदयमनासादयतस्तदपवाधात्मैवोदयो न तु पूर्वस्योत्तरवाधात्मा तस्य तदानीमप्रसक्तेस्तस्मादनुपजातविरोधिताबाध्यत्वे हेतुरुपजातविरोधिता च बाधकत्वे तस्माद्भूतार्थविषयत्वात्प्रमाणेनाप्रमाणस्य बाधनं सिद्धम् । उदाहरणमाह । तत्र प्रमाणेनेति । अस्य कुत्सितत्वं हानाय दर्शयति । सेयं पञ्चेति । अविद्यासामान्यमविद्यास्मितादिषु पञ्चसु पर्वस्वित्यर्थः । अव्यक्तमहदङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वष्टस्वनात्मस्वात्मबुद्धिरविद्या तमः । एवं योगिनामष्टस्वणिमादिकैश्वर्येष्वश्रेयः सुश्रेयो बुद्धिरष्टविधो मोहः पूर्वस्माज्जघन्यः । स चास्मितोच्यते । तथा योगेनाष्टविधमैश्वर्यमुपादाय सिद्धो भूत्वा दृष्टानुश्रविकान्शब्दादीन्दश विषयान्भोक्ष्य इत्येवमात्मिका प्रतिपत्तिर्महामोहो रागः । एवमेतेनैवाभिसन्धिना प्रवर्तमानस्य केनचित्प्रतिबद्धत्वादिणिमादीनामनुत्पत्तौ तन्निबन्धनस्य दृष्टानुश्रविकविषयोपभोगस्यासिद्धेः प्रतिबन्धकविषयः क्रोधः स तामिस्राख्यो द्वेषः । एवमणिमादिगुणसंपत्तौ दृष्टानुश्रविकविषयप्रत्युपस्थाने च कल्पान्ते सर्वमेतन्नश्यतीति यस्मासः सोऽभिनिवेशोऽन्धतामिस्रः । तदुक्तम् । भेदस्तमसोऽष्टविधो मोहस्य च दशविधो महामोहः । तामिस्रोऽष्टादशधा तथा भवत्यन्धतामिस्र इति ॥ ८ ॥

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः । ननु शब्दज्ञानानुपाती चेदागमप्र-

न विपर्ययोपारोही । वस्तुशून्यत्वेऽपि शब्दज्ञानमाहात्म्यनिबन्धनो व्यवहारो दृश्यते । तद्यथा चैतन्यं पुरुषस्य स्वरूपमिति । यदा चित्तिरेव पुरुषस्तदा किमत्र केन व्यपदिश्यते । भवति च व्यपदेशे वृत्तिः । यथा चैत्रस्य गौरिति । तथा प्रतिषिद्धवस्तुधर्मो निष्क्रियः पुरुषस्तिष्ठति बाणः स्थास्यति स्थित इति । गतिनिवृत्तौ धात्वर्थमात्रं गम्यते । तथाऽनुत्पत्तिधर्मा पुरुष इति ।

माणान्तर्गतो विकल्पः प्रसज्येत निर्वस्तुकत्वे वा विपर्ययः स्यादित्यत आह । स नैति । न प्रमाणविपर्ययान्तर्गतः कस्माद्यतो वस्तुशून्यत्वेऽपीति । प्रमाणान्तर्गतिं निषेधति । शब्दज्ञानमाहात्म्यनिबन्धन इति विपर्ययान्तर्गतिः । एतदुक्तं भवति । क्वचिदभेदे भेदमारोपयति क्वचित्पुनर्भिन्नानामभेदम् । ततो भेदस्याभेदस्य च वस्तुनोऽभावात्तदाभासो विकल्पो न प्रमाणं नापि विपर्ययो व्यवहारविस्मयादिति । शास्त्रप्रसिद्धमुदाहरणमाह । तद्यथेति । किं विशेष्यं केन व्यपदिश्यते विशेष्यते नामभेदे विशेष्यविशेषणभावो न हि गवा गौर्विशेष्यते । किंतु भिन्नेनैव चैत्रेण । तदिदमाह । भवति च व्यपदेशे वृत्तिः । व्यपदेशव्यपदेश्ययोर्भावो व्यपदेशः । विशेषणविशेष्यभाव इति यावत् । तस्मिन्वृत्तिर्वाक्यस्य यथा चैत्रस्य गौरिति । शास्त्रीयमेवोदाहरणान्तरं समुच्चिनोति । तथेति । प्रतिषिद्धो वस्तुनः पृथिव्यादेर्धर्मः परिस्पन्दो यस्य स तथोक्तः । कोऽसौ निष्क्रियः पुरुषः । न खलु सांख्यीये राद्धान्तेऽभावो नाम कश्चिदस्ति वस्तुधर्मो येन पुरुषो विशेष्येतेत्यर्थः । क्वचित्पाठः प्रतिषिद्धावस्तुधर्मा इति । तस्यार्थः । प्रतिषेधव्याप्ताः प्रतिषिद्धा न वस्तुधर्माणां तद्व्याप्यता भावाभावयोरसंबन्धादथ च तथा प्रतीतिरिति । लौकिकमुदाहरणमाह । तिष्ठति बाण इति । तथा हि पचति भिनत्तीत्यत्र पूर्वापरीभूतः कर्मक्षणप्रचय एकफलवच्छिन्नः प्रतीयत एवं तिष्ठतीत्यत्रापि पूर्वापरीभावमेवाह । स्थास्यति स्थित इति । ननु भवतु पाकवत्पूर्वापरीभूतयावस्थानक्रियया बाणाद्विन्नया बाणस्य व्यपदेश इत्यत आह । गतिनिवृत्तौ धात्वर्थमात्रं गम्यते । गतिनिवृत्तिरेव तावत्कल्पिता तस्या अपि भावरूपत्वं तत्रापि पूर्वापरीभाव इत्यहो कल्पनापरंपरेत्यर्थः । अभावः कल्पितो भाव इव चानुगत इव च सर्वपुरुषेषु गम्यते न पुनः पुरुषव्यतिरिक्तो धर्मः कश्चिदित्युदाहरणान्तरमाह । तथानुत्पत्तिध-

अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ १० ॥

उत्पत्तिधर्मस्याभावमात्रमवगम्यते न पुरुषान्वयी धर्मः । तस्मा-
द्विकल्पितः स धर्मस्तेन चास्ति व्यवहार इति ॥ ९ ॥

अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा । सा च संप्रबोधे प्रत्यवमर्शा-
त्प्रत्ययविशेषः । कथं सुखमहमस्वाप्सम् । प्रसन्नं मे मनः प्रज्ञां
मे विशारदीकरोति । दुःखमहमस्वाप्सं स्त्यानं मे मनो भ्रमत्यन-
वस्थितम् । गाढं मूढोऽहमस्वाप्सम् । गुरुणि मे गात्राणि ।
क्लान्तं मे चित्तम् । अलसं मुषितमिव तिष्ठतीति । स खल्वयं
प्रबुद्धस्य प्रत्यवमर्शो न स्यादसति प्रत्ययानुभवे । तदाश्रिताः

मेति । प्रमाणविपर्ययाभ्यामन्या न विकल्पवृत्तिरिति वादिनो बहवः प्रतिपेदिरे ।
तत्प्रतिबोधनायोदाहरणप्रपञ्च इति मन्तव्यम् ॥ ९ ॥

अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा । अधिकृतं हि वृत्तिपदमनुवादकम् ।
प्रमाणविपर्ययविकल्पस्मृतीनां वृत्तित्वं प्रतिपरीक्षकाणामविप्रतिपत्तेरतस्तदनूयते
विशेषविधानाय । निद्रायास्तु वृत्तित्वे परीक्षकाणामस्ति विप्रतिपत्तिरिति वृत्तित्वं
विधेयम् । न च प्रकृतमनुवादकं विधानाय कल्पत इति पुनर्वृत्तिग्रहणं जाग्र-
त्स्वप्नवृत्तीनामभावस्तस्य प्रत्ययः कारणं बुद्धिसत्त्वाच्छादकं तमस्तदेवालम्बनं
विषयो यस्याः सा तथोक्ता वृत्तिर्निद्रा । बुद्धिसत्त्वे हि त्रिगुणे यदा सत्त्वरजसी
अभिभूय समस्तकरणावरकमाविरस्ति तमस्तदा बुद्धेर्विषयाकारपरिणामाभावादु-
द्भूततमोमयीं बुद्धिमवबुध्यमानः पुरुषः सुषुप्तोऽन्तःसंज्ञ इत्युच्यते । कस्मात्पुन-
निरुद्धकैवल्ययोरिव वृत्त्यभाव एव न निद्रेत्यत आह । सा च संप्रबोधे प्रत्य-
वमर्शात्सोपपत्तिकात्स्मरणात्प्रत्ययविशेषः । कथं यदा हि सत्त्वसचिवं तम
आविरस्ति तदेदृशः प्रत्यवमर्शः सुतोत्थितस्य भवति । सुखमहमस्वाप्सम् ।
प्रसन्नं मे मनः प्रज्ञां मे विशारदीकरोति स्वच्छीकरोतीति । यदा तु रजः-
सचिवं तम आविरस्ति तदेदृशः प्रत्यवमर्श इत्याह । दुःखमहमस्वाप्सं स्त्यान-
मकर्मण्यं मे मनः कस्माद्यतो भ्रमत्यनवस्थितम् । नितान्ताभिभूतरजःसत्त्वे तमः-
समुल्लासे स्वापे प्रबुद्धस्य प्रत्यवमर्शमाह । गाढं मूढोऽहमस्वाप्सं गुरुणि मे
गात्राणि क्लान्तं मे चित्तमलसमुषितमिव तिष्ठतीति । साध्यव्यतिरेके हेतुव्यतिरे-
कमाह । तदाश्रिता बोधजन्या तद्विषया वृत्त्यभावकारणविषया स खल्वयमिति

अनुभूतविषयासंप्रमोषः स्मृतिः ॥ ११ ॥

स्मृतयश्च तद्विषया न स्युः तस्मात्प्रत्ययविशेषो निद्रा । सा च समाधावितरप्रत्ययवन्निरुद्धव्येति ॥ १० ॥

अनुभूतविषयासंप्रमोषः स्मृतिः । किं प्रत्ययस्य चित्तं स्वरति । आहोस्विद्विषयस्येति । ग्राह्योपरक्तः प्रत्ययो ग्राह्यग्रहणोभयाकार-निर्भासस्तज्जातीयकं संस्कारमारभते । स संस्कारः स्वव्यञ्जकाञ्जनस्तदाकारमेव ग्राह्यग्रहणोभयात्मिकां स्मृतिं जनयति । तत्र प्रबुद्धस्येति । प्रबुद्धस्य प्रबुद्धमात्रस्य तदाश्रिताश्चेति बोधकाले प्रत्ययानुभवे वृत्त्यभावकारणानुभव इत्यर्थः । ननु प्रमाणादयो व्युत्थानचित्ताधिकरणा निरुद्ध्यन्तां समाधिप्रतिपक्षत्वान्निद्रायास्त्वेकाग्रवृत्तितुल्यायाः कथं समाधिप्रतिपक्षतेत्यत आह । सा च समाधाविति । एकाग्रतुल्यापि तामसत्वेन निद्रासत्रीजनिर्बीजसमाधिप्रतिपक्षेति । सापि निरोद्धव्येत्यर्थः ॥ १० ॥

अनुभूतविषयासंप्रमोषः स्मृतिः । प्रमाणादिभिरनुभूते विषये योऽसंप्रमोषोऽस्तेयः सा स्मृतिः । संस्कारमात्रजस्य हि ज्ञानस्य संस्कारकारणानुभवावभासितो विषय आत्मीयस्तदधिकविषयपरिग्रहस्तु संप्रमोषः स्तेयः कस्मात्सादृश्यान्मुषस्तेय इत्यस्मात्प्रमोषपदव्युत्पत्तेः । एतदुक्तं भवति । सर्वे प्रमाणादयोऽनधिगतमर्थं सामान्यतः प्रकारतो वाऽधिगमयन्ति । स्मृतिः पुनर्न पूर्वानुभवमर्यादामतिक्रामति । तद्विषया तदूनविषया वा न तु तदधिकविषया । सोऽयं वृत्त्यन्तराद्विशेषः स्मृतेरिति विमृशति । किंप्रत्ययस्येति । ग्राह्यप्रवणत्वादनुभवस्य स्वानुभवाभावात्तज्जः संस्कारो ग्राह्यमेव स्मारयतीति प्रतिभाति । अनुभवमात्रजनितत्वाच्चानुभवमेवेति विमृश्योपपत्तिरुभयस्मरणमवधारयति । ग्राह्यप्रवणतया ग्राह्योपरक्तः । परमार्थतस्तु ग्राह्यग्रहणे एव उभयं तयोरकारं स्वरूपं निर्भासयति प्रकाशयति । स्वव्यञ्जकं कारणमञ्जनमाकारो यस्य स तथोक्तः । स्वकारणाकार इत्यर्थः । स्वकारणाकारव्यञ्जक उद्बोधकं तेनाञ्जनं फलाभिमुखीकरणं यस्येति वेत्यर्थः । ननु यदि कारणविचारेण बुद्धिस्मरणयोः सारूप्यं कस्तर्हि भेद इत्यत आह । तत्र ग्रहणेति । ग्रहणमुपादानं न च गृहीतस्योपात्तस्योपादानं संभवति तदनेनानधिगतबोधनं बुद्धिरित्युक्तम् । ग्रहणाकारो ग्रहणरूपं पूर्वं प्रधानं यस्याः सा तथोक्ता । विकल्पितश्चायमभेदेऽपि गुणप्रधानभाव इति । ग्राह्याकारः पूर्वः प्रथमो यस्याः सा तथोक्ता । इदमेव च ग्राह्या-

अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः ॥ १२ ॥

ग्रहणाकारपूर्वा बुद्धिः । ग्राह्याकारपूर्वा स्मृतिः । सा च द्वयी ।
भावितस्मर्तव्या चाभावितस्मर्तव्या च । स्वप्ने भावितस्मर्तव्या ।
जाग्रत्समये त्वभावितस्मर्तव्येति । सर्वाश्चैताः स्मृतयः प्रमाणवि-
पर्ययविकल्पनिद्रास्मृतीनामनुभवात्प्रभवन्ति । सर्वाश्चैता वृत्तयः
सुखदुःखमोहात्मिकाः । सुखदुःखमोहाश्च क्लेशेषु व्याख्येयाः ।
सुखानुशयी रागः । दुःखानुशयी द्वेषः । मोहः पुनरविद्येति ।
एताः सर्वा वृत्तयो निरोद्धव्याः । आसां निरोधे संप्रज्ञातो वा
समाधिर्भवत्यसंप्रज्ञातो वेति ॥ ११ ॥

अथासां निरोधे क उपाय इति । अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्नि-
रोधः । चित्तनदी नामोभयतोवाहिनी या बहति कल्याणाय
बहति पापाय च । या तु कैवल्यप्राग्भारा विवेकविषयनिष्ठा सा
कल्याणबह्वा । संसारप्राग्भारा अविवेकविषयनिष्ठा पापबह्वा ।
तत्र वैराग्येण विषयस्रोतः खिलीक्रियते । विवेकदर्शनाभ्यासेन

कारस्य ग्राह्यस्य पूर्वत्वं यद्वृत्त्यन्तरविषयीकृतत्वमर्थस्य । तदनेन वृत्त्यन्तरविषयी-
कृतगोचरा स्मृतिरित्युक्तं भवति । सोऽयमसंप्रमोष इति । नन्वस्ति स्मृतेरपि
संप्रमोषः । दर्शयति हि पित्रादेरतीतस्य देशकालान्तरानुभूतस्याननुभूतचरदेश-
कालान्तरसंबन्धः स्वप्न इत्यत आह । सा च द्वयीति । भावितः कल्पितः
स्मर्तव्यो यथा सा तथोक्ता । अभावितोऽविकल्पितः । पारमार्थिक इति यावत् ।
नेयं स्मृतिरपि तु विपर्ययस्तल्लक्षणोपपन्नत्वात्स्मृत्याभासतया तु स्मृतिरुक्ता । प्रमा-
णाभासमिव प्रमाणमिति भावः । कस्मात्पुनरन्ते स्मृतेरुपन्यास इत्यत आह ।
सर्वाः स्मृतय इति । अनुभवः प्राप्तिः । प्राप्तिपूर्वा वृत्तिः स्मृतिस्ततः स्मृती-
नामुपजन इत्यर्थः । ननु ये पुरुषं क्लिश्यन्ति ते निरोद्धव्याः प्रेक्षावता । क्लेशाश्च
तथा । न च वृत्तयस्तत्किमर्थमासां निरोध इत्यत आह । सर्वाश्चैता इति ।
सुगमम् ॥ ११ ॥

निरोधोपायं पृच्छति । अथेति । सूत्रेणोत्तरमाह । अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्नि-
रोधः । अभ्यासवैराग्ययोर्निरोधे जनयितव्येऽवान्तरव्यापारभेदेन समुच्चयो न तु

तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः ॥ १३ ॥

स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेवितो दृढभूमिः ॥ १४ ॥

विवेकस्रोत उद्धाढ्यत इत्युभयाधीनश्चित्तवृत्तिनिरोधः ॥ १२ ॥

तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः । चित्तस्यावृत्तिकस्य प्रशान्तवाहि-
तास्थितिस्तदर्थः प्रयत्नो वीर्यमुत्साहस्तत्संपिपादधिषया तत्साध-
नानुष्ठानमभ्यासः ॥ १३ ॥

स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेवितो दृढभूमिः । दीर्घका-
लासेवितो निरन्तरासेवितः सत्कारासेवितः । तपसा ब्रह्मचर्येण
विद्यया श्रद्धया च संपादितः सत्कारवान्दृढभूमिर्भवति । व्युत्था-
नसंस्कारेण द्रागित्येवानभिभूतविषय इत्यर्थः ॥ १४ ॥

विकल्प इत्याह । चित्तनदीति । प्राग्भारः प्रबन्धः । निम्नता गम्भीरता । अगा-
धतेति यावत् ॥ १२ ॥

तत्राभ्यासस्य स्वरूपप्रयोजनाभ्यां लक्षणमाह । तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः ।
तद्व्याचष्टे । चित्तस्यावृत्तिकस्य राजसतामसवृत्तिरहितस्य प्रशान्तवाहिता विम-
लता सात्त्विकवृत्तिवाहितैकाग्रता स्थितिस्तदर्थ इति । स्थिताविति निमित्तसप्तमी
व्याख्याता । यथा चर्मणि द्वीपिनं हन्तीति । प्रयत्नमेव पर्यायाभ्यां विशदयति ।
वीर्यमित्युत्साह इति । तस्येच्छायोगितामाह । तत्संपिपादधिषया तदिति
स्थितिं परामृशति । प्रयत्नस्य विषयमाह । तत्साधनेति । स्थितिसाधनान्यन्त-
रङ्गबहिरङ्गानि यमनियमादीनि । साधनगोचरश्च कर्तृव्यापारो न फलगोचर
इति ॥ १३ ॥

ननु व्युत्थानसंस्कारेणानादिना परिपन्थिना प्रतिबद्धोऽभ्यासः कथं स्थित्यै
कल्पत इत्यत आह । स तु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेवितो दृढभूमिः । सोऽय-
मभ्यासो विशेषणत्रयसंपन्नः सन्दृढावस्थो न सहसा व्युत्थानसंस्कारैरभिभूत-
स्थितिरूपविषयो भवति । यदि पुनरेवंभूतमप्यभ्यासं कृत्वोपरमेत्ततः कालप-
रिवासेनाभिभूयेत । तस्मान्नोपरन्तव्यमिति भावः ॥ १४ ॥

दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्

॥ १५ ॥

दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् ।
स्त्रियोऽन्नपानमैश्वर्यमिति दृष्टविषये विरक्तस्य स्वर्गवैदेह्यप्रकृतिल-
यत्वप्राप्तावानुश्रविकविषये वितृष्णस्य दिव्यादिव्यविषयसंप्रयो-
गेऽपि चित्तस्य विषयदोषदर्शिनः प्रसंख्यानबलादनाभोगात्मिका
हेयोपादेयशून्या वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् ॥ १५ ॥

वैराग्यमाह । दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् । चेत-
नान्चेतनेषु दृष्टविषयेषु वितृष्णतामाह । स्त्रिय इति । ऐश्वर्यमाधिप-
त्यम् । अनुश्रवो वेदस्ततोऽधिगता आनुश्रविकाः स्वर्गादयः । तत्रापि
वैतृष्ण्यमाह । स्वर्गेति । देहरहिता विदेहाः करणेषु लीनास्तेषां भावो
वैदेह्यम् । अन्ये तु प्रकृतिमेवात्मानमभिमन्यमानाः प्रकृत्युपासकाः प्रकृतौ
साधिकारायामेव लीनास्तेषां भावः प्रकृतिलयत्वम् । तत्प्राप्तिविषये आनुश्र-
विकविषये वितृष्णस्यानुश्रविकविषये वितृष्णो हि स्वर्गादिप्राप्तिविषये वितृष्ण
इत्युच्यते । ननु यदि वैतृष्ण्यमात्रं वैराग्यं हन्त विषयाप्राप्तावपि तदस्तीति वैराग्यं
स्यादित्यत आह । दिव्यादिव्येति । न वैतृष्ण्यमात्रं वैराग्यमपि तु दिव्या-
दिव्यविषयसंप्रयोगेऽपि चित्तस्यानाभोगात्मिका । तामेव स्पष्टयति । हेयोपादे-
यशून्या । आसङ्गद्वेषरहितोपेक्षाबुद्धिर्वशीकारसंज्ञा । कुतः पुनरियमित्यत्राह ।
प्रसंख्यानबलादिति । तापत्रयपरीतता विषयाणां दोषस्तत्परिभावनया तत्सा-
क्षात्कारः प्रसंख्यानं तद्वलादित्यर्थः । यतमानसंज्ञा व्यतिरेकसंज्ञा एकेन्द्रियसंज्ञा
वशीकारसंज्ञेति चतस्रः संज्ञा इत्यागमिनः । रागादयः खलु कषायाश्चित्तवार्ति-
नस्तैरिन्द्रियाणि यथास्वं विषयेषु प्रवर्तन्ते तन्माप्रवर्तिषतेन्द्रियाणि । तत्तद्विष-
येष्विति तत्परिपाचनायारम्भः प्रयत्नः सा यतमानसंज्ञा । तदारम्भे सति केचि-
त्कषायाः पक्ताः पच्यन्ते पक्ष्यन्ते च केचित् । तत्र पक्ष्यमाणेभ्यः पक्वानां व्यतिरे-
केणावधारणं व्यतिरेकसंज्ञा । इन्द्रियप्रवर्तनासमर्थतया पक्वानामौत्सुक्यमात्रेण
मनसि व्यवस्थानमेकेन्द्रियसंज्ञा । औत्सुक्यमात्रस्यापि निवृत्तिरूपस्थितेषु च
दिव्यादिव्यविषयेषूपेक्षाबुद्धिः संज्ञात्रयात्परा वशीकारसंज्ञा । एतयैव च पूर्वासां
चरितार्थत्वान्न ताः पृथगुक्ता इति सर्वमवदातम् ॥ १५ ॥

तत्परं पुरुषख्यातेर्गुणवैतृण्यम् ॥ १६ ॥

तत्परं पुरुषख्यातेर्गुणवैतृण्यम् । दृष्टानुश्रविकविषयदोषदर्शी विरक्तः पुरुषदर्शनाभ्यासात्तच्छुद्धिप्रविवेकाप्यायितबुद्धिर्गुणेभ्यो व्यक्ताव्यक्तधर्मकेभ्यो विरक्त इति । तद्वयं वैराग्यम् । तत्र यदुत्तरं तज्ज्ञानप्रसादमात्रं यस्योदये सति योगी प्रत्युदितख्यातिरेवं मन्यते । प्राप्तं प्रापणीयम् । क्षीणाः क्षेतव्याः क्लेशाः । छिन्नः श्लिष्टपर्वोऽभवसंक्रमो

अपरं वैराग्यमुक्त्वा परमाह । तत्परं पुरुषख्यातेर्गुणवैतृण्यम् । अपरवैराग्यस्य परं वैराग्यं प्रति कारणत्वं तत्र च द्वारमादर्शयति । दृष्टानुश्रविकविषयदोषदर्शी विरक्त इत्यनेनापरं वैराग्यं दर्शितम् । पुरुषदर्शनाभ्यासादागमानुमानाचार्योपदेशसमधिगतस्य पुरुषस्य दर्शनं तस्याभ्यासः पौनःपुन्येन निषेवणं तस्मात्तस्य दर्शनस्य शुद्धी रजस्तमःपरिहाण्या सत्त्वैकतानता तथा यो गुणपुरुषयोः प्रकर्षेण विवेकः । पुरुषः शुद्धोऽनन्तस्तद्विपरीता गुणा इति । तेनाप्यायिताबुद्धिर्यस्य योगिनः स तथोक्तस्तदनेन धर्ममेधाख्यः समाधिरुक्तः । स तथाभूतो योगी गुणेभ्यो व्यक्ताव्यक्तधर्मकेभ्यः सर्वथा विरक्तः सत्त्वपुरुषान्यताख्यातावपि गुणात्मिकायां यावद्विरक्त इति । तत्तस्माद्वयं वैराग्यम् । पूर्वं हि वैराग्यं सत्त्वसमुद्रेकविधूततमसि रजःकणाकलङ्कसंपृक्ते चित्तसत्त्वे । तच्च तौष्टिका नामपि समानम् । ते हि तेनैव प्रकृतिलया बभूवुः । तथोक्तम् । वैराग्यात्प्रकृतिलय इति । तत्र तयोर्द्वयोर्मध्ये यदुत्तरं तज्ज्ञानप्रसादमात्रम् । मात्रग्रहणेन निर्विषयतां सूचयति । तदेव हि तादृशं चित्तसत्त्वं रजोलेशमलेनाप्यपरामृष्टमस्याश्रयोऽत एव ज्ञानप्रसाद इत्युच्यते । चित्तसत्त्वं हि प्रसादस्वभावमपि रजस्तमःसंपर्कान्मलिनतामनुभवति । वैराग्याभ्यासविमलवारिधाराधौतसमस्तरजस्तमोमलं त्वतिप्रसन्नं ज्ञानप्रसादमात्रपरिशेषं भवति । तस्य गुणानुपादेयत्वाय दर्शयति । यस्योदये सति योगी प्रत्युदितख्यातिः । ख्यातिविशेषे सति वर्तमानख्यातिमानित्यर्थः । प्रापणीयं कैवल्यं प्राप्तम् । यथा वक्ष्यति । जीवन्नेव विद्वान्मुक्तो भवति । संस्कारमात्रस्य छिन्नमूलस्य सिद्धत्वादिति भावः । कुतः प्राप्तं यतः क्षीणाः क्षेतव्याः क्लेशा अविद्यादयः सवासनाः । नन्वस्ति धर्माधर्मसमूहो भवस्य जन्ममरणप्रबन्धस्य संक्रमः प्राणिनाम् । तत्कुतः कैवल्यमित्यत आह । छिन्न इति । श्लिष्टानि निःसन्धीनि पर्वणि यस्य स तथोक्तः । धर्माधर्मसमूहस्य समूहिनः पर्वणि तानि श्लिष्टानि । न हि जातु

वितर्कविचारानन्दास्मितारूपानुगमात्संप्रज्ञातः

॥ १७ ॥

यस्याविच्छेदाज्जनित्वा म्रियते मृत्वा च जायत इति । ज्ञानस्यैव पराकाष्ठा वैराग्यम् । एतस्यैव हि नान्तरीयकं कैवल्यमिति ॥ १६ ॥

अथोपायद्वयेन निरुद्धचित्तवृत्तेः कथमुच्यते संप्रज्ञातः समाधिरिति । वितर्कविचारानन्दास्मितारूपानुगमात्संप्रज्ञातः । वितर्कश्चित्तस्थालम्बने स्थूल आभोगः । सूक्ष्मो विचारः । आनन्दोल्लासः । एकात्मिकासंविदस्मिता । तत्र प्रथमश्चतुष्टया-

जन्तुर्मरणजन्मप्रबन्धेन त्यक्ष्यते सोऽयं भवसंक्रमः क्लेशक्षये छिन्नः । यथा वक्ष्यति । क्लेशमूलः कर्माशयः सति मूले तद्विपाक इति । ननु प्रसंख्यानपरिपाकं धर्ममेघं च निरोधमन्तरा किं तदस्ति यज्ज्ञानप्रसादमात्रमित्यत आह । ज्ञानस्यैवेति । धर्ममेघभेद एव परं वैराग्यं नान्यत् । यथा वक्ष्यति । प्रसंख्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिस्तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पमिति च । तस्मादेतस्य हि नान्तरीयकमविनाभावि कैवल्यमिति ॥ १६ ॥

उपायमभिधाय सप्रकारोपेयकथनाय पृच्छति । अथोपायद्वयेनेति । वितर्कविचारानन्दास्मितारूपानुगमात्संप्रज्ञातः । संप्रज्ञातपूर्वकत्वादसंप्रज्ञातस्य प्रथमं संप्रज्ञातोपवर्णनम् । संप्रज्ञातसामान्यं वितर्कविचारानन्दास्मितानां रूपैः स्वरूपैरनुगमात्प्रतिपत्तव्यम् । वितर्कं विवृणोति । चित्तस्येति । स्वरूपसाक्षात्कारवती प्रज्ञा आभोगः । स च स्थूलविषयत्वात्स्थूलः । यथा हि प्राथमिको धानुष्कः स्थूलमेव लक्ष्यं विद्वद्यत्यथ सूक्ष्ममेवं प्राथमिको योगी स्थूलमेव पाञ्चभौतिकं चतुर्भुजादि ध्येयं साक्षात्करोत्यथ सूक्ष्ममिति । एवं चित्तस्थालम्बने सूक्ष्म आभोगः । स्थूलकारणभूतसूक्ष्मपञ्चतन्मात्रलिङ्गालिङ्गविषयो विचारः । तदेवं ग्राह्यविषयं दर्शयित्वा ग्रहणविषयं दर्शयति । आनन्द इति । इन्द्रिये स्थूलालम्बने चित्तस्य आभोगोल्लास आनन्दः । प्रकाशशीलतया खलु सत्त्वप्रधानादहङ्कारादिन्द्रियाण्युत्पन्नानि । सत्त्वं सुखमिति । तान्यपि सुखानीति तस्मिन्नाभोगोल्लास इति । ग्रहीतृविषयं संप्रज्ञातमाह । एकात्मिकासंविदिति । अस्मितप्रभवानीन्द्रियाणि तेनैषामस्मिता सूक्ष्मं रूपं सा चात्मना ग्रहीत्रा सह बुद्धिरेका-

विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः ॥ १८ ॥

जुगतः समाधिः सवितर्कः द्वितीयो वितर्कविकलः सविचारस्तृतीयो विचारविकलः सानन्दः चतुर्थस्तद्विकलोऽस्मितामात्र इति । सर्व एते सालम्बनाः समाधयः ॥ १७ ॥

अथासंप्रज्ञातः समाधिः किमुपायः किंस्वभावो वेति । विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः । सर्ववृत्तिप्रत्यस्तमये संस्कारशेषो निरोधश्चित्तस्य समाधिरसंप्रज्ञातः । तस्य परं वैराग्यमुपायः । सालम्बनो ह्यभ्यासः तत्साधनाय न कल्पत इति विरामप्रत्ययो निर्वस्तुक आलम्बनी क्रियते । स चार्थशून्यः । तदभ्यासपूर्वकं हि चित्तं निरालम्बनमभावप्राप्तमिव भवतीत्येष निर्वीजः समाधिरसंप्रज्ञातः ॥ १८ ॥

त्मिका संवित्तस्यां च ग्रहीतुरन्तर्भावाद्भवति ग्रहीतृविषयः संप्रज्ञात इति चतुर्णामपरमप्यवान्तरविशेषमाह । तत्र प्रथम इति । कार्यं कारणानुप्रविष्टं न कारणं कार्येण तदयं स्थूल आभोगः । स्थूलसूक्ष्मेन्द्रियास्मिताकारणचतुष्टयानुगतो भवति । उत्तरे तु त्रिद्वयेकारणकाल्पिद्वयेकरूपा भवन्ति । असंप्रज्ञातान्द्रिनत्ति । सर्व एत इति ॥ १७ ॥

क्रमप्राप्तमसंप्रज्ञातमवतारयितुं पृच्छति । अथेति । विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः । पूर्वपदेनोपायकथनमुत्तराभ्यां च स्वरूपकथनम् । मध्यमं पदं विवृणोति । सर्ववृत्तीति । प्रथमं पदं व्याचष्टे । तस्य परमिति । विरामो वृत्तीनामभावस्तस्य प्रत्ययः कारणं तस्याभ्यासस्तदनुष्ठानं पौनःपुन्यं तदेव पूर्वं यस्य स तथोक्तः । अथापरं वैराग्यं निरोधकारणं कस्मान्न भवतीत्यत आह । सालम्बनो हीति । कार्यसरूपं कारणं युज्यते न विरूपम् । विरूपं चापरं वैराग्यं सालम्बनं निरालम्बनसमाधिना कार्येण । तस्मान्निरालम्बनादेव ज्ञानप्रसादमात्रात्तस्योत्पत्तिर्युक्ता । धर्ममेघसमाधिरेव हि नितान्तविगलितरजस्तमोमलाद्बुद्धिसत्त्वादुपजातस्तद्विषयातिक्रमेण प्रवर्तमानोऽनन्तो विषयावद्यदर्शी समस्तविषयपरित्यागाच्च स्वरूपप्रतिष्ठः सन्निरालम्बनः संस्कारमात्रशेषस्य निरालम्बनस्य समाधेः कारणमुपपद्यते सारूप्यादिति । आलम्बनीकरणमाश्रयणमभावप्राप्तमिव वृत्तिरूपकार्याकरणाभिर्बीजो निरालम्बनः । अथवा बीजं क्लेशकर्माशयास्ते निष्क्रान्ता यस्मात्स तथा ॥ १८ ॥

भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम् ॥ १९ ॥

स खल्वयं द्विविधः । उपायप्रत्ययो भवप्रत्ययश्च । तत्रोपायप्रत्ययो योगिनां भवति । भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम् । विदेहानां देवानां भवप्रत्ययः । ते हि स्वसंस्कारमात्रोपयोगेन चित्तेन कैवल्यपदमिवानुभवन्तः स्वसंस्कारविपाकं तथाजातीयकमतिवाहयन्ति । तथा प्रकृतिलयाः साधिकारे चेतसि प्रकृतिलीने

निरोधसमाधेरवान्तरभेदं हानोपादानाङ्गमादर्शयति । स खल्वयं निरोधसमाधिद्विविधः । उपायप्रत्ययो भवप्रत्ययश्च । उपायो वक्ष्यमाणः श्रद्धादिः प्रत्ययः कारणं यस्य निरोधसमाधेः स तथोक्तः । भवन्ति जायन्तेऽस्यां जन्तवः स भवोऽविद्या भूतेन्द्रियेषु वा विकारेषु प्रकृतिषु वा अव्यक्तमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वनात्मस्वात्मख्यातिस्तौष्टिकानां वैराग्यसंपन्नानां स खल्वयं भवप्रत्ययः कारणं यस्य निरोधसमाधेः स भवप्रत्ययः । तत्र तयोर्मध्ये उपायप्रत्ययो योगिनां मोक्ष्यमाणानां भवति । विशेषविधानेन शेषस्य सुमुक्षुसंबन्धं निषेधति । केषां तर्हि भवप्रत्यय इत्यत्र सूत्रेणोत्तरमाह । भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम् । विदेहाश्च प्रकृतिलयाश्च तेषामित्यर्थः । तद्व्याचष्टे । विदेहानां देवानां भवप्रत्ययः । भूतेन्द्रियाणामन्यतमदात्मत्वेन प्रतिपन्नास्तदुपासनया तद्वासनावासितान्तःकरणाः पिण्डप्रातानन्तरमिन्द्रियेषु भूतेषु वा लीनाः संस्कारमात्रावशेषमनसः षाट्कौशिकशरीररहिता विदेहाः । ते हि स्वसंस्कारमात्रोपयोगेन चित्तेन कैवल्यपदमिवानुभवन्तः प्राप्नुवन्तो विदेहा अवृत्तिकत्वं च कैवल्यान सारूप्यं साधिकारसंस्कारशेषता च वैरूप्यम् । संस्कारमात्रोपयोगेनेति क्वचित्पाठः । तस्यार्थः । संस्कारमात्रमेवोपभोगो यस्य न तु चित्तवृत्तिरित्यर्थः । प्राप्तावधयः स्वसंस्कारपरिपाकं तथाजातीयकमतिवाहयन्त्यतिक्रामन्ति । पुनरपि संसारे विशन्ति । तथा च वायुप्रोक्तम् । दशमन्वन्तराणीह तिष्ठन्तीन्द्रियचिन्तकाः । भौतिकास्तु शतं पूर्णमिति । यथा प्रकृतिलयाश्चाव्यक्तमहदहङ्कारपञ्चतन्मात्रेष्वन्यतमदात्मत्वेन प्रतिपन्नास्तदुपासनया तद्वासनावासितान्तःकरणाः पिण्डप्रातानन्तरमव्यक्तादीनामन्यतमस्मिँल्लीनाः साधिकारे चरितार्थे । एवं हि चरितार्थं चेतः स्याद्यदि विवेकख्यातिमपि जनयेदजनितसत्त्वपुरुषान्यताख्यातेस्तु चेतसोऽचरितार्थस्यास्ति साधिकारेति साधिकारे

श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वक इतरेषाम् ॥ २० ॥

कैवल्यपदमिवानुभवन्ति । यावन्न पुनरावर्ततेऽधिकारवशाच्चित्तमिति ॥ १९ ॥

श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वक इतरेषाम् । उपायप्रत्ययो योगिनां भवति । श्रद्धा चेतसः संप्रसादः । सा हि जननीव कल्याणी योगिनं पाति । तस्य हि श्रद्धानस्य विवेकार्थिनो वीर्यमुपजायते । समुपजातवीर्यस्य स्मृतिरुपतिष्ठते स्मृत्युपस्थाने च चित्तमनाकुलं समाधीयते । समाहितचित्तस्य प्रज्ञाविवेक उपा-

चेतसि प्रकृतौ लीने कैवल्यपदमिवानुभवन्ति यावन्न पुनरावर्ततेऽधिकारवशाच्चित्तमिति प्रकृतिसाम्यमुपगतमप्यवधिं प्राप्य पुनरपि प्रादुर्भवन्ति । ततो विविच्यन्ते । यथा वर्षातिपाते मृद्भावनमुपगतो मण्डूकदेहः पुनरम्भोदवारिधारावसेकान्मण्डूकदेहभावमनुभवतीति । तथा च वायुप्रोक्तम् । सहस्रं त्वाभिमानिकाः । बौद्धा दशसहस्राणि तिष्ठन्ति विगतज्वराः । पूर्णं शतसहस्रं तु तिष्ठन्त्यव्यक्तचिन्तकाः । पुरुषं निर्गुणं प्राप्य कालसंख्या न विद्यत इति । तदस्य पुनर्भवप्राप्तिहेतुतया हेयत्वं सिद्धम् ॥ १९ ॥

योगिनां तु समाधेरुपायक्रममाह । श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वक इतरेषाम् । नन्विन्द्रियादिचिन्तका अपि श्रद्धावन्त एवेत्यत आह । श्रद्धा चेतसः संप्रसादः । स चागमानुमानाचार्योपदेशसमधिगततत्त्वविषये । भवति हि चेतसः संप्रसादोऽभिरुचिवतीच्छा श्रद्धा नेन्द्रियादिष्वात्माभिमानिनामभिरुचिरसंप्रसादो हि स व्यामोहमूलत्वादित्यर्थः । कुतोऽसावेव श्रद्धेत्यत आह । सा हि जननीव कल्याणी योगिनं पाति विमार्गपातजन्मनोऽनर्थात् । सोऽयमिच्छाविशेष इध्यमाणविषयं प्रयत्नं प्रसूत इत्याह । तस्य हि श्रद्धानस्य तस्य विवरणं विवेकार्थिनो वीर्यमुपजायते । स्मृतिर्ध्यानमनाकुलमविक्षिप्तं समाधीयते योगाङ्गसमाधियुक्तं भवति । यमनियमादिनान्तरीयकसमाध्युपन्यासेन च यमनियमादयोऽपि सूचिताः । तदेवमखिलयोगाङ्गसंपन्नस्य संप्रज्ञातो जायत इत्याह । समाहितचित्तस्येति । प्रज्ञाया विवेकः प्रकर्ष उपजायते । संप्रज्ञातपूर्वमसंप्रज्ञातोत्पादनमाह । तदभ्यासात्तत्रैव तत्तद्भूमिप्राप्तौ तत्तद्विषयाच्च वैराग्यादसंप्रज्ञातः समाधिर्भवति ।

तीव्रसंवेगानामासन्नः ॥ २१ ॥

मृदुमध्याधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः ॥ २२ ॥

ईश्वरप्रणिधानाद्वा ॥ २३ ॥

वर्तते । येन यथार्थं वस्तु जानाति । तदभ्यासात्तत्तद्विषयाच्च
वैराग्यादसंप्रज्ञातः समाधिर्भवति ॥ २० ॥

ते खलु नवयोगिनो भवन्ति । मृदुमध्याधिमात्रोपाया भवन्ति ।
तद्यथा मृदूपायो मध्योपायोऽधिमात्रोपाय इति । तत्र मृदूपा-
यस्त्रिविधः । मृदुसंवेगो मध्यसंवेगस्तीव्रसंवेग इति । तथा
मध्योपायस्तथाऽधिमात्रोपाय इति । तत्राधिमात्रोपायानां तीव्रसं-
वेगानामासन्नः समाधिलाभः समाधिफलं च भवतीति ॥ २१ ॥

मृदुमध्याधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः । मृदुतीव्रो मध्यती-
व्रोऽधिमात्रतीव्र इति । ततोऽपि विशेषः । तद्विशेषादप्यासन्नत-
रस्तीव्राधिमात्रसंवेगस्याधिमात्रोपायस्य समाधिलाभः समाधिफलं
चेति ॥ २२ ॥

किमेतस्मादेवासन्नतरः समाधिर्भवति । अथास्य लाभे भवत्य-

स हि कैवल्यहेतुः सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिपूर्वो हि निरोधश्चित्तमखिलकार्यकरणेन
चरितार्थमधिकारादवसादयति ॥ २० ॥

ननु श्रद्धादयश्चेद्योगोपायास्तर्हि सर्वेषामविशेषेण समाधितफले स्याताम् ।
दृश्यते तु कस्यचित्सिद्धिः कस्यचिदसिद्धिः कस्यचिच्चिरेण सिद्धिः कस्यचिच्चिर-
तरेण कस्यचित्क्षिप्रमित्यत आह । ते खलु नवयोगिन इति । उपायाः
श्रद्धादयो मृदुमध्यादिमात्राः प्राग्भवीयसंस्कारादृष्टवशाद्येषां ते तथोक्ताः ।
संवेगो वैराग्यं तस्यापि मृदुमध्यतीव्रता प्राग्भवीयवासनादृष्टवशादेवेति तेषु
यादृशी श्रेणीयसी सिद्धिस्तां दर्शयति सूत्रेण । तीव्रसंवेगानामासन्न इति सूत्रम् ।
शेषं भाष्यम् । समाधेः संप्रज्ञातस्य फलमसंप्रज्ञातस्तस्यापि कैवल्यम् ॥ २१ ॥

मृदुमध्याधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः । निगदव्याख्यातेन भाष्येण व्याख्या-
तमिति ॥ २२ ॥

* सूत्रान्तरं पातयितुं विमृशति । किमेतस्मादेवेति । न वाशब्दः संशय-

क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः ॥ २४ ॥

न्योऽपि कश्चिदुपायो न वेति । ईश्वरप्रणिधानाद्वा । प्रणिधानाद्भक्तिविशेषादावर्जित ईश्वरस्तमनुगृह्णात्यभिध्यानमात्रेण । तदभिध्यानमात्रादपि योगिन आसन्नतरः समाश्रिताः समाश्रितफलं च भवतीति ॥ २३ ॥

अथ प्रधानपुरुषव्यतिरिक्तः कोऽयमीश्वरो नामेति । क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः । अविद्यादयः क्लेशाः । कुशलाऽकुशलानि कर्माणि । तत्फलं विपाकः । तदनुगुणा वासना आशयास्ते च मनसि वर्तमानाः पुरुषे व्यपदिश्यन्ते । स हि तत्फलस्य भोक्तेति । यथा जयः पराजयो वा योद्धृषु वर्तमानः स्वामिनि व्यपदिश्यते यो ह्यनेन भोगेनापरामृष्टः स पुरुषविशेष निवर्तकः । ईश्वरप्रणिधानाद्वा । व्याचष्टे । प्रणिधानाद्भक्तिविशेषान्मानसाद्वाचिकात्कायिकाद्वा आवर्जितोऽभिमुखीकृतस्तमनुगृह्णाति । अभिध्यानमनागतार्थेच्छा इदमस्याभिमतमस्त्विति । तन्मात्रेण न व्यापारान्तरेण । शेषं सुगमम् ॥ २३ ॥

ननु चेतनाचेतनाभ्यामेव व्यूढं नान्येन विश्वम् । ईश्वरश्चेदचेतनस्तर्हि प्रधानं प्रधानविकाराणामपि प्रधानमध्यपातात्तथा च न तस्यावर्जनमचेतनत्वादथ चेतनस्तथापि चित्तिशक्तैरौदासीन्यादसंसारितया चास्मितादिविरहात्कुत आवर्जनम् । कुतश्चाभिध्यानमित्याशयवानाह । अथ प्रधानेति । अत्र सूत्रेणोत्तरमाह । क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः । अविद्यादयः क्लेशाः । क्लिश्यन्ति खल्वमी पुरुषं सांसारिकं विविधदुःखप्रहारेणेति । कुशलाकुशलानीति धर्माधर्मात्तेषां च कर्मजत्वादुपचारात्कर्मत्वम् । विपाको जात्यायुर्भोगाः । विपाकानुगुणा वासनास्ताश्चित्तभूमावाशेरत इत्याशयाः । नहि करभजातिनिवर्तकं कर्म प्राग्भोग्यकरभभोगभावितां भावनां न यावदभिव्यनक्ति तावत्करभोचिताय भोगाय व्यपते । तस्माद्भवति करभजात्यनुभवजन्मा भावना करभविपाकानुगुणोति । यमी क्लेशादयो बुद्धिधर्मा न कथंचिदपि पुरुषं परामृशन्ति तस्मात्पुरुषप्रदेव तदपरामर्शसिद्धेः कृतं क्लेशकर्मैत्यादिनेत्यत आह । ते च मनसि मानाः सांसारिके पुरुषे व्यपदिश्यन्ते । कस्मात्स हि तत्फलस्य भोक्ता चेत-

ईश्वरः । कैवल्यं प्राप्तास्तर्हि सन्ति च बहवः कैवलिनः । ते हि त्रीणि बन्धनानि छित्त्वा कैवल्यं प्राप्ता ईश्वरस्य च तत्संबन्धो न भूतो न भावी । यथा मुक्तस्य पूर्वा बन्धकोटिः प्रजायते नैवमीश्वरस्य । यथा वा प्रकृतिलीनस्योत्तरा बन्धकोटिः संभाव्यते नैवमीश्वरस्य । स तु सदैव मुक्तः सदैवेश्वर इति । योऽसौ प्रकृष्टसत्त्वोपादानादीश्वरस्य शाश्वतिक उत्कर्षः स किं सनिमित्त

यितेति तस्मात्पुरुषत्वादीश्वरस्यापि तत्संबन्धः प्राप्त इति तत्प्रतिषेध उपपद्यत इत्याह । यो ह्यनेन बुद्धिस्थेनापि पुरुषमात्रसाधारणेन भोगेनापरामृष्टः स पुरुषविशेष ईश्वरः । विशेष्यत इति विशेषः । पुरुषान्तराद्यवच्छिद्यते । विशेषपदस्य व्यावर्त्यं दर्शयितुकामः परिचोदनापूर्वं परिहरति । कैवल्यं प्राप्तास्तर्हीति । प्रकृतिलयानां प्राकृतो बन्धः । वैकारिको बन्धो विदेहानाम् । दक्षिणादिबन्धो दिव्यादिव्यविषयभोगभाजाम् । तान्यमूनि त्रीणि बन्धनानि । प्रकृतिभावनासंस्कृतमनसो हि देहपातानन्तरमेव प्रकृतिलयतामापन्ना इतीतरेषां पूर्वा बन्धकोटिः प्रजायते तेनोत्तरकोटिविधानमात्रमिह तु पूर्वापरकोटिनिषेध इति संक्षिप्य विशेषं दर्शयति । स तु सदैव मुक्तः सदैवेश्वर इति । ज्ञानक्रियाशक्तिसंपदैश्वर्यम् । अत्र पृच्छति । योऽसाविति । ज्ञानक्रिये हि न चिच्छक्तेरपरिणामिन्याः संभवत इति । रजस्तमोरहितविशुद्धचित्तसत्त्वाश्रये वक्तव्ये न चेश्वरस्य सदा मुक्तस्याविद्याप्रभवचित्तसत्त्वसमुत्कर्षेण सह स्वस्वामिभावः संबन्धः संभवतीत्यत उक्तं प्रकृष्टसत्त्वोपादानादिति । नेश्वरस्य पृथग्जनस्येवाविद्यानिबन्धनश्चित्तसत्त्वेन स्वस्वामिभावः । किं तु तापत्रयपरीतान्प्रेत्यभावमहर्णवमशब्दानुद्धरिष्यामि ज्ञानधर्मोपदेशेन । न च ज्ञानक्रियासामर्थ्यातिशयसंपत्तिमन्तरेण तदुपदेशो न चेयमपहतरजस्तमोमलविशुद्धसत्त्वोपादानं विनेत्यालोच्य सत्त्वप्रकर्षमुपादत्ते । भगवानपरामृष्टोऽप्यविद्यया विद्याभिमानौ चाविद्यायास्तत्त्वमविद्वान्भवति न पुनरविद्यामविद्यात्वेन सेवमानः । न खलु शैलूषो रामत्वमारोप्य तास्ताश्चेष्टा दर्शयन्भ्रान्तो भवति । तदिदमाहार्यमस्य रूपं न तात्त्विकमिति । स्यादेतद्यद्युद्दिधीर्षया भगवता सत्त्वमुपादेयं तदुपादानेन च तदुद्दिधीर्षा अस्या अपि प्राकृतत्वात्तथा चान्योऽन्यसंश्रयमित्यत उक्तम् । शाश्वतिक इति । भवेदेतदेवं यदीदं प्रथमता सर्गस्य भवेदनादौ तु सर्गसंहारप्रवन्धे सर्गान्तरसमुत्पन्नसंजिहीर्षावधिसमये पूर्णं मया सत्त्वप्रकर्ष उपादेय

आहोस्विन्निर्निमित्त इति । तस्य शास्त्रं निमित्तम् । शास्त्रं पुनः किं-

इति प्रणिधानं कृत्वा भगवान्जगत्संजहार तदा चेश्वरचित्तसत्त्वं प्रणिधानवासितं प्रधानसाम्यमुपगतमपि परिपूर्णं महाप्रलयावधौ प्रणिधानवासनावशात्तथैवेश्वरचित्तं सत्त्वभावेन परिणमते । यथा चैत्रः श्वः प्रातरेवोत्थातव्यं मयेति प्रणिधाय सुप्तस्तदैवोत्तिष्ठति प्रणिधानसंस्कारात्तस्मादनादित्वादीश्वरप्रणिधानसत्त्वोपादानयोः शाश्वतिकत्वेन नान्योऽन्यसंश्रयो न चेश्वरस्य चित्तसत्त्वं महाप्रलयेऽपि न प्रकृतिसाम्यमुपैतीति वाच्यम् । यस्य हि न कदाचिदपि प्रधानसाम्यं न तत्प्राधानिकं नापि चितिशक्तिरज्ञत्वादित्यर्थान्तरमप्रामाणिकमापद्येत । तच्चायुक्तं प्रकृतिपुरुषव्यतिरेकेणार्थान्तराभावात्सोऽयमीदृश ईश्वरस्य शाश्वतिक उत्कर्षः स किं सनिमित्तः सप्रमाणक आहोस्विन्निर्निमित्तो निष्प्रमाणक इति । उत्तरं तस्य शास्त्रं निमित्तं श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणानि । शास्त्रं चोदयति । पुनः शास्त्रं किंनिमित्तम् । प्रत्यक्षानुमानपूर्वं हि शास्त्रम् । न चेश्वरस्य सत्त्वप्रकर्षे कस्यचित्प्रत्यक्षमनुमानं वास्ति न चेश्वरप्रत्यक्षप्रमवं शास्त्रमिति युक्तं कल्पयित्वाऽपि ह्ययं ब्रूयादात्मैश्वर्यप्रकाशनायेति भावः । परिहरति । प्रकृष्टसत्त्वनिमित्तम् । अयमभिसन्धिः । मन्त्रायुर्वेदेषु तावदीश्वरप्रणीतेषु प्रवृत्तिसामर्थ्यादर्थव्यभिचारविनिश्चयात्प्रामाण्यं सिद्धम् । न चौषधिभेदानां तत्संयोगविशेषाणां च मन्त्राणां च तत्तद्वर्णावापोद्धारेण सहस्रेणापि पुरुषायुर्पैलौकिकप्रमाणव्यवहारी शक्तः कर्तुमन्वयव्यतिरेकौ न चागमादन्वयव्यतिरेकौ ताभ्यां चागमस्तत्सन्तानयोरनादित्वादिति प्रतिपादयितुं युक्तम् । महाप्रलये तत्सन्तानयोर्विच्छेदात् । न च तद्भावे प्रमाणाभावोऽभिन्नं प्रधानविकारो जगदिति हि प्रतिपादयिष्यते सट्शपरिणामस्य च विसट्शपरिणामता दृष्टा यथा क्षीरेक्षुरसादेर्दधिगुडादिरूपं विसट्शपरिणामस्य पूर्वं सट्शपरिणामता च दृष्टा । तदिह प्रधानेनापि महदहङ्कारादिरूपविसट्शपरिणामेन सता भाव्यं कदाचित्सट्शपरिणामेनापि । सट्शपरिणामश्चास्य साम्यावस्था स च महाप्रलयः तस्मान्मन्त्रायुर्वेदप्रणयनात्तावद्भगवतो विगलितरजस्तमोमलवरणतया परितः प्रद्योतमानं बुद्धिसत्त्वमास्थेयम् । तथा चाभ्युदयनिःश्रेयसोपदेशपरोऽपि वेदराशिरीश्वरप्रणीतस्तद्बुद्धिचित्तसत्त्वप्रकर्षादेव भवितुमर्हति न च सत्त्वोत्कर्षे रजस्तमःप्रभावौ विभ्रमविप्रलम्भौ संभवतस्तत्सिद्धं प्रकृष्टसत्त्वनिमित्तं शास्त्रमिति । स्यादेतत्प्रकर्षकार्यतया प्रकर्षं बोधयच्छास्त्रं शेषवदनुमानं

तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् ॥ २५ ॥

निमित्तं प्रकृष्टसत्त्वनिमित्तम् । एतयोः शास्त्रोत्कर्षयोरीश्वरसत्त्वे
वर्तमानयोरनादिः संबन्धः । एतस्मादेतद्भवति सदैवेश्वरः
सदैव मुक्त इति । तच्च तस्यैश्वर्यं साम्यातिशयविनिर्मुक्तम् । न
तावदैश्वर्यान्तरेण तदतिशय्यते । यदेवातिशयि स्यात्तदेव तत्स्यात् ।
तस्माद्यत्र काष्ठाप्राप्तिरैश्वर्यस्य स ईश्वर इति । न च तत्समानमै-
श्वर्यमस्ति कस्माद्द्वयोस्तुल्ययोरेकस्मिन्गुणपत्कामितेऽर्थं नवमिदमस्तु
पुराणमिदमस्त्वित्येकस्य सिद्धावितरस्य प्राकाम्यविधातादूनत्वं
प्रसक्तम् । द्वयोश्च तुल्ययोर्युगपत्कामितार्थप्राप्तिर्नास्ति । अर्थस्य
विरुद्धत्वात् । तस्माद्यस्य साम्यातिशयैर्विनिर्मुक्तमैश्वर्यं स एवे-
श्वरः । स च पुरुषविशेष इति ॥ २४ ॥

किं च तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् । यदिदमतीतानागतप्र-
भवेन त्वागम इत्यत आह । एतयोरिति । न कार्यत्वे बोध्यत्यपि त्वना-
दिवाच्यवाचकभावसंबन्धेन बोध्यतीत्यर्थः । ईश्वरस्य हि बुद्धिसत्त्वे प्रकर्षो
वर्तते शास्त्रमपि तद्वाचकत्वेन तत्र वर्तत इति । उपसंहरति । एतस्मादीश्वरबुद्धि-
सत्त्वप्रकर्षवाचकाच्छास्त्रादेतद्भवति ज्ञायते विषयेण विषयिणो लक्षणात्सदैवेश्वरः
सदैव मुक्त इति । तदेवं पुरुषान्तराद्यवच्छिद्येश्वरान्तरादपि व्यवच्छिन्नत्ति ।
तच्च तस्येति । अतिशयविनिर्मुक्तिमाह । न तावदिति । कुतो यदेवेति ।
कस्मात्सर्वातिशयविनिर्मुक्तं तदैश्वर्यमित्यत आह । तस्माद्यत्रेति । अतिशयनि-
ष्ठामप्राप्तानामौपचारिकमैश्वर्यमित्यर्थः । साम्यविनिर्मुक्तिमाह । न च तत्समान-
मिति । प्राकाम्यमविहेतच्छ्रुता तद्विधातादूनत्वमनूनत्वं वा द्वयोरपि प्राकाम्य-
विधातः कार्यानुत्पत्तेरुत्पत्तौ वा विरुद्धधर्मसमालिङ्गितमेकं कार्यमुपलभ्येत्याश-
यवानाह । द्वयोश्चेति । अविरुद्धाभिप्रायत्वे वा प्रत्येकमीश्वरत्वे कृतमन्यैरेकेनै-
वेश्वरानायाः कृतत्वात्संभूयकारित्वे वा न कश्चिदीश्वरः परिषद्वन्नित्येशानायोगिनां च
पर्यायायोगात्कल्पनागौरवप्रसङ्गाच्चेति द्रष्टव्यम् । तस्मात्सर्वमवदातम् ॥ २४ ॥

एवमस्य क्रियाज्ञानशक्तौ शास्त्रं प्रमाणमभिधाय ज्ञानशक्तावनुमानं प्रमाण-
यति । किंच तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् । व्याचष्टे । यदिदमिति । बुद्धि-
सत्त्वावरकृतमोपगमतारतम्येन यदिदमतीतानागतरूपप्रत्युत्पन्नानां प्रत्येकं च
समुच्चयेन च वर्तमानानामतीन्द्रियाणां ग्रहणं तस्य विशेषणमल्पं बह्विति सर्व-

त्युत्पन्नप्रत्येकसमुच्चयातीन्द्रियग्रहणमल्पं बह्विति सर्वज्ञबीजमेतद्वि-
वर्धमानं यत्र निरतिशयं स सर्वज्ञः । अस्ति काष्ठाप्राप्तिः सर्व-
ज्ञबीजस्य सातिशयत्वात्परिणामवदिति । यत्र काष्ठाप्राप्तिर्ज्ञानस्य
स सर्वज्ञः । स च पुरुषविशेष इति । सामान्यमात्रोपसंहारे च
कृतोपक्षयमनुमानं न विशेषप्रतिपत्तौ समर्थमिति । तस्य संज्ञादि-

ज्ञबीजं कारणम् । कश्चित्किंचिदेवातीतादि गृह्णाति कश्चिद्बहुतरं कश्चिद्बहुतम-
मिति ग्राह्यापेक्षया ग्रहणस्याल्पत्वं बहुत्वं कृतम् । एतद्विवर्धमानं यत्र निष्का-
न्तमतिशयात्स सर्वज्ञ इति । तदनेन प्रमेयमात्रं कथितम् । अत्र प्रमाणयति ।
अस्ति काष्ठाप्राप्तिः सर्वज्ञबीजस्येति । साध्यनिर्देशो निरतिशयत्वं काष्ठा-
यतः परमतिशयवत्ता नास्तीति तेन नावधिमात्रेण सिद्धसाधनम् । सातिशय-
त्वादिति हेतुर्यद्यत्सातिशयं तत्तत्सर्वं निरतिशयं यथा कुवलामलकविल्वेषु
सातिशयमहत्त्वमात्मनि निरतिशयमिति व्याप्तिं दर्शयति परिमाणवच्च च गरि-
मादिभिर्गुणैर्व्यभिचार इति सांप्रतम् । न खल्ववयवगरिमातिशयी गरिमावय-
विनः किं त्वापरमाणुभ्य आन्त्यावयविभ्यो यावन्तः केचन तेषां प्रत्येकव-
र्तिनो गरिम्णः समादृत्य गरिमा वर्धमानाभिमानः । ज्ञानं तु न प्रतिज्ञेयं समा-
प्यत इत्येकद्विबहुविषयतया युक्तं सातिशयमिति न व्यभिचारः । उपसंहरति ।
यत्र काष्ठेति । ननु सन्ति बहवस्तीर्थकरा बुद्धार्हतकपिलर्षिप्रभृतयस्तत्क-
स्मात्त एव सर्वज्ञा न भवन्त्यस्मादनुमानादित्यत आह । सामान्येति ।
कुतस्तर्हि तद्विशेषप्रतिपत्तिरित्यत आह । तस्येति । बुद्धादिप्रणीतश्चाग-
माभासो न त्वागमः । सर्वप्रमाणबाधितक्षणिकनैरात्म्यादिमागोपदेशकत्वेन
विप्रलम्भकत्वादिति भावः । तेन श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणलक्षणादागमत आग-
च्छन्ति बुद्धिमारोहन्ति । अस्मादभ्युदयनिःश्रेयसोपाया इत्यागमः । तस्मात्सं-
ज्ञादिविशेषप्रतिपत्तिः संज्ञाविशेषः शिवेश्वरादिः श्रुत्यादिषु प्रसिद्धः । आदिप-
देन षडङ्गतादशाऽव्ययते संगृहीते । यथोक्तं वायुपुराणे । सर्वज्ञता तृप्तिरना-
दिबोधः स्वातन्त्र्यता नित्यमलुप्तशक्तिः । अनन्तशक्तिश्च विभोर्विधिज्ञाः षडाहु-
रङ्गानि महेश्वरस्य । तथा ज्ञानं वैराग्यमैश्वर्यं तपः सत्यं क्षमा धृतिः । सष्टृत्व-
मात्मसंबोधो ह्यधिष्ठातृत्वमेव च । अव्ययानि दशैतानि नित्यं तिष्ठन्ति शंकर
इति । स्यादेतन्नित्यतृप्तस्य भगवतो वैराग्यातिशयसंपन्नस्य स्वार्थं तृष्णासंभवा-
त्कारुणिकस्य च सुखैकतानजनसर्जनपरस्य दुःखबहुलजीवलोकजननानुपपत्ते-
रप्रयोजनस्य च प्रेक्षावतः प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । क्रियाशक्तिशालीनोऽपि न जग-

स एष पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् ॥ २६ ॥

विशेषप्रतिपत्तिरागमतः पर्यन्वेष्ट्या । तस्यात्मानुग्रहाभावेऽपि भूता-
नुग्रहः प्रयोजनम् । ज्ञानधर्मोपदेशेन कल्पप्रलयमहाप्रलयेषु संसा-
रिणः पुरुषानुद्धरिष्यामीति । तथा चोक्तम् । आदिविद्वान्निर्मा-
णचित्तमधिष्ठाय कारुण्याद्भगवान्परमर्षिरासुरये जिज्ञासमानाय
तन्त्रं प्रोवाचेति ॥ २५ ॥

स एष पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् । पूर्वे हि गुरुवः

त्क्रियेत्यत आह । तस्यात्मानुग्रहाभावेऽपीति । भूतानां प्राणिनामनुग्रहः
प्रयोजनं शब्दाद्युपभोगविवेकख्यातिरूपकार्यकरणाद्धि किल तच्चरितार्थं चित्तं
निवर्तते ततः पुरुषः केवलीभवति । अतस्तत्प्रयोजनाय कारुणिको विवेक-
ख्यात्युपायं कथयति तेनाचरितार्थत्वाच्चित्तस्य जन्तूनीश्वरः पुण्यापुण्ये सहायः
सुखदुःखे भावयन्नापि नाकारुणिकः । विवेकख्यात्युपायकथनाय भूतानुग्रहं
द्वारमाह । ज्ञानधर्मोपदेशेनेति । ज्ञानं च धर्मश्च ज्ञानधर्मौ तयोरुपदेशेन
ज्ञानधर्मसमुच्चयालब्धविवेकख्यातिपरिपाकात्कल्पप्रलये ब्रह्मणो दिनावसाने यत्र
सत्यलोकवर्जं जगदस्तमेति । महाप्रलये ससत्यलोकस्य ब्रह्मणोऽपि निधने
संसारिणः स्वकारणगामिनोऽतस्तदा मरणदुःखभाजः कल्पेत्युपलक्षणमन्यदपि
स्वाजितकर्मपाकवशेन जन्ममरणादिभाजः पुरुषानुद्धरिष्यामीति कैवल्यं प्राप्य
पुरुषा उद्धृता भवन्तीत्यर्थः । एतच्च करुणाप्रयुक्तस्य ज्ञानधर्मोपदेशानं कापि-
लानामपि सिद्धमित्याह । तथाचोक्तं पञ्चशिखाचार्येण । आदिविद्वान्कपिल
इति । आदिविद्वानिति पञ्चशिखाचार्यवचनम् । आदिमुक्तः स्वसन्तानादि-
गुरुविषयम् । नत्वनादिमुक्तपरमगुरुविषयम् । आदिमुक्तेषु कदाचिन्मुक्तेषु
विद्वत्सु कपिलोऽस्माकमादिविद्वान्मुक्तः स एव च गुरुरिति । कपिलस्यापि
जायमानस्य महेश्वरानुग्रहादेव ज्ञानप्राप्तिः श्रूयत इति कपिलो नाम विष्णो-
रवतारविशेषः प्रसिद्धः । स्वयंभूस्तु हिरण्यगर्भः । तस्यापि सांख्ययोगप्राप्तिर्वेदे
श्रूयत इति । स एवेश्वर आदिविद्वान्कपिलो विष्णुः स्वयंभूरिति भावः ।
स्वायंभुवादीनामस्वीश्वर इति भावः ॥ २५ ॥

संप्रति भगवतो ब्रह्मादिभ्यो विशेषमाह । स एष इति । पातनिका स

तस्य वाचकः प्रणवः ॥ २७ ॥

कालेनावच्छिद्यन्ते यत्रावच्छेदार्थेन कालो नोपावर्तते स एष
पूर्वेषामपि गुरुः । यथास्य सर्गस्यादौ प्रकर्षगत्या सिद्धस्तथाति-
क्रान्तसर्गादिष्वपि प्रत्येतव्यः ॥ २६ ॥

तस्य वाचकः प्रणवः । वाच्य ईश्वरः प्रणवस्य । किमस्य संके-
तकृतं वाच्यवाचकत्वमथ प्रदीपप्रकाशवदवस्थितमिति । स्थि-
तोऽस्य वाच्यस्य वाचकेन सह संबन्धः । संकेतस्त्वृष्वरस्य
स्थितमेवार्थमभिनयति । यथावस्थितः पितापुत्रयोः संबन्धः
संकेतेनावद्योत्यते । अयमस्य पिता । अयमस्य पुत्र इति । सर्गा-

एष इति । सूत्रम् पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् । व्याचष्टे । पूर्वं
हीति । कालस्तु शतवर्षादिरवच्छेदार्थेनावच्छेदनप्रयोजनेन नोपावर्तते न वर्तते ।
प्रकर्षस्य गतिः प्राप्तिः प्रत्येतव्य आगमात्तदनेन प्रबन्धेन भगवानृष्वरो
दर्शितः ॥ २६ ॥

संप्रति तत्प्रणिधानं दर्शयितुं तस्य वाचकमाह । तस्य वाचकः प्रणवः ।
व्याचष्टे । वाच्य इति । तत्र परेषां मतं विमर्शद्वारेणोपन्यस्यति । किमस्येति ।
वाचकत्वं प्रतिपादकत्वमित्यर्थः । परे हि पश्यन्ति यदि स्वाभाविकः शब्दा-
र्थयोः संबन्धः संकेतेनास्माच्छब्दादयमर्थः प्रत्येतव्य इत्येवमात्मकेनाभिव्य-
ज्येत ततो यत्र नास्ति स संबन्धस्तत्र संकेतशतेनापि न व्यज्येत । न हि प्रदी-
पव्यङ्ग्यो घटो यत्र नास्ति तत्र प्रदीपसहस्रेणापि शक्यो व्यङ्ग्यम् । कृतसंकेतस्तु
करभशब्दो वारणे वारणप्रतिपादको दृष्टः । ततः संकेतकृतमेव वाचकत्वमिति-
विमृश्याभिमतमवधारयति । स्थितोऽस्येति । अयमभिप्रायः । सर्व एव
शब्दाः सर्वाकारार्थाभिधानसमर्था इति स्थित एवैषां सर्वाकारैरर्थैः स्वाभा-
विकः संबन्धः । ईश्वरसंकेतस्तु नियामकश्च प्रकाशकश्च । तस्येश्वरसंकेतासंके-
तकृतश्चास्य वाचकापभ्रंशविभागः । तदिदमाह । संकेतस्त्वृष्वरस्येति ।
निदर्शनमाह । यथेति । ननु शब्दस्य प्राधानिकस्य महाप्रलयसमये प्रधान-
भावमुपगतस्य शक्तिरपि प्रलीना ततो महदादिक्रमेणोत्पन्नस्य वाचकस्येव
महेश्वरेण संकेतेन न शक्या वाचकशक्तिरभिव्यञ्जयितुं विनष्टशक्तित्वादित्यत
आह । सर्गान्तरेष्वपीति । यद्यपि सहशक्त्या प्रधानसाम्यमुपगतः शब्दस्त-
थापि पुनराविर्भवस्तच्छक्तियुक्त एवाविर्भवति । वर्षातिपातसमाधिगतमृद्भावा

तज्जपस्तदर्थभावनम् ॥ २८ ॥

ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च ॥ २९ ॥

न्तरेष्वपि वाच्यवाचकशक्त्यपेक्षस्तथैव सङ्केतः क्रियते ॥ २७ ॥

संप्रतिपत्तिनित्यतया नित्यः शब्दार्थसंबन्ध इत्यागमिनः प्रति-
जानते विज्ञातवाच्यवाचकत्वस्य योगिनः । तज्जपस्तदर्थभावनम् ।
प्रणवस्य जपः प्रणवाभिधेयस्य चेश्वरस्य भावनम् । तदस्य
योगिनः प्रणवं जपतः प्रणवार्थं च भावयतश्चित्तमेकाग्रं संपद्यते ।
तथा चोक्तम् । स्वाध्यायाद्योगमासीत् योगात्स्वाध्यायमासते ।
स्वाध्याययोगसंपत्त्या परमात्मा प्रकाशत इति ॥ २८ ॥

किं चास्य भवति । ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभा-
वश्च । ये तावदन्तराया व्याधिप्रभृतयस्ते तावदीश्वरप्रणिधानान्न
भवन्ति स्वरूपदर्शनमप्यस्य भवति । यथैवेश्वरः पुरुषः शुद्धः

इवोद्भिज्जो मेघविसृष्टवारिधारावसेकात्तेन पूर्वसंबन्धसङ्केतानुसारेण सङ्केतः
क्रियते भगवता इति । तस्मात्संप्रतिपत्तेः सदृशव्यवहारपरंपराया नित्यतया
नित्यः शब्दार्थयोः संबन्धो न कूटस्थनित्य इत्यागमिकाः प्रतिजानते न पुन-
रागमनिरपेक्षाः सर्गान्तरेष्वपि तादृश एव सङ्केत इति प्रतिपत्तुमीशत इति-
भावः ॥ २७ ॥

वाचकमाख्याय प्रणिधानमाह । तज्जपस्तदर्थभावनम् । व्याचष्टे । प्रण-
वस्येति । भावनं पुनःपुनश्चित्ते निवेशनम् । ततः किं सिध्यतीत्यत आह । प्रण-
वमिति । एकस्मिन्भगवत्यामति चित्तम् । अत्रैव वैयासिकीं गाथामुदाहरति ।
तथा चेति । तत ईश्वरः समाधितत्फललाभेन तमनुगृह्णाति ॥ २८ ॥

किंच परमस्मात्ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च । प्रतीपं विप-
रीतमव्यति विजानातीति प्रत्यक्स चासौ चेतनश्चेति प्रत्यक्चेतनोऽविद्यावान्पुरुष-
स्तदनेनैवेश्वराच्छाश्रितिकसत्त्वोत्कर्षसंपन्नाद्विद्यावतो निवर्तयति । प्रतीचश्चेतनस्या-
धिगमो ज्ञानं स्वरूपतोऽस्य भवत्यन्तराया वक्ष्यमाणास्तदभावश्चास्य विवरणं
ये तावदिति । स्वमात्मा तस्य रूपम् । रूपग्रहणेनाविद्यासमारोपितान्धमार्नि-
षेधति । नन्वीश्वरप्रणिधानमीश्वरविषयं कथमिव प्रत्यक्चेतनं साक्षात्करोत्यतिप्रस-
ङ्गादित्यत आह । यथैवेश्वर इति । शुद्धः कूटस्थनित्यतयोदयव्ययरहितः

व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनाल-
ब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः

॥ ३० ॥

प्रसन्नः केवलोऽनुपसर्गस्तथायमपि बुद्धेः प्रतिसंवेदी यः पुरुषस्त-
मधिगच्छति ॥ २९ ॥

अथ केऽन्तराया ये चित्तस्य विक्षेपाः । के पुनस्ते कियन्तो
वेति । व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभू-
मिकत्वानवस्थितत्वानि चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः । नवान्तरा-
याश्चित्तस्य विक्षेपाः । सहैते चित्तवृत्तिभिर्भवन्ति । एतेषामभावे
न भवन्ति पूर्वोक्ताश्चित्तवृत्तयः । तत्र व्याधिर्धातुरसकरणवैष-
म्यम् । स्त्यानमकर्मण्यता चित्तस्य । संशय उभयकोटिस्पृग्विज्ञानं

प्रसन्नः क्लेशवर्जितः केवलो धर्माधर्मापेतः । अत एवानुपसर्गः । उपसर्गा जात्या-
युर्भागाः सादृश्यस्य किञ्चिद्भेदाधिष्ठानत्वादीश्वराद्भिन्नत्ति । बुद्धेः प्रतिसंवे-
दीति । तदनेन प्रत्यग्रहणं व्याख्यातम् । अत्यन्तविधर्मिणोरन्यतरार्थानुचिन्तनं
न तदितरस्य साक्षात्काराय कल्पते । सादृश्यानुचिन्तनं तु सादृश्यान्तरसाक्षा-
त्कारोपयोगितामनुभवति । एकशास्त्राभ्यास इव तत्सदृशार्थशास्त्रान्तरज्ञानोपयोगि-
ताम् । प्रत्यासत्तिस्तु स्वात्मनि साक्षात्कारहेतुर्न परात्मनीति सर्वमवदातम् ॥ २९ ॥

पृच्छति । अथ क इति । सामान्येनोत्तरमाह । य इति । विशेषसंख्ये पृच्छति ।
क इति । उत्तरं व्याधीत्यादिसूत्रम् । व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान-
तिदर्शनालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि चित्तविक्षेपास्तेऽन्तरायाः । अन्तराया नव
एताश्चित्तवृत्तयो योगान्तरायाः । योगविरोधिनश्चित्तस्य विक्षेपकाश्चित्तं खल्वमी
व्याध्यादयो योगाद्विक्षिपन्त्यपनयन्तीति विक्षेपाः । योगप्रतिपक्षत्वे हेतुमाह ।
सहैत इति । संशयभ्रान्तिदर्शने तावद्वृत्तितया वृत्तिनिरोधप्रतिपक्षौ येऽपि न
वृत्तयो व्याधिप्रभृतयस्तेऽपि वृत्तिसाहचर्यात्तत्प्रतिपक्षा इत्यर्थः । पदार्थान्व्या-
चष्टे । व्याधिरिति । धातवो वातपित्तश्लेष्माणः । शरीरधारणात् । अशित-
पीताहारपरिणामविशेषो रसः । करणानीन्द्रियाणि तेषां वैषम्यं न्यूनाधिकभाव
इति । अकर्मण्यता कर्मानर्हता । संशय उभयकोटिस्पृग्विज्ञानम् । सत्यप्यतद्रूप-

दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वासप्रश्वासा विक्षेपसहभुवः

॥ ३१ ॥

स्यादिदमेवं नैवं स्यादिति । प्रमादः समाधिसाधनानामभाव-
नम् । आलस्यं कायस्य चित्तस्य च गुरुत्वादप्रवृत्तिः । अविर-
तिश्चित्तस्य विषयसंप्रयोगात्मगर्द्धः । भ्रान्तिदर्शनं विपर्ययज्ञा-
नम् । अलब्धभूमिकत्वं समाधिभूमेरलाभः । अनवस्थितत्वं यद्गु-
ध्यायां भूमौ चित्तस्याप्रतिष्ठा समाधिप्रतिलम्भे हि सति तदव-
स्थितं स्यादिति । एते चित्तविक्षेपा नवयोगमला योगप्रतिपक्षा
योगान्तराया इत्यभिधीयन्ते ॥ ३० ॥

दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वासप्रश्वासा विक्षेपसहभुवः । दुःख-
माध्यात्मिकमाधिभौतिकमाधिदैविकं च येनाभिहताः प्राणिन-
स्तदपघाताय प्रयतन्ते तद्दुःखम् । दौर्मनस्यमिच्छाविघाताच्चेतसः
क्षोभः । यदङ्गान्येजयति कस्पयति तदङ्गमेजयत्वम् । प्राणो यद्वाह्यं
वायुमाचामति स श्वासः । यत्कौष्ठ्यं वायुं निःसारयति स
प्रश्वासः । एते विक्षेपसहभुवो विक्षिप्तचित्तस्यैते भवन्ति । समा-
हितचित्तस्यैते न भवन्ति ॥ ३१ ॥

प्रतिष्ठत्वेन संशयविपर्ययस्योरभेदे उभयकोटिस्पर्शास्पर्शरूपावान्तरविशेषविवक्ष-
यात्र भेदेनोपन्यासः । अभावनमकरणं तत्राप्रयत्न इति यावत् । कायस्य
गुरुत्वं कफादिना चित्तस्य गुरुत्वं तमसा गर्द्धस्तृष्णा । मधुमत्यादयः समा-
धिभूमयः । लब्धभूमेर्यदि तावतैव सुस्थितमन्यस्य समाधिप्रेपः स्यात्तत्तस्या
अपि भूमेरपायः स्याद्यस्मात्समाधिप्रतिलम्भे तदवस्थितं स्यात्तस्मात्तत्र प्रयति-
तव्यमिति ॥ ३० ॥

न केवलं नवान्तराया दुःखादयोऽप्यस्य तत्सहभुवो भवन्तीत्याह । दुःखेति ।
प्रतिकूलवेदनीयं दुःखमाध्यात्मिकम् । शारीरं व्याधिविशान्मानसं च कामा-
दिवशात् । आधिभौतिकं व्याघ्रादिजनितमाधिदैविकं ग्रहपीडादिजनितम् ।
तच्चेदं दुःखं प्राणिमात्रस्य प्रतिकूलवेदनीयतया हेयमित्याह । येनाभिहता
इति । अनिच्छतः प्राणो यद्वाह्यं वायुमाचामति पिबति प्रवेशयतीति यावत्स

तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाभ्यासः ॥ ३२ ॥

अथैते विक्षेपाः समाधिप्रतिपक्षास्ताभ्यामेवाभ्यासवैराग्याभ्यां निरोद्धव्याः । तत्राभ्यासस्य विषयमुपसंहरन्निदमाह । तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाभ्यासः । विक्षेपप्रतिषेधार्थमेकतत्त्वावलम्बनं चित्तमभ्यसेत् । यस्य तु प्रत्यर्थनियतं प्रत्ययमात्रं क्षणिकं च चित्तं तस्य सर्वमेव चित्तमेकाग्रं नास्त्येव विक्षिप्तम् । यदि पुनरिदं सर्वतः प्रत्याहृत्यैकस्मिन्नर्थे समाधीयते तदा भवत्येकाग्रमित्यतो न प्रत्यर्थनियतम् । योऽपि सदृशप्रत्ययप्रवाहेन चित्तमेकाग्रं मन्यते तस्यैकाग्रता यदि प्रवाहचित्तस्य धर्मस्तदैकं नास्ति प्रवाहचित्तं

श्वासः समाध्यङ्गरेचकविरोधी । अनिच्छतोऽपि प्राणो यत्कौष्ठ्यं वायुं निश्वा-
रयति निःसारयति स प्रश्वासः समाध्यङ्गपूरकविरोधी ॥ ३१ ॥

उक्तार्थोपसंहारसूत्रमवतारयति । अथैत इति । अथोक्तार्थानन्तरमुपसं-
हरन्निदं सूत्रमाहेति संबन्धः । निरोद्धव्यत्वे हेतुरुक्तः समाधिप्रतिपक्षा इति ।
यद्यपिश्वरप्रणिधानादित्यभ्यासमात्रमुक्तं तथापि वैराग्यमिह तत्सहकारितया
ग्राह्यमित्याह । ताभ्यामुक्तलक्षणाभ्यामेवाभ्यासवैराग्याभ्यां निरोद्धव्याः । तत्र
तयोरभ्यासवैराग्ययोर्मध्येऽभ्यासस्थानन्तरोक्तस्येति । तत्प्रतिषेधार्थमित्यादि ।
एकं तत्त्वमीश्वरः प्रकृतत्वादिति । वैनाशिकानां तत्सर्वमेकाग्रमेव चित्तं
नास्ति किञ्चिद्विक्षिप्तमिति । तदुपदेशानां तदर्थानां च प्रवृत्तीनां वैयर्थ्यमि-
त्याह । यस्य त्विति । यस्य मते प्रत्यर्थेऽप्यमाणे एकस्मिन्ननेकस्मिन्वा नियतं
यावदर्थाभासमुत्पन्नं तत्रैव समाप्तमनन्यगामि । अर्थान्तरं तावत्प्रथमं गृहीत्वा-
र्थान्तरमपि पश्चात्कस्मान्न गृह्णातीत्यत आह । क्षणिकं च क्षणस्याभेद्यत्वेन
पूर्वपश्चाद्भावस्याप्यभाव इति भावः । अस्मन्मते त्वक्षणिकं चित्तं स्वविषये
एकस्मिन्ननेकस्मिन्वानवस्थितं प्रतिक्षणं तत्तद्विषयोपादानपरित्यागाभ्यां विष-
यानियतं विक्षिप्तमतो विक्षेपपरिणाममपनीय शक्यैकाग्रताधातुमिति तदुपदे-
शप्रवृत्त्योर्नानर्थकत्वमित्याह । यदि पुनरिदमिति । उपसंहरति । अतो
नेति । वैनाशिकमुत्थापयति । योऽपीति । मा भूदेकस्मिन्क्षणिके चित्ते
एकाग्रताधानप्रयत्नः । चित्तसन्ताने त्वनादावक्षणिके विक्षेपमपनीय एकाग्रता
धास्यत इत्यर्थः । तदेतद्विकल्प्य दूषयति । तस्य दर्शने एकाग्रता यदि प्रवा-

क्षणिकत्वात् । अथ प्रवाहांशस्यैव प्रत्ययस्य धर्मः स सर्वः सद-
शप्रत्ययप्रवाही वा विसदशप्रत्ययप्रवाही वा प्रत्यर्थनियतत्वादे-
काग्र एवेति विक्षिप्तचित्तानुपपत्तिः । तस्मादेकमनेकार्थमवस्थितं
चित्तमिति । यदि च चित्तेनैकेनानन्विताः स्वभावभिन्नाः प्रत्यया
जायेरन्नथ कथमन्यप्रत्ययदृष्टस्यान्यः स्मर्ता भवेत् । अन्यप्रत्ययो-
पचित्तस्य च कर्माशयस्यान्यः प्रत्युपभोक्ता भवेत् । कथंचित्स-
माधीयमानमप्येतद्भोमयपायसीयन्यायमाक्षिपति । किं च स्वात्मा-

हचित्तस्य चित्तसन्तानस्य वा धर्मस्तत्रैकं क्रमवदुत्पादेषु प्रत्येष्वनुगतं नास्ति
प्रवाहचित्तम् । कुतो यद्यावदस्ति तस्य सर्वस्य क्षणिकत्वादक्षणिकस्य चास-
त्त्वान्द्रवतां दर्शनं इति भावः । द्वितीयं कल्पं गृह्णाति । अथेति । सांवृत्तस्य
प्रवाहस्यांशः प्रत्ययः परमार्थसंस्तस्य प्रत्ययस्यैकाग्रता प्रयत्नसाध्यो धर्मः ।
दूषयति । स सर्वः सांवृत्तप्रवाहापेक्षया सदशप्रत्ययप्रवाही वा विसदशप्रत्य-
यप्रवाही वा अतः परमार्थसत्तारूपेण प्रत्यर्थनियतत्वाद्यदार्थाभास उत्पन्नस्तत्र
समाप्तत्वादेकाग्र एवेति विक्षिप्तचित्तानुपपत्तिः । यदपनयेनैकाग्रता आधीयत
इति उपसंहरति । तस्मादिति । इतोऽपि चित्तमेकमनेकार्थमवस्थितं
चेत्याह । यदि चेति । यथा हि मैत्रेणाधीतस्य शास्त्रस्य न चैत्रः स्मरति ।
यथा मैत्रेणोपचित्तस्य पुण्यस्य पापस्य वा कर्माशयस्य फलं तदसंबन्धी चैत्रो
न भुङ्के । एवं प्रत्ययान्तरदृष्टस्य प्रत्ययान्तरं न स्मरेत् । प्रत्ययान्तरोपचित्तस्य
वा कर्माशयस्य फलं च न प्रत्ययान्तरमुपभुङ्गीतेत्यर्थः । ननु नातिप्रसज्येत
कार्यकारणभावे सतीति विशेषणाच्छ्रद्धवैश्वानरीयेष्ट्यादावकर्तृमातृपितृपुत्रा-
दिगामिफलदर्शान्मधुररसभावितानां वाम्रबीजादीनां परंपरया फलमाधुर्य-
नियमादित्यत आह । समाधीयमानमप्येतदिति । अयमभिसन्धिः । कः
खल्वेकसन्तानवर्तिनां प्रत्ययानां भिन्नसन्तानवर्तिभ्यः प्रत्ययेभ्यो विशेषो येनै-
कसन्तानवर्तिना प्रत्ययेनानुभूतस्योपचित्तस्य च कर्माशयस्य तत्सन्तानवत्येव
प्रत्ययः स्मर्ता च भोक्ता च स्यान्नान्यसन्तानवर्ती । न हि सन्तानो नाम कश्चि-
दस्ति वस्तुसन् । य एनं सन्तानं सन्तानान्तरवर्तिभ्यो भिन्धात् । न च काल्प-
निको भेदः क्रियायामुपपद्यते । न खलु कल्पिताभिभावो माणवकः पचति । नच
कार्यकारणभावसंबन्धोऽपि वास्तवः । सहस्रयोः सव्येतरविषाणयोः रिवाभा-
वादसहस्रयोरपि प्रत्युत्पन्नाश्रयत्वायोगात् । न ह्यतीतानागतौ व्यासज्य

नुभवापह्नवश्चित्तस्यान्यत्वे प्राप्नोति । कथं यदहमद्राक्षं तत्स्पृ-
शामि यच्चास्प्राक्षं तत्पश्याम्यहमितिप्रत्ययः सर्वस्य प्रत्ययस्य
भेदे सति प्रत्ययिन्यभेदेनोपस्थितः । एकप्रत्ययिविषयोपमभेदात्मा
अहमिति प्रत्ययः । कथमत्यन्तभिन्नेषु चित्तेषु वर्तमानं सामान्य-
मेकं प्रत्ययिनमाश्रयेत् । स्वानुभवग्राह्यश्चायमभेदात्मा अहमि-
तिप्रत्ययः । नच प्रत्यक्षस्य माहात्म्यं प्रमाणान्तरेणाभिभूयते ।
प्रमाणान्तरं च प्रत्यक्षबलेनैव व्यवहारं लभते तस्मादेकमनेकार्थ-
मवस्थितं च चित्तम् ॥ ३२ ॥

प्रत्युत्पन्नं वर्तितुमर्हतः । तस्मात्सन्तानेन वा कार्यकारणभावेन वा स्वाभावि-
केनानुपहताः परमार्थसन्तः प्रत्ययाः परस्परासंस्पर्शित्वेन स्वसन्तानवर्तिभ्यः
परसन्तानवर्तिभ्यो वा प्रत्ययान्तरेभ्यो न भिद्यन्ते सोऽयं गोमयं च पायसं चाधि-
कृत्य प्रवृत्तो न्यायो गोमयं पायसं गव्यत्वादुभयसिद्धपायसवदिति । तमाक्षि-
पति । न्यायामासत्वेन ततोऽप्यधिकत्वादिति । न चात्र कृतनाशाकृताभ्यागमं
चोद्यम् । यतश्चित्तमेव कर्मणां कर्तुं तदेव तज्जनिताभ्यां सुखदुःखाभ्यां
युज्यते । सुखदुःखे च चित्तिच्छायापन्नं चित्तं भुङ्क्ते इति पुरुषे भोगाभिमा-
नश्चित्तिचित्तयोरभेदग्रहादिति । स्वप्रत्ययं प्रतीत्यसमुत्पन्नानां स्वभाव एवैषां
तादृशो यत्त एव स्मरन्ति । फलं चोपभुञ्जते न त्वन्ये । न च स्वभावो
नियोगपर्यनुयोगावर्हति । एवं भवतु मैवं भूतेति वा कस्मान्नैवमिति चेति यः
पूर्वोक्तेन परितुष्यति तं प्रत्याह । किं च स्वात्मेति । उदयव्ययधर्माणाम-
नुभवानामनुभवस्मृतीनां च नानात्वेऽपि तदाश्रयमभिन्नं चित्तमहमिति-
प्रत्ययः प्रतिसन्दधानः कथमत्यन्तभिन्नान्प्रत्ययानालम्बते । ननु ग्रहणस्मरणरू-
पकारणभेदात्परोक्षापरोक्षरूपविरुद्धधर्मसंसर्गाद्वा न प्रत्यभिज्ञानं नामैकः प्रत्ययो
यतः प्रत्ययिनश्चित्तस्यैकता स्यादित्यत आह । स्वानुभवेति । ननु कारण-
भेदविरुद्धधर्मसंसर्गावेवात्र बाधकावुक्तावित्यत आह । न च प्रत्यक्षस्येति ।
प्रत्यक्षानुसारत एव सामर्थ्यभेदः पारोक्ष्यापारोक्ष्यधर्मा विरोधश्चोपपादितो
न्यायकणिकायामक्षणीकस्य चार्थक्रिया न्यायकणिकाग्रहणतत्त्वसमीक्षाभ्यामुपपा-
दितेति सर्वमवदातम् ॥ ३२ ॥

मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां सुखदुःखपुण्यापुण्यविष-
याणां भावनातश्चित्तप्रसादनम् ॥ ३३ ॥

प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य ॥ ३४ ॥

यस्य चित्तस्यावस्थितस्येदं शास्त्रेण परिकर्म निर्दिश्यते तत्कथम् ।
मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां सुखदुःखपुण्यापुण्यविषयाणां भावना-
तश्चित्तप्रसादनम् । तत्र सर्वप्राणिषु सुखसंभोगापन्नेषु मैत्रीं
भावयेत् । दुःखितेषु करुणाम् । पुण्यात्मकेषु मुदिताम् । अपु-
ण्यशीलेषूपेक्षाम् । एवमस्य भावयतः शुद्धो धर्म उपजायते ।
ततश्च चित्तं प्रसीदति । प्रसन्नमेकाग्रं स्थितिपदं लभते ॥ ३३ ॥

प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य । कौष्ठ्यस्य वायुर्नासिकापु-

अपरिकर्मितमनसोऽसूयादिमतः समाधितदुपायसंपत्त्यनुत्पादाच्चित्तप्रसादनो-
पायानसूयादिविरोधिनः प्रतिपादयितुमुपक्रमते । यस्य चित्तस्यावस्थितस्ये-
दमिति । मैत्रीकरुणेत्यादिप्रसादनान्तम् । सुखितेषु मैत्रीं सौहार्दं भावयत
ईर्ष्याकालुष्यं निवर्तते । चित्तस्य दुःखितेषु च करुणामात्मनीव परस्मिन्दुःख-
प्रहाणेच्छां भावयतः परापकारचिकीर्षाकालुष्यं चेतसो निवर्तते । पुण्यशीलेषु
प्राणिषु मुदितां हर्षं भावयतोऽसूयाकालुष्यं चेतसो निवर्तते । अपुण्यशीलेषु
चोपेक्षां माध्यस्थ्यं भावयतोऽमर्षकालुष्यं चेतसो निवर्तते । ततश्चास्य राजसता-
मसधर्मनिवृत्तौ साच्चिकः शुद्धो धर्म उपजायते । सत्त्वोत्कर्षसंपन्नः स भवति वृत्ति-
निरोधपक्षे तस्य प्रसादस्वाभाव्याच्चित्तं प्रसीदति । प्रसन्नं च वक्ष्यमाणेभ्य
उपायेभ्य एकाग्रं स्थितिपदं लभते । असत्यां पुनर्मैत्र्यादिभावनायां न ते
उपायाः स्थित्यै कल्पन्त इति ॥ ३३ ॥

तानिदानीं स्थित्युपायानाह । प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य । वाशब्दो
वक्ष्यमाणोपायान्तरापेक्षो विकल्पार्थः । न मैत्र्यादिभावनापेक्षया तथा सह
समुच्चयात् । प्रच्छर्दनं विवृणोति । कौष्ठ्यस्येति । प्रयत्नविशेषाद्योगशास्त्र-
विहिताद्येन कौष्ठ्यो वायुर्नासिकापुट्याभ्यां शनै रेच्यते । विधारणं विवृणोति ।

विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः स्थितिनिबन्धिनी

॥ ३५ ॥

दाभ्यां प्रयत्नविशेषाद्भ्रमनं प्रच्छर्दनं विधारणं प्राणायामस्ताभ्यां
वा मनसः स्थितिं संपादयेत् ॥ ३४ ॥

विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः स्थितिनिबन्धिनी ।
नासिकाग्रे धारयतोऽस्य या दिव्यगन्धसंवित्सा गन्धप्रवृत्तिः ।
जिह्वाग्रे रससंवित् । तालुनि रूपसंवित् । जिह्वामध्ये स्पर्शसं-
वित् । जिह्वामूले शब्दसंविदित्येता वृत्तय उत्पन्नाश्चित्तं स्थितौ
निबध्नन्ति संशयं विध्नन्ति समाधिप्रज्ञायां च द्वारीभवन्तीति ।
एतेन चन्द्रादित्यग्रहमणिप्रदीपरश्म्यादिषु प्रवृत्तिरुत्पन्ना विषयव-
त्येव वेदितव्या । यद्यपि हि तत्तच्छास्त्रानुमानाचार्योपदेशैस्त्वग-
तमर्थतत्त्वं सद्भूतमेव भवति । एतेषां यथाभूतार्थप्रतिपादनसा-
मर्थ्यात्तथापि यावदेकदेशोऽपि कश्चिन्न स्वकरणसंबन्धो भवति

विधारणं प्राणायामो रेचितस्य प्राणस्य कौष्ठ्यस्य वायोर्यदायामो बहिरेव
स्थापनं न तु सहसा प्रवेशनम् । तदेताभ्यां प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वायोर्लघु-
कृतशरीरस्य मनः स्थितिपदं लभते । अत्र चोत्तरसूत्रगतास्थितिनिबन्धिनीति-
पदात्स्थितिग्रहणमाकृष्य संपादयेदित्यर्थप्राप्तेन संबन्धीयम् ॥ ३४ ॥

स्थित्युपायान्तरमाह । विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः स्थितिनिब-
न्धिनी । व्याचष्टे । नासिकाग्रे धारयत इति । धारणाध्यानसमाधीन्कुर्व-
तस्तज्जयाद्या दिव्यगन्धसंवित्साक्षात्कार एवमन्यास्वपि प्रवृत्तिषु योज्यम् ।
एतच्चागमात्प्रत्येतव्यम् । नोपपत्तिवः । स्यादेतत्किमेतादृग्भिर्वृत्तिभिः कैवल्यं
प्रत्यनुपयोगिनीभिरित्यत आह । एता वृत्तयोऽल्पेनैव कालेनोत्पन्नाश्चित्तसी-
श्वरविषयायां वा विवेकख्यातिविषयायां वा स्थितौ निबध्नन्ति । नन्वन्यविषया-
वृत्तिः कथमन्यत्रापि स्थितिं निबध्नातीत्यत आह । संशयं विध्नन्ति अपसा-
रयन्ति अत एव समाधिप्रज्ञायामिति वृत्त्यन्तराणामप्यागमसिद्धानां विषयवत्त्व-
मितिदिशति । एतेनेति । नन्वागमादिभिरवगतेष्वर्थेषु कुतः संशय इत्यत
आह । यद्यपि हीति । श्रद्धामूलो हि योग उपदिष्टार्थैकदेशप्रत्यक्षीकरणे च

विशोका वा ज्योतिष्मती ॥ ३६ ॥

तावत्सर्वं परोक्षमिवापवर्गादिषु सूक्ष्मेष्वर्थेषु न दृढां बुद्धिमुत्पा-
दयन्ति । तस्माच्छास्त्रानुमानाचार्योपदेशोपोद्बलनार्थमेवावश्यं
कश्चिदर्थविशेषः प्रत्यक्षीकर्तव्यः । तत्र तदुपदिष्टार्थैकदेशप्रत्यक्षत्वे
सति सर्वं सूक्ष्मविषयमपि आ अपवर्गाच्छूद्ध्यते । एतदर्थमेवेदं
चित्तपरिकर्म निर्दिश्यते । अनियतासु वृत्तिषु तद्विषयायां वशी-
कारसंज्ञायामुपजातायां समर्थं स्यात्तस्य तस्यार्थस्य प्रत्यक्षीकरणा-
येति । तथा च सति श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधयोऽस्याप्रतिबन्धेन
भविष्यन्तीति ॥ ३५ ॥

विशोका वा ज्योतिष्मती । प्रवृत्तिरूपज्ञा मनसः स्थितिनि-
बन्धिन्यनुवर्तते । हृदयपुण्डरीके धारयतो या बुद्धिसंविद्बुद्धि-
सत्त्वं हि भास्वरमाकाशकल्पं तत्र स्थितिवैशारद्यात्प्रवृत्तिः सूर्ये-

श्रद्धातिशयो जायते । तन्मूलाश्च ध्यानादयोऽस्याप्रत्यूहं भवन्तीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

विशोका वा ज्योतिष्मती । विगतशोका दुःखरहिता ज्योतिष्मती ज्योति-
रस्या अस्तीति ज्योतिष्मती प्रकाशरूपा हृदयपुण्डरीक इति । उदरोरसोर्मध्ये
यत्पद्ममधोमुखं तिष्ठत्यष्टदलं रेचकप्राणायामेन तदूर्ध्वमुखं कृत्वा तत्र चित्तं
धारयेत् । तन्मध्ये सूर्यमण्डलमकारो जागरितस्थानं तस्योपरि चन्द्रमण्डलमु-
कारः स्वप्नस्थानम् । तस्योपरि वह्निमण्डलं मकारः सुषुप्तिस्थानम् । तस्योपरि
परव्योमात्मकं ब्रह्मनादं तुरीयस्थानमर्धमात्रमुदाहरन्ति ब्रह्मवादिनः । तत्र
कर्णिकायामूर्ध्वमुखी सूर्यादिमण्डलमध्यगा ब्रह्मनाडी ततोऽप्यूर्ध्वं प्रवृत्ता सुषुम्ना
नाम नाडी तया खलु बाह्यान्त्यपि सूर्यादीनि मण्डलानि प्रोतानि । सा हि चित्त-
स्थानम् । तस्यां धारयतो योगिनश्चित्तसंविदुपजायते । उपपत्तिपूर्वकं बुद्धि-
संविद् आकारमादर्शयति । बुद्धिसत्त्वं हीति । आकाशकल्पमिति व्यापि-
तामाह । सूर्यादीनां प्रभास्तासां रूपं तदाकारेण विकल्पेन नानारूपा भवन्ति
मनश्चात्र बुद्धिरभिमतं न तु महत्तत्त्वम् । तस्य च सुषुम्नास्थस्य वैकारिकाहङ्गा-
रज्जननः सत्त्वबहुलतया ज्योतीरूपता विवक्षिता । तत्तद्विषयगोचरतया च व्यापि-
त्वमपि सिद्धम् । अस्मिताकार्ये मनसि समारपत्तिं दर्शयित्वाऽस्मितासमापत्तेः

वीतरागविषयं वा चित्तम् ॥ ३७ ॥

स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा ॥ ३८ ॥

न्दुग्रहमणिप्रभारूपाकारेण विकल्पते । तथास्मितायां समापन्नं चित्तं निस्तरङ्गमहोदधिकल्पं शान्तमनन्तमस्मितामात्रं भवति । यत्रेदमुक्तम् । तमणुमात्रमात्मानमनुविद्यास्मीति । एवंतावत्संप्रतिजानीत इत्येषा द्वयी विशोकविषयवती अस्मितामात्रा च प्रवृत्तिर्ज्योतिष्मतीत्युच्यते । यया योगिनश्चित्तं स्थितिपदं लभत इति ॥ ३६ ॥

वीतरागविषयं वा चित्तम् । वीतरागचित्तालम्बनोपरक्तं वा योगिनश्चित्तं स्थितिपदं लभत इति ॥ ३७ ॥

स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा । स्वप्नज्ञानालम्बनं वा निद्राज्ञा-

स्वरूपमाह । तथेति । शान्तमपगतजरजस्तमस्तरङ्गम् । अनन्तं व्यापि अस्मितामात्रं न पुनर्नानाप्रभारूपम् । आगमान्तरेण स्वमतं समीकरोति । यत्रेदमुक्तं पञ्चशिखेन तमणुं दुरधिगमत्वादात्मानमहङ्कारास्पदमनुविद्यानुचिन्त्यास्मीत्येवं तावज्जानीत इति । स्यादेतत् । नानाप्रभारूपा भवतु ज्योतिष्मती कथमस्मितामात्रा ज्योतिष्मतीत्यत आह । एषा द्वयीति । विधूतरजस्तमोमलास्मितैव सत्त्वमयी ज्योतिरिति भावः । द्विविधाया अपि ज्योतिष्मत्याः फलमाह । यथेति ॥ ३६ ॥

वीतरागविषयं वा चित्तम् । वीतरागा द्वैपायनप्रभृतयस्तेषां चित्तं तदेवालम्बनं तेनोपरक्तमिति ॥ ३७ ॥

स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा । यदा खल्वयं स्वप्ने विविक्तवनसन्निवेशवार्तिनी-मुत्कीर्णाभिव चन्द्रमण्डलात्कोमलमृणालशकलानुकारिभिरङ्गप्रत्यङ्गैरुपपन्नामभिजातचन्द्रकान्तमणिमयीमतिमुरभिमालतीमल्लिकामालाहारिणीं मनोहरां भगवतो महेश्वरस्य प्रतिमामाराधयन्नेव प्रबुद्धः प्रसन्नमनास्तदा तामेव स्वप्नप्रज्ञावलम्बिनीमनुचिन्तयतस्तस्य तदेकाकारमनसस्तत्रैव चित्तं स्थितिपदं लभते । निद्रा चेह सात्त्विकी ग्रहीतव्या । यस्याः प्रबुद्धस्य सुखमहमस्वाप्समितिप्रत्ययमशौं भवति । एकाग्रं तस्यां मनो भवति तावन्मात्रेण चोक्तम् । एतदेव ब्रह्माविदो

यथाभिमतध्यानाद्वा ॥ ३९ ॥

परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः ॥ ४० ॥

क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेर्ग्रहीतृग्रहणग्राह्येषु तत्स्थ-
तदञ्जनता समापत्तिः ॥ ४१ ॥

नालम्बनं वा तदाकारं योगिनश्चित्तं स्थितिपदं लभत इति ॥ ३८ ॥

यथाभिमतध्यानाद्वा । यदेवाभिमतं तदेव ध्यायेत् । तत्र लब्ध-
स्थितिकमन्यत्रापि स्थितिपदं लभत इति ॥ ३९ ॥

परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः । सूक्ष्मे निविशमा-
नस्य परात्परमाण्वन्तं स्थितिपदं लभत इति । स्थूले निविश-
मानस्य परममहत्त्वान्तं स्थितिपदं चित्तस्य । एवं तामुभयीं
कोटिमनुधावतो योऽस्याः प्रतीघातः स परो वशीकारस्तद्वशी-
कारात्परिपूर्णं योगिनश्चित्तं न पुनरभ्यासकृतं परिकर्मापेक्ष्यत
इति ॥ ४० ॥

अथ लब्धस्थितिकस्य चेतसः किंस्वरूपा किंविषया वा समा-
पत्तिरिति तदुच्यते । क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेर्ग्रहीतृग्रहण-

ब्रह्मणो रूपमुदाहरन्ति । स्वप्रावस्थेति । ज्ञानं च ज्ञेयरहितं न शक्यं गोचरयितु-
मिति ज्ञेयमपि गोचरीक्रियते ॥ ३८ ॥

यथाभिमतध्यानाद्वा । किं बहुना यदेवाभिमतं तत्तदेव तारूपमिति ॥ ३९ ॥

कथं पुनः स्थितिपदं सात्मभावोऽवगन्तव्य इत्यत आह । परमाणुपरमम-
हत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः । व्याचष्टे । सूक्ष्म इति । उक्तमर्थं पिण्डीकृत्य
वशीकारपदार्थमाह । एवं तामुभयीमिति । वशीकारस्यावान्तरफलमाह ।
तद्वशीकारादिति । तदेवं चित्तस्थितेरुपाया दर्शिताः । लब्धस्थितिकस्य
चित्तस्य वशीकारोऽपि दर्शितः ॥ ४० ॥

संप्रति लब्धस्थितिकस्य चेतसः किंविषयः किंरूपश्च संप्रज्ञातो भवतीति
पृच्छति । अथेति । अत्रोत्तरं सूत्रमवतारयति । तदुच्यत इति । सूत्रं पठति ।
क्षीणवृत्तेरित्यादि समापत्यन्तम् । तद्व्याचष्टे । अभ्यासवैराग्याभ्यां क्षीणराजस-

ग्राह्येषु तत्स्थितदञ्जनता समापत्तिः । क्षीणवृत्तेरिति प्रत्यस्तमित-
 तप्रत्ययस्येत्यर्थः । अभिजातस्येव मणेरिति दृष्टान्तोपादानम् ।
 यथा स्फटिक उपाश्रयभेदात्तत्तद्रूपोपरक्त उपाश्रयरूपाकारेण
 निर्भासते तथा ग्राह्यालम्बनोपरक्तं चित्तं ग्राह्यं समापन्नं ग्राह्य-
 स्वरूपाकारेण निर्भासते । तथा भूतसूक्ष्मोपरक्तं भूतसूक्ष्मसमा-
 पन्नं भूतसूक्ष्मस्वरूपाभासं भवति । तथा स्थूलालम्बनोपरक्तं
 स्थूलरूपसमापन्नं स्थूलरूपाभासं भवति । तथा विश्वभेदोपरक्तं
 विश्वभेदसमापन्नं विश्वरूपाभासं भवति । तथा ग्रहणेष्वपीन्द्रि-
 येष्वपि द्रष्टव्यम् । ग्रहणालम्बनोपरक्तं ग्रहणसमापन्नं ग्रहणस्व-
 रूपाकारेण निर्भासते । तथा ग्रहीतृपुरुषालम्बनोपरक्तं ग्रहीतृ-
 पुरुषसमापन्नं ग्रहीतृपुरुषस्वरूपाकारेण निर्भासते । तथा मुक्त-
 पुरुषालम्बनोपरक्तं मुक्तपुरुषसमापन्नं मुक्तपुरुषस्वरूपाकारेण

तामसप्रमाणादिवृत्तेश्चित्तस्य तस्य व्याख्यानं प्रत्यस्तमितप्रत्ययस्येति । तद-
 नेन चित्तसत्त्वस्य स्वभावस्वच्छस्य रजस्तमोभ्यामनभिभव उक्तः । दृष्टान्तं स्पष्ट-
 यति । यथेति । उपाश्रय उपाधिर्जपाकुसुमादिरुपरक्तस्तच्छायापन्न उपाश्रयस्य
 यदात्मीयं रूपं लोहितनीलादि तदेवाकारस्तेन लक्षितो निर्भासते । दार्ष्ट-
 न्तिके योजयति । तथा ग्राह्येति । ग्राह्यं च तदालम्बनं च तेनोपरक्तं तद-
 नुविद्धं तदनेन ग्रहीतृग्रहणाभ्यां व्यवच्छिन्नं चित्तं । आत्मीयमन्तःकरणरूपमपि-
 धाय ग्राह्यसमापन्नं ग्राह्यतामिव प्राप्तमितियावत् । अतो ग्राह्यस्वरूपाकारेण
 निर्भासते । ग्राह्योपरागमेव सूक्ष्मं स्थूलं च ताभ्यां विभजते । भूतसूक्ष्मेति ।
 विश्वभेदश्चेतनाचेतनस्वभावो गवादिर्घटादिश्च द्रष्टव्यः । तदनेन वितर्कवि-
 चारानुगतौ समाधी दर्शितौ । तथा ग्रहणेष्वपीन्द्रियेष्विति । गृह्यन्ते एभिरर्था
 इति ग्रहणानीन्द्रियाणि । एतदेव स्पष्टयति । ग्रहणालम्बनेति । ग्रहणं
 चालम्बनं च तदिति ग्रहणालम्बनं तेनोपरक्तमनुविद्धमात्मीयमन्तःकरणरूप-
 मपि धाय ग्रहणमिव बहिष्करणमिवापन्नमिति । तदनेनानन्दानुगतिमुक्त्वा-
 ऽस्मितानुगतिमाह । तथा ग्रहीतृपुरुषेति । अस्मितां दर्शयति । ग्रहीतृपु-
 रुष इति । अस्मितास्पदं ग्रहीतापुरुष इतिभावः । पुरुषत्वाविशेषादनेनैव
 मुक्तोऽपि पुरुषः शुक्रप्रह्लादादिः समाधिविषयतया संग्रहीतव्य इत्याह । तथा

**तत्र शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णा सवितर्का समा-
पत्तिः ॥ ४२ ॥**

निर्भासित इति । तदेवमभिजातमणिकल्पस्य चेतसो ग्रहीतृग्रह-
णग्राह्येषु पुरुषेन्द्रियभूतेषु या तत्स्थितदञ्जनता तेषु स्थितस्य
तदाकारापत्तिः सा समापत्तिरित्युच्यते ॥ ४१ ॥

तत्र शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णा सवितर्का समापत्तिः । तद्यथा
गौरितिशब्दो गौरित्यर्थो गौरिति ज्ञानमित्यविभागेन विभक्तानामपि
ग्रहणं दृष्टम् । विभज्यमानाश्चान्ये शब्दधर्मा अन्येऽर्थधर्मा अन्ये
विज्ञानधर्मा इत्येतेषां विभक्तः पन्थाः । तत्र समापन्नस्य योगिनो
मुक्तेति । उपसंहरणतत्स्थितदञ्जनतापदं व्याचष्टे । तदेवमिति । तेषु ग्रही-
तृग्रहणग्राह्येषु स्थितस्य धारितस्य ध्यानपरिपाकवशादपहतरजस्तमोमलस्य
चित्तसत्त्वस्य या तत्स्थितदञ्जनता तदाकारता सा समापत्तिः संप्रज्ञातलक्षणो
योग उच्यते । तत्र च ग्रहीतृग्रहणग्राह्येष्विति सौत्रः पाठक्रमोऽर्थक्रमविरो-
धान्नादर्वन्व्यः । एवं भाष्येऽपि प्रथमं भूतसूक्ष्मोपन्यासोऽप्यनादरणीय इति
सर्वं रमणीयम् ॥ ४१ ॥

सामान्यतः समापत्तिरुक्ता सेयमवान्तरभेदाच्चतुर्विधा भवति । तद्यथा सवि-
तर्का निर्वितर्का सविचारा निर्विचारा चेति । तत्र सवितर्कायाः समापत्तेर्लक्ष-
णमाह । तन्नेत्यादि । तासु समापत्तिषु मध्ये सवितर्का समापत्तिः प्रतिपत्तव्या ।
कीदृशी शब्दश्चार्थश्च ज्ञानं च तेषां विकल्पो वस्तुतो भिन्नानामपि शब्दादीना-
मितरेतराध्यासाद्विकल्पोऽप्येकस्मिन्भेदमादर्शयति भिन्नेषु चामेदम् । तेन
शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णा व्यामिश्रेत्यर्थः । तद्यथा गौरिति शब्द
इति । गौरित्युपात्तयोरर्थज्ञानयोः शब्दाभेदविकल्पो दर्शितः । गौरित्यर्थ
इति । गौरित्युपात्तयोः शब्दज्ञानयोरर्थाभेदविकल्पः । गौरित्युपात्तयोः शब्दा-
र्थयोर्ज्ञानाभेदविकल्पः । तदेवमविनिर्भागेन विभक्तानामपि शब्दार्थज्ञानानां
ग्रहणं लोके दृष्टं द्रष्टव्यम् । यद्यपि निर्विभागेन ग्रहणं कुतस्तर्हि विभाग इत्यत
आह । विभज्यमानाश्चान्वयव्यतिरेकाभ्यां परीक्षकैरन्ये शब्दधर्मा ध्वनिपरि-
णाममात्रस्य शब्दस्योदात्तादयो धर्माः । अन्ये अर्थस्य जडत्वमूर्तत्वादयः । अन्ये
प्रकाशमूर्तिविरहादयो ज्ञानस्य धर्मा इति । तस्मादेतेषां विभक्तः पन्थाः

यो गवाद्यर्थः समाधिप्रज्ञायां समारूढः स चेच्छब्दार्थज्ञानविकल्पा-
नुविद्ध उपावर्तते सा सङ्कीर्णा समापत्तिः सवितर्कस्युच्यते ।
यदा पुनः शब्दसङ्केतस्मृतिपरिशुद्धौ श्रुतानुमानज्ञानविकल्पशू-
न्यायां समाधिप्रज्ञायां स्वरूपमात्रेणावस्थितोऽर्थस्तत्स्वरूपाकार-
मात्रतयैवावच्छिद्यते सा च निर्वितर्का समापत्तिस्तत्परं प्रत्य-
क्षम् । तच्च श्रुतानुमानयोर्बीजम् । ततः श्रुतानुमाने प्रभवतः ।
न च श्रुतानुमानज्ञानसहभूतं तद्दर्शनम् । तस्मादसङ्कीर्णं प्रमा-
णान्तरेण योगिनो निर्वितर्कसमाधिजं दर्शनमिति ॥ ४२ ॥

स्वरूपभेदोन्नयनमार्गः । तत्र विकल्पिते गवाद्यर्थे समापन्नस्येति । तदनेन
योगिनोऽपरं प्रत्यक्षमुक्तम् । शेषं सुगमम् । सूत्रं योजयितुं प्रथमतस्तत्वावधि-
वितर्का व्याचष्टे । यदा पुनरिति । परिशुद्धिरपनयः । शब्दसङ्केतस्मरण-
पूर्वं खत्वागमानुमाने प्रवर्तते । सङ्केतश्चायं गौरिति शब्दार्थज्ञानानामितरेतरा-
ध्यासात्मा । ततश्चागमानुमानज्ञानविकल्पौ भवतः । तेन तत्पूर्वा समाधिप्रज्ञा
सवितर्का । यदा पुनरर्थमात्रप्रवणेन चेतसार्थमात्रादृतेन तदभ्यासान्नान्तरी-
यकतामुपगता सङ्केतस्मृतिस्त्यक्ता तस्यागे च श्रुतानुमानज्ञानविकल्पौ तन्मूलौ
त्यक्तौ । तदा तच्छून्यायां समाधिप्रज्ञायां स्वरूपमात्रेणावस्थितोऽर्थस्तत्स्वरूप-
मात्रतयैव न तु विकल्पितेनाकारेण परिच्छिद्यते । सा निर्वितर्का समापत्तिरिति ।
तद्योगिनां परं प्रत्यक्षमसदारोपगन्धस्याप्यभावात् । स्यादेतत्परेण प्रत्यक्षेणार्थ-
तत्त्वं गृहीत्वा योगिन उपदिशन्त्युपपादयन्ति च । कथं च तद्विषयाभ्यामाग-
मपराधुनानुमानाभ्यां सोऽर्थ उपदिश्यते उपपाद्यते च । तस्मादागमानुमाने
तद्विषये ते च विकल्पाविति परमपि प्रत्यक्षं विकल्प एवेत्यत आह । तच्च
श्रुतेति । यदि हि सवितर्कमिव श्रुतानुमानसहभूतं तदनुषक्तं स्यान्नवेत्स-
ङ्कीर्णं तयोस्तु बीजमेवैतत्ततो हि श्रुतानुमाने प्रभवतः न च यद्यस्य कारणं
तत्तद्विषयं भवति । न हि धूमज्ञानं वह्निज्ञानकारणमिति वह्निविषयम् ।
तस्मादविकल्पेन प्रत्यक्षेण गृहीत्वा विकल्पोपदिशन्ति चोपपादयन्ति च ।
उपसंहरति । तस्मादिति ॥ ४२ ॥

स्मृतिपरिशुद्धौ स्वरूपशून्येवार्थमात्रनिर्भासा निर्वि- तर्का ॥ ४३ ॥

निर्वितर्कायाः समापत्तेरस्याः सूत्रेण लक्षणं द्योत्यते । स्मृति-
परिशुद्धौ स्वरूपशून्येवार्थमात्रनिर्भासा निर्वितर्का या शब्दस-
ङ्केतश्रुतानुमानज्ञानविकल्पस्मृतिपरिशुद्धौ ग्राह्यस्वरूपोपरक्ता
स्वमिव प्रज्ञास्वरूपं ग्रहणात्मकं त्यक्त्वा पदार्थमात्रस्वरूपा ग्राह्य-
स्वरूपापन्नेव भवति सा तदा निर्वितर्का समापत्तिः । तथा च
व्याख्यातम् । तस्या एकबुद्ध्युपक्रमो ह्यर्थात्मा अणुप्रचयविशे-
षात्मा गवादिर्घटादिर्वा लोकः । स च संस्थानविशेषो भूतसू-

व्याख्येयं सूत्रं योजयति । निर्वितर्काया इति । स्मृतिपरिशुद्धावित्यादि-
सूत्रम् । शब्दसङ्केतश्च श्रुतं चानुमानं च तेषां ज्ञानमेव विकल्पस्तस्मात्स्मृति-
स्तस्याः परिशुद्धिरपगमस्तस्याम् । अत्र च सङ्केतस्मृतिपरिशुद्धिर्हेतुः । श्रुता-
दिज्ञानस्मृतिपरिशुद्धिश्च हेतुमती । अनुमानशब्दश्च कर्मसाधनोऽनुमेयवाचकः ।
स्वमिवेति इवकारो भिन्नक्रमस्य कत्वेति पदानन्तरं द्रष्टव्यः । विषयविप्र-
तिपत्तिं निराकरोति । तस्या एकेति । एकामेकां बुद्धिसुपक्रमते आरभत
इत्येकबुद्ध्युपक्रमः । तदनेन परमाणवो नानात्मानो न निर्वितर्कविषया इत्युक्तं
भवति । योग्यत्वेऽपि तेषां परमसूक्ष्माणां नानाभूतानां महत्त्वैकार्थसमवेतैकत्व-
निर्भासप्रत्ययविषयत्वायोगात् । अस्तु तर्हि परमार्थस्तसु परमाणुषु सांवृत्तः
प्रतिभासधर्मः स्थूल्यमित्यत आह । अर्थात्मेति । नासति बाधके स्थूलत्वम-
नुभवसिद्धं शक्यापह्नवमिति भावः । तत्र ये पश्यन्ति द्वयणुकादिक्रमेण
गोघटादय उपजायन्त इति तान्प्रत्याह । अणुप्रचयेति । अणूनां प्रचयः
स्थूलरूपपरिणामः स च विशिष्यतेऽन्यस्मात्परिणामान्तरात्स एवात्मा स्वरूपं
यस्य स तथोक्तः । गवादिर्भोगायतनम् । घटादिर्विषयः । तच्चैतदुभयमपि
लोको लोक्यत इति । नन्वेव भूतसूक्ष्मेभ्यो भिन्नोऽभिन्नो वा स्याद्विज्ञानश्चेत्कथं
तदाश्रयः कथं वैतदाकारः । न हि घटः पटादन्यस्तदाकारस्तदाश्रयो वा ।
अभिन्नश्चेत्तद्वदेव सूक्ष्मोऽसाधारणश्च स्यादत आह । स चेति । अयमभि-
प्रायः । नैकान्ततः परमाणुभ्यो भिन्नो घटादिरभिन्नो वा भिन्नत्वे गवाश्वव-
द्धर्मधर्मभावानुपपत्तेः । अभिन्नत्वे धर्मरूपवदेव तदनुपपत्तेः । तस्मात्कथं-

क्षमाणां साधारणो धर्म आत्मभूतः फलेन व्यक्तेनानुमितः स्वव्यञ्जकाञ्जनः प्रादुर्भूतो भवति । धर्मान्तरस्य कपालादेरुदये च तिरोभवति । स एष धर्मोऽवयवीत्युच्यते । योऽसावेकश्च मह्यंश्चाणीयांश्च स्पर्शवांश्च क्रियाधर्मकश्चानित्यश्च तेनावयविना व्यवहाराः क्रियन्ते । यस्य पुनरवस्तुकः स प्रचयविशेषः सूक्ष्मं

चिद्भिन्नः कथंचिदभिन्नश्चास्थेयस्तथा च सर्वमुपपद्यते । भूतसूक्ष्माणामिति पष्ठ्या कथंचिद्भेदं सूचयति आत्मभूत इति चाभेदम् । फलेन व्यक्तेन तदनुभवलक्षणेन व्यवहारलक्षणेन च व्यक्तेन विप्रतिपन्नं प्रत्यनुमापितः कारणाभेदे च कारणाकारतोपपन्नेत्याह । स्वव्यञ्जकाञ्जन इति । स किं तदात्मभूतो धर्मो नित्यो नेत्याह । धर्मान्तरस्य कपालादेरुदय इति । तस्यावयविनः परमाणुभ्यो व्यावृत्तं रूपमादर्शयति । स एष इति । परमाणुसाध्यायाः क्रियाया अन्या क्रिया मधूदकादिधारणलक्षणा तद्धर्मक इति । न केवलमनुभवादपि तु व्यवहारतोऽपि तन्निबन्धनत्वाल्लोकयात्राया इत्याह । तेनेति । स्यादेतदसति बाधके अनुभवोऽवयविनं व्यवस्थापयेत् । अस्ति च बाधकं यत्सत्तत्सर्वमनवयवं यथा विज्ञानम् । सच्च गोघटादीति स्वभावहेतुः । सत्त्वं हि विरुद्धधर्मसंसर्गरहितत्वेन व्याप्तं तद्विरुद्धश्च विरुद्धधर्मसंसर्गः सावयवे उपलभ्यमानो व्यापकविरुद्धोपलब्ध्या सत्त्वमपि निवर्तयति । अस्ति चावयविनि तद्देशत्वातद्देशत्वानावृत्तत्वरक्तत्वारक्तत्वचलत्वाचलत्वलक्षणो विरुद्धधर्मसंसर्ग इत्यत आह । यस्य पुनरिति । अयमभिप्रायः । अनुभवसिद्धं सत्त्वं हेतुः क्रियते यत्किल पांशुलपादको हालिकोऽपि प्रतिपद्यते । अन्यद्वानुभवसिद्धात् । तत्रान्यदसिद्धत्वादहेतुः । अनुभवसिद्धं तु घटादीनां सत्त्वमर्थक्रियाकारित्वरूपं न स्थूलादन्यत्सोऽयं हेतुः स्थूलत्वमपाकुर्वन्नात्मानमेव व्याहन्ति । ननु न स्थूलत्वमेव सत्त्वमपि त्वसतो व्यावृत्तिरस्थौल्यव्यावृत्तिश्च स्थौल्यं व्यावृत्त्यभेदाच्च व्यावृत्तयो भिद्यन्ते । अतः स्थौल्याभावेऽपि न सत्त्वव्याहतिः । अन्यत्वात् । भवतु वा व्यावृत्तिभेदादवसायविषयभेदः । यत्पूर्वकस्त्ववसायस्तस्यानुभवस्याविकल्पस्य प्रमाणस्य को विषय इतिनिरूपयितुं भवान्तरपरमाणवो निरन्तरोत्पादा अग्रहीतपरमसूक्ष्मतत्त्वा इति चेत् हन्तैते गन्धरसस्पर्शपरमाणुभिरन्तरिता न निरन्तरिताः । तस्मादन्तरालाऽग्रेह एकधनवनप्रत्ययवत्परमाण्वालम्बनः सन्नयं विकल्पो मिथ्येति तत्प्रभवविकल्पा न पारंपर्येणापि वस्तुप्र-

एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता ॥ ४४ ॥

च कारणमनुपलभ्यं तस्यावयव्यभावादतद्रूपप्रतिष्ठं मिथ्याज्ञान-
मिति । प्रायेण सर्वमेव प्राप्तं मिथ्याज्ञानमिति । तदा च सम्य-
ग्ज्ञानमपि किं स्याद्विषयाभावात् । यद्यदुपलभ्यते तत्तदवयववि-
त्वेनास्मात् । तस्मादस्त्ववयवी यो महत्तत्त्वादिव्यवहारापन्नः
समापत्तेर्निर्वितर्काया विषयीभवति ॥ ४३ ॥

एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता ।

तिबद्धा इति । कुतस्तदवसितस्य सत्त्वस्यानवयवत्वसाधकत्वम् । तस्मादविक-
ल्पस्य प्रत्यक्षस्य प्रामाण्यमिच्छता तदनुभूयमानस्थौल्यस्यैव सत्त्वमविकल्पावसे-
यमकामात्मनाप्यभ्युपेयम् । तथा च तद्वाधमानं सत्त्वमात्मानमेवायं बाधेत
परमसूक्ष्माः परमाणवो विजातीयपरमाण्वनन्तरिता अनुभवविषया इति व्याह-
तमङ्गीकरणम् । तदिदमुक्तं यस्य पुनरवस्तुकः स प्रचयविशेषो निर्विकल्प-
विषयः । सन्तु तर्हि सूक्ष्माः परमाणवो निर्विकल्पविषया इत्यत आह । सूक्ष्मं
च कारणमनुपलभ्यमविकल्पस्येति तस्यावयव्यभावाद्धेतोरतद्रूपप्रतिष्ठं मिथ्याज्ञा-
नमिति लक्षणेन सर्वमेव प्राप्तं मिथ्याज्ञानं यत्स्थौल्यालम्बनं यच्च तदधि-
ष्ठानं सत्त्वालम्बनमित्यर्थः । नन्वेतावतापि न ज्ञानमात्मनि मिथ्या भवति
तस्यावयवित्वेनाप्रकाशादित्यत आह । प्रायेणेति । ननु किमेतावतापीत्यत
आह । तदा चेति । सत्त्वादिज्ञानं चेन्मिथ्या तदा सत्त्वादिहेतुकमनवयववि-
त्वादिज्ञानमपि मिथ्यैव तस्यापि हि निर्विकल्पगोचरस्थूलमेवावसेयतया विषयः
स च नास्तीति तात्पर्यार्थः । विषयाभाव एव कुत इत्यत आह । यद्यदिति ।
विरोधश्च परिणामवैचित्र्येण भेदाभेदेन चोक्तोपपत्त्यनुसारेणोद्धर्तव्य इति सर्व-
रमणीयम् ॥ ४३ ॥

एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता । अभिव्यक्तो
घटादिधर्मो यैस्ते तथोक्ताः । घटादिधर्मोपगृहीता इति यावत् । देश उपर्यधः-
पार्श्वादिः । कालो वर्तमानः । निमित्तं पार्थिवस्य परमाणोर्गन्धतन्मात्रप्रधा-
नेभ्यः पञ्चतन्मात्रेभ्य उत्पत्तिः । एवमाप्यस्य परमाणोर्गन्धतन्मात्रवर्जितेभ्यो

तत्र भूतसूक्ष्मकेष्वभिव्यक्तधर्मकेषु देशकालनिमित्तानुभवावच्छि-
न्नेषु या समापत्तिः सा सविचारेत्युच्यते । तत्राप्येकबुद्धिनि-
र्ग्राह्यमेवेदितधर्मविशिष्टं भूतसूक्ष्ममालम्बनीभूतं समाधिप्रज्ञाया-
मुपतिष्ठते । या पुनः सर्वथा सर्वतः शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मा-
नवच्छिन्नेषु सर्वधर्मानुपातिषु सर्वधर्मात्मकेषु समापत्तिः सा
निर्विचारेत्युच्यते । एवंस्वरूपं हि तद्भूतसूक्ष्मम् । एतेनैव स्वरू-
पेणालम्बनीभूतमेव समाधिप्रज्ञास्वरूपमुपरञ्जयति । प्रज्ञा च

रसतन्मात्रप्रधानेभ्यश्चतुर्भ्यः । एवं तैजसस्य गन्धरसतन्मात्ररहितेभ्यो रूपत-
न्मात्रप्रधानेभ्यस्त्रिभ्यः । एवं वायवीयस्य गन्धादितन्मात्ररहिताभ्यां स्पर्शप्र-
धानाभ्यां स्पर्शशब्दतन्मात्राभ्याम् । एवं नाम तस्य शब्दतन्मात्रादेवैकस्मात्त-
दिदं निमित्तं भूतसूक्ष्माणामेतेषां देशकालनिमित्तानामनुभवः । तेनावच्छि-
न्नेषु नाननुभूतविशेषणा विशेष्ये बुद्धिः समुपजायत इत्यर्थः । ननु सवितर्कया
सह किं सारूप्यं सविचाराया इत्यत आह । तत्रापीति । पार्थिवो हि पर-
माणुः पञ्चतन्मात्रप्रचयात्मा एकबुद्धिनिर्ग्राह्यः । एवमाप्यादयोऽपि चतुस्त्रि-
द्वयेकतन्मात्रात्मान एकबुद्धिनिर्ग्राह्या वेदितव्याः । उदितो वर्तमानो धर्म-
स्तेन विशिष्टमेतावता चात्र सङ्केतस्मृत्यागमानुमानविकल्पानुबेधः सूचितः ।
नहि प्रत्यक्षेण स्थूले दृश्यमाने परमाणवः प्रकाशन्ते । अपि त्वागमानुमा-
नाभ्याम् । तस्मादुपपन्नमस्याः सङ्कीर्णत्वमिति । निर्विचारमाह । या पुन-
रिति । सर्वथा सर्वेण नीलपीतादिना प्रकारेण । सर्वत इति हि सार्वविभ-
क्तिकस्तसिः । सर्वदेशकालनिमित्तानुभवैरित्यर्थः । तदनेन स्वरूपेण काला-
नवच्छेदः परमाणूनामिति दर्शितम् । नापि तदारब्धधर्मद्वारेणेत्याह । शान्ता
अतीता उदिता वर्तमाना अव्यपदेश्या भविष्यन्तो धर्मास्तैरनवच्छिन्नेष्वनव-
च्छिन्ना धर्मैः परमाणवः किमसंबद्धा एव तैरित्यत आह । सर्वधर्मानुपा-
तिष्विति । कतमेन संबन्धेन धर्माननुपतन्ति परमाणव इत्यत आह । सर्वधर्मात्म-
केषु कथंचिद्भेदः कथंचिदभेदो धर्माणां परमाणुभ्य इत्यर्थः । कस्मात्पुन-
रियं समापत्तिरेतद्विषयेत्यत आह । एवंस्वरूपं हीति । वस्तुतत्त्वग्राहिणी
नातत्त्वे प्रवर्तत इत्यर्थः । विषयमभिधायास्याः स्वरूपमाह । प्रज्ञा चेति । संक-

सूक्ष्मविषयत्वं चालिङ्गपर्यवसानम् ॥ ४५ ॥

स्वरूपशून्येवार्थमात्रा यदा भवति तदा निर्विचारेत्युच्यते । तत्र महद्वस्तुविषया सचितर्का निर्वितर्का च सूक्ष्मवस्तुविषया सविचारा निर्विचारा च । एवमुभयोरेतयैव निर्वितर्कया विकल्पहानिर्व्याख्यातेति ॥ ४४ ॥

सूक्ष्मविषयत्वं चालिङ्गपर्यवसानम् । पार्थिवस्याणोर्गन्धतन्मात्रं सूक्ष्मो विषयः । आप्यस्यापि रसतन्मात्रम् । तैजसस्य रूपतन्मात्रम् । वायवीयस्य स्पर्शतन्मात्रम् । आकाशस्य शब्दतन्मात्रमिति । तेषामहङ्कारः । अस्यापि लिङ्गतन्मात्रं सूक्ष्मो विषयः । लिङ्गमात्रस्याप्यलिङ्गं सूक्ष्मो विषयः । न चालिङ्गात्परं सूक्ष्ममस्ति । नन्वस्ति पुरुषः सूक्ष्म इति । सत्यम् । यथा लिङ्गात्परमलिङ्गस्य सौक्ष्म्यं न चैवं पुरुषस्य । किंतु लिङ्गस्यान्वयिकारणं पुरुषो न भवति । हेतुस्तु भवतीति । अतः प्रधाने सौक्ष्म्यं निरतिशयं व्याख्यातम् ॥ ४५ ॥

लथ्य स्वरूपभेदोपयोगिविषयमाह । तत्रेति । उपसंहरति । एवमिति । उभयोरात्मनश्च निर्विचारायाश्चेति ॥ ४४ ॥

किं भूतसूक्ष्म एव ग्राह्यविषया समापत्तिः समाप्यते । न । किंतु सूक्ष्मविषयत्वं चालिङ्गपर्यवसानम् । पार्थिवस्य परमाणोः संबन्धिनी या गन्धतन्मात्रता सा समापत्तेः सूक्ष्मो विषयः । एवमुत्तरत्रापि योज्यम् । लिङ्गमात्रं महत्तत्त्वं तद्धि लयं गच्छति प्रधान इति । अलिङ्गं प्रधानं तद्धि न क्वचिद्वयं गच्छतीत्यर्थः । अलिङ्गपर्यवसानत्वमाह । न चालिङ्गात्परमिति । चोदयति । ननु पुरुषोऽपि सूक्ष्मो नालिङ्गमेवेत्यर्थः । परिहरति । सत्यमिति । उपादानतया सौक्ष्म्यमलिङ्ग एव नान्यत्रेत्यर्थः । तत्र पुरुषार्थनिमित्तत्वान्महदहङ्कारादेः पुरुषोऽपि कारणमलिङ्गवदिति । कुत एतल्लक्षणमलिङ्गस्यैव सौक्ष्म्यमित्याशयवान्पृच्छति । किं त्विति । उत्तरमाह । लिङ्गस्येति । सत्यं कारणं न तूपादानम् । यथा हि प्रधानं महदादिभावेन परिणमते न तथा पुरुषस्तद्वेतुरपीत्यर्थः । उपसंहरति । अतः प्रधान एव सौक्ष्म्यं निरतिशयं व्याख्यातम् ॥ ४५ ॥

ता एव सर्बीजः समाधिः ॥ ४६ ॥

निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः ॥ ४७ ॥

ता एव सर्बीजः समाधिः । ताश्चतस्रः समापत्तयो बहिर्व-
स्तुर्बीजा इति समाधिरपि सर्बीजः । तत्र स्थूलेऽर्थे सवितर्कः ।
निर्वितर्कः सूक्ष्मेऽर्थे सविचारो निर्विचार इति । स चतुर्थो-
पसङ्ख्यातः समाधिरिति ॥ ४६ ॥

निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः । अशुद्ध्यावरणमलापेतस्य
प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य रजस्तमोभ्यामनभिभूतः स्वच्छः
स्थितिप्रवाहो वैशारद्यम् । यदा निर्विचारस्य समाधेर्वैशारद्य-
मिदं जायते तदा योगिनो भवत्यध्यात्मप्रसादः । भूतार्थविषयः
क्रमाननुरोधी स्फुटः प्रज्ञालोकः । तथा चोक्तम् । प्रज्ञाप्रसादमा-
रुह्य अशोच्यः शोचतो जनान् । भूमिष्ठानिव शैलस्थः सर्वान्प्रा-
ज्ञोऽनुपश्यति ॥ ४७ ॥

चतसृणामपि समापत्तीनां ग्राह्यविषयाणां संप्रज्ञातत्वमाह । ता एव सर्बीजः
समाधिः । एवकारो भिन्नक्रमः सर्बीज इत्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । ततश्चतस्रः
समापत्तयो ग्राह्यविषयाः सर्बीजतया नियम्यन्ते । सर्बीजता त्वनियता ग्रहीतृ-
ग्रहणगोचरायामपि समापत्तौ विकल्पाविकल्पभेदेनानिषिध्य व्यवतिष्ठते । तेन
ग्राह्ये चतस्रः समापत्तयः । ग्रहीतृग्रहणयोश्चतस्र इत्यष्टौ सिद्धा भवन्तीति ।
निगदव्याख्यातं भाष्यम् ॥ ४६ ॥

चतसृषु समापत्तिषु ग्राह्यविषयासु निर्विचारायाः शोभनत्वमाह । निर्वि-
चारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः । वैशारद्यपदार्थमाह । अशुद्धीति । रजस्तम-
सोरुपचयोऽशुद्धिः सैवावरणलक्षणो मलस्तस्मादपेतस्य प्रकाशात्मनः प्रकाश-
स्वभावस्य बुद्धिसत्त्वस्यात एवानभिभूत इति । स्यादेतद्ग्राह्यविषया चेत्समा-
पत्तिः । कथमात्मविषयप्रसाद इत्यत आह । भूतार्थविषय इति । नात्म-
विषयः । किंतु तदाधार इत्यर्थः । क्रमाननुरोधी युगपदित्यर्थः । अत्रैव पार-
मर्षी गाथामुदाहरति । तथा चेति । ज्ञानालोकप्रकर्षेणात्मानं सर्वेषामुपरि
पश्यन्तुः खत्रयपरीतोल्लोकान् शोचतो जानाति ॥ ४७ ॥

ऋतंभरा तत्र प्रज्ञा ॥ ४६ ॥

श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थत्वात् ॥ ४९ ॥

ऋतंभरा तत्र प्रज्ञा । तस्मिन्समाहितचित्तस्य या प्रज्ञा जायते तस्या ऋतंभरेतिसंज्ञा भवति । अन्वर्था च सा सत्यमेव विभर्ति । न च तत्र विपर्ययसंज्ञानगन्धोऽप्यस्तीति । तथा चोक्तम् । आगमेनानुमानेन ध्यानाभ्यासरसेन च । त्रिधा प्रकल्पयन्प्रज्ञां लभते योगमुत्तममिति ॥ ४८ ॥

सा पुनः । श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थत्वात् । श्रुतमागमविज्ञानं तत्सामान्यविषयम् । न ह्यागमेन शक्यो विशेषोऽभिधातुं कस्मात् । न हि विशेषेण कृतसङ्केतः शब्द इति । तथानुमानं सामान्यविषयमेव । यत्र प्राप्तिस्तत्र गतिर्यत्राप्राप्ति-

अत्रैव योगिजनप्रसिद्धान्वर्थसंज्ञाकथनेन योगिसंमतिमाह । ऋतंभरा तत्र प्रज्ञा । सुगमं भाष्यम् । आगमेनेति वेदविहितं श्रवणमुक्तम् । अनुमानेनेति मननम् । ध्यानं चिन्ता । तत्राभ्यासः पौनःपुन्येनानुष्ठानम् । तस्मिन्नस ह्यादरः । तदनेन निदिध्यासनमुक्तम् ॥ ४८ ॥

स्यादेतत् । आगमानुमानगृहीतार्थविषयाभावना प्रकर्षलब्धजन्मा निर्विचारा आगमानुमानविषयमेव गोचरयेत् । न खल्वन्यविषयानुभवजन्मा संस्कारः शक्तोऽन्यत्र ज्ञानं जनयितुमितिप्रसङ्गात् । तस्मान्निर्विचारा चेदृतंभरा आगमानुमानयोरपि तत्र प्रसङ्ग इत्यत आह । श्रुतानुमानेत्यादि । बुद्धिसत्त्वं हि प्रकाशस्वभावं सर्वार्थदर्शनसमर्थमपि तमसावृतं यत्रैव रजसोद्धाव्यते तत्रैव गृह्णाति । यदा त्वभ्यासवैराग्याभ्यामपास्तरजस्तमोमलमनवद्यवैशारद्यमुद्योतते तदास्यातिपतितसमस्तमानमेयसीम्नः प्रकाशानन्त्ये सति किं नाम यन्न गोचर इतिभावः । व्याचष्टे । श्रुतमागमज्ञानम् । तत्सामान्यविषयम् । कस्मात् । न ह्यागमेन शक्यो विशेषोऽभिधातुम् । कुतो यस्मादानन्त्याद्वयमिचाराच्च । न विशेषेण कृतसङ्केतः शब्दः । यस्मादस्य विशेषेण सह न वाच्यवाचकसंबन्धः प्रतीयते । न च वाक्यार्थोऽपीदृशो विशेषः संभवति । अनुमानेऽपि लिङ्गलिङ्गिसंबन्धग्रहणाधीनजन्मनि गतिरेषैवेत्याह । तथानुमानमिति । यत्र प्राप्तिरित्यत्र यत्र-

तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी ॥ ५० ॥

स्तत्र न भवति गतिरित्युक्तम् । अनुमानेन च सामान्येनोपसंहारः । तस्माच्छ्रुतानुमानविषयो न विशेषः कश्चिदस्तीति । न चास्य सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टस्य वस्तुनो लोकप्रत्यक्षेण ग्रहणमस्ति । न चास्य विशेषस्याप्रमाणस्याभावोऽस्तीति । समाधिप्रज्ञानिर्ग्राह्य एव स विशेषो भवति । भूतसूक्ष्मगतो वा पुरुषगतो वा तस्माच्छ्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया सा प्रज्ञा विशेषार्थत्वादिति ॥ ४९ ॥

समाधिप्रज्ञाप्रतिलम्भे योगिनः प्रज्ञाकृतः संस्कारो नवो नवो जायते । तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी । समाधिप्र-

तत्रशब्दयोः स्थानपरिवर्तनेन व्याप्यव्यापकभावोऽवगमयितव्यः । अतोऽत्रानुमानेन सामान्येनोपसंहारः । उपसंहरति । तस्मादिति । अस्तु तर्हि संबन्धग्रहानपेक्षं लोकप्रत्यक्षं न तत्सामान्यविषयमित्यत आह । न चास्येत्यादि । माभूत्संबन्धग्रहाधीनं लोकप्रत्यक्षम् । इन्द्रियाधीनं तु भवत्येव । न चेन्द्रियाणामस्मिन्नास्ति योग्यतेत्यर्थः । ननु च यद्यागमानुमानप्रत्यक्षागोचरो विशेषस्ताहि नास्ति प्रमाणविरहादित्यत आह । न चेति । न हि प्रमाणं व्यापकं कारणं वा प्रमेयस्य येन तन्निवृत्तौ निवर्तेत । नो खलु कलावतश्चन्द्रस्य परभागवति हरिणसद्भावं प्रति न सन्दिहते प्रामाणिका इत्यर्थः । इति तस्मात्समाधिः प्रज्ञानिर्ग्राह्य एवेति । अत्र च विवादाध्यासिताः परमाणव आत्मानश्च प्रातिस्विकविशेषशालिनो द्रव्यत्वे सति परस्परं व्यावर्तमानत्वाद्ये द्रव्यत्वे सति परस्परं व्यावर्तन्ते ते प्रातिस्विकविशेषशालिनो यथा खण्डमुण्डादय इत्यनुमानेनागमेन च ऋतंभरप्रशोपदेशपरेण यद्यपि विशेषो निरूप्यते तदनिरूपणे संशयः स्याद्वायुप्राप्तत्वात्तथाप्यदूरविप्रकर्षेण तत्सत्त्वं कथंचिद्गोचरयतः श्रुतानुमाने न तु साक्षाच्चार्यमिव समुच्चयादिपदानि लिङ्गसंख्यायोगितया । तस्मात्सिद्धं श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषयेति ॥ ४९ ॥

स्यादेतत् । भवतु परमार्थविषयः संप्रज्ञातो यथोक्तोपायाभ्यासादनादिना तु व्युत्थानसंस्कारेण निरूढनिबिडतया प्रतिबन्धनीया समाधिप्रज्ञा सा वात्यावर्तमध्यवर्तिप्रदीपपरमाणुभिरेवेतिशङ्कामपनेतुं सूत्रमवतारयति । समाधिप्रज्ञेति । सूत्रं

तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः समाधिः ॥ ५१ ॥

भवः संस्कारो व्युत्थानसंस्काराशयं बाधते । व्युत्थानसंस्कारा-
भिभवात्तत्प्रभवाः प्रत्यया न भवन्ति । प्रत्ययनिरोधे समाधिरूप-
तिष्ठते । ततः समाधिजाप्रज्ञा ततः प्रज्ञाकृताः संस्कारा इति नवो
नवः संस्काराशयो जायते । ततश्च प्रज्ञा ततश्च संस्कारा इति
कथमसौ संस्काराशयश्चित्तं साधिकारं न करिष्यतीति । न ते
प्रज्ञाकृताः संस्काराः क्लेशक्षयहेतुत्वाच्चित्तमधिकारविशिष्टं कुर्व-
न्ति । चित्तं हि ते स्वकार्यादवसादयन्ति । ख्यातिपर्यवसानं हि
चित्तचेष्टितमिति ॥ ५० ॥

किं चास्य भवति । तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः

पठति । तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी । तदिति निर्विचारां समापत्तिं
परामृशति । अन्येति व्युत्थानमाह । भूतार्थपक्षपातो हि धियां स्वभावस्तावदेवेयम-
नवस्थिता भ्राम्यति न यावत्तत्त्वं प्रतिलभते । तत्प्रतिलम्भे तत्र स्थितपदा सती
संस्कारबुद्धिः संस्कारचक्रमेणावर्तमानानादिमप्यतत्त्वसंस्कारबुद्धिक्रमं बाधत
एवेति । तथा च बाह्या अप्याहुः । निरूपद्रवभूतार्थस्वभावस्य विपर्ययैर्नो बाधो-
ऽनादिसत्त्वेऽपि बुद्धेस्तत्पक्षपातत इति । स्यादेतत्समाधिप्रज्ञातोऽस्तु व्युत्थानजस्य
संस्कारस्य निरोधः । समाधिजस्तु संस्कारातिशयः समाधिप्रज्ञाप्रसवे हेतुरस्त्य-
विकल इति । तदवस्थैव चित्तस्य साधिकारतेति चोदयति । कथमसा-
विति । परिहरति । न त इति । चित्तस्य हि कार्यद्वयं शब्दाद्युपभोगो विवे-
कख्यातिश्चेति । तत्र क्लेशकर्माशयसहितं शब्दाद्युपभोगं वर्तते । प्रज्ञाप्रसवसंस्का-
रोन्मूलितनिखिलक्लेशकर्माशयस्य तु चेतसोऽवसितप्रायाधिकारभावस्य विवेक-
ख्यातिमात्रमवशिष्यते कार्यं तस्मात्समाधिसंस्काराश्चित्तस्य न भोगाधिकारहे-
तवः प्रत्युत तत्परिपन्थिन इति । स्वकार्याद्भोगलक्षणादवसादयन्ति । असमर्थं
कुर्वन्तीत्यर्थः । कस्मात्ख्यातिपर्यवसानं हि चित्तचेष्टितं तावद्विभोगाय चित्तं
चेष्टते न यावद्विवेकख्यातिमनुभवति । संजातविवेकख्यातिनस्तु क्लेशनिवृत्तौ
न भोगाधिकार इत्यर्थः ॥ ५० ॥

तदत्र भोगाधिकारप्रशान्तिः प्रयोजनं प्रज्ञासंस्काराणामित्युक्तं पृच्छति ।
किं चेति । किं चास्य भवति प्रज्ञासंस्कारवचित्तं प्रज्ञासंस्कारप्रवाहजनकतया

समाधिः । स न केवलं समाधिप्रज्ञाविरोधी । प्रज्ञाकृतानामपि संस्काराणां प्रतिबन्धी भवति । कस्माद्विरोधजः संस्कारः समाधि-
ज्ञानसंस्कारान्बाधत इति । निरोधस्थितिकालक्रमानुभवेन निरोधचित्तकृतसंस्कारास्तित्वमनुमेयम् । व्युत्थाननिरोधसमाधि-
प्रभवैः सह कैवल्यभागीयैः संस्कारैश्चित्तं स्वस्यां प्रकृतावस्थि-
तायां प्रविलीयते । तस्मात्ते संस्काराश्चित्तस्याधिकारविरोधिनो न

तथैव साधिकारमित्यधिकारापनुत्तयेऽन्यदपि किञ्चिदपेक्षणीयमस्तीत्यर्थः । सूत्रे-
णोत्तरमाह । तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः समाधिः । परेण वैराग्येण
ज्ञानप्रसादमात्रलक्षणेन संस्कारोपजननद्वारा तस्यापि प्रज्ञाकृतसंस्कारस्य निरोधे
न केवलं प्रज्ञाया इत्यपिशब्दार्थः । सर्वस्योत्पद्यमानस्य संस्कारप्रज्ञाप्रवाहस्य
निरोधात्कारणभावेन कार्यानुत्पादात्सोऽयं निर्बीजः समाधिः । व्याचष्टे । स
निर्बीजः समाधिः । समाधिप्रज्ञाविरोधिनः परस्माद्वैराग्यादुपजायमानः स्वकारण-
द्वारेण न केवलं समाधिप्रज्ञाविरोधी प्रज्ञाकृतानामप्यसौ संस्काराणां परिपन्थी
भवति । ननु वैराग्यजं विज्ञानं सद्विज्ञानं प्रज्ञामात्रं बाधतां संस्कारं त्ववि-
ज्ञानरूपं कथं बाधते । दृष्टा हि जाग्रतोऽपि स्वप्नदृष्टार्थे स्मृतिरित्याशयवान्पू-
च्छति । कस्मादिति । उत्तरं निरोधज इति । निरुध्यतेऽनेन प्रज्ञेति निरोधः
परं वैराग्यम् । ततो जातो निरोधजः संस्कारः । संस्कारादेव दीर्घकालनै-
रन्तर्यसंस्कारासेवितपरवैराग्यजन्मनः प्रज्ञासंस्कारबाधो न तु विज्ञानादित्यर्थः ।
स्यादेतत् । निरोधजसंस्कारसद्भावे किं प्रमाणं स हि प्रत्यक्षेण वानुभूयेत
स्मृत्या वा कार्येणानुमीयेत । न च सर्ववृत्तिनिरोधे प्रत्यक्षमस्ति योगिनः ।
नापि स्मृतिः । तस्य वृत्तिमात्रनिरोधतया स्मृतिजनकत्वासंभवादित्यत आह ।
निरोधेति । निरोधे स्थितिश्चित्तस्य निरोधावस्थेत्यर्थः । तस्याः कालक्रमो
मुहूर्तार्धयामाहोरात्रादिस्तदनुभवेन । एतदुक्तं भवति । वैराग्याभ्यासप्रकर्षा-
नुरोधी निरोधप्रकर्षो मुहूर्तार्धयामादिव्यापितयाऽनुभूयते योगिना । न च
वैराग्यक्षणाः क्रमनियततया परस्परमसंभवन्तस्तत्कालव्यापितया सातिशयं
निरोधं कर्तुमीशत इति । तत्तद्वैराग्यक्षणप्रचयजन्यः स्थायी संस्कारप्रचय
एषितव्य इतिभावः । ननूच्छिद्यन्तां प्रज्ञासंस्काराः । निरोधसंस्कारास्तु
कुतः समुच्छिद्यन्ते । अनुच्छेदे वा साधिकारत्वमेवेत्यत आह । व्युत्थानेति ।
व्युत्थानं च तस्य निरोधसमाधिश्च संप्रज्ञातस्तत्प्रभवाः संस्काराः कैवल्यभा-

स्थितिहेतवो भवन्तीति । यस्मादवसिताधिकारं सहकैवल्यभा-
गीयैः संस्कारैश्चित्तं निवर्तते । तस्मिन्निवृत्ते पुरुषः स्वरूपमात्र-
प्रतिष्ठोऽतः शुद्धः केवलो मुक्त इत्युच्यत इति ॥ ५१ ॥

इति श्रीपातञ्जले सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे प्रथमः
समाधिपादः समाप्तः ॥ १ ॥

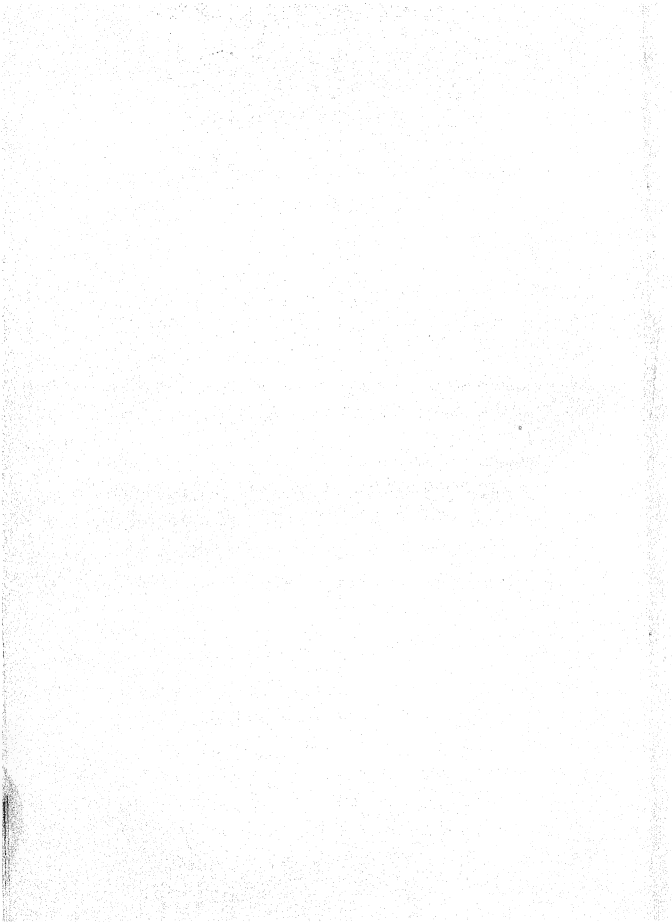
गीया निरोधजाः संस्कारा इत्यर्थः । व्युत्थानप्रज्ञासंस्काराश्चित्ते प्रलीना इति
भवति चित्तं व्युत्थानप्रज्ञासंस्कारवत् । निरोधसंस्कारस्तु प्रत्युदित एवास्ते चित्ते ।
निरोधसंस्कारे सत्यपि चित्तमनधिकारवत् । पुरुषार्थजनकं चित्तं हि साधिकारं
शब्दाद्युपभोगविवेकख्याती च तथा पुरुषार्थः । संस्कारशेषतायां तु न बुद्धेः
प्रतिसंवेदी पुरुष इति नासौ पुरुषार्थः । विदेहप्रकृतिलयानां न निरोधभा-
गितया साधिकारं चित्तम् । अपि तु क्लेशवासिततयेत्याशयवानाह । यस्मा-
दिति । शेषं सुगमम् ॥ ५१ ॥

योगस्योद्देशानिर्देशौ तदर्थं वृत्तिलक्षणम् ।

योगोपायाः प्रमेदाश्च पादेऽस्मिन्नुपवर्णिताः ॥ १ ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्या-
ख्यायां प्रथमः समाधिपादः समाप्तः ॥ १ ॥

योगदर्शनम् पातञ्जलसूत्राणि

द्वितीयः साधनपादः

तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोगः ॥ १ ॥

उद्दिष्टः समाहितचित्तस्य योगः । कथं व्युत्थितचित्तोऽपि योगयुक्तः स्यादित्येतदारभ्यते । तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोगः । नातपस्विनो योगः सिध्यति । अनादिकर्मक्लेशवासना चित्रा प्रत्युपस्थितविषयजाला चाशुद्धिर्नान्तरेण तपःसंभेदमापद्यत इति तपस उपादानम् । तच्च चित्तप्रसादनमबाध्य-

ननु प्रथमपादेनैव सोपायः सावान्तरप्रभेदः सफलो योग उक्तस्तत्किमपरमवशिष्यते यदर्थं द्वितीयः पादः प्रारभ्येतेत्यत आह । उद्दिष्ट इति । अभ्यासवैराग्ये हि योगोपायौ प्रथमे पादे उक्तौ । नच तौ व्युत्थितचित्तस्य द्रागित्येव संभवत इतिद्वितीयपादोपदेश्यानुपायानपेक्षते सत्त्वशुद्धयर्थम् । ततो हि बुद्धिसत्त्वः कृतरक्षा संविधानोऽभ्यासवैराग्ये प्रत्यहं भावयति । समाहितत्वमविक्षिप्तत्वम् । कथं व्युत्थानचित्तोऽप्युपदेक्ष्यमाणैरुपायैर्युक्तः सन्योगी स्यादित्यर्थः । तत्र वक्ष्यमाणेषु नियमेष्वाकृष्य प्राथमिकं प्रत्युपयुक्ततरतया प्रथमतः क्रियायोगमुपदिशति सूत्रकारः । तपःस्वाध्यायेत्यादि । क्रियैव योगः क्रियायोगो योगसाधनत्वात् । अत एव विष्णुपुराणे खाण्डिक्यकेशिध्वजसंवादे । योगयुक्प्रथमं योगी युञ्जमानोऽभिधीयत इत्युपक्रम्य तपःस्वाध्यायादयो दर्शिताः । व्यतिरेकमुखेन तपस उपायत्वमाह । नातपस्विन इति । तपसोऽवान्तरव्यापारमुपायतोपयोगिनं दर्शयति । अनादीति । अनादिभ्यां कर्मक्लेशवासनाभ्यां चित्रा अत एव प्रत्युपस्थितमुपनतं विषयजालं यस्यां सा तथोक्ता । अशुद्धीरजस्तमःसमुद्रेको नान्तरेण तपःसंभेदमापद्यते । सान्द्रस्य नितान्तविरलता संभेदः । ननूपादीयमानमपि तपो धातुवैषम्यहेतुतया योगं प्रति प्रतिपक्षमिति । कथं तदुपाय इत्यत आह । तच्चेति । तावन्मात्रमेव

समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च ॥ २ ॥

मानमनेनासेव्यमिति मन्यते । स्वाध्यायः प्रणवादिपवित्राणां जपो मोक्षशास्त्राध्ययनं वा । ईश्वरप्रणिधानं सर्वक्रियाणां परमगुरुवर्षणम् । तत्फलसंन्यासो वा ॥ १ ॥

स हि क्रियायोगः । समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च । स ह्यासेव्यमानः समाधिं भावयति । क्लेशांश्च प्रतनूकरोति । प्रतनूकृतान्क्लेशान्प्रसंख्यानाग्निना दग्धबीजकल्पानप्रसवधर्मिणः करिष्यतीति तेषां तनूकरणात्पुनः क्लेशैरपरामृष्टः सत्त्वपुरुषान्यतामात्रख्यातिः सूक्ष्मा प्रज्ञा समाप्ताधिकाराप्रतिप्रसवाय कल्पयिष्यत इति ॥ २ ॥

तपश्चरणीयं न यावता धातुवैषम्यमापद्यत इत्यर्थः । प्रणवादयः पुरुषसूक्तब्रह्मण्डब्राह्मणादयो वैदिकाः पौराणिकाश्च ब्रह्मपारादयः परमगुरुर्भगवान्नीश्वरस्तस्मिन्त्यत्रेदमुक्तम् । कामतोऽकामतो वापि यत्करोमि शुभाशुभम् । तत्सर्वं त्वयि संन्यस्तं त्वत्प्रयुक्तः करोम्यहमिति तत्फलसंन्यासो वा फलानभिसन्धानेन कार्यकरणम् । यत्रेदमुक्तम् । कर्मण्येवाधिकारस्ते मा फलेषु कदाचन । मा कर्मफलहेतुर्भूर्मा ते सङ्गोऽस्त्वकर्मणि ॥ १ ॥

तस्य प्रयोजनाभिधानाय सूत्रमवतारयति । स हीति । सूत्रं समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च । ननु क्रियायोग एव चेत्क्लेशान्प्रतनूकरोति कृतं तर्हि प्रसङ्गव्यानेनेत्यत आह । प्रतनूकृतानिति । क्रियायोगस्य प्रतनूकरणात्मात्रे व्यापारो न तु बन्ध्यत्वे क्लेशानां प्रसङ्गव्यानस्य तु तद्वन्ध्यत्वे । दग्धबीजकल्पानिति बन्ध्यत्वेन दग्धफलमबीजसारूप्यमुक्तम् । स्यादेतत् । प्रसङ्गव्यानमेव चेत्क्लेशानप्रसवधर्मिणः करिष्यति । कृतमेषां प्रतनूकरणेनेत्यत आह । तेषामिति । क्लेशानामतानवे हि बलवद्बिरोधिग्रस्ता सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिरुदेतुमेव नोत्सहते । प्रागेव तद्वन्ध्यभावं कर्तुं प्रविरलीकृतेषु तु क्लेशेषु दुर्बलेषु तद्विरोधिष्वपि वैराग्याभ्यासाभ्यामुपजायते । उपजाता च तैरपरामृष्टा अनभिभूतानैव यावत्परामृश्यत इति । सत्त्वपुरुषान्यतामात्रख्यातिः सूक्ष्मा प्रज्ञातीन्द्रियतया सूक्ष्मोऽस्या विषय इति सूक्ष्मा प्रज्ञा प्रतिप्रसवाय प्रविलयाय कल्पिष्यते ॥ २ ॥

अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशः क्लेशाः ॥ ३ ॥

अविद्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् ॥ ४ ॥

अथ के क्लेशाः कियन्तो वेति । अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशः क्लेशाः । क्लेशा इति पञ्चविपर्यया इत्यर्थः । ते स्पन्दमाना गुणाधिकारं द्रढयन्ति परिणाममवस्थापयन्ति कार्यकारणस्रोत उन्नमयन्ति परस्परेणानुग्रहणतद्भीभूत्वा कर्मविपाकं चाभिनिर्हरन्ति ॥ ३ ॥

अविद्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् । अत्राविद्याक्षेत्रं प्रसवभूमिरुत्तरेषामस्मितादीनां चतुर्विधविकल्पानां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् । तत्र का प्रसुप्तिः । चेतसि शक्तिमात्रप्रतिष्ठानां बीजभावोपगमः । तस्य प्रबोध आलम्बने सन्मुखी-

कुतः समाप्ताधिकारा यतः समाप्तोऽधिकारः कार्यारम्भणं गुणानां यथा हेतुभूतया सा तथोक्तेति पृच्छति । अथेति । अविद्येति सूत्रेण परिहारः । अविद्यादयः क्लेशाः । व्याचष्टे । पञ्चविपर्यया इति । अविद्या तावद्विपर्यय एवास्मितादयोऽप्यविद्योपादानास्तद्विनिर्भागवतिन इति विपर्ययास्ततश्चाविद्यासमुच्छेदे तेषामपि समुच्छेदो युक्त इतिभावः । तेषामुच्छेत्तव्यताहेतुं संसारकारणत्वमाह । ते स्पन्दमानाः समुदाचरन्तो गुणानामधिकारं द्रढयन्ति बलवन्तं कुर्वन्त्यत एव परिणाममवस्थापयन्ति । अव्यक्तमहदहङ्कारपरम्परया हि कार्यकारणस्रोत उन्नमयन्त्युद्भावयन्ति । यदर्थं सर्वमेतत्कुर्वन्ति तद्दर्शयति । परस्परेति । कर्मणां विपाको जात्यायुर्भोगलक्षणः पुरुषार्थस्तमसी क्लेशा अभिनिर्हरन्ति निष्पादयन्ति किं प्रत्येकं नेत्याह । परस्परेणानुग्रहेति । कर्मभिः क्लेशाः क्लेशैश्च कर्माणीति ॥ ३ ॥

हेयानां क्लेशानामविद्यामूलत्वं दर्शयति । अविद्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् । तत्र का प्रसुप्तिरितिस्वोचितामर्थक्रियामकुर्वतां क्लेशानां सद्भावे न प्रमाणमस्तीत्यभिप्रायः पृच्छतः । उत्तरं चेतसीति । मा नामार्थक्रियां कार्पुः क्लेशा विदेहप्रकृतिलयानां बीजभावं प्राप्तास्तु ते शक्तिमात्रेण सन्ति क्षीर इव दधि । न हि विवेकख्यातेरन्यदस्ति कारणं तद्वन्ध्यतायाम् । अतो विदेहप्रकृ-

भावः प्रसङ्गानवतो दग्धक्लेशबीजस्य सन्मुखीभूतेऽप्यालम्बने नासौ पुनरस्ति । दग्धबीजस्य कुतः प्ररोह इति । अतः क्षीणक्लेशः कुशलश्चरमदेह इत्युच्यते । तत्रैव सा दग्धबीजभावा पञ्चमी क्लेशावस्था नान्यत्रेति । सतां क्लेशानां तदा बीजसामर्थ्यं दग्धमिति । विषयस्य सन्मुखीभावेऽपि सति न भवत्येषां प्रबोध इत्युक्ता प्रसुप्तिर्दग्धबीजानां चाप्ररोहश्च तनुत्वमुच्यते प्रतिपक्षभावनोपहृताः क्लेशास्तनवो भवन्ति । तथा विच्छिद्य विच्छिद्य तेन तेनात्मना पुनः पुनः समुदाचरन्तीति विच्छिन्नाः कथं रागकाले क्रोधस्यादर्शनात् । नहि रागकाले क्रोधः समुदाचरति रागश्च क्वचिद्दृश्यमानो न विषयान्तरे नास्ति । नैकस्यां स्त्रियां चैत्रो रक्त इत्यन्यासु स्त्रीषु विरक्तः किं तु तत्र रागो लब्धवृत्तिरन्यत्र तु भविष्यद्वृत्तिरिति । स हि तदा

तिलया विवेकख्यातिविरहिणः । प्रसुप्तक्लेशा नयावत्तदवधिकालं प्राप्नुवन्ति तत्प्राप्तौ तु पुनरावृत्ताः सन्तः क्लेशास्तेषु तेषु विषयेषु संमुखीभवन्ति । शक्तिमात्रेण प्रतिष्ठा येषां ते तथोक्ताः । तदनेनोत्पत्तिशक्तिरुक्ता । बीजभावोपगम इति च कार्यशक्तिरिति । ननु विवेकख्यातिमतोऽपि क्लेशाः कस्मान्न प्रसुप्ता इत्यत आह । प्रसङ्गानवत इति । चरमदेहो न तस्य देहान्तरमुत्पत्स्यते यदपेक्षयास्य देहः पूर्वं इत्यर्थः । नान्यत्र विदेहादिष्वित्यर्थः । ननु सतो नात्यन्तविनाश इति किमिति तदीययोगाद्विबलेन विषयसंमुखीभावेन क्लेशाः प्रवृथ्यन्त इत्यत आह । सतामिति । सन्तु क्लेशा दग्धस्त्वेषां प्रसङ्गानानाग्रिना बीजभाव इत्यर्थः । क्लेशप्रतिपक्षः क्रियायोगस्तस्य भावनमनुष्ठानं तेनोपहृतास्तनवः । अथवा सम्यग्ज्ञानमविद्यायाः प्रतिपक्षो भेददर्शनमस्मिताया माध्यस्थ्यं रागद्वेषयोरनुबन्धवुद्धिनिवृत्तिरभिवेशस्येति । विच्छित्तिमाह । तथेति । क्लेशानामन्यतमेन समुदाचरतामिभवाद्वात्यन्तविषयसेवया वा विच्छिद्य विच्छिद्य तेन तेनात्मना समुदाचरन्त्याविर्भवन्ति बीजकरणाद्युपयोगेन वाभिभावकदौर्बल्येन वेति वीप्सवा वा विच्छेदसमुदाचारयोः पौनःपुन्यं दर्शयता यथोक्तात्प्रसुप्ताद्धेद उक्तः । रागेण वा समुदाचरता विजातीयः क्रोधोऽभिभूयते सजातीयेन वा विषयान्तरवर्तिना रागेणैव विषयान्तरवर्ती रागोऽभिभूयत इत्याह । रागेति । भविष्यद्वृत्तेस्त्रयीगतिर्यथायोगं वेदितव्येत्याह । स हीति । भविष्यद्वृत्तिर्क्लेशमात्रपरामर्श

अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्याति- रविद्या ॥ ५ ॥

प्रसुप्ततनुविच्छिन्नो भवति । विषये यो लब्धवृत्तिः स उदारः । सर्व एवैते क्लेशविषयत्वं नातिक्रामन्ति । कस्तर्हि विच्छिन्नः प्रसुप्तस्तनुरुदारो वा क्लेश इत्युच्यते सत्यमेवैतत् । किंतु विशिष्टानामेवैतेषां विच्छिन्नादित्वम् । यथैव प्रतिपक्षभावनातो निवृत्तस्तथैव स्वव्यञ्जकाञ्जनेनाभिव्यक्तः सर्व इति । सर्व एवामी क्लेशा अविद्याभेदाः । कस्मात्सर्वेष्वविद्यैवाभिप्लवते यदविद्याया वस्त्वाकार्यते तदेवानुशेरते क्लेशा विपर्यासप्रत्ययकाल उपलभ्यन्ते क्षीयमाणां चाविद्यामनुक्षीयन्त इति ॥ ४ ॥

तत्राविद्यास्वरूपमुच्यते । अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखात्मख्यातिरविद्या । अनित्ये कार्ये नित्यख्यातिस्तद्यथा ध्रुवा पृथिवी ध्रुवा सचन्द्रतारका द्यौः अमृता दिवौकस इति ।

सर्वनाम न चैत्रागपरामर्शितस्य विच्छिन्नत्वादेवेति । उदारमाह । विषय इति । ननूदार एव पुरुषान्निष्कृतातीति भवतु क्लेशोऽन्ये त्वक्लिश्यन्तः कथं क्लेशा इत्यत आह । सर्व एवैत इति । क्लेशविषयत्वं क्लेशपदवाच्यत्वं नातिक्रामन्त्युदारतामापद्यमानाः । अत एव तेऽपि हेया इतिभावः । क्लेशत्वेनैकतां मन्यमानश्चोदयति । कस्तर्हीति । क्लेशत्वेन समानत्वेऽपि यथोक्तावस्थाभेदाद्विशेष इति परिहरति । उच्यते सत्यमिति । स्यादेतत् । अविद्यातो भवन्तु क्लेशाः । तथाप्यविद्यानिवृत्तौ कस्मान्नवर्तन्ते । न खलु पटः कुविन्दनिवृत्तौ निवर्तत इत्यत आह । सर्व एवेति । भेदा इव भेदास्तदविनिर्भागवर्तिन इतियावत् । कस्मादुत्तरं सर्वेष्विति । तदेव स्फुटयति । यदिति । आकार्यते समारोप्यते । शेषं सुगमम् । प्रसुप्तास्तत्त्वलीनानां तन्ववस्थाश्च योगिनां विच्छिन्नोदाररूपाश्च क्लेशा विषयसङ्गिनामितिसंग्रहः ॥ ४ ॥

अनित्याशुचिरविद्या । अनित्यत्वोपयोगिविशेषणं कार्यं इति । केचित्किल भूतानि नित्यत्वेनाभिमन्यमानास्तद्रूपमभीप्सवस्तान्येवोपासते । एवं धूमादिमार्गानुपासते चन्द्रसूर्यतारकाद्युपलोकान्नित्यानभिमन्यमानास्तत्प्राप्तये । एवं दिवौ-

तथाशुचौ परमबीभत्से काये शुचिख्यातिः । उक्तं च । स्थानाद्वी-
जादुपष्टम्भान्निःस्पन्दान्निधनादपि । कायमाधेयशौचत्वात्पण्डिता
ह्यशुचिं विदुरिति । अशुचौ शुचिख्यातिर्दृश्यते । नवेव शशाङ्क-
लेखा कमनीयेयं कन्या मध्वमृतावयवनिर्मितेव चन्द्रं भित्वा
निःसृतेव ज्ञायते । नीलोत्पलपत्रायताक्षी हावगर्भाभ्यां लोच-
नाभ्यां जीवलोकमाश्वासयन्तीवेति कस्य केनाभिसंबन्धः । भवति
चेयमशुचौ शुचिविपर्यासप्रत्यय इति । एतेनापुण्ये पुण्यप्रत्ययस्त-
थैवानर्थे चार्थप्रत्ययो व्याख्यातः । तद्यथा दुःखे सुखख्यातिं
वक्ष्यति परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं
विवेकिन इति । तत्र सुखख्यातिरविद्या तथानात्मन्यात्मख्याति-
र्याह्योपकरणेषु चेतनाचेतनेषु भोगाधिष्ठाने वा शरीरे पुरुषोपकरणे
वा मनस्यनात्मन्यात्मख्यातिरिति । तथैतदत्रोक्तम् । व्यक्तम-
व्यक्तं वा सत्त्वमात्मत्वेनाभिप्रतीत्य तस्य संपदमनुनन्दत्यात्मसंपदं

कसो देवानमृतानभिमन्यमानास्तद्भावाय सोमं पिबन्ति । आम्नायते हि । अपाम
सोमममृता अभूमेति । सेयमनित्येषु नित्यख्यातिरविद्या । तथा अशुचौ परम-
बीभत्से कायेऽर्धोक्त एव कायबीभत्सतायां वैयासिकीं गाथां पठति । स्थाना-
दिति । मातुरुदरं मूत्राद्युपहतं स्थानं पित्रोर्लोहितरेतसी बीजमक्षितपीताहार-
रसादिमाव उपष्टम्भस्तेन शरीरं धार्यते । निःस्पन्दः प्रस्वेदः । निधनं च श्रोत्रिय-
शरीरमप्यपवित्रयति तत्स्पर्शं स्नानविधानात् । ननु यदि शरीरमशुचि कृतं
तर्हि मृज्जलादिक्षालनेनेत्यत आह । आधेयशौचत्वादिति । स्वभावेनाशुचेरपि
शरीरस्य शौचमाधेयं सुगंधितेव कामिनीनामङ्गरागदिभिः । अर्धोक्तं पूरयती-
त्युक्तेभ्यो हेतुभ्यः । अशुचौ शरीर इति । शुचिख्यातिमाह । नवेति । हावः
शृङ्गारजा लीला कस्य स्त्रीकायस्य परमबीभत्सस्य केन मन्दतमसादृश्येन शशाङ्क-
लेखादिना संबन्धः । एतेनाशुचौ स्त्रीकाये शुचिख्यातिप्रदर्शनेनापुण्ये हिंसादौ
संसारमोचकादीनां पुण्यप्रत्ययः । एवमर्जनरक्षणादिदुःखबहुलतया अनर्थे धना-
दावर्थप्रत्यया व्याख्याताः । सर्वेषां जुगुप्सितत्वेनाशुचित्वात्तथा दुःख इति । सुग-
मम् । तथा अनात्मनीति सुगमम् । तथैतदत्रोक्तं पञ्चशिखेन व्यक्तं चेतनं

मन्वानस्तस्य व्यापदमनुशोचत्यात्मव्यापदं मन्वानः स सर्वोऽप्र-
तिबुद्ध इत्येषा चतुष्पदा भवत्यविद्या मूलमस्य क्लेशसन्तानस्य
कर्माशयस्य च सविपाकस्येति तस्याश्चाभिन्नागोष्पदवद्वस्तुसतत्त्वं
विज्ञेयम् । यथा नामित्रो मित्राभावो न मित्रमात्रं किंतु तद्विरुद्धः
सपत्नः । यथा चागोष्पदं न गोष्पदाभावो न गोष्पदमात्रं किंतु
देश एव ताभ्यामन्यद्वस्त्वन्तरम् । एवमविद्या न प्रमाणं न
प्रमाणाभावः । किंतु विद्याविपरीतं ज्ञानान्तरमविद्येति ॥ ५ ॥

पुत्रदारपश्वादि । अव्यक्तमचेतनं शय्यासनाशनादि । स सर्वोऽप्रतिबुद्धो मूढः ।
चत्वारि पदानि स्थानान्यस्या इति चतुष्पदा । नन्वन्या अपि दिग्ब्रह्माहातच-
क्रादिविषया अनन्तपदा अविद्या तत्किमुच्यते चतुष्पदेत्यत आह । मूलमस्येति ।
सन्तु नामान्या अप्यविद्याः संसारबीजं तु चतुष्पदैवेति । नन्वविद्येति नञ्स-
मासः पूर्वपदार्थप्रधानो वा स्याद्यथा अमक्षिकमित्युत्तरपदार्थप्रधानो वा यथा
अराजपुरुष इति । अन्यपदार्थप्रधानो वा यथा अमक्षिको देश इति । तत्र
पूर्वपदार्थप्रधानत्वे विद्यायाः प्रसज्यप्रतिषेधो गम्येत । न चास्याः क्लेशादिकारण-
त्वमुत्तरपदार्थप्रधानत्वे वा विद्यैव कस्य चिदभावेन विशिष्टा गम्येत । सा च
क्लेशादिपरिपन्थिनी न तु तद्बीजम् । न हि प्रधानोपधाती प्रधानगुणो युक्तः ।
तदनुपधाताय गुणे त्वन्याय्यकल्पना तस्माद्विद्यास्वरूपानुपधाताय नञोऽन्यथाक-
रणमध्याहारो वा निषेध्यस्येति । अन्यपदार्थप्रधानत्वे त्वविद्यमानविद्या बुद्धिर्व-
क्तव्या न चासौ विद्याया अभावमात्रेण क्लेशादिबीजम् । विवेकख्यातिपूर्वकनि-
रोधसंपन्नाया अपि तथात्वप्रसङ्गात् । तस्मात्सर्वथैवाविद्याया न क्लेशादिमूलत्वे-
त्यत आह । तस्याश्चेति । वस्तुनो भावो वस्तुसतत्त्वं । वस्तुत्वमिति यावत् ।
तदनेन न प्रसज्यप्रतिषेधः । नापि विद्यैवाविद्या न तदभावविशिष्टाबुद्धिरपि तु
विद्याविरुद्धं विपर्ययज्ञानमविद्येत्युक्तम् । लोकाधीनावधारणो हि शब्दार्थयोः
संबन्धः । लोके चोत्तरपदार्थप्रधानस्यापि नञ उत्तरपदाभिधेयोपमर्दकस्य तल्ल-
क्षिततद्विरुद्धपरतया तत्रतत्रोपलब्धेरिहापि तद्विरुद्धे वृत्तिरिति भावः । दृष्टान्तं
विभजते । यथा नामित्र इति । न मित्राभावो नापि मित्रमात्रमित्यस्यानन्तरं
वस्त्वन्तरं किंतु तद्विरुद्धः सपत्न इतिवक्तव्यम् । तथा गोष्पदमिति न
गोष्पदाभावो न गोष्पदमात्रं किं तु देश एव विपुलो गोष्पदविरुद्धस्ताभ्या-
मभावगोष्पदाभ्यामन्यद्वस्त्वन्तरम् । दार्ष्टान्तिके योजयति । एवमिति ॥ ५ ॥

दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतेवासिता ॥ ६ ॥

सुखानुशयी रागः ॥ ७ ॥

दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतेवासिता । पुरुषो दृक्शक्तिर्बुद्धिर्दर्शन-
शक्तिरित्येतयोरेकस्वरूपापत्तिरिवास्मिता क्लेश उच्यते । भोक्तृ-
भोग्यशक्त्योरत्यन्तविभक्तयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोरविभागप्राप्ताविव स-
त्यां भोगः कल्पते । स्वरूपप्रतिलम्भे तु तयोः कैवल्यमेव
भवति कुतो भोग इति । तथाचोक्तम् । बुद्धितः परं पुरुषमाका-
रशीलविद्यादिभिर्विभक्तमपश्यन्कुर्यात्तत्रात्मबुद्धिं मोहेनेति ॥ ६ ॥

सुखानुशयी रागः । सुखाभिज्ञस्य सुखानुस्मृतिपूर्वः सुखे

अविद्यामुक्त्वा तस्याः कार्यमस्मितां रागादिवदिष्टमाह । दृग्दर्शनशक्त्योरेका-
त्मतेवासिता । दृक्च दर्शनं च ते एव शक्ती तयोरात्मानात्मनोरनात्मन्यात्मज्ञान-
लक्षणा अविद्यापादिता या एकात्मतेव न तु परमार्थत एकात्मता सा अस्मिता ।
दृग्दर्शनयोरिति वक्तव्ये तयोर्भोक्तृभोग्ययोर्योग्यतालक्षणं संबन्धं दर्शयितुं शक्ति-
ग्रहणम् । सूत्रं विवृणोति । पुरुष इति । नन्वनयोरभेदप्रतीतिरभेद एव कस्मा-
न्न भवति कुतश्चैकत्वं क्लिप्नाति पुरुषमित्यत आह । भोग्येति । भोग्यशक्ति-
र्बुद्धिर्भोक्तृशक्तिः पुरुषस्तयोरत्यन्तविभक्तयोः कुतोऽत्यन्तविभक्तत्वमित्यत आह ।
अत्यन्तासङ्कीर्णयोरपरिणामित्वादिधर्मकः पुरुषः परिणामित्वादिधर्मिका बुद्धि-
रित्यसङ्कीर्णता । तदनेन प्रतीयमानोऽप्यभेदो न पारमार्थिक इत्युक्तम् ।
अविभागेति क्लेशत्वमुक्तम् । अन्वयं दर्शयित्वा व्यतिरेकमाह । स्वरूपेति ।
प्रतिलम्भो विवेकख्यातिः । परस्याप्येतत्संमतमित्याह । तदुक्तं पञ्चशिखेन ।
बुद्धित इति । आकारः स्वरूपं सदा विशुद्धिः शीलमौदासीन्यं विद्या चैतन्यं
बुद्धिरविशुद्धा अनुदासीना जडा चेति । तत्रात्मबुद्धिरविद्या मोहः पूर्वाविद्याज-
नितः संस्कारस्तमो वाऽविद्यायास्तामसत्वादिति ॥ ६ ॥

विवेकदर्शने रागादीनां विनिवृत्तेरविद्यापादितास्मितारागादीनां निदानमि-
त्यस्मितानन्तरं रागादील्लक्षयति । सुखानुशयी रागः । अनभिज्ञस्य स्मृतेरभावा-
त्सुखाभिज्ञस्येत्युक्तम् । स्मर्यमाणे सुखे रागः सुखानुस्मृतिपूर्वकः । अनुभूयमाने
तु सुखेनानुस्मृतिमपेक्षते तत्साधने तु स्मर्यमाणे दृश्यमाने वा सुखानुस्मृतिपूर्व

दुःखानुशयी द्वेषः ॥ ८ ॥

स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः ॥ ९ ॥

तत्साधने वा यो गर्द्वस्तृष्णा लोभः स राग इति ॥ ७ ॥

दुःखानुशयी द्वेषः । दुःखाभिज्ञस्य दुःखानुस्मृतिपूर्वो दुःखे तत्साधने वा यः प्रतिघो मन्युर्जिघांसा क्रोधः स द्वेषः ॥ ८ ॥

स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः । सर्वस्य प्राणिन इयमात्माशीर्नित्या भवति मानभूवं भूयासमिति । न चाननुभूतमरणधर्मकस्यैषा भवत्यात्माशीः । एतया च पूर्वजन्मानुभवः प्रतीयते स चायमभिनिवेशः क्लेशः । स्वरसवाही कृमेरपि जातमात्रस्य प्रत्यक्षानुमानागमैरसंभावितो मरणत्रास उच्छे-

एव रागः । दृश्यमानमपि हि सुखसाधनं तज्जातीयस्य सुखहेतुतां स्मृत्वा तज्जातीयतया वाऽस्य सुखहेतुत्वमनुमायेच्छति । अनुशयिपदार्थमाह । य इति ॥ ७ ॥

दुःखानुशयी द्वेषः । दुःखाभिज्ञस्येति पूर्ववद्व्याख्येयम् । अनुशयिपदार्थमाह । यः प्रतिघ इति । प्रतिहन्तीति प्रतिघः । एतदेव पर्यायैर्विवृणोति । मन्युरिति स्वरसः ॥ ८ ॥

अभिनिवेशपदार्थं व्याचष्टे । सर्वस्य प्राणिन इति । इयमात्माशीरात्मनि प्रार्थना नित्या भवति । मा न भूवं मा अभाविभूवं भूयासं जीव्यासमिति । न चाननुभूतमरणधर्मकस्याननुभूतो मरणधर्मो येन जन्तुना तस्यैषा भवत्यात्माशीरभिनिवेशो मरणभयम् । प्रसङ्गतो जन्मान्तरं प्रत्याचक्षणं नास्तिकं निराकरोति । एतया चेति । प्रत्युदितस्य शरीरस्य ध्रियमाणत्वात् पूर्वजन्मानुभवः प्रतीयते । निकायविशिष्टाभिरपूर्वाभिर्देहेन्द्रियबुद्धिवेदनाभिरभिसंबन्धो जन्म तस्यानुभवः प्राप्तिः सा प्रतीयते कथमित्यत आह । स चायमभिनिवेशः । अर्धोक्तावेवास्य क्लेशत्वमाह । क्लेश इति । अयमहितकर्मादिना जन्तून्क्लृप्नाति । दुःखाकरोतीति क्लेशः । वक्तुमुपक्रान्तं परिसमापयति । स्वरसवाहीति । स्वभावेन वासनारूपेण वहनशीलो न पुनरागन्तुकः । कृमेरपि जातमात्रस्य दुःखबहुलस्य निवृष्टतमचैतन्यस्यानागन्तुकत्वे हेतुमाह । प्रत्यक्षागमानुमानैः प्रत्युदिते जन्मन्यसंभावितोऽसंपादितो मरणत्रास उच्छेददृष्ट्यात्मकः पूर्वजन्मानुभूतं मरणदुःखमनुमापयति । अयमभि-

ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः ॥ १० ॥

दृढप्रथात्मकः पूर्वजन्मानुभूतं मरणदुःखमनुमापयति । यथा
त्रायमत्यन्तमूढेषु दृश्यते क्लेशस्तथा विदुषोऽपि विज्ञातपूर्वापरा-
न्तस्य रूढः कस्मात् । समाना हि तयोः कुशलाकुशलयोर्मरण-
दुःखानुभवादियं वासना ॥ ९ ॥

ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः । ते पञ्च क्लेशा दग्धबीजकल्पा योगि-
नश्चरिताधिकारे चेतसि प्रलीने सह तेनैवास्तं गच्छन्ति ॥ १० ॥

सन्धिः । जातमात्र एव हि बालको मारकवस्तुदर्शनाद्रेपमानः कम्पविशेषा-
नुमिते मरणप्रत्यासत्तिस्ततो विम्यदुपलभ्यते । दुःखादुःखहेतोश्च भयं दृष्टम् ।
न चास्मिञ्जन्मन्यनेन मरणमनुभूतमनुमितं श्रुतं वा प्रागेवास्य दुःखत्वं तद्धे-
तुत्वं वावगम्येत तस्मात्तस्य तथाभूतस्य स्मृतिः परिशिष्यते । न चेयं संस्कारा-
दृते । न चायं संस्कारोऽनुभवं विना । न चास्मिञ्जन्मन्यनुभव इति प्राग्भवीयः
परिशिष्यत इत्यासीत्पूर्वजन्मसंबन्ध इति । तथापदं यथापदमाकाङ्क्षत इत्यर्थ-
प्राप्ते यथापदे सति यादृशो वाक्यार्थो भवति तादृशं दर्शयति । यथा चाय-
मिति । अत्यन्तमूढेषु मन्दतमचैतन्येषु विद्वत्तां दर्शयति । विज्ञातपूर्वापरां
तस्यान्तःकोटिः पुरुषस्य हि पूर्वाकोटिः संसार उत्तरा च कैवल्यं सैव विज्ञाता
श्रुतानुमानाभ्यां येन स तथोक्तः सोऽयं मरणत्रास आकृमेरा च विदुषो रूढः
प्रसिद्ध इति । नन्वविदुषो भवतु मरणत्रासो विदुषस्तु न संभवति विद्योन्मू-
लितत्वात् । अनुन्मूलने वा स्यादत्यन्तसत्त्वमित्याशयवान्पृच्छति । कस्मादिति ।
उत्तरमाह । समाना हीति । न संप्रज्ञातवान्विद्वानपि तु श्रुतानुमितविवेक इति-
भावः ॥ ९ ॥

तदेवं क्लेशा लक्षितास्तेषां च हेयानां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाररूपतया
चतस्रोऽवस्था दर्शिताः । कस्मात्पुनः पञ्चमी क्लेशावस्था दग्धबीजभावतया
सूक्ष्मा न सूत्रकारेण कथितेत्यत आह । ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः । यत्किल
पुरुषप्रयत्नगोचरस्तदुपदिश्यते । नच सूक्ष्मावस्थाहानं प्रयत्नगोचरः किंतु प्रति-
प्रसवेन कार्यस्य चित्तस्यास्मितालक्षणकारणभावापत्त्या हातव्येति । व्याचष्टे ।
त इति । सुगमम् ॥ १० ॥

ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः ॥ ११ ॥

क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टादृष्टजन्मवेदनीयः ॥ १२ ॥

स्थितानां तु बीजभावोपगतानाम् । ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः ।
क्लेशानां या वृत्तयः स्थूलास्ताः क्रियायोगेन तनूकृताः सत्यः
प्रसंख्यानेन ध्यानेन हातव्या यावत्सूक्ष्मीकृता यावद्गुणबीज-
कल्पा इति । यथा च वस्त्राणां स्थूलो मलः पूर्वं निर्धूयते पश्चा-
त्सूक्ष्मो यत्नेनोपायेन वा अपनीयते तथा स्वल्पप्रतिपक्षाः स्थूला
वृत्तयः क्लेशानां सूक्ष्मास्तु महाप्रतिपक्षा इति ॥ ११ ॥

क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टादृष्टजन्मवेदनीयः । तत्र पुण्यापुण्य-
कर्माशयः कामलोभमोहक्रोधप्रभवः । स दृष्टजन्मवेदनीयश्चादृ-
ष्टजन्मवेदनीयश्च । तत्र तीव्रसंवेगेन मन्त्रतपःसमाधिभिर्निर्वर्तित

अथ क्रियायोगतनूकृतानां क्लेशानां किंविषयात्पुरुषप्रयत्नाद्भानमित्यत
आह । स्थितानां तु बीजभावोपगतानामिति । वन्ध्येभ्यो व्यवच्छिनत्ति
सूत्रं पठति । ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः । व्याचष्टे । क्लेशानामिति । क्रियायोगतनू-
कृता अपि हि प्रतिप्रसवहेतुभावेन कार्यतः स्वरूपतश्च शक्या उच्छेत्तुमिति स्थूला
उक्ताः । पुरुषप्रयत्नस्य प्रसंख्यानगोचरस्यावधिमाह । यावदिति । सूक्ष्मीकृता
इति विवृणोति । दग्धेति । अत्रैव दृष्टान्तमाह । यथा च वस्त्राणामिति ।
यत्नेन क्षालनादिनोपायेन धारसंयोगादिना स्थूलसूक्ष्ममात्रतया दृष्टान्तदर्शा-
न्तिकयोः साम्यं न पुनः प्रयत्नापनेयतया प्रतिप्रसवहेत्येषु तदसंभवात्स्वरूपः प्रति-
पक्ष उच्छेदहेतुर्यासां तास्तथोक्ताः महान्प्रतिपक्ष उच्छेदहेतुर्यासां तास्तथोक्ताः ।
प्रतिप्रसवस्य चाध्यस्तात्प्रसंख्यानमित्यवरतया स्वल्पत्वमुक्तम् ॥ ११ ॥

स्यादेतज्जालायुर्भोगहेतवः पुरुषं क्लिश्नन्तः क्लेशाः कर्माशयश्च तथा । न
त्वविद्यादयस्तत्कथमविद्यादयः क्लेशा इत्यत आह । क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टा-
दृष्टजन्मवेदनीयः । क्लेशा मूलं यस्योत्पादे च कार्यकारणे च स तथोक्तः ।
एतदुक्तं भवति । अविद्यादिमूलो हि कर्माशयो जालायुर्भोगहेतुरित्यविद्या-
दयोऽपि तद्वेतवोऽतः क्लेशा इति । व्याचष्टे । तत्रेति । आशेरत इत्याशयः
संसारिकाः पुरुषा अस्मिन्निति शेषः । कर्मणामाशयौ धर्माधर्मौ कामात्काम्यकर्म-

सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः ॥ १३ ॥

ईश्वरदेवतामहर्षिमहानुभावानामाराधनाद्वा यः परिनिष्पन्नः स सद्यः परिपच्यते पुण्यकर्माशय इति । यथा तीव्रक्लेशेन भीत-
व्याधितकृपणेषु विश्वासोपगतेषु वा महानुभावेषु वा तपस्विषु
कृतः पुनः पुनरपकारः स चापि पापकर्माशयः सद्य एव परि-
पच्यते । यथा नन्दीश्वरः कुमारो मनुष्यपरिणामं हित्वा देव-
त्वेन परिणतः । तथा नहुषोऽपि देवानामिन्द्रः स्वकं परिणामं
हित्वा तिर्यक्त्वेन परिणत इति । तत्र नारकाणां नास्ति दृष्टजन्म-
वेदनीयः कर्माशयः । क्षीणक्लेशानामपि नास्त्यदृष्टजन्मवेदनीयः
कर्माशय इति ॥ १२ ॥

सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः । सत्सु क्लेशेषु

प्रवृत्तौ स्वर्गादिहेतुर्धर्मो भवति । एवं लोभात्परद्रव्यापहारादावधर्मः । मोहा-
दधर्मो हिंसादौ धर्मबुद्धेः प्रवर्तमानस्याधर्म एव । नन्वस्ति मोहजो धर्मः ।
अस्ति क्रोधजो धर्मस्तद्यथा ध्रुवस्य जनकापमानजन्मनः क्रोधात्तज्जिगीषया
चित्तेन कर्माशयेन पुण्येनान्तरिक्षलोकवासिनामुपरिस्थानम् । अधर्मस्तु क्रोधजो
ब्रह्मवधादिजन्मा प्रसिद्ध एव भूतानाम् । तस्य द्वैविध्यमाह । स दृष्टजन्मेति ।
दृष्टजन्मवेदनीयमाह । तीव्रसंवेगेनेति । यथासङ्ख्यं दृष्टान्तावाह । यथा
नन्दीश्वर इति । तत्र नारकाणामिति । येन कर्माशयेन कुम्भीपाकादयो
नरकभेदाः प्राप्यन्ते तत्कारिणो नरकास्तेषां नास्ति दृष्टजन्मवेदनीयः कर्मा-
शयः । नहि मनुष्यशरीरेण तत्परिणामभेदेन वासना तादृशी वत्सरसहस्रादि-
निरन्तरोपभोग्या वेदना संभवतीति । शेषं सुगमम् ॥ १२ ॥

स्यादेतदविद्यामूलत्वे कर्माशयस्य । विद्योत्पादे सत्यविद्याविनाशान्मा नाम
कर्माशयान्तरं चैषीत् । प्राचां तु कर्माशयानामनादिभयपरंपरासंचिताना-
मसंख्यातानामनियतविपाककालानां भोगेन क्षपयितुमशक्यत्वादशक्योच्छेदः
संसारः स्यादित्यत आह । सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः । एतदुक्तं
भवति । सुखदुःखफलो हि कर्माशयस्तादर्थ्येन तन्त्रान्तरीयकतया जन्मायुषी अपि
प्रसूते । सुखदुःखे च रागद्वेषानुषक्ते तदविनिर्भागवतिनि तदभावेन भवतः ।
नचास्ति संभवो न च तत्र यस्तुष्यति बोद्धिजते वा । नच तस्य सुखं वा दुःखं
वेति । तदियमात्मभूमिः क्लेशसलिलावसिक्ता कर्मफलप्रसवक्षेत्रमित्यस्ति क्लेशानां

कर्माशयो विपाकारम्भी भवति नोच्छिन्नक्लेशमूलः । यथा तुषा-
वनद्धाः शालितण्डुला अदग्धबीजभावाः प्ररोहसमर्था भवन्ति
नापनीततुषा दग्धबीजभावा वा तथा क्लेशावनद्धः कर्माशयो
विपाकप्ररोही भवति नापनीतक्लेशो न प्रसंख्यानदग्धक्लेशबीज-
भावो वेति । स च विपाकस्त्रिविधो जातिरायुर्भोग इति । तत्रेदं
विचार्यते । किमेकं कर्म एकस्य जन्मनः कारणमथैकं कर्मानेकं
जन्माक्षिपतीति । द्वितीयाविचारणा किमनेकं कर्मानेकं जन्म
निर्वर्तयति अथानेकं कर्मैकं जन्म निर्वर्तयतीति । न तावदेकं
कर्मैकस्य जन्मनः कारणम् । कस्मादनादिकालप्रचितस्यासंख्ये-
यस्यावशिष्टस्य कर्मणः सांप्रतिकस्य च फलक्रमानियमादनाश्वासो
लोकस्य प्रसक्तः । स चानिष्ट इति । न चैकं कर्मानेकस्य जन्मनः

फलोपजननेऽपि कर्माशयसहकारितेति क्लेशसमुच्छेदे सहकारिवैकल्यात्सन्नप्यन-
न्तोऽप्यनियतविपाककालोऽपि प्रसंख्यानदग्धबीजभावो न फलाय कल्पत
इति । उक्तमर्थं भाष्यमवद्योतयति । सत्स्विति । अत्रैव दृष्टान्तमाह ।
यथा तुषेति । सतुषा अपि दग्धबीजभावाः स्वेदादिभिर्दाष्टान्तिके योज-
यति । तथेति । ननु न क्लेशाः शक्या अपनेतुं नहि सतामपनय इत्यत आह ।
न प्रसंख्यानदग्धक्लेशबीजभाव इति । विपाकस्य त्रैविध्यमाह । स चेति ।
विपच्यते साध्यते कर्मभिरिति विपाकः । कर्मैकत्वं ध्रुवं कृत्वा जन्मैकत्वानेक-
त्वगोचरा प्रथमा विचारणा । द्वितीया तु कर्मानेकत्वं ध्रुवं कृत्वा जन्मैकत्वाने-
कत्वगोचरा । तदेते चत्वारो विकल्पाः । तत्र प्रथमं विकल्पमपाकरोति । न
तावदेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारणम् । पृच्छति । कस्मादिति । उत्तरमनादि-
कालैकैकजन्मप्रचितस्यात एवासंख्येयस्यैकैकजन्मक्षयितादेकैकस्मात्कर्मणोऽव-
शिष्टस्य कर्मणः सांप्रतिकस्य च फलक्रमानियमादनाश्वासो लोकस्य प्रसक्तः स
चानिष्ट इति । एतदुक्तं भवति । कर्मक्षयस्य विरलत्वात्तदुत्पत्तिबाहुल्याच्चान्यो-
न्यसंपीडिताः कर्माशया निरन्तरोत्पत्तयो निरुच्छासाः स्वविपाकं प्रतीति न
फलक्रमः शक्योऽवधारयितुं प्रेक्षावतेत्यनाश्वासः पुण्यानुष्ठानं प्रति प्रसक्त इति ।
द्वितीयं विकल्पं निराकरोति । नचैकं कर्मानेकस्य जन्मनः कारणम् । पृच्छति
कस्मादुत्तरमनेकरिमञ्जन्मन्याहितमेकमेव कर्मानेकस्य जन्मलक्षणस्य विपाकस्य

कारणम् । कस्मादनेकेषु कर्मसु एकैकमेव कर्मानेकस्य जन्मनः
कारणमित्यवशिष्टस्य विपाककालाभावः प्रसक्तः स चाप्यनिष्ट
इति । न चानेकं कर्मानेकस्य जन्मनः कारणं कस्मात्तदनेकं
जन्म युगपन्न संभवतीति क्रमेणैव वाच्यम् । तथा च पूर्वदोषा-
नुपङ्गः । तस्माज्जन्मप्रायणान्तरे कृतः पुण्यापुण्यकर्माशयप्रचयो
विचित्रः प्रधानोपसर्जनभावेनावस्थितः प्रायणाभिव्यक्त एकप्र-
घट्टकेन मरणं प्रसाध्य संसृजित एकमेव जन्म करोति तच्च जन्म
तेनैव कर्मणा लब्धायुष्कं भवति । तस्मिन्नायुषि तेनैव कर्मणा
भोगः संपद्यत इति । असौ कर्माशयो जन्मायुर्भोगहेतुत्वाच्च
त्रिविपाकोऽभिधीयत इति । अत एकभविकः कर्माशय उक्त

निमित्तमित्यवशिष्टस्य विपाककालाभावः प्रसक्तः स चाप्यनिष्टः कर्मवैकल्येन तद-
ननुष्ठानप्रसङ्गात् । यदैकजन्मसमुच्छेद्ये कर्मण्येकस्मिन्फलक्रमानियमादनाश्वा-
सस्तदा कैव कथा बहुजन्मसमुच्छेद्ये कर्मण्येकस्मिन्तत्र ह्यवसराभावादिपाक-
कालाभाव एव संप्रतिकल्पेतिभावः । तृतीयं विकल्पं निराकरोति । न चानेकं
कर्मानेकस्य जन्मनः कारणम् । तत्र हेतुमाह । तदनेकं जन्म युगपन्न संभ-
वत्ययोगिन इति । क्रमेण वाच्यम् । यदि हि कर्मसहस्रं युगपज्जन्मस-
हस्रं प्रसुवीत तत एव कर्मसहस्रप्रक्षयादवशिष्टस्य विपाककालः फलक्रमनिय-
मश्च स्थाताम् । नह्यस्ति जन्मनां यौगपद्यम् । एवमेव प्रथमपक्षोक्तं दूषण-
मित्यर्थः । तदेवं पक्षत्रये निराकृते पारिशेष्यादनेकं कर्मैकस्य जन्मनः कारण-
मितिपक्षो व्यवतिष्ठत इत्याह । तस्माज्जन्मेति । जन्म च प्रायणं च जन्मप्रा-
यणे तयोरन्तरं मध्यं तस्मिन्विचित्रः सुखदुःखफलोपहारेण विचित्रो यदत्यन्त-
मुद्भूतमनन्तरमेव फलं दास्यति तत्प्रधानं यत्किंचिद्विलम्बेन तदुपसर्जनं प्रायणं
मरणं तेनाभिव्यक्तः । स्वकार्यारम्भणाभिमुखमुपनीतः । एकप्रघट्टकेन युगप-
त्संसृजितो जन्मादिलक्षणे कार्ये कर्तव्ये एकलोलीभावमापन्न एकमेव करोति
जन्म नानेकम् । तच्च जन्म मनुष्यादिभावः । तेनैव कर्मणा लब्धायुष्कं काल-
भेदान्नियतजीवितं च भवति । तस्मिन्नायुषि तेनैव कर्मणा भोगः सुखदुःख-
साक्षात्कारः स्वसंबन्धितया संपद्यत इति । तस्मादसौ कर्माशयो जात्यायुर्भोग-
हेतुत्वाच्चिविपाकोऽभिधीयते । औत्सर्गिकमुपसंहरति । अत एकभविकः कर्मा-
शय उक्त इति । एको भव एकभवः पूर्वकालेत्यादिना समासः । एकभवो-

इति । दृष्टजन्मवेदनीयस्त्वेकविपाकारम्भी भोगहेतुत्वाद्विविपाका-
रम्भी वा भोगायुर्हेतुत्वात्रिविपाकारम्भी वा जन्मभोगायुर्हेतुत्वा-
न्नन्दीश्वरवन्नहुषवद्वेति । क्लेशकर्मविपाकानुभवनिर्वर्तिताभिस्तु
वासनाभिरनादिकालसंमूर्छितमिदं चित्तं विचित्रीकृतमिव सर्वतो
मत्स्यजालं ग्रन्थिभिरिवाततमित्येता अनेकभवपूर्विका वासनाः ।
यस्त्वयं कर्माशय एष एवैकभविक उक्त इति । ये संस्काराः
स्मृतिहेतवो वासनास्ताश्चानादिकालीना इति । यस्त्वसावे-
कभविककर्माशयः स नियतविपाकश्चानियतविपाकश्च । तत्र
दृष्टजन्मवेदनीयस्य नियतविपाकस्यैवायं नियमो नत्वदृष्टज-
न्मवेदनीयस्यानियतविपाकस्यैव । कस्मात् । यो ह्यदृष्टजन्मवेदनी-
योऽनियतविपाकस्तस्य त्रयीगतिः । कृतस्याविपाकस्य विनाशः
प्रधानकर्मण्यावापगमनं वा नियतविपाकप्रधानकर्मणाभिभूतस्य

ऽस्यास्तीति मत्वर्थीयद्वन् । कचित्पाठ ऐकभविक इति । तत्रैकभवशब्दाद्भवाथे
ठक्प्रत्ययः । एकजन्मावच्छिन्नमस्य भवनमित्यर्थः । तदेवमौत्सर्गिकस्यैकभवि-
कस्य त्रिविपाकत्वमुक्त्वा दृष्टजन्मवेदनीयस्यैहिकस्य कर्मणास्त्रिविपाकत्वं व्यव-
च्छिनन्ति । दृष्टेति । नन्दीश्वरस्य खत्वष्टवर्षावच्छिन्नायुषो मनुष्यजन्मनस्ती-
व्रसंवेगाधिमार्त्रोपायजन्मा पुण्यभेद आयुर्भोगहेतुत्वाद्विपाकः । नहुषस्य तु पार्ष्णि-
प्रहारविरोधिताऽगस्त्यस्येन्द्रपदप्राप्तिहेतुनैव कर्मणायुषो विहितत्वादपुण्यभेदोप-
भोगमात्रहेतुः । ननु यथैकभविकः कर्माशयस्तथा किं क्लेशवासना भोगानुकू-
लाश्च कर्मविपाकानुभववासनास्तथा च मनुष्यस्तिर्यग्योनिमापन्नो न तज्जाती-
योचितं भुञ्जीतेत्यत आह । क्लेशेति । संमूर्च्छितमेकलोलीभावमापन्नं धर्माधर्माभ्यां
व्यवच्छेत्तुं वासनायाः स्वरूपमाह । ये संस्कारा इति । औत्सर्गिकमेकभवि-
कत्वं कचिदपवदितुं भूमिकामारचयति । यस्त्वसाविति । तुशब्देन वास-
नातो व्यवच्छिनन्ति दृष्टजन्मवेदनीयस्य नियतविपाकस्यैवायमेकभविकत्वनि-
यमो न त्वदृष्टजन्मवेदनीयस्य । किंभूतस्यानियतविपाकस्यैवेति हेतुं पृच्छति ।
कस्मादिति । हेतुमाह । यो हीति । एकां तावद्भूतिमाह । कृतस्येति ।
द्वितीयामाह । प्रधानेति । तृतीयामाह । नियतेति । तत्र प्रथमां विभजते ।

वा चिरमवस्थानमिति । तत्र कृतस्याविपकस्य नाशो यथा शुक्ल-
कर्मोदयादिहैव नाशः कृष्णस्य । यत्रेदमुक्तम् । द्वे द्वे ह वै कर्मणी
वेदितव्ये पापकस्यैको राशिः पुण्यकृतोऽपहन्ति तदिच्छस्व
कर्माणि सुकृतानि कर्तुमिहैव ते कर्म कवयो वेदयन्ते । प्रधान-
कर्मण्यावापगमनम् । यत्रेदमुक्तं स्यात्स्वल्पः सङ्करः सपरिहारः

तत्र कृतस्येति । संन्यासिकर्मभ्योऽशुक्लाकृष्णेभ्योऽन्यानि त्रीण्येव कर्माणि
कृष्णशुक्लकृष्णशुक्लानि । तदिह तपःस्वाध्यायादिसाध्यः शुक्लः कर्माशय उदित
एवादत्तफलस्य कृष्णस्य नाशकोऽविशेषाच्च शबलस्यापि कृष्णभागयोगादिति
मन्तव्यम् । तत्रैव भगवानाम्नायमुदाहरति । यत्रेदमिति । द्वे द्वे ह वै
कर्मणी कृष्णकृष्णशुक्ले अपहन्तीतिसंबन्धः । वीप्सया भूयिष्ठता सूचिता । कस्ये-
त्यत आह । पापकस्य पुंसः । कोऽसावपहन्तीत्यत आह । एको राशिः पुण्यकृतः
समूहस्य समूहिसाध्यत्वात् । तदनेन शुक्लः कर्माशयस्तृतीय उक्तः । एतदुक्तं
भवति । ईदृशो नामाथं परपीडादिरहितसाधनसाध्यः शुक्लः कर्माशयो यदे-
कोऽपि सन्कृष्णान्कृष्णशुक्लांश्चात्यन्तविरोधिनः कर्माशयान्भूयसोऽप्यपहन्ति ।
तस्मात्तदिच्छस्वेति छान्दसत्वादात्मनेपदं शेषं सुगमम् । अत्र च शुक्लकर्माद-
यस्यैव स कोऽपि महिमा यत इतरेषामभावो न तु स्वाध्यायादिजन्मनो
दुःखात् । नहि दुःखमात्रविरोध्यधर्मोऽपि तु स्वकार्यदुःखविरोधी । नच स्वाध्या-
यादिजन्मं दुःखं तस्य कार्यं तत्कार्यत्वे स्वाध्यायादिविधानानानर्थक्यात्तद्वलादेव
तदुत्पत्तेः । अनुत्पत्तौ वा कुम्भीपाकाद्यपि विधीयेत । अविधाने तु तदनुत्पत्तेरिति
सर्वं चतुरस्रम् । द्वितीयां गतिं विभजते । प्रधाने कर्मणि ज्योतिष्टोमादिके तदङ्गस्य
पशुहिंसादेरावापगमनम् । द्वे खलु हिंसादेः कार्ये । प्रधानाङ्गत्वेन विधानात्त-
दुपकारः । न हिंसात्सर्वा भूतानीति हिंसायाः प्रतिषिद्धत्वादनर्थश्च । तत्र प्रधा-
नाङ्गत्वेनानुष्ठानादप्रधानतैवेत्यतो न द्रागित्येव प्रधाननिरपेक्षा सती स्वफलमनर्थं
प्रसोतुमर्हतीति । किं त्वारब्धविपाके प्रधाने साहायकमाचरन्ती व्यवतिष्ठते ।
प्रधानसाहायकमाचरन्त्याश्च स्वकार्यबीजमात्रतयाऽवस्थानं प्रधाने कर्मण्यावा-
पगमनम् । यत्रेदमुक्तं पञ्चाशिखेन । स्वल्पः सङ्करो ज्योतिष्टोमादिजन्मनः
प्रधानापूर्वस्य पशुहिंसादिजन्मनानर्थहेतुनापूर्वेण स परिहारः शक्यो हि कियता
हि प्रायश्चित्तेन परिहर्तुम् । अथ प्रमादतः प्रायश्चित्तमपि नाचरितं प्रधानकर्म-
विपाकसमये च विपश्येत तथापि यावन्तमसावनर्थं प्रसूते तावान्त्स प्रत्यवमर्शः ।

ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यापुण्यहेतुत्वात् ॥ १४ ॥

सप्रत्यवमर्शः कुशलस्य नापकर्षायालम् । कस्मात्कुशलं हि मे बह्वन्यदस्ति यत्रायमावापं गतः स्वर्गेऽप्यपकर्षं करिष्यतीति नियतविपाकप्रधानकर्मणाभिभूतस्य वा चिरमवस्थानं कथमित्यदृष्टजन्मवेदनीयस्यैव नियतविपाकस्य कर्मणः समानं मरणमभिव्यक्तिकारणमुक्तम् । नत्वदृष्टजन्मवेदनीयस्यानियतविपाकस्य वा । यत्त्वदृष्टजन्मवेदनीयं कर्मानियतविपाकं तन्नश्येदावापं वा गच्छेदभिभूतं वा चिरमप्युपासीत । यावत्समानं कर्माभिव्यञ्जकं निमित्तमस्य न विपाकाभिमुखं करोतीति । तद्विपाकस्यैव देशकालनिमित्तानवधारणादियं कर्मगतिश्चित्रा दुर्विज्ञाना चेति । न चोत्सर्गस्यापवादान्निवृत्तिरित्येकमविकः कर्माशयोऽनुज्ञायत इति ॥ १३ ॥

ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यापुण्यहेतुत्वात् । ते जन्मायुर्भोगाः

मृष्यन्ते हि पुण्यसंभारोपनीतमुखसुधामहाह्लादावगाहिनः कुशलाः पापमात्रोपपादितां दुःखवद्विकणिकामतः कुशलस्य सुमहतः पुण्यस्य नापकर्षाय प्रक्षयाय पर्याप्तः । पृच्छति कस्मात्पुण्यवत् उत्तरं कुशलमेव हि मे बह्वन्यदस्ति प्रधानकर्मविपाकतया व्यवस्थितं दीक्षणीयादिदक्षिणान्तम् । यत्रायं सङ्करः स्वल्पः स्वर्गेऽप्यस्य फले सङ्कीर्णपुण्यलब्धजन्मनः स्वर्गात्सर्वथा दुःखेनापरामृष्टादपकर्षमल्पमल्पदुःखसंभेदं करिष्यतीति । तृतीयां गतिं विभजते । नियतेति । बलीयस्त्वेनेह प्राधान्यमधिगतं नत्वङ्गितया बलीयस्त्वं च नियतविपाकत्वेनान्यदानवकाशत्वात् । अनियतविपाकस्य तु दुर्बलत्वमन्यदा सावकाशत्वात् । चिरमवस्थानं बीजभावमात्रेण न पुनः प्रधानोपकारितया तस्य स्वतन्त्रत्वात् । ननु प्रायणेनैकदैव कर्माशयोऽभिव्यज्येतेत्युक्तमिदानीं च चिरावस्थानमुच्यते तत्कथं परं पूर्वेण न विरुध्यत इत्याशयवान्पृच्छति । कथमिति । उत्तरम् । अदृष्टेति । जात्यभिप्रायमेकवचनम् । तदितरस्य गतिमुक्तमवधारयति । यत्त्वदृष्टेति । शेषं सुगमम् ॥ १३ ॥

उक्तं क्लेशमूलत्वं कर्मणः । कर्ममूलत्वं च विपाकानामथ विपाकाः कस्य मूलं येनामीत्युक्तव्या इत्यत आह । ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यापुण्यहेतुत्वात् । व्याचष्टे । ते जन्मायुर्भोगा इति । यद्यपि जन्मायुषोरेव ह्लादपरितापपूर्वभा-

परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः ॥ १५ ॥

पुण्यहेतुकाः सुखफला अपुण्यहेतुका दुःखफला इति । यथा चेदं दुःखं प्रतिकूलोत्पत्तिकमेवं विषयसुखकालेऽपि दुःखमस्त्येव प्रतिकूलोत्पत्तिकं योगिनः ॥ १४ ॥

कथं तदुपपद्यते । परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः । सर्वस्यायं रागानुविद्धश्चेतनाचेतनसाधनाधीनः सुखानुभव इति । तत्रास्ति रागजः कर्माशयस्तथा च द्वेष्टि दुःखसाधनानि मुह्यति चेति । द्वेषमोहकृतोऽप्यस्ति कर्मा-

वितया तत्फलत्वं न तु भोगस्य ह्लादपरितापोदयानन्तरमाविनस्तदनुभवात्मनस्तथाप्यनुभाव्यतया भोग्यतया भोगकर्मतामात्रेण भोगफलत्वमुक्तमिति मन्तव्यम् । नन्वपुण्यहेतुका जात्यायुर्भोगाः परितापफला भवन्तु हेयाः प्रतिकूलवेदनीयत्वात् । कस्मात्पुनः पुण्यहेतवस्त्यज्यन्ते सुखफला अनुकूलवेदनीयत्वात् । नचैषां प्रत्यात्मवेदनीयानुकूलता शक्या सहस्रेणाप्यनुमानागमैरपाकर्तुम् । नच ह्लादपरितापौ परस्पराविनाभूतौ यतो ह्लादे उपादीयमाने परितापोऽप्यवर्जनीयतयापतेत् । तयोर्भिन्नहेतुकत्वाद्भिन्नरूपत्वाच्चेत्यत आह । यथा चेदमिति ॥ १४ ॥

यद्यपि न पृथग्जनैः प्रतिकूलोत्पत्तयः विषयसुखकाले संवेद्यते दुःखं तथापि संवेद्यते योगिभिरिति प्रश्नपूर्वकं तदुपपादयन् सूत्रमवतारयति । कथं तदुपपद्यत इति । परिणामेत्यादिसूत्रम् । परिणामश्च तापश्च संस्कारश्चैतान्येव दुःखानि तैरिति । परिणामदुःखतया विषयसुखस्य दुःखतामाह । सर्वस्यायमिति । न खलु सुखं रागानुबन्धमन्तरेण संभवति । न ह्यस्ति संभवो न तत्र तुष्यति तच्च तस्य सुखमिति । रागस्य च प्रवृत्तिहेतुत्वात्प्रवृत्तेः पुण्यापुण्योपपत्त्यहेतुत्वात्तत्रास्ति रागजः कर्माशयोऽसतोऽनुपजननात् । तदा च सुखं भुञ्जानस्तत्र रक्तोऽपि विच्छिन्नावस्थेन द्वेषेण द्वेष्टि दुःखसाधनानि । तानि परिहर्तुमशक्तो मुह्यति चेति । द्वेषमोहकृतोऽप्यस्ति कर्माशयो द्वेषवन्मोहस्यापि विपर्ययापरनाम्नः कर्माशयहेतुत्वमविरुद्धम् । ननु कथं रक्तो द्वेष्टि मुह्यति वा रागसमये द्वेषमोहयोरदर्शनादित्यत आह । तथा चोक्तं विच्छिन्नावस्थान्केशानुपपादयद्भिरस्माभिः ।

शयः । तथाचोक्तम् । नानुपहत्य भूतान्युपभोगः संभवतीति ।
हिंसाकृतोऽप्यस्ति शारीरः कर्माशय इति । विषयसुखं चावि-
द्येत्युक्तम् । या भोगेष्विन्द्रियाणां तृप्तेरुपशान्तिस्तत्सुखम् । या
लौल्यादनुपशान्तिस्तदुःखम् । न चेन्द्रियाणां भोगाभ्यासेन वैतृण्यं
कर्तुं शक्यम् । कस्माद्यतो भोगाभ्यासमनुविवर्धन्ते रागाः
कौशलानि चेन्द्रियाणामिति । तस्मादनुपायः सुखस्य भोगाभ्यास
इति । स खल्वयं वृश्चिकविषभीत इवाशीविषेण दष्टो यः
सुखार्थी विषयानुवासितो महति दुःखपङ्के निमग्न इति ।
एषा परिणामदुःखता नाम प्रतिकूला सुखावस्थायामपि योगि-
नमेव क्लिप्नाति । अथ का तापदुःखता सर्वस्य द्वेषानुविद्धश्चे-

तदनेन वाङ्मनसप्रवृत्तिजन्मनी पुण्यापुण्ये दर्शिते । रागादिजन्मनः कर्त-
व्यमिदानीमिति मानसस्य सङ्कल्पस्य साभिलाषत्वेन वाचनिकत्वस्याप्यविशेषा-
द्यथाहुः । साभिलाषश्च सङ्कल्पो वाच्यार्थान्नातिरिच्यत इति । शारीरमपि कर्मा-
शयं दर्शयति । नानुपहत्येति । अत एव धर्मशास्त्रकाराः पञ्चसूता गृहस्थस्ये-
त्याहुः । स्यादेतन्न प्रत्यात्मवेदनीयस्य विषयसुखस्य प्रत्याख्यानमुचितं योगिना-
मनुभवविरोधादित्यत आह । विषयसुखं चाविद्येत्युक्तं चतुर्विधविपर्यासलक्षणा-
मविद्यां दर्शयद्भिरिति नापातमात्रमाद्रियन्ते वृद्धाः । अस्ति खल्वापाततो मधु-
विषसंपृक्तान्नोपभोगेऽपि सुखानुभवः प्रत्यात्मवेदनीयः किंत्वायत्यामसुखमियं च
दर्शिता भगवतैव । विषयेन्द्रियसंयोगाद्यत्तदग्रेऽमृतोपमम् । परिणामे विष-
मिव तत्सुखं राजसं स्मृतमिति । चोदयति । या भोगेष्विति । न वयं विष-
यह्लादं सुखमातिष्ठामहे किंतु तृप्यतां पुंसां तत्तद्विषयप्रार्थनापरिक्लिष्टचेतसां
तृष्णैव महदुःखम् । नचेयमुपभोगमन्तरेण शाम्यति । नचास्याः प्रशमो रागा-
द्यनुविद्ध इति कथं नास्य परिणामदुःखेतिभावः । तृप्तेस्तृष्णाक्षयाद्धेतोरिन्द्रि-
याणामुपशान्तिरप्रवर्तनं विषयेष्वित्यर्थः । एतदेव व्यतिरेकमुखेन स्पष्टयति ।
या लौल्यादिति । परिहरति । नचेन्द्रियाणामिति । हेतावनोः प्रयोगः ।
सत्यं तृष्णाक्षयः सुखमनवद्यं तस्य तु न भोगाभ्यासो हेतुरपितु तृष्णाया एव
तद्विरोधिन्याः । यथाहुः । न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति । हविषा
कृष्णवर्त्मनं भूय एवाभिवर्धत इति । शेषमतिरोहितम् । तापदुःखतां पृच्छति ।
अथ केति । उत्तरम् । सर्वस्येति । सर्वजनप्रसिद्धत्वेन तत्स्वरूपप्रपञ्चमकृत्वा

तनाचेतनसाधनाधीनस्तापानुभव इति । तत्रास्ति द्वेषजः कर्मा-
शयः सुखसाधनानि च प्रार्थयमानः कायेन वाचा मनसा च
परिस्पन्दते ततः परमनुगृह्णात्युपहन्ति चेति परानुग्रहपीडाभ्यां
धर्माधर्मावुपचिनोति स कर्माशयो लोभान्मोहाच्च भवतीत्येषा
परितापदुःखतोच्यते । का पुनः संस्कारदुःखता सुखानुभवा-
त्सुखसंस्काराशयो दुःखानुभवादपि दुःखसंस्काराशय इति ।
एवं कर्मभ्यो विपाकेऽनुभूयमाने सुखे दुःखे वा पुनः कर्माशयप्रचय
इति । एवमिदमनादिदुःखस्रोतो विप्रसृतं योगिनमेव प्रतिकू-
लात्मकत्वादुद्वेज्यति । कस्मादक्षिपात्रकल्पो हि विद्वानिति ।
यथोर्णातन्तुरक्षिपात्रे न्यस्तः स्पर्शेन दुःखयति न चान्येषु गात्रा-
व्यवेषु । एवमेतानि दुःखान्यक्षिपात्रकल्पं योगिनमेव क्लिश्नन्ति
नेतरं प्रतिपत्तारम् । इतरं तु स्वकर्मापहृतं दुःखमुपात्तमुपात्तं
त्यजन्तं त्यक्तं त्यक्तमुपादानमनादिवासनाविचित्रया चित्तवृत्त्या
समन्ततोऽनुविद्धमिवाविद्यया हातव्य एवाहङ्कारममकारानुपा-
तिनं जातं जातं बाह्याभ्यात्मिकोभयनिमित्ताक्षिपर्वणस्तापा
अनुगृवन्ते । तदेवमनादिना दुःखस्रोतसा व्यूह्यमानमात्मानं
भूतग्रामं च दृष्ट्वा योगी सर्वदुःखक्षयकारणं सम्यग्दर्शनं शरणं

तापदुःखतापि परिणामदुःखतासमतया प्रपञ्चितेति । संस्कारदुःखतां पृच्छति ।
केति । उत्तरम् । सुखेति । सुखानुभवो हि संस्कारमाधत्ते स च सुखस्मरणं
तच्च रागं स च मनःकायवचनचेष्टां सा च पुण्यापुण्ये ततो विपाकानुभवस्ततो
वासनेत्येवमनादितेति । अत्र च सुखदुःखसंस्कारातिशयात्तत्स्मरणं तस्माच्च राग-
द्वेषौ ताभ्यां कर्माणि कर्मभ्यो विपाक इति योजना । तदेवं दुःखस्रोतः प्रसृतं
योगिनमेव क्लिश्नाति नेतरं पृथग्जनमित्यत आह । एवमिदमनादीति । इतरं
तु त्रिपर्वणस्तापा अभिप्लवन्त इति संबन्धः । आधिभौतिकाधिदैविकयोस्ताप-
योर्बाह्यत्वेनैकत्वं विवक्षितम् । चित्ते वृत्तिरस्या इत्यविद्या चित्तवृत्तिस्तया
हातव्ये एव बुद्धीन्द्रियशरीरादौ दारापत्यादौ चाहङ्कारममकारानुपातिनमिति ।
तदत्र न सम्यग्दर्शनादन्यत्परित्राणमस्तीत्याह । तदेवमिति । तदेवमौपा-

प्रपद्यत इति गुणवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः ।
 प्रख्याप्रवृत्तिस्थितिरूपा बुद्धिगुणाः परस्परेणुग्रहतन्त्रीभूत्वा
 शान्तं घोरं मूढं वा प्रत्ययं त्रिगुणमेवारभन्ते । चलं च गुणवृ-
 त्तमिति क्षिप्रपरिणामि चित्तमुक्तम् । रूपातिशया वृत्त्यतिशयाश्च
 परस्परेण विरुध्यन्ते सामान्यानि त्वतिशयैः सह प्रवर्तन्ते ।
 एवमेते गुणा इतरेतराश्रयेणोपार्जितसुखदुःखमोहप्रत्ययाः सर्वे
 सर्वरूपा भवन्तीति गुणप्रधानभावकृतस्त्वेषां विशेष इति ।
 तस्मादुःखमेव सर्वं विवेकिन इति । तदस्य महतो दुःख-

धिकं विषयसुखस्य परिणामतः संस्कारतस्तापसंयोगाच्च दुःखत्वमभिधाय
 स्वाभाविकमादर्शयति । गुणवृत्तिविरोधाच्चेति । व्याचष्टे । प्रख्याप्रवृत्ति-
 स्थितिरूपा बुद्धिरूपेण परिणता गुणाः सत्त्वरजस्तमांसि परस्परेणुग्रहतन्त्राः
 शान्तं सुखात्मकं घोरं दुःखात्मकं मूढं विषादात्मकमेव प्रत्ययं सुखोपभोगरूप-
 मपि त्रिगुणमारभन्ते । नच सोऽपि तादृशः प्रत्ययरूपोऽस्य परिणामः स्थिर
 इत्याह । चलं च गुणवृत्तमिति । क्षिप्रपरिणामि चित्तमुक्तम् । नन्वेकः
 प्रत्ययः कथं परस्परविरुद्धशान्तघोरमूढत्वान्येकदा प्रतिपद्यत इत्यत आह ।
 रूपातिशया वृत्त्यतिशयाश्च परस्परेण विरुध्यन्ते । रूपेण रूपाणि । अष्टौ भावा
 धर्मादयो वृत्तयः सुखाद्यास्तदिह धर्मेण विपच्यमानेनावर्मेस्तादृशो विरुध्यते ।
 एवं ज्ञानवैराग्यैश्वर्यैः सुखादिभिश्च तादृशान्येव तद्विपरीतानि विरुध्यन्ते ।
 सामान्यानि त्वसमुदाचरद्रूपाण्यतिशयैः समुदाचरद्भिः सहाविरोधात्प्रवर्तन्त
 इति । ननु गृण्हीम एतत्तथापि विषयसुखस्य कुतः स्वाभाविकी दुःखतेत्यत
 आह । एवमेत इति । उपादानाभेदादुपादानात्मकत्वाच्चापादेयस्याप्य-
 भेद इत्यर्थः । तत्किमिदानीमात्यन्तिकमेव तादात्म्यं तथा च बुद्धिव्यपदे-
 शभेदौ न कल्पेते इत्यत आह । गुणप्रधानेति । सामान्यात्मना गुणभावोऽ-
 तिशयात्मना च प्राधान्यम् । तस्मादुपाधितः स्वभावतश्च दुःखमेव सर्वं विवे-
 किन इति । दुःखं च हेयं प्रेक्षावताम् । नच तन्निदानं हानमन्तरेण तद्वेयं
 भवितुमर्हति । नचापरिज्ञानं निदानं शक्यं हातुमिति । मूलनिदानमस्य दर्शयति ।
 तदस्येति । दुःखसमुदायस्य प्रभव उत्पत्तिर्यतस्तद्बीजमित्यर्थः । तदुच्छेद-

समुदायस्य प्रभवबीजमविद्या । तस्याश्च सम्यग्दर्शनमभावहेतुः ।
 यथा चिकित्साशास्त्रं चतुर्व्यूहम् । रोगो रोगहेतुरारोग्यं भैषज्य-
 मिति । एवमिदमपि शास्त्रं चतुर्व्यूहमेव । तद्यथा संसारः
 संसारहेतुर्मोक्षो मोक्षोपाय एवेति । तत्र दुःखबहुलः संसारो
 हेयः । प्रधानपुरुषयोः संयोगो हेयहेतुः । संयोगस्यात्यन्तिकी
 निवृत्तिर्हानम् । हानोपायः सम्यग्दर्शनम् । तत्र हातुः स्वरूपमु-
 पादेयं वा हेयं वा न भवितुमर्हतीति । हाने तस्योच्छेदवादप्र-
 सङ्गः । उपादाने च हेतुवादः । उभयप्रत्याख्यानं शाश्वतवाद
 इत्येतत्सम्यग्दर्शनम् । तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूहमित्यभिधीयते ॥ १५ ॥

हेतुं दर्शयति । तस्याश्चेति । इदानीमस्य शास्त्रस्य सर्वानुग्रहार्थं प्रवृत्तस्यैत-
 द्विधेनैव शास्त्रेण सादृश्यं दर्शयति । यथेति । चत्वारो व्यूहाः संक्षिप्तावयव-
 रचना यस्य तत्तथोक्तम् । ननु दुःखं हेयमुक्त्वा संसारं हेयमभिदधतः कुतो न
 विरोध इत्यत आह । तत्र दुःखबहुल इति । यत्कृत्वाऽविद्या संसारं करोति
 तदस्या अवान्तरव्यापारं संसारहेतुमाह । प्रधानपुरुषयोरिति । मोक्षस्वरूप-
 माह । संयोगस्येति । मोक्षोपायमाह । हानोपाय इति । केचित्प्रशस्यन्ति हातुः
 स्वरूपोच्छेद एव मोक्षः । यथाहुः । प्रदीपस्येव निर्वाणं विमोक्षस्तस्य चेतस इति ।
 अन्ये तु सवासनक्लेशसमुच्छेदाद्विशुद्धविज्ञानोत्पाद एव मोक्ष इत्याचक्षते तान्प्र-
 त्याह । तत्रेति । तत्र हानं तावद्दूषयति । हाने तस्येति । नहि प्रेक्षावान्कश्चि-
 दात्मोच्छेदाय यतते । ननु दृश्यन्ते तीव्रगदोन्मूलितसकलसुखां दुःखमयीमिव
 मूर्तिमुद्ब्रहन्तः स्वोच्छेदाय यतमानाः । सत्यम् । केचिदेवेति । नन्वेवं संसारिणो
 विविधविचित्रदेवाद्यानन्दभोगभागिनस्तेऽपि च मोक्षमाणा दृश्यन्ते तस्मादपुरु-
 षार्थत्वप्रसक्तेर्न हातुः स्वरूपोच्छेदो मोक्षोऽभ्युपेयः । अस्तु तर्हि हातुः स्वरूप-
 मुपादेयमित्यत आह । उपादाने च हेतुवादः । उपादाने हि कार्यत्वेनानि-
 त्यत्वे सति मोक्षत्वादेव न्यवेत । अमृतत्वं हि मोक्षो नापि विशुद्धो विज्ञानस-
 न्तानो भवत्यमृतः । सन्तानिभ्यो व्यतिरिक्तस्य सन्तानस्य वस्तुसतोऽभावात् ।
 सन्तानिनां चानित्यत्वात् । तस्मात्तथा यतितव्यं यथा शाश्वतवादो भवति ।
 तथाच पुरुषार्थतापवर्गस्येत्याह । उभयप्रत्याख्यान इति । तस्मात्स्वरू-
 पावस्थानमेवात्मनो मोक्ष इति । एतदेव सम्यग्दर्शनम् । तदेतच्छास्त्रं चतुर्व्यूह-
 मित्यभिधीयते ॥ १५ ॥

हेयं दुःखमनागतम् ॥ १६ ॥

द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः ॥ १७ ॥

हेयं दुःखमनागतम् । दुःखमतीतमुपभोगेनातिवाहितं न हेयपक्षे वर्तते । वर्तमानं च स्वक्षणोपभोगारूढमिति न तत्क्षणांतरे हेयतामापद्यते । तस्माद्यदेवानागतं दुःखं तदेवाक्षिपाज्जकल्पं योगिनं क्लिश्नाति नेतरं प्रतिपत्तारं तदेव हेयतामापद्यते । तस्माद्यदेव हेयमित्युच्यते तस्यैव कारणं प्रतिनिर्दिश्यते ॥ १६ ॥

द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः । द्रष्टा बुद्धेः प्रतिसंवेदी पुरुषः । दृश्या बुद्धिसत्त्वोपारूढाः सर्वे धर्माः । तदेतद्दृश्यमयस्कान्तमणिकल्पं सन्निधिमित्रोपकारि दृश्यत्वेन स्वं भवति पुरु-

हेयं दुःखमनागतम् । अनागतमित्यतीतवर्तमाने व्यवच्छिन्ने । तत्रोपपत्तिमाह । दुःखमतीतमिति । ननु वर्तमानमुपभुज्यमानं न भोगेनातिवाहितमिति कस्मान्न हेयमित्यत आह । वर्तमानं चेति । सुगमम् ॥ १६ ॥

हेयमुक्तं तस्य निदानमुच्यते । द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः । द्रष्टुः स्वरूपमाह । द्रष्टेति । चित्तिच्छायापत्तिरेव बुद्धेर्बुद्धिप्रतिसंवेदित्वमुदासीनस्यापि पुंसः । नन्वेतावतापि बुद्धिरेवानेन दृश्येत । न दृश्येरशब्दादयोऽत्यन्तव्यवहिता इत्यत आह । दृश्या बुद्धिसत्त्वेति । इन्द्रियप्रणालिकया बुद्धौ शब्दाद्याकारेण परिणतायां दृश्यायां भवन्ति शब्दादयोऽपि धर्मा दृश्या इत्यर्थः । ननु तदाकारापत्या बुद्धिः शब्दाद्याकारा भवतु पुंसस्तु बुद्धिसंबन्धेऽभ्युपगम्यमाने परिणामित्वमसंबन्धे वा कथं तेषां बुद्धिसत्त्वोपारूढानामपि शब्दादीनां दृश्यत्वम् । नहि दृशिनाऽसंपृष्टं दृश्यं दृष्टमित्यत आह । तदेतद्दृश्यमिति । प्रपञ्चितमिदमस्माभिः प्रथमपाद एव । यथा चित्या संपृक्तमपि बुद्धिसत्त्वमत्यन्तस्वच्छतया चित्तिविम्बोद्वाहितया समापन्नचैतन्यमिव शब्दाद्यनुभवतीति । अत एव च शब्दाद्याकारपरिणतबुद्धिसत्त्वोपनीताऽशब्दादीन्भुञ्जानः स्वासी भवति द्रष्टा तादृशं चास्य बुद्धिसत्त्वं स्वं भवति । तदेतद्बुद्धिसत्त्वं शब्दाद्याकारवद्दृश्यमयस्कान्तमणिकल्पं पुरुषस्य स्वं भवति दृशिरूपस्य स्वामिनः । कस्मादनुभवकर्मविषय-

यस्य दृशिरूपस्य स्वामिनः । अनुभवकर्मविषयतामापन्नं यतो-
ऽन्यस्वरूपेण प्रतिपन्नमन्यस्वरूपप्रतिलब्धात्मकं स्वतन्त्रमपि परा-
र्थत्वात्परतन्त्रम् । तयोर्दृग्दर्शनशक्त्योरनादिरर्थकृतः संयोगो हेयहे-
तुर्दुःखस्य कारणमित्यर्थः । तथाचोक्तम् । तत्संयोगहेतुर्विवर्जना-
त्स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रतीकारः । कस्माद्दुःखहेतोः परिहा-

तामापन्नं यतोऽनुभवो भोगः पुरुषस्य कर्मक्रिया तद्विषयतां भुज्यमानतामापन्नं
यस्मादतः स्वं भवति । ननु स्वयंप्रकाशं बुद्धिसत्त्वं स्यात्कथमनुभवविषय इत्यत
आह । अन्यस्वरूपेणेति । यदि हि चैतन्यरूपं वस्तुतो बुद्धिसत्त्वं स्याद्भवे-
त्स्वयंप्रकाशं किंतु स्वं चैतन्यादन्यज्जडरूपं तेन प्रतिलब्धात्मकं तस्मादनुभव-
विषयः । ननु यस्य हि यत्र किञ्चिदापतते तत्तदधीनम् । नच बुद्धिसत्त्वस्य पुरुषमु-
दासीनं प्रति किञ्चिदापतत इति कथं तत्तन्त्रम् । तथाच न तस्य कर्मेत्यत
आह । स्वतन्त्रमपीति । परार्थत्वात्पुरुषार्थत्वात्परतन्त्रं पुरुषतन्त्रम् । नन्वयं
दृग्दर्शनशक्त्योः संबन्धः स्वाभाविको वा स्यान्नैमित्तिको वा । स्वाभाविकत्वे
संबन्धिनोर्नित्यत्वादशक्योच्छेदः संबन्धस्तथा च संसारनित्यत्वम् । नैमित्तिकत्वे तु
क्लेशकर्मतद्वासनानामन्तःकरणवृत्तितया सत्यन्तःकरणे भावादन्तःकरणस्य च
तन्निमित्तत्वे परस्परश्रयप्रसङ्गादनादित्वस्य च सर्गादावसंभवादनुत्पाद एव
संसारस्य स्यात् । यथोक्तम् । पुमान्कर्ता न येषां तु तेषामपि गुणैः क्रिया । कथ-
मादौ भवेत्तत्र कर्म तावन्न विद्यते । मिथ्याज्ञानं न तत्रास्ति रागद्वेषादयोऽपि
वा । मनोवृत्तिर्हि संवेपां न चोत्पन्नं मनस्तदेति शङ्कामपनयति । तयोर्दृग्दर्शन-
शक्त्योरनादिरर्थकृतः संयोगो हेयहेतुः । सत्यम् । न स्वाभाविकः संबन्धो नैमि-
त्तिकस्तु । न चैवमादिमाननादिनिमित्तप्रभवतया तस्याप्यनादित्वात् । क्लेशक-
र्मतद्वासनासन्तानश्चायमनादिः प्रतिसर्गावस्थायां च सहान्तःकरणेन प्रधानसा-
म्यमुपगतोऽपि सर्गादौ पुनस्तादृगेव प्रादुर्भवति । वर्षापाय इवोद्भिज्ज-
भेदो मृद्भावनमुपगतोऽपि पुनर्वर्षासु पूर्वरूप इत्यसकृदावेदितम् । प्राग्भा-
वितया संयोगस्याविद्याकारणं स्थितिहेतुतया पुरुषार्थः कारणं तद्वशेन तस्य
स्थितेस्तदिदमुक्तमर्थकृत इति । तथाचोक्तं पञ्चशिखेन । तत्संयोगो बुद्धि-
संयोगः स एव हेतुर्दुःखस्य । तस्य विवर्जनात्स्यादयमात्यन्तिको दुःखप्रती-
कारोऽर्थात्तदपरिवर्जने दुःखमित्युक्तं भवति । तन्नैवात्यन्तप्रसिद्धं निदर्शनमाह ।

प्रकाशक्रियास्थितिशीलं भूतेन्द्रियात्मकं भोगापव- गार्थं दृश्यम् ॥ १८ ॥

यस्य प्रतीकारदर्शनात् । तद्यथा पादतलस्य भेद्यता कण्टकस्य भेद्यत्वं परिहारः कण्टकस्य पादानधिष्ठानं पादत्राणव्यवहितेन चाधिष्ठानमेतन्नयं यो वेद लोके स तत्र प्रतीकारमारम्भाणो भेदजं दुःखं नाप्नोति । कस्मात्त्रित्वापलब्धिसामर्थ्यादिति । अत्रापि तापकस्य रजसः सत्त्वमेव तप्यम् । कस्मात्तपिक्रियायाः कर्मस्थत्वात्सत्त्वे कर्मणि तपिक्रिया नापरिणामिनि निष्क्रिये क्षेत्रज्ञे दर्शितविषयत्वात् । सत्त्वे तु तप्यमाने तदाकारानुरोधी पुरुषोऽनुतप्यत इति ॥ १७ ॥

दृश्यस्वरूपमुच्यते । प्रकाशक्रियास्थितिशीलं भूतेन्द्रियात्मकं भोगापवगार्थं दृश्यम् । प्रकाशशीलं सत्त्वम् । क्रियाशीलं रजः ।

तद्यथेति । पादत्राणमुपानत् । स्यादेतत् । गुणसंयोगस्तापहेतुरित्युच्यमाने गुणानां तापकत्वमभ्युपेतम् । नच तपिक्रियाया अस्त्यादेरिव कर्तृस्थो भावो येन तप्यमन्यन्नापेक्षेत । नचास्यास्तप्यतया पुरुषः कर्म तस्यापरिणामितया क्रियाजनि-तफलशालित्वायोगात् । तस्मात्तपेस्तप्यव्याप्तस्य तन्निवृत्तौ निवृत्तिमवगच्छामो ज्वलनविरहेणैव धूमाभावमित्यत आह । अत्रापि तापकस्येति । गुणानामेव तप्यतापकभावस्तत्र मृदुत्वात्पादतलवत्सत्त्वं तप्यं रजस्तु तीव्रतया तापकम् । पृच्छति । कस्मात्सत्त्वमेव तप्यं नतु पुरुषः । उत्तरम् । तपिक्रियाया इति । तत्किमिदानीं पुरुषो न तप्यते । तथा चाचेतनस्यास्तु सत्त्वस्य तापः किंनिष्ठ-न्नमित्यत आह । दर्शितविषयत्वात्सत्त्वे तु तप्यमाने तदाकारानुरोधी पुरुषोऽप्यनुतप्यत इति ॥ १७ ॥

दर्शितविषयत्वमनुतापहेतुस्तच्च प्राग्व्याख्यातम् । दृश्यं व्याचष्टे । प्रका-
शेति । सत्त्वस्य हि भागः प्रकाशस्तामसेन भागेन दैन्येन वा राजसेन वा
दुःखेनानुरज्यते । एवं राजसादिष्वपि द्रष्टव्यम् । तदिदमुक्तम् । परस्परोपरक्त-
प्रविभागा इति पुरुषेण सह संयोगवियोगधर्माणः । यथान्नयते । अजामेकां
लोहितशुक्लकृष्णां बन्धीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः । अजो ह्येको जुषमाणोऽनुशेते

स्थितिशीलं तम इति । एते गुणाः परस्परोपरक्तप्रविभागाः परिणामिनः संयोगवियोगधर्माण इतरेतरोपाश्रयेणोपार्जितमूर्तयः परस्परङ्गाङ्गित्वेऽप्यसंभिन्नशक्तिप्रविभागास्तुल्यजातीयातुल्यजातीयशक्तिभेदानुपातिनः प्रधानवेलायामुपदर्शितसन्निधानानुगुणत्वेऽपि

जहात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्य इति । इतरेतरोपाश्रयेणोपार्जिता मूर्तिः पृथिव्यादिरूपा यैस्ते तथोक्ताः । स्यादेतत् । सत्त्वेन शान्तप्रत्यये जनयितव्ये रजस्तमसोरपि सत्त्वाङ्गत्वेन तत्र हेतुभावादस्ति सामर्थ्यमिति । यदापि च रजस्तमसोरङ्गित्वं तदापि शान्त एव प्रत्यय उदीयेत न घोरो मूढो वा सत्त्वप्राधान्य इवेत्यत आह । परस्परङ्गाङ्गित्वेऽप्यसंभिन्नशक्तिप्रविभागाः । भवतु शान्ते प्रत्यये जनयितव्ये रजस्तमसोरङ्गभावस्तथाऽपि नैषां शक्तयः सङ्कीर्यन्ते कार्यासङ्करोन्नेयो हि शक्तीनामसङ्करः । असङ्कीर्णेन च समुदाचरतारूपेण शान्तघोरमूढरूपाणि कार्याणि दृश्यन्त इतिसिद्धं शक्तीनामसंभेद इति । स्यादेतत् । तदसंभेदश्चेच्छक्तीनां न संभूयकारित्वं गुणानाम् । न जातु भिन्नशक्तीनां संभूयकारित्वं दृष्टम् । न हि तन्तुमृतिपण्डवीरणादीनि घटादीन्संभूय कुर्वत इत्यत आह । तुल्यजातीयातुल्यजातीये शक्तिभेदानुपातिनः । यद्यपि तुल्यजातीये उपादानशक्तिर्नान्यत्र सहकारिशक्तिस्त्वतुल्यजातीये पटे तु जनयितव्ये न वीरणानामस्ति सहकारिशक्तिरपीति । न तैस्तन्तूनां संभूयकारितेतिभावः । तुल्यजातीयातुल्यजातीयेषु शक्येषु ये शक्तिभेदास्ताननुपातितुं शीलं येषां ते तथोक्ताः । प्रधानवेलायामिति दिव्यशरीरे जनयितव्ये सत्त्वगुणः प्रधानम् । अङ्गे रजस्तमसी । एवं मनुष्यशरीरे जनयितव्ये रजः प्रधानमङ्गे सत्त्वमसी । एवं तिर्यकशरीरे जनयितव्ये तमः प्रधानमङ्गे सत्त्वरजसी । तेनैते गुणाः प्रधानत्ववेलायामुपदर्शितसन्निधानाः कार्योपजननं प्रत्युद्भूतवृत्तय इत्यर्थः । प्रधानशब्दश्च भावप्रधानः । यथा द्वेकयोर्द्विवचनैकवचने इत्यत्र द्वित्वैकत्वयोरिति । अन्यथा द्वेकेष्विति स्यात् । ननु तदा प्रधानमुद्भूततया शक्यमस्तीतिवक्तुमनुद्भूतानां तु तदङ्गानां सद्भावे किं प्रमाणमित्यत आह । गुणत्वेऽपि चेति । यद्यपि नोद्भूतास्तथापि गुणानामविवेकित्वात्संभूयकारित्वाच्च व्यापारमात्रेण सहकारितया प्रधानेऽन्तर्णीतं सदनुमितमस्ति त्वं येषां ते तथोक्ताः । ननु सन्तु गुणाः संभूयकारिणः समर्थाः कस्मात्पुनः कुर्वन्ति । नहि समर्थमित्येव कार्यं जनयति । माभूदस्य कार्योप-

व्यापारमात्रेण च प्रधानान्तर्णीतानुमिताऽस्तिताः पुरुषार्थकर्तव्य-
तया प्रयुक्तसामर्थ्याः सन्निधिमात्रोपकारिणोऽयस्कान्तमणिकल्पाः
प्रत्ययमन्तरेणैकतमस्य वृत्तिमनुवर्तमानाः प्रधानशब्दवाच्या
भवन्ति । एतद्दृश्यमित्युच्यते । तदेतद्भूतेन्द्रियात्मकं भूतभावेन
पृथिव्यादिना सूक्ष्मस्थूलेन परिणमते । तथेन्द्रियभावेन श्रोत्रा-
दिना सूक्ष्मस्थूलेन परिणमत इति । तच्च नाप्रयोजनं
प्रयोजनमुररीकृत्य प्रवर्तत इति । भोगापवर्गार्थं हि तद्दृश्यं पुरु-
षस्येति । तत्रेष्टानिष्टगुणस्वरूपावधारणमविभागापन्नं भोगो
भोक्तुः स्वरूपावधारणमपवर्ग इति । द्वयोरतिरिक्तमन्यद्दर्शनं
नास्ति । तथाचोक्तम् । अयं तु खलु त्रिषु गुणेषु कर्तृष्वकर्तरि च

जननं प्रति विराम इत्यत आह । पुरुषार्थकर्तव्यतयेति । ततो निर्वर्तित-
निखिलपुरुषार्थानां गुणानामुपरमः कार्यानारम्भणमित्युक्तं भवति । ननु पुरुष-
स्यानुपकुर्वतः कथं पुरुषार्थेन प्रयुज्यत इत्यत आह । सन्निधिमात्रेति । ननु
धर्माधर्मलक्षणमेव निमित्तं प्रयोजकं गुणानां तत्किमुच्यते पुरुषार्थप्रयुक्ता इत्यत
आह । प्रत्ययमन्तरेणेति । एकतमस्य सत्त्वस्य रजस्तमसो वा प्रधानस्य
स्वकार्ये प्रवृत्तस्य वृत्तिमितरे प्रत्ययं निमित्तं धर्मादिकं विनैवानुवर्तमानाः । यथा
च वक्ष्यति । निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवादिति ।
एते गुणाः प्रधानशब्दवाच्या भवन्तीतिसंघनः । प्रधीयते आधीयते विश्वं
कार्यमेभिरिति व्युत्पत्त्या एतद्दृश्यमुच्यते । तदेवं गुणानां शीलमभिधाय
तस्य कार्यमाह । तदेतदिति । सत्कार्यवादसिद्धौ यद्यदात्मकं तत्तेन रूपेण
परिणमत इति । भूतेन्द्रियात्मकत्वं दीपयति । भूतभावेनेत्यादिना । भोगापव-
र्गार्थमितिसूत्रावयवमवतारयति । तच्च नाप्रयोजनमपि तु प्रयोजनमुररीकृत्य
प्रवर्तते । भोगं विवृणोति । तत्रेति । सुखदुःखे हि त्रिगुणाय बुद्धेः स्वरूपे
तस्यास्तथात्वेन परिणामात्तथापि गुणगततयावधारणे न भोग इत्यत आह ।
अविभागापन्नमिति । एतच्चासङ्गद्विवेचितम् । अपवर्गं विवृणोति । भोक्तु-
रिति । अपवृज्यतेऽनेनेत्यपवर्गः । प्रयोजनान्तरस्याभावमाह । द्वयोरिति ।
तथाचोक्तं पञ्चशिखेन । अयं तु खल्विति । ननु वस्तुतो भोगापवर्गौ बुद्धिकृतौ
बुद्धिवर्तिनौ च कथं तदकारणे तदनधिकरणे च पुरुषे व्यपदिश्येते इत्यत

विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि ॥१९॥

पुरुषे तुल्यातुल्यजातीये चतुर्थे तत्क्रियासाक्षिण्युपनीयमानान्तस्-
र्वभावानुपपन्नानुपश्यन्नदर्शनमन्यच्छङ्कत इति । तावेतौ भोगा-
पवर्गौ बुद्धिकृतौ बुद्धावेव वर्तमानौ कथं पुरुषे व्यपदिश्येते इति ।
यथा च जयः पराजयो वा योद्धृषु वर्तमानः स्वामिनि व्यपदिश्यते
स हि तत्फलस्य भोकेति । एवं बन्धमोक्षौ बुद्धावेव वर्तमानौ
पुरुषे व्यपदिश्येते स हि तत्फलस्य भोकेति । बुद्धेरेव पुरुषार्था-
परिसमाप्तिर्बन्धस्तदर्थवसायो मोक्ष इति । एतेन ग्रहणधारणोद्वा-
पोहतत्त्वज्ञानाभिनिवेशा बुद्धौ वर्तमानाः पुरुषेऽध्यारोपितसद्भावाः
स हि तत्फलस्य भोकेति ॥ १८ ॥

दृश्यानां तु गुणानां स्वरूपभेदावधारणार्थमिदमारभ्यते ।
विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि । तत्राकाशवाय्व-
श्चुदकभूमयो भूतानि शब्दस्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्राणामविशे-
षाणां विशेषाः । तथा श्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वाघ्राणानि बुद्धीन्द्रि-

आह । तावेताविति । भोक्तृत्वं च पुरुषस्योपपादितमग्रे च वक्ष्यते । परमार्थतस्तु
बुद्धेरेव पुरुषार्थपरिसमाप्तिरिति । एतेन भोगापवर्गयोः पुरुषसंबन्धित्वकथ-
नमार्गेण ग्रहणादयोऽपि पुरुषसंबन्धिनो वेदितव्याः । तत्र स्वरूपमात्रेणार्थज्ञानं
ग्रहणं तत्र स्मृतिर्धारणं तद्वतानां विशेषाणामूहनमूहः समारोपितानां च युक्त्या-
पनयोऽपोहः । ताभ्यामेवोद्वापोद्वाभ्यां तदवधारणं तत्त्वज्ञानम् । तत्त्वावधारण-
पूर्वं हानोपादानज्ञानमभिनिवेशः ॥ १८ ॥

दृश्यानां गुणानां स्वरूपभेदावधारणार्थमिदमारभ्यते । विशेषाविशेषलिङ्ग-
मात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि । विशेषा येषामविशेषाणां शान्तधोरमूढलक्षणविशेष-
रहितानां ये विशेषा विकारा एव न तु तत्त्वान्तरप्रकृतयस्तेषाम् । तानाह ।
तत्राकाशेति । उत्पादक्रमानुरूप एवोपन्यासक्रमः । अस्मितालक्षणस्याविशे-
षस्य सत्त्वप्रधानस्य बुद्धीन्द्रियाणि विशेषाः । राजसस्य कर्मेन्द्रियाणि । मनस्त-
मयात्मकमुभयप्रधानस्येतिमन्तव्यम् । अत्र च पञ्चतन्मात्राणि बुद्धिकारणकाण्य-
विशेषत्वादस्मितावदिति । विकारहेतुत्वं चाविशेषत्वम् । तन्मात्रेषु चास्मितायां

याणि । वाक्पाणिपादपायूपस्थानि कर्मेन्द्रियाणि । एकादशं
मनः सर्वार्थमित्येतान्यस्मितालक्षणस्याविशेषस्य विशेषाः । गुणा-
नामेष षोडशको विशेषपरिणामः । षडविशेषाः । तद्यथा शब्द-
न्मात्रं स्पर्शतन्मात्रं रूपतन्मात्रं रसतन्मात्रं गन्धतन्मात्रं चेति ।
एकद्वित्रिचतुष्पञ्चलक्षणाः शब्दादयः पञ्चाविशेषाः । षष्ठ्या-
विशेषोऽस्मितामात्र इति । एते सत्तामात्रस्यात्मनो महतः षडवि-
शेषपरिणामाः । यत्तत्परमविशेषेभ्यो लिङ्गमात्रं महत्तत्त्वं तस्मि-
न्नेते सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय विवृद्धिकाष्ठामनुभवन्ति ।
प्रतिसंसृज्यमानाश्च तस्मिन्नेव सत्तामात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय
चाविशिष्टं संकलय्य विशेषान्परिगणयति । गुणानामेष इति । अविशेषानपि
गणयति । षड्विंशति । संकलय्योदाहरति । तद्यथेति । विशिष्टं ह्यपरं परेणेति ।
गन्ध आत्मना पञ्चलक्षणो रस आत्मना चतुर्लक्षणो रूपमात्मना त्रिलक्षणं स्पर्श
आत्मना द्विलक्षणः शब्दः शब्दलक्षण एवेति । कस्य पुनरमी षडविशेषाः कार्यमि-
त्यत आह । एते सत्तामात्रस्यात्मन इति । पुरुषार्थक्रियाक्षमं सत्तस्य भावः
सत्ता तन्मात्रं तन्महत्तत्त्वम् । यावती काचित्पुरुषार्थक्रिया शब्दादिभोगलक्षणा
सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिलक्षणा वा अस्ति सा सर्वा महति बुद्धौ समाप्यत इत्यर्थः ।
आत्मन इति स्वरूपोपदर्शनेन तुच्छत्वं निषेधति । प्रकृतेरयमाद्यः परिणामो
वास्तवो न तु तद्विवर्त इति यावत् । यत्तत्परं विप्रकृष्टकालमविशेषेभ्यस्तदपे-
क्षया सन्निकृष्टकालेभ्यो लिङ्गमात्रं महत्तत्त्वं तस्मिन्नेते षडविशेषाः सत्तामात्रे मह-
त्यात्मन्यवस्थाय सत्कार्यवादसिद्धेर्विवृद्धिकाष्ठामनुभवन्ति प्राप्नुवन्ति । ये पुनरवि-
शेषाणां विशेषपरिणामास्तेषां च धर्मलक्षणावस्थाः परिणामा इति । सेयमेषां
विवृद्धिकाष्ठा परिणामकाष्ठेति । तदेवमुत्पत्तिक्रममभिधाय प्रलयक्रममाह । प्रति-
संसृज्यमानाः प्रलीयमानाः स्वात्मनि लीनविशेषा अविशेषास्तस्मिन्नेव सत्ता-
मात्रे महत्यात्मन्यवस्थाय विलीय सहैव महता तेऽविशेषा अव्यक्तमन्यत्र लयं
न गच्छन्तीत्यलिङ्गं प्रतियन्ति तस्यैव विशेषणं निःसत्तासत्तं सत्तापुरुषार्थं क्रिया-
क्षमत्वम् । असत्ता तुच्छता निष्क्रान्तं सत्ताया असत्तायाश्च यत्तत्तथोक्तम् । एत-
दुक्तं भवति । सत्त्वरजस्तमसां साम्यावस्था न क्वचित्पुरुषार्थं उपयुज्यत इति
न सती नापि गगनकमलिनीव तुच्छस्वभावा तेन नासत्यपीति । स्यादेतत् ।
अव्यक्तावस्थायामध्यस्ति महदादि तदात्मना नहि सतो विनाशो विनाशो

यत्ताम्रिःसत्तासत्तं निःसदसन्निरसदव्यक्तमलिङ्गं प्रधानं तत्प्र-
तियमिति । एष तेषां लिङ्गमात्रः परिणामो निःसत्तासत्तं चालि-
ङ्गपरिणाम इति । अलिङ्गावस्थायां न पुरुषार्थो हेतुर्नालिङ्गाव-
स्थायामादौ पुरुषार्थता कारणं भवतीति । न तस्याः पुरुषार्थताका-
रणं भवतीति । नासौ पुरुषार्थकृतेतिनित्याख्यायते । त्रयाणां
त्ववस्थाविशेषाणामादौ पुरुषार्थता कारणं भवति । स चार्थे हेतुर्नि-
मित्तकारणं भवतीत्यनित्याख्यायते । गुणास्तु सर्वधर्मानुपातिनो
न प्रत्यस्तमयं तेनोपजायन्ते । व्यक्तिभिरेवातीतानागतव्ययागम-
वतीभिर्गुणान्वयिनीभिरुपजननापायधर्मका इव प्रत्यवभासन्ते ।
यथा देवदत्तो दरिद्राति । कस्मात् । यतोऽस्य म्रियन्ते गाव इति ।
गवामेव मरणात्तस्य दरिद्राणं न स्वरूपहानादिति । समः समा-

वा न पुनरुत्पादो न ह्यसत् उत्पाद इति महदादिसद्भावात्पुरुषार्थक्रिया प्रवर्तते
तत्कथं निःसत्त्वमव्यक्तमित्यत आह । निःसदसदिति । निष्क्रान्तं कारणं
सतः कार्यात् । यद्यपि कारणावस्थायां सदेव शक्त्यात्मना कार्यं तथापि स्वोचि-
तामर्थक्रियामकुर्वदसदित्युक्तम् । नचैतत्कारणं शशविषाणायमानकार्यमित्याह ।
निरसदिति । निष्क्रान्तमसत्तुच्छरूपात्कार्यात्तथा सति हि व्योमारविन्दमि-
वास्मान्न कार्यमुत्पद्येतेतिभावः । प्रतिसर्गमुक्तमुपसंहरति । एष तेषामिति ।
एष इत्यनन्तरोक्तात्पूर्वस्य परामर्शः । लिङ्गमात्राद्यवस्था पुरुषार्थकृतत्वादनित्या ।
अलिङ्गावस्था तु पुरुषार्थेनाकृतत्वान्नित्येत्यत्र हेतुमाह । अलिङ्गावस्थाया-
मिति । कस्मात्पुनर्न पुरुषार्थो हेतुरित्यत आह । नालिङ्गावस्थायामिति ।
भवतिना विषयेण विषयिज्ञानमुपलक्षयति । एतदुक्तं भवति । एवं हि पुरुषार्थता
कारणमलिङ्गावस्थायां ज्ञायेत । यदालिङ्गावस्था शब्दाद्युपभोगं वा सत्त्वपु-
रुषान्यताख्यातिं वा पुरुषार्थं निर्वर्तयेत निर्वर्तने हि न साम्यावस्था स्यात् ।
तस्मात्पुरुषार्थकारणत्वमस्या न ज्ञायत इतिनास्याः पुरुषार्थताहेतुः । उपसं-
हरति । नासाविति । इति तस्मादर्थे । अनित्यामवस्थामाह । त्रयाणां
लिङ्गमात्राविशेषविशेषाणां पर्व स्वरूपं दर्शयित्वा गुणस्वरूपमाह । गुणास्त्विति ।
निदर्शनमाह । यथा देवदत्त इति । यत्रात्यन्तभिन्नानां गवासुपचयापचयौ
देवदत्तोऽपचयोपचयहेतुः । तत्र कैव कथा गुणेभ्यो भिन्नाभिन्नानां व्यक्तीना-

द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः ॥ २० ॥

धिल्लिङ्गमात्रमलिङ्गस्य प्रत्यासन्नं तत्र तत्संसृष्टं विविच्यते क्रमानतिवृत्तेः । तथा षडविशेषा लिङ्गमात्रे संसृष्टा विविच्यन्ते परिणामक्रमनियमात् । तथा तेष्वविशेषेषु भूतेन्द्रियाणि संसृष्टानि विविच्यन्ते । तथाचोक्तं पुरस्ताच्च विशेषेभ्यः परं तत्त्वान्तरमस्तीति विशेषाणां नास्ति तत्त्वान्तरपरिणामः । तेषां तु धर्मलक्षणावस्था परिणामा व्याख्यायिष्यन्ते ॥ १९ ॥

व्याख्यातं दृश्यमथ द्रष्टुः स्वरूपावधारणार्थमिदमारभ्यते । द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः । दृशिमात्र इति दृक्शक्तिरेव विशेषणापरामृष्टेत्यर्थः । स पुरुषो बुद्धेः प्रतिसंवेदी स बुद्धेर्न सारूपो नात्यन्तं विरूप इति । न तावत्सरूपः । कस्मात् ।

मुपजनापाययोरित्यर्थः । ननु सर्गक्रमः किमनियतो नेत्याह । लिङ्गमात्रमिति । न खलु न्यग्रोधधाना अद्वायैव न्यग्रोधशाखिनं सान्द्रं सान्द्रशाद्वलदलजटिलशाखाकाण्डनिपीतमार्तण्डचण्डातपमण्डलमारभन्ते किंतु क्षितिसलिलतेजःसम्पर्कात्परम्परयोपजायमानाङ्कुरपत्रकाण्डनालादिक्रमेण । एवमिहापि युक्त्यागमसिद्धः क्रम आस्थेय इति । कथं भूतेन्द्रियाण्यविशेषसंसृष्टानीत्यत आह । तथाचोक्तं पुरस्तादिदमेव सूत्रं प्रथमं व्याचक्षाणैः । अथ विशेषाणां कस्मान्न तत्त्वान्तरपरिणाम उक्त इत्यत आह । न विशेषेभ्य इति । तत्किमिदानीमपरिणामिन एव विशेषास्तथा च नित्याः प्रसज्येरन्नित्यत आह । तेषां त्विति ॥ १९ ॥

व्याख्यातं दृश्यं द्रष्टुः स्वरूपावधारणार्थमिदमारभ्यते । द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः । व्याचष्टे । दृशिमात्र इति । विशेषणानि धर्मास्तैरपरामृष्टः । तदनेन मात्रग्रहणस्य तात्पर्यं दर्शितम् । स्यादेतत् । यदि सर्वविशेषणरहिता दृक्शक्तिर्न तर्हि शब्दादयो दृश्येरन् । नहि दृशिना असंसृष्टं दृश्यं भवतीत्यत आह । स पुरुष इति । बुद्धिदर्पणे पुरुषप्रतिबिम्बसङ्क्रान्तिरेव बुद्धिप्रतिसंवेदित्वं पुंसस्तथाच दृशिच्छायापन्नया बुद्ध्या संसृष्टाः शब्दादयो भवन्ति दृश्या इत्यर्थः । स्यादेतत् । पारमार्थिकमेव बुद्धिचैतन्ययोः कस्मादैक्यं नोपेयते किमनया तच्छायापच्येत्यत आह । स बुद्धेर्न सारूप इति । तथा असरूपस्य तच्छायापत्तिरपि दुर्घटेत्यत आह । नात्यन्तं विरूप इति । तत्र सारूप्यं निषेधति । न तावदिति । हेतुं पृच्छति । कस्मात् । सहेतुकं

ज्ञाताज्ञातविषयत्वात्परिणामिनी हि बुद्धिस्तस्याश्च विषयो गवा-
 दिर्घटादिश्च ज्ञाताज्ञातश्चेति परिणामित्वं दर्शयति । सदाज्ञात-
 विषयत्वं तु पुरुषस्यापरिणामित्वं परिदीपयति । कस्मान्नहि
 बुद्धिश्च नाम पुरुषविषयश्च स्यादगृहीता गृहीता चेति सिद्धं
 पुरुषस्य सदाज्ञातविषयत्वं ततश्चापरिणामित्वमिति । किंच
 परार्थाबुद्धिः संहत्यकारित्वात्स्वार्थः पुरुष इति । तथा सर्वा-
 र्थाध्यवसायकत्वात्त्रिगुणाबुद्धिस्त्रिगुणत्वादचेतनेति । गुणानां
 तूपद्रष्टा पुरुष इत्यतो न सरूपः । अस्तु तर्हि विरूप इति

वैरूप्ये हेतुमाह । ज्ञातेति । परिणामिनी बुद्धिर्यस्मात्तस्माद्विरूपा यदा
 खल्वियं शब्दाद्याकारा भवति तदा ज्ञातोऽस्याः शब्दादिलक्षणो भवति विषयस्त-
 दनाकारत्वे त्वज्ञातस्तथाच कदाचिदेव तदाकारतां दधती परिणामिनीति प्रयो-
 गश्च भवति । बुद्धिः परिणामिनी ज्ञाताज्ञातविषयत्वाच्छ्रोत्रादिवदिति तद्वैधर्म्यं
 पुरुषस्य तद्विपरीताद्देतोः सिद्धतीत्याह । सदेति । स्यादेतत् । सदाज्ञातविषयश्चे-
 त्पुरुषो न तर्हि केवली स्यादित्याशयवान्पृच्छति । कस्मादिति । उत्तरम् । न हि
 बुद्धिश्च नामेति । ननु बुद्ध्यग्रहणयोरस्ति सहसंभवो निरोधावस्थायामत उक्तं
 विरोधसूचनाय पुरुषविषयश्चेति । तेनाद्यश्चकारो बुद्धिं विषयत्वेन समुच्चिनोति
 परिशिष्टौ तु विरोधद्योतकौ चकाराविति । प्रयोगस्तु पुरुषोऽपरिणामी सदासंप्रज्ञा-
 तव्युत्थानावस्थयोर्ज्ञातविषयत्वात् । यस्तु परिणामी नासौ सदाज्ञातविषयो यथा
 श्रोत्रादिरितिव्यतिरेकी हेतुः । अपरमपि वैधर्म्यमाह । किं च परार्थेति । बुद्धिः
 खलु क्लेशकर्मवासनाभिर्विषयेन्द्रियादिभिश्च संहत्य पुरुषार्थमभिनिर्वर्तयन्ती
 परार्था । प्रयोगश्च परार्था बुद्धिः संहत्यकारित्वाच्छयनासनाभ्यङ्गवदिति । पुरुषस्तु
 न तथेत्याह । स्वार्थः पुरुष इति । सर्वं पुरुषाय कल्पते । पुरुषस्तु न
 कस्मैचिदित्यर्थः । वैधर्म्यान्तरमाह । सर्वेति । सर्वानर्थान्शान्तधोरमूढांस्तदा-
 कारपरिणता बुद्धिरध्यवस्यति सत्त्वरजस्तमसां चैते परिणामा इति । सिद्धा
 त्रिगुणा बुद्धिरिति । नचैवं पुरुष इत्याह । गुणानामिति । तत्प्रतिविम्बितः
 पश्यति न तु तदाकारपरिणत इत्यर्थः । उपसंहरति । अत इति । अस्तु

तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा ॥ २१ ॥

नात्यन्तं विरूपः कस्माच्छुद्धोऽप्यसौ प्रत्ययानुपश्यो यतः प्रत्ययं
बौद्धमनुपश्यति तमनुपश्यन्नतदात्मापि तदात्मक इव प्रत्यवभा-
सते । तथाचोक्तम् । अपरिणामिनी हि भोक्तृशक्तिरप्रतिसङ्गमा
च परिणामिन्यर्थे प्रतिसङ्क्रान्तेव तद्वृत्तिमनुपतति । तस्याश्च
प्राप्तचैतन्योपग्रहरूपाया बुद्धिवृत्तेरनुकारमात्रतया बुद्धिवृत्त्याऽवि-
शिष्टा हि ज्ञानवृत्तिरित्याख्यायते ॥ २० ॥

तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा । दृशिरूपस्य पुरुषस्य कर्मरूपतामापन्नं
दृश्यमिति तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा भवति । स्वरूपं भवतीत्यर्थः ।

तर्हि विरूप इति । नात्यन्तं विरूपः कस्माद्यतः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः ।
यथाचैतत्तथोक्तं वृत्तिसारूप्यमितरत्रेत्यत्र । तथाचोक्तं पञ्चशिखेनापरिणामिनी
हि भोक्तृशक्तिरात्मा । अत एव बुद्धावप्रतिसङ्क्रमा च परिणामिनि बुद्धिरूपेऽर्थे
सङ्क्रान्तेव तद्वृत्तिं बुद्धिवृत्तिमनुपतति । नन्वसङ्क्रान्ता कथं सङ्क्रान्तेव कथं वा
वृत्तिं विना अनुपततीत्यत आह । तस्याश्चेति । प्राप्तश्चैतन्योपग्रह उपरागो
येन रूपेण तत्तथाप्राप्तचैतन्योपग्रहं रूपं यस्याः सा तथोक्ता । एतदुक्तं भवति ।
यथा निर्मले जलेऽसङ्क्रान्तोऽपि चन्द्रमाः सङ्क्रान्तप्रतिबिम्बतया सङ्क्रान्त इव ।
एवमत्राप्यसङ्क्रान्तापि सङ्क्रान्तप्रतिबिम्बा चितिशक्तिः सङ्क्रान्तेव तेन बुद्ध्या-
त्मत्वमापन्ना बुद्धिवृत्तिमनुपततीति । तदनेनानुपश्य इतिव्याख्यातं तामनुका-
रेण पश्यतीत्यनुपश्य इति ॥ २० ॥

द्रष्टृदृश्ययोः स्वरूपमुक्त्वा स्वस्वामिलक्षणसंबन्धाङ्गं दृश्यस्य द्रष्टृत्वमाह ।
तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा । व्याचष्टे । दृशिरूपस्य पुरुषस्य भोक्तुः कर्मरूपतां
भोग्यतामापन्नं दृश्यमिति । तस्मात्तदर्थ एव द्रष्टृत्व एव दृश्यस्यात्मा भवति
न तु दृश्यार्थः । ननु नात्मा आत्मार्थ इत्यत आह । स्वरूपं भवतीति ।
एतदुक्तं भवति । सुखदुःखात्मकं दृश्यं भोग्यम् । सुखदुःखे चानुकूलयितृप्रति-
कूलयितृणी तत्त्वेन तदर्थं एव व्यवतिष्ठेते । विषया अपि हि शब्दादयस्तादा-
त्म्यादेव चानुकूलयितारः प्रतिकूलयितारश्च । नचात्मैवैषामनुकूलनीयः प्रति-
कूलनीयश्च स्वात्मनि वृत्तिविरोधादतः पारिशेष्याच्चितिशक्तिरेवानुकूलनीया
प्रतिकूलनीया च तस्मात्तदर्थमेव दृश्यं न तु दृश्यार्थम् । अतश्च तदर्थ एव

कृतार्थं प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वात् ॥२२॥

तत्स्वरूपं तु पररूपेण प्रतिलब्धात्मकं भोगापवर्गार्थतायां कृतायां पुरुषेण न दृश्यत इति । स्वरूपहानादस्य नाशः प्राप्तो न तु विनश्यति ॥ २१ ॥

कस्मात् । कृतार्थं प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वात् । कृतार्थमेकं पुरुषं प्रति दृश्यं नष्टमपि नाशं प्राप्तमप्यनष्टं तदन्यपुरुष-साधारणत्वात् । कुशलं पुरुषं प्रति नाशं प्राप्तमप्यकुशलान्पुरुषान्प्रति न कृतार्थमिति तेषां दृशेः कर्मविषयतामापन्नं लभत एव पररूपेणानात्मरूपमिति । अतश्च दृग्दर्शनशक्त्योर्नित्यत्वादानादिः

दृश्यस्यात्मा न दृश्यार्थो यत्स्वरूपमस्य यावत्पुरुषार्थमनुवर्तते । निर्वर्तिते च पुरुषार्थे निवर्तत इत्याह । स्वरूपमिति । स्वरूपं तु दृश्यस्य जडं पररूपेणात्मरूपेण चैतन्येन प्रतिलब्धात्मकमनुभूतस्वरूपं भोगापवर्गार्थतायां कृतायां पुरुषेण न दृश्यते । भोगः सुखाद्याकारः शब्दाद्यनुभवोऽपवर्गः सत्त्वपुरुषान्यतानुभवस्तच्चै-तदुभयमप्यजानतो जडाया बुद्धेः पुरुषच्छायापत्येति पुरुषस्यैव तथा च पुरुष-भोगापवर्गयोः कृतयोर्दृश्यस्य भोगापवर्गार्थता समाप्यत इति भोगापवर्गार्थतायां कृतायामित्युक्तम् । अत्रान्तरे चोदयति । स्वरूपहानादिति । परिहरति । न तु विनश्यतीति ॥ २१ ॥

नन्वत्यन्तानुपलभ्यं कथं न विनश्यतीत्याशयवानुपृच्छति । कस्मादिति । सूत्रेणोत्तरमाह । कृतार्थमिति । कृतोऽर्थो यस्य पुरुषस्य स तथा । तं प्रति नष्टमप्यनष्टं तद्दृश्यं कुतः सर्वान्पुरुषान्कुशलाकुशलान्प्रति साधारणत्वात् । व्याचष्टे । कृतार्थमेकमिति । नाशोऽदर्शनम् । अनष्टं तु दृश्यमन्यपुरुषसाधारणत्वात्तस्माद्दृश्यात्परस्यात्मनश्चैतन्यं रूपं तेन तदिह श्रुतिस्मृतीतिहासपु-राणप्रसिद्धमव्यक्तमनवयवमेकमनाश्रयं व्यापि नित्यं विश्वकार्यशक्तिमद्यद्यपि कुशलेन तत्प्रतिकूलकार्यं न दृश्यते । तथाप्यकुशलेन दृश्यमानं न नास्ति । नहि रूपमन्धेन न दृश्यत इति चक्षुष्मतापि दृश्यमानमभावप्राप्तं भवति । नच प्रधानवदेक एव पुरुषस्तन्नानात्वस्य जन्ममरणसुखदुःखोपभोगशुक्तिसंसारव्य-वस्थया सिद्धेः । एकत्वश्रुतीनां च प्रमाणान्तरविरोधात्कथंचिद्देशकालविभा-गाभावेन भक्त्याप्युपपत्तेः । प्रकृत्येकत्वपुरुषनानात्वयोश्च श्रुत्यैव साक्षात्प्राप्ति-

स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः ॥ २३ ॥

संयोगो व्याख्यात इति । तथा चोक्तम् । धर्मिणामनादिसं-
योगाद्धर्ममात्राणामप्यनादिः संयोग इति ॥ २२ ॥

संयोगस्वरूपाभिधित्सयेदं सूत्रं प्रवृत्ते । स्वस्वामिशक्त्योः
स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः । पुरुषः स्वामी दृश्येन स्वेन दर्शनार्थं
संयुक्तस्तस्मात्संयोगाद्दृश्यस्योपलब्धिर्या स भोगः । या तु द्रष्टुः
स्वरूपोपलब्धिः सोऽपवर्गो दर्शनकार्यावसानः संयोग इति ।

पादनात् । अजामेकां लोहितशुक्लकुष्णां बह्वीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः । अजो
ह्येको जुषमाणोऽनुशेते जहात्येनां भुक्तभोगामजोन्य इति श्रुतिः । अस्या एव
श्रुतेश्चानेन सूत्रेणार्थोऽनूदित इति । यतो दृश्यं नष्टमप्यनष्टं पुरुषान्तरं
प्रत्यस्ति । अतो दृग्दर्शनशक्त्योर्नित्यत्वादनादिः संयोगो व्याख्यातः । अत्रैवा-
गमिनामनुमतिमाह । तथा चोक्तमिति । धर्मिणां गुणानामात्मभिरनादि-
संयोगाद्धर्ममात्राणां महदादीनामप्यनादिः संयोग इति । एकैकस्य महदादेः
संयोगोऽनादिरप्यनित्य एव यद्यपि तथापि सर्वेषां महदादीनां नित्यः पुरुषा-
न्तराणां साधारणत्वादत उक्तं धर्ममात्राणामिति । मात्राग्रहणेन व्याप्तिं गमयति
अत एतद्वचति । यद्यप्येकस्य महतः संयोगोऽतीततामापन्नस्तथापि महदन्तरस्य
पुरुषान्तरेण संयोगो नातीत इति नित्य उक्तः ॥ २२ ॥

तदेवं तादर्थ्ये संयोगकारण उक्ते प्रासङ्गिके प्रधाननित्यत्वे संयोगसामान्य-
नित्यत्वे हेतौ चोक्ते संयोगस्य यत्स्वरूपमसाधारणो विशेष इति थावत्तदभि-
धित्सयेदं सूत्रं प्रवृत्ते । स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः । यतो
दृश्यं तदर्थमतस्तज्जनितमुपकारं भजमानः पुरुषस्तस्य स्वामी भवति । भवति
च तद्दृश्यमस्य स्वं स चानयोः संयोगः शक्तिमात्रेण व्यवस्थितस्तत्स्वरूपोपल-
ब्धिहेतुस्तदेतद्भाष्यमवद्योतयति । पुरुषः स्वामी योग्यतामात्रेण दृश्येन स्वेन
योग्यतयैव दर्शनार्थं संयुक्तः । शेषं सुगमम् । स्यादेतत् । द्रष्टुः स्वरूपोपल-
ब्धिपरपट्टज्यतेऽनेनेत्यपवर्गो उक्तो नच मोक्षः साधनवांस्तथा सत्ययं मोक्षत्वादेव
व्यवेतित्यत आह । दर्शनकार्यावसानो बुद्धिविशेषेण सह पुरुषविशेषस्य
संयोग इति दर्शनं वियोगकारणमुक्तम् । कथं पुनर्दर्शनकार्यावसानत्वं संयो-

दर्शनं वियोगस्य कारणमुक्तम् । दर्शनमदर्शनस्य प्रतिद्वन्द्वीत्यदर्शनं संयोगनिमित्तमुक्तम् । नात्र दर्शनं मोक्षकारणमदर्शनाभावादेव बन्धाभावः स मोक्ष इति । दर्शनस्य भावे बन्धकारणस्यादर्शनस्य नाश इत्यतो दर्शनं ज्ञानं कैवल्यकारणमुक्तम् । किंचेदमदर्शनं नाम किं गुणानामधिकार आहोस्विदृशिरूपस्य स्वामिनो दर्शितविषयस्य प्रधानचित्तस्यानुत्पादः । स्वस्मिन्दृश्ये विद्यमाने यो दर्शनाभावः किमर्थवत्तागुणानामथाविद्या स्वचित्तेन सह निरुद्धा स्वचित्तस्योत्पत्तिबीजम् । किं स्थितिसंस्कारक्षये गतिसं-

गत्येत्यत आह । दर्शनमिति । ततः किमित्यत आह । अदर्शनमविद्यासंयोगनिमित्तमित्युक्तम् । उक्तमर्थं स्पष्टयति । नात्रेति । ननु दर्शनमदर्शनविरोधिनं निवर्तयतु बन्धस्य कुतो निवृत्तिरित्यत आह । दर्शनस्येति । बुद्ध्यादिविविक्तस्यात्मनः स्वरूपावस्थानं मोक्ष उक्तो न तस्य साधनं दर्शनमपित्वदर्शननिवृत्तिरित्यर्थः । असाधारणं संयोगहेतुमदर्शनविशेषं ग्रहीतुमदर्शनमात्रं विकल्पयति । किंचेदमिति । पर्युदासं गृहीत्वा आह । किं गुणानामधिकारः कार्यारम्भणसामर्थ्यं ततो हि संयोगः संसारहेतुरुपजायते । प्रसज्यप्रतिषेधं गृहीत्वा द्वितीयं विकल्पमाह । आहोस्विदिति । दर्शितो विषयः शब्दादिः सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिश्च येन चित्तेन तस्य तद्विषयस्यानुत्पादः । एतदेव स्फोरयति । स्वस्मिन्दृश्ये शब्दादौ सत्त्वपुरुषान्यतायां चेति तावदेव प्रधानं विचेष्टते न यावद्विविधं दर्शनमभिनिर्वर्तयति । निष्पादितोभयदर्शनं तु निवर्तत इति पर्युदास एव । तृतीयं विकल्पमाह । किमर्थवत्ता गुणानाम् । सत्कार्यवादसिद्धौ हि भाविनावपि भोगापवर्गावव्यपदेश्यतया स्त इत्यर्थः । पर्युदास एव चतुर्थं विकल्पमाह । अथाविद्या प्रतिसर्गाकाले स्वचित्तेन सह निरुद्धा प्रधानसाम्यमागता वासनारूपेण स्वचित्तोत्पत्तिबीजम् । तेन दर्शनादन्या अविद्यावासनैवाददर्शनमुक्ता । पर्युदास एव पञ्चमं विकल्पमाह । किं स्थितिसंस्कारस्य प्रधानवर्तिनः साम्यपरिणामपरम्परावाहिनः क्षये गतिर्महदादिविकारारम्भस्तद्धेतुः संस्कारः प्रधानस्य गतिसंस्कारस्तस्याभिव्यक्तिः कार्योन्मुखत्वम् । तदुभयसंस्कारसद्भावे मतान्तरानुमतिमाह । यत्रेदमुक्तमैकान्तिकत्वं व्यासेधद्विः । प्रधीयते जन्यते विकारजातमनेनेति प्रधानं तच्चेत्स्थित्यैव वर्तते न कदाचिद्गत्या ततो विकाराकरणाच्च प्रधीयते तेन किंचिदित्यप्रधानं स्यात् । अथ गत्यैव

स्काराभिव्यक्तिः । यत्रेदमुक्तं प्रधानं स्थित्यैव वर्तमानं विकारा-
करणादप्रधानं स्यात् । तथा गत्यैव वर्तमानं विकारनित्यत्वादप्र-
धानं स्यात् । उभयथा चास्य वृत्तिः प्रधानव्यवहारं लभते नान्यथा ।
कारणान्तरेष्वपि कल्पितेष्वेव समानश्चर्चः । दर्शनशक्तिरेवाददर्शन-
मित्येके प्रधानस्यात्मख्यापनार्था प्रवृत्तिरिति श्रुतेः । सर्वबोध्यबोध-
समर्थः प्राक्प्रवृत्तेः पुरुषो न पश्यति सर्वकार्यकरणसमर्थं दृश्यं
तदा न दृश्यत इत्युभयस्याप्यदर्शनं धर्म इत्येके । तत्रेदं दृश्यस्य

वर्तत न कदाचिदपि स्थित्या तत्राह । तथागत्यैवेति । क्वचित्पाठः स्थित्यै गत्यै
इति तादर्थ्यं चतुर्थी एवकारश्च द्रष्टव्यः । स्थित्यै चेन्न वर्तत न क्वचिद्विकारो
विनश्येत् । तथाच भावस्य सतोऽविनाशिनो नोत्पत्तिरपीति विकारत्वादेव
न्यवेत एवंच न प्रधीयतेऽत्र किंचिदित्यप्रधानं स्यात्तदुभयथा स्थित्या गत्या
चास्य वृत्तिः प्रधानव्यवहारं लभते नान्यथा । एकान्ताभ्युपगमे न केवलं
प्रधाने कारणान्तरेष्वपि परब्रह्मतन्मायापरमाणादिषु कल्पितेषु समानश्चर्चो
विचारः । तान्यपि हि स्थित्यैव वर्तमानानि विकाराकरणादकारणानि
गत्यैव वर्तमानानि विकारनित्यत्वादकारणानि स्युरिति च । पर्युदास एव षष्ठं
विकल्पमाह । दर्शनशक्तिरेवेति । यथा प्रजापतिव्रते नेक्षेतोद्यन्तमादित्यमित्य-
नीक्षणप्रत्यासन्नः सङ्कल्पो गृह्यत एवमिहापि दर्शननिषेधे तत्प्रत्यासन्ना तन्मूला
शक्तिरुच्यते सा च दर्शनं भोगादिलक्षणं प्रस्तोतुं द्रष्टारं दृश्येन योजयतीत्य-
त्रैव श्रुतिमाह । प्रधानस्मेति । स्यादेतत् । आत्मख्यापनार्थं प्रधानं प्रवर्तत
इति श्रुतिराह न त्वात्मदर्शनशक्तिः प्रवर्तत इत्यत आह । सर्वबोध्यबोध-
समर्थ इति । प्राक्प्रवृत्तेः प्रधानस्य नात्मख्यापनमात्रं प्रवृत्तौ प्रयोजकमसा-
मर्थ्यं तदयोगात्तस्मात्सामर्थ्यं प्रवृत्तेः प्रयोजकमिति श्रुत्यार्थादुक्तमित्यर्थः । दर्श-
नशक्तिः प्रधानाश्रयेत्यङ्गीकृत्य षष्ठः कल्पः । इमामेवोभयाश्रयामास्थाय सततं
विकल्पमाह । उभयस्य पुरुषस्य च दृश्यस्य चादर्शनं दर्शनशक्तिर्धर्म इत्येके ।
स्यादेतन्मृष्यामहे दृश्यस्येति । तस्य सर्वशक्त्याश्रयत्वान्नद्रष्टुरिति पुनर्मृष्यामः ।
नहि तदाधारा ज्ञानशक्तिस्तत्र ज्ञानस्यासमवायादन्यथा परिणामापत्तिरित्यत
आह । तत्रेदमिति । भवतु दृश्यात्मकं तथापि तस्य जडत्वेन तद्रतशक्ति-
कार्यं दर्शनमपि जडमिति न शक्यं तद्धर्मत्वेन विशातुं जडस्य स्वयमप्रकाश-
त्वादतो दृशेरात्मनः प्रत्ययं चैतन्यच्छायापत्तिमपेक्ष्य दर्शनं तद्धर्मत्वेन भवति

तस्य हेतुरविद्या ॥ २४ ॥

स्वात्मभूतमपि पुरुषप्रत्ययापेक्षं दर्शनं दृश्यधर्मत्वेन भवति । तथा पुरुषस्यानात्मभूतमपि दृश्यप्रत्ययापेक्षं पुरुषधर्मत्वेनेवादर्शनमवभासते । दर्शनं ज्ञानमेवादर्शनमिति केचिदभिदधति । इत्येते शास्त्रगता विकल्पाः । तत्र विकल्पबहुत्वमेतत्सर्वपुरुषाणां गुणानां संयोगे साधारणविषयम् ॥ २३ ॥

यस्तु प्रत्यक्चेतनस्य स्वबुद्धिसंयोगः । तस्य हेतुरविद्या । विपर्ययज्ञानवासनेत्यर्थः । विपर्ययज्ञानवासनावासिता च न कार्यनिष्ठां पुरुषख्यातिं बुद्धिः प्राप्नोति साधिकारा पुनरावर्तते । सा तु ज्ञायते विषयेण विषयिणो लक्षणात् । नन्वेतावतापि दृश्यधर्मत्वमस्य ज्ञानस्य भवति नतु पुरुषधर्मत्वमपीत्यत आह । तथा पुरुषस्येति । सत्त्वं पुरुषस्यानात्मभूतमेव तथापि दृश्यबुद्धिसत्त्वस्य यः प्रत्ययश्चैतन्यच्छायापत्तिस्तमपेक्ष्य पुरुषधर्मत्वेनेव नतु पुरुषधर्मत्वेन । एतदुक्तं भवति । चैतन्यविम्बोद्गाहितया बुद्धिचैतन्ययोरभेदाद्बुद्धिधर्माश्चैतन्यधर्मा इव चकासतीति । अष्टमं विकल्पमाह । दर्शनं ज्ञानमेव शब्दादीनामदर्शनं नतु सत्त्वपुरुषान्यताया इति केचित् । यथा चक्षुरूपे प्रमाणमपि रसादावप्रमाणमुच्यते । एतदुक्तं भवति । सुखाद्याकारशब्दादिज्ञानानि स्वसिद्ध्यनुगुणतया द्रष्टृदृश्यसंयोगमाक्षिपन्तीति । तदेवं विकल्प्य चतुर्थं विकल्पं स्वीकर्तुमिदरेषां विकल्पानां साङ्ख्यशास्त्रगतानां सर्वपुरुषसाधारण्येन भोगवैचित्र्याभावप्रसङ्गेन दूषयति । इत्येते शास्त्रगता इति ॥ २३ ॥

चतुर्थं विकल्पं निर्धारयितुं सूत्रमवतारयति । यस्तु प्रत्यक्चेतनस्य स्वबुद्धिसंयोग इति । प्रतीपमश्नति प्राप्नोतीति प्रत्यगसाधारणस्तु संयोग एकैकस्य पुरुषस्यैकैकया बुद्ध्या वैचित्र्यहेतुः । सूत्रं पठति । तस्येति । नन्वविद्या विपर्ययज्ञानं तस्य भोगापवर्गयोरिव स्वबुद्धिसंयोगो हेतुः । असंयुक्तायां बुद्धौ तदनुत्पत्तेस्तत्कथमविद्यासंयोगभेदस्य हेतुरित्यत आह । विपर्ययज्ञानवासनेति । सर्गान्तरीयाया अविद्यायाः स्वचित्तेन सह निरुद्धाया अपि प्रधानेऽस्ति वासना तद्वासनावासितं च प्रधानं तत्तत्पुरुषसंयोगिनीं तादृशीमेव बुद्धिं सृजति । एवं पूर्वपूर्वसर्गेष्वित्यनादित्वाददोषः । अत एव प्रतिसर्गावस्थायां न पुरुषो मुच्यत इत्याह । विपर्ययज्ञानेति । यदा पुरुषख्यातिः कार्यनिष्ठां प्राप्ता तदा विपर्ययज्ञानवासनाया बन्धकारणस्याभावान्न पुनरावर्तत इत्याह । सा त्विति । अत्र

पुरुषख्यातिपर्यवसानां कार्यनिष्ठां प्राप्नोति । चरिताधिकारा
निवृत्तादर्शना बन्धकारणाभावाच्च पुनरावर्तते । अत्र कश्चित्प-
ण्डकोपाख्यानेनोद्धाटयति । मुग्धया भार्ययाभिधीयते । पण्डक
आर्यपुत्र अपत्यवती मे भगिनी किमर्थं नाम नाहमिति स तामाह
मृतस्तेऽहमपत्यमुत्पादयिष्यामीति । तथेदं विद्यमानं ज्ञानं चित्त-
निवृत्तिं न करोति । विनष्टं करिष्यतीति का प्रत्याशा । तत्राचार्य-
देशीयो वक्ति । ननु बुद्धिनिवृत्तिरेव मोक्षोऽदर्शनकारणाभावाद्बु-
द्धिनिवृत्तिः । तच्चादर्शनं बन्धकारणं दर्शनान्निवर्तते । तत्र चित्त-
निवृत्तिरेव मोक्षः किमर्थमस्थान एवास्य मतिविभ्रमः ॥ २३ ॥

कश्चिन्नास्तिकः कैवल्यं पण्डकोपाख्यानेनोपहसति । पण्डकोपाख्यानमाह ।
मुग्धयेति । किमर्थमित्यर्थशब्दो निमित्तमुपलक्षयति प्रयोजनस्यापि निमित्त-
त्वात् । पण्डकोपाख्यानेन साम्यमापादयति । तथेदं विद्यमानं गुणपुरुषान्यता-
ज्ञानं चित्तनिवृत्तिं न करोति । परवैराग्येण ज्ञानप्रसादमात्रेण ससंस्कारं निरुद्धं
विनष्टं करिष्यतीति का प्रत्याशा यस्मिन्सत्येव यद्भवति तत्तस्य कार्यम् । ननु
यस्मिन्नसतीति भावः । अत्रैकदेशिमतेन परिहारमाह । तत्रेति । ईषदपरिस-
माप्त आचार्य आचार्यदेशीयः । आचार्यस्तु वायुप्रोक्तलक्षणः । आचि-
नोति च शास्त्रार्थमाचारे स्थापयत्यपि । स्वयमाचरते यस्मादाचार्यस्तेन चोच्यत
इति । भोगविवेकख्यातिरूपपरिणतबुद्धिनिवृत्तिरेव मोक्षः । नच बुद्धिस्वरूप-
निवृत्तिः । सा च धर्ममेघान्तविवेकख्यातिप्रतिष्ठाया अनन्तरमेव भवति सत्यपि
बुद्धिस्वरूपमात्रावस्थान इत्यर्थः । एतदेव स्फोरयति । अदर्शनस्य बन्धकार-
णस्याभावाद्बुद्धिनिवृत्तिः । तच्चादर्शनं बन्धकारणं दर्शनान्निवर्तते । दर्शननिवृ-
त्तिस्तु परवैराग्यसाध्या । सत्यपि बुद्धिस्वरूपावस्थाने मोक्ष इतिभावः । एकदे-
शिमतमुपन्यस्य स्वमतमाह । तत्र चित्तनिवृत्तिरेव मोक्षः । ननुक्तं दर्शने
निवृत्तेऽचिराच्चित्तस्वरूपनिवृत्तिर्भवतीति कथं दर्शनकार्येत्यत आह । किम-
र्थमस्थाने मतिविभ्रम इति । अयमभिसन्धिः । यदि दर्शनस्य साक्षाच्चित्त-
निवृत्तौ कारणभावमङ्गीकुर्वामहि तत एवमुपालभ्येमहि । किंतु विवेकदर्शनं
प्रकर्षकाष्ठां प्राप्तं निरोधसमाधिभावनाप्रकर्षक्रमेण चित्तनिवृत्तिमत्पुरुषस्वरूपा-
वस्थानोपयोगीत्यातिष्ठामहे तत्कथमुपालभ्येमहीति ॥ २४ ॥

तदभावात्संयोगाभावो हानं तद्दृशेः कैवल्यम् ॥ २५ ॥

विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः ॥ २६ ॥

हेयं दुःखं हेयकारणं च संयोगाख्यं सनिमित्तमुक्तमतः परं हानं वक्तव्यम् । तदभावात्संयोगाभावो हानं तद्दृशेः कैवल्यम् । तस्यादर्शनस्याभावाद्बुद्धिपुरुषसंयोगाभाव आत्यन्तिको बन्धनोपरम इत्यर्थः । एतद्धानं तद्दृशेः कैवल्यं पुरुषस्यामिश्रीभावः पुनरसंयोगो गुणैरित्यर्थः ॥ २५ ॥

दुःखकारणनिवृत्तौ दुःखोपरमो हानं तदा स्वरूपप्रतिष्ठः पुरुष इत्युक्तमथ हानस्य कः प्राप्त्युपाय इति । विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः । सत्त्वपुरुषान्यताप्रत्ययो विवेकख्यातिः । सा त्वनिवृत्तमिथ्याज्ञाना प्लवते । यदा मिथ्याज्ञानं दग्धबीजभावं बन्ध्यप्रसवं संपद्यते तदा विधूतक्लेशरजसः सत्त्वस्य परे वैशारद्ये परस्यां वशीकारसंज्ञायां वर्तमानस्य विवेकप्रत्ययप्रवाहो निर्मलो भवति सा विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः । ततो मिथ्याज्ञानस्य दग्धबीजभावोपगमः पुनश्चाप्रसव इत्येष मोक्षस्य मार्गो हानस्योपाय इति ॥ २६ ॥

तदेवं व्यूहद्वयमुक्त्वा तृतीयव्यूहाभिधानाय सूत्रमवतारयति । हेयं दुःखमनागतम् । तदभावात्संयोगाभावो हानं तद्दृशेः कैवल्यम् । व्याचष्टे । तस्येति । अस्ति हि महाप्रलयेऽपि संयोगाभावोऽत उक्तमात्यन्तिक इति । दुःखोपरमो हानमिति पुरुषार्थता दाशिता । शेषमतिरोहितम् ॥ २५ ॥

हानोपायलक्षणं चतुर्थं व्यूहमाख्यातुं सूत्रमवतारयति । अथेति । विवेकख्यातिरविप्लवा हानोपायः । आगमानुमानाभ्यामपि विवेकख्यातिरस्ति । नचासौ व्युत्थानं तत्संस्कारं वा निवर्तयति तद्वतोऽपि तदनुवृत्तेरिति तन्निवृत्त्यर्थमविप्लवेति । विप्लवो मिथ्याज्ञानं तद्रहिता । एतदुक्तं भवति । श्रुतमयेन ज्ञानेन विवेकं गृहीत्वा युक्तिमयेन च व्यवस्थाप्य दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेविताया भावनायाः प्रकर्षपर्यन्तं समधिगता साक्षात्कारवती विवेकख्यातिर्निर्वर्तितसवासनमिथ्याज्ञाना निर्विप्लवा हानोपाय इति । शेषं सुगमं भाष्यम् ॥ २६ ॥

तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा ॥ २७ ॥

तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा । तस्येति प्रत्युदितख्यातेः
प्रत्यान्नायः सप्तधेति । अशुद्ध्यावरणमलापगमाच्चित्तस्य प्रत्ययान्तरानुत्पादे सति सप्तधैव सप्तप्रकारैव प्रज्ञा विवेकिनो भवति । तद्यथा परिज्ञातं हेयं नास्य पुनः परिज्ञेयमस्ति । क्षीणा हेयहेतवो न पुनरेतेषां क्षेतव्यमस्ति । साक्षात्कृतं निरोधसमाधिना हानम् । भावितो विवेकख्यातिरूपो हानोपाय इत्येषा चतुष्टयी कार्याविमुक्तिः प्रज्ञायाः । चित्तविमुक्तिस्तु त्रयीचरिताधिकारा बुद्धिः । गुणा गिरिशिखरतटच्युता इव प्रावाणो निरवस्थानाः स्वकारणे प्रलयाभिमुखाः सह तेनास्तं गच्छन्ति । न चैषां प्रविलीनानां पुन-

विवेकख्यातिनिष्ठायाः स्वरूपमाह सूत्रेण । तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा । व्याचष्टे । तस्येति । प्रत्युदितख्यातेर्वर्तमानख्यातेर्योगिनः प्रत्यान्नायः परामर्शः । अशुद्धिरेवावरणं चित्तसत्त्वस्य तदेव मलं तस्यापगमाच्चित्तस्य । प्रत्ययान्तरानुत्पादे तामसराजसव्युत्थानप्रत्ययानुत्पादे निविष्टविवेकख्यातिनिष्ठामापन्नस्तस्य सप्तप्रकारैव प्रज्ञाविवेको भवति । विषयभेदात्प्रज्ञाभेदः । प्रकृष्टोऽन्तो यासां भूमिनामवस्थानां तास्तथोक्ताः । यतः परं नास्ति स प्रकर्षः । प्रान्ता भूमयो यस्याः प्रज्ञाया विवेकख्यातेः सा तथोक्ता । ता एव सप्तप्रकाराः प्रान्तभूमिरुदाहरति । तद्यथेति । तत्र पुरुषप्रयत्ननिष्पाद्यासु चतसृषु भूमिषु प्रथमामुदाहरति । परिज्ञातं हेयम् । यावत्किल प्राधानिकं तत्सर्वं परिणामतापसंस्कारैर्गुणवृत्तिविरोधाद्दुःखमेवेति हेयं तत्परिज्ञातम् । प्रान्ततां दर्शयति । नास्य पुनः किञ्चिदपरिज्ञातं परिज्ञेयमस्ति । द्वितीयामाह । क्षीणा इति । प्रान्ततामाह । न पुनरिति । तृतीयामाह । साक्षात्कृतं प्रत्यक्षेण निश्चितं मया संप्रज्ञातावस्थायामेव निरोधसमाधिसाध्यं हानं न पुनरस्याः परं निश्चेतव्यमस्तीति शेषः । चतुर्थीमाह । भावितो निष्पादितो विवेकख्यातिरूपो हानोपायो नास्याः परं भावनीयमस्तीतिशेषः । एषा चतुष्टयी कार्याविमुक्तिः समाप्तिः कार्यतया प्रयत्नव्याप्यता दर्शिता । क्वचित्पाठः कार्याविमुक्तिरिति । कार्यान्तरेण विमुक्तिः प्रज्ञाया इत्यर्थः । प्रयत्ननिष्पाद्यानुनिष्पादनीयामप्रयत्नसाध्यां चित्तविमुक्तिमाह । चित्तविमुक्तिस्तु त्रयी । प्रथमामाह । चरिताधिकाराबुद्धिः कृतभोगापवर्गकार्यैत्यर्थः । द्वितीयामाह । गुणा इति । प्रान्ततामाह । नचैषामिति । तृती-

योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः

॥ २८ ॥

रस्त्युत्पादः प्रयोजनाभावादिति । एतस्यामवस्थायां गुणसं-
न्धातीतः स्वरूपमात्रज्योतिरमलः केवली पुरुष इत्येतां सप्त-
विधां प्रान्तभूमिप्रज्ञामनुपश्यन्पुरुषः कुशल इत्याख्यायते । प्रति-
प्रसवेऽपि च चित्तस्य मुक्तः कुशल इत्येव भवति गुणातीतत्वा-
दिति ॥ २७ ॥

सिद्धा भवति विवेकख्यातिर्हानोपाय इति नच सिद्धि-
रन्तरेण साधनमित्येतदारभ्यते । योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये
ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः । योगाङ्गान्यष्टावभिधायिष्यमाणानि
तेषामनुष्ठानात्पञ्चपर्वणो विपर्ययस्याशुद्धिरूपस्य क्षयो नाश-
स्तक्षये सम्यग्ज्ञानस्याभिव्यक्तिः । यथा यथा च साधनान्य-
नुष्ठीयन्ते तथा तथा तनुत्वमशुद्धिरापद्यते । यथा यथा च
क्षीयते तथा तथा च क्षयक्रमानुरोधिनी ज्ञानस्यापि दीप्तिर्वि-
वर्धते । सा खल्वेषा विवृद्धिः प्रकर्षमनुभवत्याविवेकख्यातेः ।
आगुणपुरुषस्वरूपविज्ञानादित्यर्थः । योगाङ्गानुष्ठानमशुद्धेर्वियोग-

यामाह । एतस्यामवस्थायामिति । एतस्यामवस्थायां जीवन्नेव पुरुषः
कुशलो मुक्त इत्युच्यते चरमदेहत्वादित्याह । एतामिति । अनौपचारिकमु-
क्तमाह । प्रतिप्रसवे प्रधानलयेऽपि चित्तस्य मुक्तः कुशल इत्येव भवति
गुणातीतत्वादिति ॥ २७ ॥

तदेवं चतुरो व्यूहानुक्त्वा तन्मध्यपतितस्य हानोपायस्य विवेकख्यातेर्गोदोहना-
दिवप्रागसिद्धेरसिद्धस्य चोपायत्वाभावात्सिद्ध्युपायान्वक्तुमारमत इत्याह ।
सिद्धेति । तत्राभिधास्यमानानां साधनानां येन प्रकारेण विवेकख्यात्युपायत्वं
तद्दर्शयति सूत्रेण । योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदीप्तिराविवेकख्यातेः ।
योगाङ्गानि हि यथायोगं दृष्टादृष्टद्वारेणाशुद्धिं क्षिपन्ति । पञ्चपर्वणो विपर्यय-
स्येत्युपलक्षणं पुण्यापुण्ययोरपि जात्यायुर्भोगहेतुत्वेनाशुद्धिरूपत्वादिति । दोषं
सुखमम् । नानाविधस्य कारणभावस्य दर्शनाद्योगाङ्गानुष्ठानस्य कीदृशं कार-
णत्वमित्यत आह । योगाङ्गानुष्ठानमिति । अशुद्ध्या वियोजयति बुद्धि-

कारणम् । यथा परशुच्छेद्यस्य । विवेकख्यातेस्तु प्राप्तिकारणं यथा धर्मः सुखस्य नान्यथा कारणम् । कति चैतानि कारणानि शास्त्रे भवन्ति । नवैवेत्याह । तद्यथा उत्पत्तिस्थित्यभिव्यक्तिकारणप्रत्यय-
मयः । वियोगान्यत्वधृतयः कारणं नवधा स्मृतमिति । तत्रोत्पत्ति-
कारणं मनो भवति ज्ञानस्य स्थितिकारणं मनसः पुरुषार्थता
शरीरस्येवाहार इति । अभिव्यक्तिकारणं यथा रूपस्यालोकस्तथा
रूपज्ञानं विकारकारणं मनसो विषयान्तरम् । यथाग्निः पाक्यस्य ।
प्रत्ययकारणं धूमज्ञानमग्निज्ञानस्य । प्राप्तिकारणं योगाङ्गानुष्ठानं

सत्त्वमित्यशुद्धेर्वियोगकारणम् । दृष्टान्तमाह । यथा परशुरिति । परशु-
च्छेद्यं वृक्षं मूलेन वियोजयति । अशुद्ध्या वियोजयद्बुद्धिसत्त्वं विवेकख्यातिं
प्रापयति यथा धर्मः सुखम् । तथा योगाङ्गानुष्ठानं विवेकख्यातेः प्राप्तिकारणं
नान्येन प्रकारेणेत्याह । विवेकख्यातेस्त्विति । नान्यथेति प्रतिषेधश्रवणात् ।
पृच्छति । कति चैतानीति । उत्तरम् । नवैवेति । तानि दर्शयति कारिकया ।
तद्यथा उत्पत्तीति । अत्रोदाहरणान्याह । तत्रोत्पत्तिकारणमिति । मनो हि
विज्ञानमव्यपदेश्यावस्थातोपनीय वर्तमानावस्थामापादयदुत्पत्तिकारणं विज्ञा-
नस्य । स्थितिकारणं मनसः पुरुषार्थता । अस्मिताया उत्पन्नं मनस्तावदव-
तिष्ठते न यावद्विविधं पुरुषार्थमभिनिर्वर्तयति । अथ निर्वर्तितं तु पुरुषार्थद्वयं
स्थितेरपैति । तस्मात्स्वकारणादुत्पन्नस्य मनसोऽनागतपुरुषार्थता स्थितिकारणम् ।
दृष्टान्तमाह । शरीरस्येवेति । प्रत्यक्षज्ञाननिमित्तमिन्द्रियद्वारा वा स्वतो वा
विषयस्य संस्क्रियाभिव्यक्तिस्तस्याः कारणं यथा रूपस्यालोकः । विकारकारणं
मनसो विषयान्तरम् । यथाहि मृकण्डोः समाहितमनसो बल्लकीविषयमान-
पञ्चमस्वरश्रवणसमनन्तरमुन्मीलिताक्षस्य स्वरूपलावण्ययौवनसंपन्नामप्सरसं प्रम्लो-
चामीक्षमाणस्य समाधिमपहाय तस्यां सक्तं मनो बभूवेति । अत्रैव निदर्शन-
माह । यथाग्निः पाक्यस्य तण्डुलादेः कठिनावयवसन्निवेशस्य प्रशिथिलावयव-
संयोगलक्षणस्य विकारस्य कारणं सत एव विषयस्य प्रत्ययकारणं धूमज्ञानमग्नि-
ज्ञानस्येति । ज्ञायत इति ज्ञानमग्निश्चासौ ज्ञानं चेत्यग्निज्ञानं तस्य । एतदुक्तं
भवति । वर्तमानस्यैवाग्नेर्ज्ञेयस्य प्रत्ययकारणतया कारणमिति । औत्सर्गिकी
निरपेक्षाणां कारणानां कार्यप्राप्तिस्तस्याः कुतश्चिदपवादोऽप्राप्तिर्यथा निम्नोपसर्प-
णस्वभावानामपां प्रतिबन्धः सेतुना । तथेहापि बुद्धिसत्त्वस्य सुखप्रकाशशीलस्य

विवेकख्यातेः । वियोगकारणं तदेवाशुद्धेः । अन्यत्वकारणं यथा सुवर्णस्य सुवर्णकारः । एवमेकस्य स्त्रीप्रत्ययस्याविद्यामूढत्वे द्वेषो दुःखत्वे रागः सुखत्वे तत्त्वज्ञानं माध्यस्थ्ये धृतिकारणं शरीरमिन्द्रियाणाम् । तानि च तस्य महाभूतानि शरीराणां तानि च

स्वाभाविकी सुखविवेकख्यातिजनकताप्राप्तिः सा कुतश्चिदधर्मात्तमसो वा प्रतिबन्धाच्च भवति । धर्माद्योगाङ्गानुष्ठानाद्वा तदपनये तदप्रतिबद्धवृत्तिः स्वभावत एव तज्जनकतया तदाप्नोति । यथा वक्ष्यति । निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवदिति । तदेवं विवेकख्यातिलक्षणकार्यापेक्षया प्राप्ति-कारणमुक्तम् । अवान्तरकार्यापेक्षया तु तदेव वियोगकारणमित्याह । वियोग-कारणमिति । अन्यत्वकारणमाह । अन्यत्वकारणं यथा सुवर्णकारः सुवर्णस्य कटककुण्डलकेयूरादिभ्यो भिन्नाभिन्नस्य भेदविवक्षया कटकादिभिन्नस्य अभेदविवक्षया कटकाद्यभिन्नस्य सुवर्णस्य कुण्डलादन्यत्वं तथा च कटक-कारी सुवर्णकारः कुण्डलादभिन्नात्सुवर्णादन्यत्कुर्वन्नन्यत्वकारणम् । अग्निरपि पाक्यस्यान्यत्वकारणं यद्यपि तथापि धर्मिणो धर्मयोः पुलकत्वतण्डुलत्वयोर्भेदा-विवक्षया धर्मयोरुपजनापायेऽपि धर्म्यनुवर्तत इति न तस्यान्यत्वं शक्यं वक्तुमिति विकारमात्रकारणत्वमुक्तमिति न सङ्करः । नच संस्थानभेदो धर्मिणोऽन्यत्वका-रणमिति व्याख्येयम् । सुवर्णकार इत्यस्यासङ्गतेः । बाह्यमन्यत्वकारणमुपन्यस्याध्या-त्मिकमुदाहरति । एवमेकस्येति । अविद्या कमनीयेयं कन्यकेत्यादिज्ञानम् । तन्मो-हयोगात्स एव स्त्रीप्रत्ययो मूढो विषण्णो भवति । चैत्रस्य मैत्रस्य पुण्यवतो कलत्ररत्नमेतन्नतु मम भाग्यहीनस्येति । एवं सपत्नीजनस्य तस्यां द्वेषः स्त्रीप्र-त्ययस्य दुःखत्वे । एवं मैत्रस्य तस्य तस्या भर्तु रागस्तस्यैव स्त्रीप्रत्ययस्य सुखत्वे । तत्त्वज्ञानं त्वद्भासमेदोऽस्थिमज्जासमूहः स्त्रीकायः स्थानबीजादिभिरशुचिरिति विवेकिनां माध्यस्थ्ये वैराग्ये कारणमिति धृतिकारणं शरीरमिन्द्रियाणां विधार-कमिन्द्रियाणि च शरीरस्य सामान्यकरणवृत्तेर्हि प्राणाद्या वायवः पञ्च तदभावे शरीरपातादेवं मांसादिकायाङ्गानामपि परस्परविधार्यविधारकत्वम् । एवं महा-भूतानि पृथिव्यादीनि मनुष्यवरूपसूर्यगन्धवहशशिलोकनिवासिनां शरीराणां तानि च परस्परं पृथिव्यां हि गन्धरसरूपस्पर्शशब्दगुणायाम् । पञ्चमहाभूतानि परस्परं विधार्यविधारकभावेनावस्थितान्यप्सु चत्वारि तेजसि त्रीणि द्वे च मात-रिश्चनीति । तैर्यग्योनमानुषदैवतादीनि च विधार्यविधारकभावेनावस्थितानि ।

यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमा-
धयोऽष्टावङ्गानि ॥ २९ ॥

तत्राहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः ॥ ३० ॥

परस्परं सर्वेषां तैर्यग्योनमानुषदैवतानि च परस्परार्थत्वादित्येवं नव कारणानि । तानि च यथासंभवं पदार्थान्तरेष्वपि योज्यानि योगाङ्गानुष्ठानं तु द्विधैव कारणत्वं लभत इति ॥ २८ ॥

तत्र योगाङ्गान्यवधार्यन्ते । यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहार-
धारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि । यथाक्रममेषामनुष्ठानं स्वरूपं
च वक्ष्यामः ॥ २९ ॥

तत्राहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः । तत्राहिंसा
सर्वथा सर्वदा सर्वभूतानामनभिद्रोहः । उत्तरे च यमनियमास्त-

नन्वाधाराधेयभावरहितानां कुतस्तत्त्वमित्यत आह । परस्परार्थत्वादिति ।
मनुष्यशरीरं हि पशुपक्षिमृगसरीसृपस्थावरशरीरोपयोगेन ध्रियते । एवं व्याघ्रादि-
शरीरमपि मनुष्यपशुमृगादिशरीरोपयोगेन । एवं पशुमृगादिशरीरमपि स्थावरा-
द्युपयोगेन । एवं दैवशरीरमपि मनुष्योपहृतच्छागमृगकपिञ्जलमांसाज्यपुरोडाश-
सहकारशाखाप्रस्तरादिभिरिज्यमानं तनुपयोगेन । एवं देवतापि वरदानवृष्ट्यादि-
भिर्ननुध्यादीनि धारयतीत्यस्ति परस्परार्थत्वमित्यर्थः । शेषं सुगमम् ॥ २८ ॥

संप्रति न्यूनाधिकसंख्याव्यवच्छेदार्थं योगाङ्गान्यवधारयति । तत्र योगाङ्गा-
न्यवधार्यन्त इति । यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयो-
ऽष्टावङ्गानि । अभ्यासवैराग्यश्रद्धावीर्यादयोऽपि यथायोगमेतेष्वेव स्वरूपतो नान्त-
रीयकतया चान्तर्भावयितव्याः ॥ २९ ॥

यमनियमाद्यङ्गान्युद्दिश्य यमनिर्देशकं सूत्रमवतारयति । तत्रेति । अहिं-
सासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः । योगाङ्गमहिंसामाह । सर्वथेति । ईदृ-
शीमहिंसां स्तौति । उत्तरे चेति । तन्मूला इत्यहिंसामपरिपाल्यकुता अन्यकृत-
कल्पा निष्कल्लादित्यर्थः । तत्सिद्धिपरतयैवानुष्ठानमहिंसा चेन्मूलमुत्तरेषां कथं ते

न्मूलास्तत्सिद्धिपरतयैव तत्प्रतिपादनाय प्रतिपाद्यन्ते । तदवदात-
 रूपकरणायैवोपादीयन्ते । तथाचोक्तम् । स खल्वयं ब्राह्मणो यथा
 यथा व्रतानि बहूनि समादित्सते तथा तथा प्रमादकृतेभ्यो हिंसानि-
 दानेभ्यो निवर्तमानस्तामेवावदातरूपामहिंसां करोति । सत्यं यथार्थं
 वाङ्मनसे । यथादृष्टं यथानुमितं यथाश्रुतं तथा वाङ्मनश्चेति
 परत्र स्वबोधसङ्क्रान्तये वागुक्ता । सा यदि न वञ्चिता भ्रान्ता वा
 प्रतिपत्तिवन्ध्या वा भवेदित्येषा सर्वभूतोपकारार्थं प्रवृत्ता न
 भूतोपघाताय । यदि चैवमप्यभिधीयमानाभूतोपघातपरैव स्यान्न
 सत्यं भवेत्पापमेव भवेत्तेन पुण्याभासेन पुण्यप्रतिरूपकेण कष्टं
 तमः प्राप्नुयात्तस्मात्परीक्ष्य सर्वभूतहितं सत्यं ब्रूयात् । स्तेयमशास्त्र-
 अहिंसासिद्धिपरा इत्यत आह । तत्प्रतिपादनायेति । सिद्धिर्ज्ञानं नोत्पत्ति-
 रित्यर्थः । स्यादेतत् । अहिंसा ज्ञानार्था यद्युत्तरे कृतं तैरन्यत एव तदवगमा-
 दित्यत आह । तदवदातेति । यद्युत्तरे नानुष्ठीयेरन्नहिंसा मलिना स्यादसत्या-
 दिभिरित्यर्थः । अत्रैवागमिकानां संमतिमाह । तथा चेति । सुगमम् । सत्यलक्षण-
 माह । यथार्थं वाङ्मनसे इति । यथाशब्दं साकाङ्क्षं पूरयति । यथादृष्टमिति
 प्रतिसंबन्धिनं तथाशब्दं प्रतिक्षिपति । तथा वाङ्मनश्च विवक्षायां कर्तव्यायामिति ।
 अन्यथा तु न सत्यमेतत्सोपपत्तिकमाह । परत्र पुरुषे स्वबोधसङ्क्रान्तये स्वबोध-
 सदृशबोधजननाय वागुक्तोच्चारिता अतः सा यदि न वञ्चिता वञ्चिका यथा द्रोणाचा-
 येंग स्वतनयाश्चत्थाममरणमायुष्मन्सत्यधनाश्चत्थामा हत इति पृष्ठस्य युधिष्ठिरस्य
 प्रतिवचनं हस्तिनमभिसन्धाय सत्यं हतोऽश्चत्थामेति तदिदमुक्तस्योत्तरं न युधिष्ठि-
 रस्य स्वबोधं सङ्क्रामयति स्वबोधो ह्यस्य हस्तिहननविषय इन्द्रियजन्मा न
 चासौ सङ्क्रान्तः किं त्वन्य एव तस्य तनयवधवोधो जात इति । भ्रान्ता वा
 भ्रान्तिजा भ्रान्तिश्च विवक्षासमये वा ज्ञेयार्थावधारणसमये वा । प्रतिपत्त्या बन्ध्या
 प्रतिपत्तिवन्ध्या यथार्थान्प्रतिस्लेच्छभाषा प्रतिपत्तिवन्ध्या निष्प्रयोजना वा
 स्यादिति । तथानपेक्षिताभिधाना वाक्तत्र हि परत्र स्वबोधस्य सङ्क्रान्ति-
 रप्यविसङ्क्रान्तिरेव निष्प्रयोजनत्वादिति । एवं लक्षणमपि सत्यं परोपकारफलं
 सत्याभासं नतु सत्यमित्याह । एषा इति । तद्यथा सत्यतपसस्तत्करैः सार्धगमनं
 पृष्ठस्य सार्धगमनाभिधानमित्यभिधीयमानोच्चार्यमाणा । शेषं सुगमम् । अभावस्य
 भावाधीननिरूपणतया स्तेयलक्षणमाह । स्तेयमशास्त्रपूर्वकमिति । विशेषेण

जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाव्र- तम् ॥ ३१ ॥

पूर्वकं द्रव्याणां परतः स्वीकरणं तत्प्रतिषेधः पुनरस्पृहारूपमस्ते-
यमिति । ब्रह्मचर्यं गुप्तेन्द्रियस्योपस्थस्य संयमः । विषयाणामर्ज-
नरक्षणक्षयसङ्गहिंसादोषदर्शनादस्वीकरणमपरिग्रह इत्येते यमाः
॥ ३० ॥

ते तु । जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाव्रतम् ।
तत्राहिंसा जात्यवच्छिन्ना मत्स्यवधकस्य मत्स्येष्वेव नान्यत्र हिंसा ।
सैव देशावच्छिन्ना न तीर्थे हनिष्यामीति । सैव कालावच्छिन्ना
न चतुर्दश्यां न पुण्येऽहनि हनिष्यामीति । सैव त्रिभिरुपरतस्य
समयावच्छिन्ना देवब्राह्मणार्थं नान्यथा हनिष्यामीति । यथाच
क्षत्रियाणां युद्ध एव हिंसा नान्यत्रेति । एभिर्जातिदेशकाल-
समयैरनवच्छिन्ना अहिंसादयः सर्वथैव परिपालनीयाः । सर्व-
भूमिषु सर्वविषयेषु सर्वथैवाविदितव्यमिचाराः सार्वभौमा महा-
व्रतमित्युच्यन्ते ॥ ३१ ॥

सामान्यं लक्ष्यत इत्यर्थः । मानसव्यापारपूर्वकत्वाद्वाचनिककायिकव्यापारयोः
प्राधान्यान्मनोव्यापार उक्तोऽस्पृहारूपमिति । ब्रह्मचर्यस्वरूपमाह । गुप्तेति ।
संयतोपस्थोऽपि हि स्त्रीप्रेक्षणतदालापकन्दर्पायतनतदङ्गस्पर्शनसक्तो न ब्रह्मचर्य-
वानिति तन्निरासयोक्तं गुप्तेन्द्रियस्येति । इन्द्रियान्तराण्यपि तत्र लोलुपानि रक्षणी-
यानीति । अपरिग्रहस्वरूपमाह । विषयाणामिति । तत्र सङ्गदोष उक्तो भोगा-
भ्यासमनुविवर्धते रागः क्रौञ्चलानि चेन्द्रियाणामिति हिंसालक्षणश्च दोषो नानु-
पहत्य भूतान्युपभोगः संभवतीति । अशास्त्रीयाणामयत्नोपलभ्यानामपि विष-
याणां निन्दितप्रतिग्रहादिरूपार्जनदोषदर्शनाच्छास्त्रीयाणामप्युपाजितानां च रक्ष-
णादिदोषदर्शनादस्वीकरणमपरिग्रहः ॥ ३० ॥

सामान्यत उक्ता यादृशाः पुनर्योगिनामुपादेयास्तादृशान्वक्तुं सूत्रमवतारयति ।
ते त्विति । जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्वभौमा महाव्रतम् । सर्वालु
जात्यादिलक्षणासु भूमिषु विदिताः सार्वभौमाः । अहिंसादय इत्यन्यत्राप्यवच्छेद
ऊहनीयः । सुगमं भाष्यम् ॥ ३१ ॥

शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः

॥ ३२ ॥

शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः । तत्र शौचं
मृज्जलादिजनितं मेध्याभ्यवहरणादि च बाह्यम् । आभ्यन्तरं चित्त-
मलानामाक्षालनम् । संतोषः सन्निहितसाधनादधिकस्यानुपा-
दित्सा । तपो द्वन्द्वसहनम् । द्वन्द्वं च जिघत्सापिपासे शीतोष्णे
स्थानासने काष्ठमौनाकारमौने च । व्रतानि चैषां यथायोगं
कृच्छ्रचान्द्रायणसान्तपनादीनि । स्वाध्यायो मोक्षशास्त्राणामध्ययनं
प्रणवजपो वा । ईश्वरप्रणिधानं तस्मिन्परमगुरौ सर्वकर्मार्पणम् ।
शय्यासनस्थोऽथ पथि व्रजन्वा स्वस्थः परिक्षीणवितर्कजालः ।
संसारबीजक्षयमीक्षमाणः स्यान्नित्ययुक्तोऽमृतभोगभागी ॥ यत्रेद-
मुक्तं ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्चेति ॥ ३२ ॥

शौचादिनियमानाचष्टे । शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि नियमाः ।
व्याचष्टे । शौचमिति । आदिशब्देन गोमयादयो गृह्यन्ते गोमूत्रयावकादिमेध्यं
तस्याभ्यवहरणादि । आदिशब्दाद्वासपरिमाणसंख्यानियमादयो ग्राह्याः ।
मेध्याभ्यवहरणादिजनितमिति वक्तव्ये मेध्याभ्यवहरणादिचेत्युक्तं कार्यं कारणोपन्ना-
रात् । चित्तमला मदमानासूयादयस्तदपनयो मनःशौचम् । प्राणत्राणमात्रहेतो-
रभ्यधिकस्यानुपादित्सा संतोषः प्रागेव स्वीकरणपरित्यागादिति विशेषः । काष्ठ-
मौनमिङ्गितेनापि स्वाभिप्रायाप्रकाशनम् । अवचनमात्रमाकारमौनं परिक्षीणवि-
तर्कजाल इति वितर्को वक्ष्यमाणः संशयविपर्ययौ चेति । एतावता शुद्धोऽभि-
सन्धिरुक्तः । एते च यमनियमा विष्णुपुराणे उक्ताः । ब्रह्मचर्यमहिंसा च
सत्यास्तेषापरिग्रहान् । सेवेत योगी निष्कामो योग्यतां स्वमनो नयन् । स्वाध्या-
यशौचसंतोषतपांसि नियतात्मवान् । कुर्वीत ब्रह्मणि तथा परस्मिन्प्रवणं मनः ।
एते यमाः सनियमाः पञ्चपञ्च प्रकीर्तिताः । विशिष्टफलदाः काम्या निष्कामानां
विमुक्तिदा इति ॥ ३२ ॥

वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३३ ॥

वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमोदितालोभक्रोध-
मोहपूर्वका मृदुमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला
इतिप्रतिपक्षभावनम् ॥ ३४ ॥

एतेषां यमनियमानाम् । वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् । यदास्य
ब्राह्मणस्य हिंसादयो वितर्का जायेरन्हनिष्याम्यहमपकारिणमनृत-
मपि वक्ष्यामि द्रव्यमप्यस्य स्वीकरिष्यामि दारेषु चास्य व्यवयी
अविष्यामि परिग्रहेषु चास्य स्वामी अविष्यामीति । एवमुन्मार्ग-
प्रवणवितर्कज्वरेणातिदीप्तेन बाध्यमानस्तत्प्रतिपक्षान्भावयेत् ।
घोरेषु संसाराङ्गारेषु पच्यमानेन भया शरणमुपगतः सर्वभूताभयप्र-
दानेन योगधर्मः । स खल्वहं त्यक्त्वा वितर्कान्पुनस्तानाददानस्तुल्यः
श्ववृत्तेनेति भावयेत् । यथा श्वा वान्तावलेही तथा त्यक्तस्य पुन-
राददान इति । एवमादि सूत्रान्तरेष्वपि योज्यम् ॥ ३३ ॥

वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमोदितालोभक्रोधमोहपूर्वका
मृदुमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम् ।
तत्र हिंसा तावत् । कृतकारितानुमोदितेति त्रिधा । एकैका पुनस्त्रि-
विधा । लोभेन मांसचर्मार्थेन क्रोधेनापकृतमनेनेति मोहेन धर्मो
अविष्यतीति । लोभक्रोधमोहाः पुनस्त्रिविधा मृदुमध्याधिमात्रा
इत्येवं सप्तविंशतिर्भेदा भवन्ति हिंसायाः । मृदुमध्याधि-

श्रेयांसि बहुविघ्नानीत्येषामपवादसंभवे तत्प्रतीकारोपदेशपरं सूत्रमवतारयति ।
एतेषां यमनियमानामिति । सूत्रं वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् । वितर्काणां
भाष्ये नास्ति तिरोहितमिव किञ्चन ॥ ३३ ॥

तत्र वितर्काणां स्वरूपप्रकारकारणधर्मफलभेदात्प्रतिपक्षभावनाविषयान्प्रतिपक्ष-
भावनास्वरूपाभिधित्तया सूत्रेणाह । वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमोदितालोभ-
क्रोधमोहपूर्वका मृदुमध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम् ।
व्याचष्टे । तत्र हिंसेति । प्राणभृद्देहस्यापरिसंख्येयत्वान्नियमविकल्पसमुच्चयाः

मात्राः पुनस्त्रिविधाः । मृदुमृदुर्मध्यमृदुस्तीव्रमृदुरिति । तथा
 मृदुमध्यो मध्यमध्यस्तीव्रमध्य इति । तथा मृदुतीव्रो मध्यती-
 व्रोऽधिमात्रतीव्र इति । एवमेकाशीतिभेदा हिंसा भवति ।
 सा पुनर्नियमविकल्पसमुच्चयभेदादसंख्येया । प्राणभृद्भेदस्याप-
 रिसंख्येयत्वादिति । एवमनृतादिष्वपि योज्यम् । ते खल्वमी-
 वितर्का दुःखाज्ञानानन्तफला इति प्रतिपक्षभावनम् । दुःखमज्ञानं
 चानन्तं फलं येषामिति प्रतिपक्षभावनम् । तथाच हिंसकस्ताव-
 त्प्रथमं वध्यस्य वीर्यमाक्षिपति । ततश्च शस्त्रादिनिपातेन दुःख-
 याति । ततो जीवितादपि मोचयतीति । ततो वीर्यक्षेपादस्य चेत-
 नाचेतनमुपकरणं क्षीणवीर्यं भवति । दुःखोत्पादाङ्गरकतिर्य-
 क्रप्रेतादिषु दुःखमनुभवति जीवितव्यपरोपणात्प्रतिक्षणं च जीवि-
 तात्यये वर्तमानो मरणमिच्छन्नपि दुःखविपाकस्य नियतविपाक-
 वेदनीयत्वात् । कथंचिदेवोच्छ्वसिति यदि च कथंचित्पुण्यावाप-
 गता हिंसा भवेत्तत्र सुखप्राप्तौ भवेदल्पायुरिति । एवमनृतादि-
 ष्वपि योज्यं यथासंभवम् । एवं वितर्काणां चामुमेवानुगतं विपा-
 कमनिष्टं भावयन्नवितर्केषु मनः प्रणिदधीत । प्रतिपक्षभावना-
 हेतोर्हेया वितर्काः । यदास्य स्युरप्रसवधर्माणस्तदा तत्कृतमैश्वर्यं
 योगिनः सिद्धिसूचकं भवति ॥ ३४ ॥

संभविनो हिंसादिषु । तत्रार्धमतः तमःसमुद्रेके सति चतुर्विधविपर्ययलक्षणस्या-
 ज्ञानस्याप्युदय इत्यज्ञानफलत्वमप्येतेषामिति दुःखाज्ञानानन्तफलत्वमेव हि प्रति-
 पक्षभावनं तद्वशादेभ्यो निवृत्तिरिति । तदेव प्रतिपक्षभावनं स्फोरयति । वध्यस्य
 पश्चादेर्वीर्यं प्रयत्नं कायव्यापारहेतुं प्रथममाक्षिपति यूपनियोजनेन हि पशोरप्रा-
 गल्भ्यं भवति । शेषमतिस्फुटम् । उक्ता यमनियमास्तदपवादकानां च वितर्काणां
 प्रतिपक्षभावनातो हानिरुक्ता संप्रत्यप्रत्यूहं यमनियमाभ्यासात्तत्सिद्धिपरिज्ञानसू-
 चकानि चिद्धान्युपन्यस्यति । यत्परिज्ञानाद्योगी तत्र तत्र कृतकृत्यः कर्तव्येषु
 प्रवर्तत इत्याह । यदेति ॥ ३४ ॥

अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ॥ ३५ ॥

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् ॥ ३६ ॥

अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ ३७ ॥

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः ॥ ३८ ॥

तद्यथा । अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः । सर्वप्राणिनां भवति ॥ ३५ ॥

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् । धार्मिको भूया इति भवति धार्मिकः स्वर्गं प्राप्नुहीति स्वर्गं प्राप्नोति । अमोघास्य वाग्भवति ॥ ३६ ॥

अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् । सर्वदिक्कान्यस्योपतिष्ठन्ते रत्नानि ॥ ३७ ॥

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः । यस्य लाभादप्रतिष्ठान्गुणानु-
त्कर्षयति । सिद्धश्च विनेयेषु ज्ञानमाधातुं समर्थो भवतीति ॥ ३८ ॥

अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः । शाश्वतिकविरोधा आप्यश्चमहिष-
मूपकमार्जारहिनकुलादयोऽपि भगवतः प्रतिष्ठिताहिंसस्य सन्निधानात्तच्चित्तानुका-
रिणो वैरं परित्यजन्तीति ॥ ३५ ॥

सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् । क्रियासाध्यौ धर्माधर्मौ क्रिया तत्फलं च
स्वर्गनरकादि ते एवाश्रयतीत्याश्रयस्तस्य भावस्तत्त्वं तदस्य भगवतो वाचा
भवतीति । क्रियाश्रयत्वमाह । धार्मिक इति । फलाश्रयत्वमाह । स्वर्गमिति ।
अमोघा अप्रतिहता ॥ ३६ ॥

अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् । सुबोधम् ॥ ३७ ॥

ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः । वीर्यं सामर्थ्यं यस्य लाभादप्रतिष्ठानप्रति-
ष्ठातान्गुणानिमादीनुत्कर्षयत्युपचिनोति । सिद्धश्च तारादिमिश्रधामिः सिद्धि-
भिरूहाद्यपरनामभिरुपेतो विनेयेषु शिष्येषु ज्ञानं योगं तदङ्गविषयमाधातुं समर्थो
भवतीति ॥ ३८ ॥

अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथंता संबोधः ॥ ३९ ॥

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः ॥ ४० ॥

सत्त्वशुद्धौ सौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्य-
त्वानि च ॥ ४१ ॥

अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथंतासंबोधः । अस्य भवति कोऽहमासं
कथमहमासं किंस्विदिदं कथं स्विदिदं केवा भविष्यामः कथं वा
भविष्याम इत्येवमस्य पूर्वान्तापरान्तमध्येष्वात्मभावजिज्ञासा स्वरू-
पेणोपावर्तते । एता यमस्थैर्ये सिद्धयो नियमेषु वक्ष्यामः ॥ ३९ ॥

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः । स्वाङ्गे जुगुप्सायां शौचमा-
रभमाणः कायावद्यदर्शी कायानभिष्वङ्गी यतिर्भवति । किञ्च परैर-
संसर्गः कायस्वभावबलोकी स्वमपि कायं जिहासुर्दृजलादिभि-
राक्षालयन्नपि कायशुद्धिमपश्यन्कथं परकायैरत्यन्तमेवाग्रयतैः
संसृज्येत ॥ ४० ॥

किञ्च । सत्त्वशुद्धौ सौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियजयात्मदर्शनयोग्य-

अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथंतासंबोधः । निकायविशिष्टैर्देहेन्द्रियादिभिरभिसं-
बन्धो जन्म तस्य कथंता किंप्रकारता तस्याः संबोधः साक्षात्कारः । सप्रकाराती-
न्द्रियशान्तोदिताव्यपदेश्यजन्मपरिज्ञानमिति यावत् । अतीतं जिज्ञासते । कोऽह-
मासमिति । तस्यैव प्रकारभेदमुत्पादे स्थितौ च जिज्ञासते । कथमहमा-
समिति । वर्तमानस्य जन्मनः स्वरूपं जिज्ञासते । किंस्विदिति । शरीरं
भौतिकं किं भूतानां समूहमात्रमाहोस्वित्तेभ्योऽन्यदिति । अत्रापि कथंस्विदित्य-
नुषङ्गनीयम् । क्वचित्तु पृथक् एव । अनागतं जिज्ञासते । के भविष्याम इति ।
अत्रापि कथंस्विदित्यनुषङ्गः । एवमस्येति पूर्वान्तोऽतीतः कालः परान्तो
भविष्यन्मध्ये वर्तमानस्तेष्वात्मनो भावः शरीरादिसंबन्धस्तस्मिज्जिज्ञासा ततश्च
ज्ञानं यो हि यदिच्छति स तत्करोतीतिन्यायात् ॥ ३९ ॥

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः । अनेन बाह्यशौचं सिद्धिसूचकं कथि-
तम् ॥ ४० ॥

आन्तरशौचं सिद्धिसूचकमाह । किञ्चेति । सत्त्वशुद्धौ सौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियज-

संतोषादनुत्तमः सुखलाभः ॥ ४२ ॥

कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ ४३ ॥

स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः ॥ ४४ ॥

त्वानि च । भवन्तीति वाक्यशेषः । शुचेः सत्त्वशुद्धिस्ततः
सौमनस्यं तत एकाग्र्यं तत इन्द्रियजयस्ततश्चात्मदर्शनयोग्यत्वं
बुद्धिसत्त्वस्य भवतीत्येतच्छौचस्थैर्यादधिगम्यत इति ॥ ४१ ॥

संतोषादनुत्तमः सुखलाभः । तथाचोक्तम् । यच्च कामसुखं लोके
यच्च दिव्यं महत्सुखम् । तृष्णाक्षयसुखस्यैते नार्हतः षोडशीं
कलामिति ॥ ४२ ॥

कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः । निर्वर्त्यमानमेव तपो हिन-
स्यशुद्ध्यावरणमलं तदावरणमलापगमात्कायसिद्धिरणिमाद्या ।
तथेन्द्रियसिद्धिर्दूराच्छ्रवणमननाद्येति ॥ ४३ ॥

स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः । देवा ऋषयः सिद्धाश्च
स्वाध्यायशीलस्य दर्शनं गच्छन्ति कार्ये चास्य वर्तन्त इति ॥ ४४ ॥

यात्मदर्शनयोग्यत्वानि च । चित्तमलानामाक्षालने चित्तसत्त्वममलं प्रादुर्भवति
वैमल्यात्सौमनस्यं स्वच्छता स्वच्छं तदेकाग्रं ततो मनस्तन्प्राणामिन्द्रियाणां तज्ज-
याज्जयस्तत आत्मदर्शनयोग्यत्वं बुद्धिसत्त्वस्य भवतीति ॥ ४१ ॥

संतोषादनुत्तमः सुखलाभः । न विद्यतेऽस्मादनुत्तम इत्यनुत्तमः । यथा
चोक्तं ययातिना पुरौ यौवनमर्थयता । या दुस्त्यजा दुर्मतिभिर्या न जीर्यति
जीर्यताम् । तां तृष्णां संत्यजन्प्राज्ञः सुखेनैवाभिपूर्यते । तदेतद्दर्शयति । यच्च
कामसुखं लोक इत्यादिना ॥ ४२ ॥

तपःसिद्धिसूचकमाह । कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः । अशुद्धिलक्षणमा-
वरणं तामसमधर्मादि । अणिमादि महिमालक्षिमाप्राप्तिः सुगमम् ॥ ४३ ॥

स्वाध्यायासिद्धिसूचकमाह । स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः । सुगमम् ॥ ४४ ॥

समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् ॥ ४५ ॥

स्थिरसुखमासनम् ॥ ४६ ॥

समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् । ईश्वरार्पितसर्वभावस्य समा-
धिसिद्धिर्यथा सर्वमीप्सितमवितथं जानाति देशान्तरे देहान्तरे
कालान्तरे च । ततोऽस्य प्रज्ञा यथाभूतं प्रजानातीति ॥ ४५ ॥

उक्ताः सहसिद्धिभिर्यमनियमाः । आसनादीनि वक्ष्यामस्तत्र ।
स्थिरसुखमासनम् । तद्यथा पद्मासनं वीरासनं भद्रासनं स्वस्तिकं
दण्डासनं सोपाश्रयं पर्यङ्कं क्रौञ्चनिपदनं हस्तिनिषदनमुष्ट्रनिपदनं
समसंस्थानं स्थिरसुखं यथासुखं चेत्येवमादीनि ॥ ४६ ॥

समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात् । नच वाच्यमीश्वरप्रणिधानादेव चेत्संप्रज्ञा-
तस्य समाधेरङ्गिनः सिद्धिः कृतं सप्तभिरङ्गैरिति । ईश्वरप्रणिधानसिद्धौ दृष्टा-
दृष्टावान्तरव्यापारेण तेषामुपयोगात्संप्रज्ञातसिद्धौ च संयोगपृथक्त्वेन दध्न इव
ऋत्वर्थता पुरुषार्थता च । नचैवमन्तरङ्गता धारणाध्यानसमाधीनां संप्रज्ञात-
सिद्धौ । संप्रज्ञातसमानगोचरतयाङ्गान्तरेभ्योऽतद्गोचरेभ्योऽस्यान्तरङ्गत्वप्रती-
तेरीश्वरप्रणिधानमपि हीश्वरगोचरं न संप्रज्ञेयगोचरमिति बहिरङ्गमिति सर्वमवदा-
तम् । प्रजानातीतिप्रज्ञापदव्युत्पत्तिर्दक्षिता ॥ ४५ ॥

उत्तरसूत्रमवतारयति । उक्ताः सहसिद्धिभिर्यमनियमाः । आसनादीनि
वक्ष्यामः । तत्र स्थिरसुखमासनम् । स्थिरं निश्चलं यत्सुखं सुखावहं तदासनमिति-
सूत्रार्थः । आस्यतेऽत्र आस्ते वानेनेत्यासनम् । तस्य प्रभेदानाह । तद्यथेति ।
पद्मासनं प्रसिद्धम् । स्थितस्यैकतरः पादो भूयस्त एकतरश्चाकुञ्चितजानोरुपरि
न्यस्त इत्येतद्वीरासनम् । पादतले वृषणसमीपे संपुटीकृत्य तस्योपरि पाणि-
कच्छपिकां कुर्यात्तद्भद्रासनम् । सव्यमाकुञ्चितं चरणं दक्षिणजंघोर्वन्तरे दक्षिणं
चाकुञ्चितं वामजंघोर्वन्तरे निक्षिपेदेतत्स्वस्तिकम् । उपविश्याश्लिष्टाङ्गुलिकौ
श्लिष्टगुल्फौ भूमिश्लिष्टजंघोरुपादौ प्रसार्य दण्डासनमभ्यसेत् । योगपट्टकयो-
गात्सोपाश्रयम् । जानुप्रसारितबाह्वोः शयनं पर्यङ्कः । क्रौञ्चनिपदनादीनि क्रौ-
ञ्चादीनां निषण्णानां संस्थानदर्शनात्प्रत्येतव्यानि । पाष्ण्यप्रपादाभ्यां द्वयोराकुञ्चि-
तयोरन्योन्यसंपीडनं समसंस्थानं येन संस्थानेनावस्थितस्य स्थैर्यं सुखं च सिध्यति
तदासनं स्थिरसुखम् । तत्तत्र भगवतः सूत्रकारस्य संमतं तस्य विवरणं यथा-
सुखं चेति ॥ ४६ ॥

प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्याम् ॥ ४७ ॥

ततो द्वन्द्वानभिधातः ॥ ४८ ॥

तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेदः प्राणायामः
॥ ४९ ॥

प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्याम् । भवतीति वाक्यशेषः ।
प्रयत्नोपरमात्सिध्यत्यासनं येन नाङ्गमेजयो भवति । अनन्ते वा
समापन्नं चित्तमासनं निर्वर्तयतीति ॥ ४७ ॥

ततो द्वन्द्वानभिधातः । शीतोष्णादिभिर्द्वन्द्वैरासनजयान्नाभि-
भूयते ॥ ४८ ॥

तस्मिन्सति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेदः प्राणायामः । सत्या-

आसनस्वरूपमुक्त्वा तत्साधनमाह । प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्याम् ।
सांसिद्धिको हि प्रयत्नः शरीरधारको न योगाङ्गस्योपदेष्टव्यासनस्य कारणं तस्य
तत्कारणत्वे उपदेशवैयर्थ्यात्स्वरसत एव तत्सिद्धेः । तस्मादुपदेष्टव्यस्यासनस्याय-
मसाधको विरोधी च स्वाभाविकः प्रयत्नस्तस्य च यादृच्छिकासनहेतुतयासन-
नियमोपहन्तृत्वात् । तस्मादुपदिष्टनियमासनमभ्यस्यता स्वाभाविकप्रयत्नशैथि-
ल्यात्माप्रयत्न आस्थेयो नान्यथोपदिष्टमासनं सिध्यतीति स्वाभाविकप्रयत्नशैथि-
ल्यमासनसिद्धिहेतुः । अनन्ते वा नागनायके स्थिरतरफणादिसहस्रविधृतविश्वं-
भरामण्डले समापन्नं चित्तमासनं निर्वर्तयतीति ॥ ४७ ॥

आसनविजयसूचकमाह । ततो द्वन्द्वानभिधातः । निगदव्याख्यातं
भाष्यम् ॥ ४८ ॥

आसनमप्युक्तं विष्णुपुराणे । एवं भद्रासनादीनां समास्थाय गुणैर्युतमिति ।
आसनानन्तरं तत्पूर्वकतां प्राणायामस्य दर्शयंस्तल्लक्षणमाह । तस्मिन्सति श्वास-
प्रश्वासयोगतिविच्छेदः प्राणायामः । रेचकपूरककुम्भकेष्वस्ति श्वासप्रश्वासयोग-
तिविच्छेद इति प्राणायामसामान्यलक्षणमेतदिति । तथाहि । यत्र बाह्यो
वायुराचम्यान्तर्धार्यते पूरके तत्रास्ति श्वासप्रश्वासयोगतिविच्छेदः । यत्रापि कौष्ठ्यो

बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो
दीर्घसूक्ष्मः ॥ ५० ॥

सनजये बाह्यस्य वायोरात्रमनं श्वासः । कौष्ठ्यस्य वायोर्निःसार-
रणं प्रश्वासः । तयोर्गतिविच्छेदे उभयाभावः प्राणायामः ॥ ४९ ॥

स तु । बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो
दीर्घसूक्ष्मः । यत्र प्रश्वासपूर्वको गत्यभावः स बाह्यः । यत्र श्वास-
पूर्वको गत्यभावः स आभ्यन्तरः । तृतीयस्तम्भवृत्तिर्यत्रोभयाभावः
सकृत्प्रयत्नाद्भवति । यथा तप्ते न्यस्तमुपले जलं सर्वतः संकोच-
मापद्येत तथा द्वयोर्युगपद्गत्यभाव इति । त्रयोऽप्येते देशेन परि-
दृष्टा इयानस्य विषयो देश इति । कालेन परिदृष्टाः क्षणानामि-
यत्तावधारणेनावच्छिन्ना इत्यर्थः । संख्याभिः परिदृष्टा एतावद्भिः

वायुर्विरेच्य बहिर्धार्यते रेचके तत्रास्ति श्वासप्रश्वासयोर्गतिविच्छेदः । एवं कुम्भ-
केऽपीति । तदेतद्भाष्येणोच्यते । सत्यासनेति ॥ ४९ ॥

प्राणायामविशेषत्रयलक्षणपरं सूत्रमवतारयति । स त्विति । बाह्याभ्यन्तरस्त-
म्भवृत्तिर्देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः । वृत्तिशब्दः प्रत्येकं संबध्यते ।
रेचकमाह । यत्र प्रश्वासेति । पूरकमाह । यत्र श्वासेति । कुम्भकमाह ।
तृतीय इति । तदेव स्फुटयति । यत्रोभयोः श्वासप्रश्वासयोः सकृदेव विधार-
कात्प्रयत्नादभावो भवति नपुनः पूर्ववदापूरणप्रयत्नौघप्रविधारकप्रयत्नो नापि
रेचकप्रयत्नौघविधारकप्रयत्नोऽपेक्ष्यते । किंतु यथा तप्ते उपले निहितं जलं परिशु-
ष्यत्सर्वतः संकोचमापद्यत एवमयमपि मारुतो वहनशीलो बलवद्विधारकप्रयत्न-
निरुद्धक्रियः शरीर एव च सूक्ष्मीभूतोऽवतिष्ठते नतु पूरयति येन पूरकः ।
नतु रेचयति येन रेचक इति । इयानस्य देशो विषयः प्रादेशवितस्तिहस्तादि-
परिमितो निवातप्रदेशो ईषीकातूलादिक्रियानुमितो बाह्ये । एवमान्तरोऽप्यापा-
दंतलमामस्तकं पिपीलिकास्पर्शसदृशेनानुमितः स्पर्शेन निमेषक्रियावच्छिन्नस्य
कालस्य चतुर्थो भागः क्षणस्तेषामियत्तावधारणेनावच्छिन्नः स्वजानुमण्डलं
पाणिना त्रिः परामृश्य छोटिकावच्छिन्नः कालो मात्रा ताभिः षट्त्रिंशन्मात्राभिः
परिमितः प्रथम उद्धातो मृदुः स एव द्विगुणीकृतो द्वितीयो मध्यमः । स एव
त्रिगुणीकृतस्तृतीयस्तीव्रस्तमिमं संख्यापरिदृष्टं प्राणायाममाह । संख्याभिरिति ।

बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः ॥ ५१ ॥

ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ॥ ५२ ॥

श्वासप्रश्वासैः प्रथम उद्धातस्तद्वन्निगृहीतस्यैतावद्भिर्द्वितीय उद्धात एवं तृतीयः । एवं सृदुरेवं मध्य एवं तीव्र इति सङ्ख्यापरिदृष्टः स खल्वयमेवमभ्यस्तो दीर्घसूक्ष्मः ॥ ५० ॥

बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः । देशकालसङ्ख्याभिर्बाह्याविषयपरिदृष्ट आक्षिप्तः । तथाभ्यन्तरविषयपरिदृष्ट आक्षिप्तः । उभयथा दीर्घसूक्ष्मः । तत्पूर्वको भूमिजयात्क्रमेणोभयोर्गत्यभावश्चतुर्थः प्राणायामः । तृतीयस्तु विषयानालोचितो गत्यभावः सकृदारब्ध एव देशकालसङ्ख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः । चतुर्थस्तु श्वासप्रश्वासयोर्विषयानवधारणात्क्रमेण भूमिजयादुभयाक्षेपपूर्वको गत्यभावश्चतुर्थः प्राणायाम इत्ययं विशेष इति ॥ ५१ ॥

ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् । प्राणायामानभ्यस्यतोऽस्य

स्वस्थस्य हि पुंसः श्वासप्रश्वासक्रियावच्छिन्नेन कालेन यथोक्तछोटिकाकालः समानः । प्रथमोद्धातकर्मतां नीत उद्धातो विजितो वशीकृतो निगृहीतः । क्षणानामियत्ताकालो विवक्षितः । श्वासप्रश्वासेयत्ता सङ्ख्येति कथंचिद्भेदः । स खल्वयं प्रत्यहमभ्यस्तो दिवसपञ्चमासादिक्रमेण देशकालप्रचयव्यापितया दीर्घः । परमनैपुण्यसमाधिगमनीयतया च सूक्ष्मो नतु मन्दतया ॥ ५० ॥

एवं त्रयो विशेषा लक्षिताः । चतुर्थं लक्षयति । बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः । व्याचष्टे । देशकालसङ्ख्याभिरिति । आक्षिप्तोऽभ्यासवशीकृताद्रूपादवरोपितः सोऽपि दीर्घसूक्ष्म एव तत्पूर्वको बाह्याभ्यन्तरविषयप्राणायामो देशकालसङ्ख्यादर्शनपूर्वकः । नचासौ चतुर्थस्तृतीय इव सकृत्प्रयत्नादङ्गाय जायते किंलभ्यस्यमानस्तां तामवस्थामापन्नस्तत्तदवस्थाविजयानुक्रमेण भवतीत्याह । भूमिजयादिति । ननूभयोर्गत्यभावः स्तम्भवृत्तावप्यस्तीति कोऽस्मादस्य विशेष इत्यत आह । तृतीय इति । अनालोचनपूर्वः सकृत्प्रयत्ननिर्वर्तितस्तृतीयः । चतुर्थस्त्रालोचनपूर्वो बहुप्रयत्ननिर्वर्तनीय इतिविशेषः । तयोः पूरकरेचकयोर्विषयो नालोचितोऽयं तु देशकालसङ्ख्याभिरालोचित इत्यर्थः ॥ ५१ ॥

प्राणायामस्यावान्तरप्रयोजनमाह । ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् । आव्रियतेऽनेन बुद्धिसत्त्वं प्रकाश इत्यावरणं क्लेशः पाप्मा च । व्याचष्टे । प्राणायाम-

धारणासु च योग्यता मनसः ॥ ५३ ॥

स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्य स्वरूपानुकार इवेन्द्रियाणां
प्रत्याहारः ॥ ५४ ॥

योगिनः क्षीयते विवेकज्ञानावरणीयं कर्म यत्तदाचक्षते । महामो-
हमयेनेन्द्रियजालेन प्रकाशशीलं सत्त्वमावृत्य तदेवाकार्यं निगुक्त-
मिति । तदस्य प्रकाशावरणं कर्म संसारनिबन्धनं प्राणायामाभ्यासा-
साहुर्बलं भवति प्रतिक्षणं च क्षीयते । तथाचोक्तम् । तपो न
परं प्राणायामात्ततो विशुद्धिर्मलानां दीप्तिश्च ज्ञानस्येति ॥ ५२ ॥

किंच । धारणासु च योग्यता मनसः । प्राणायामाभ्यासा-
देव प्रच्छेदं न विधारणाभ्यां वा प्राणस्येति वचनात् ॥ ५३ ॥

अथ कः प्रत्याहारः । स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्य स्वरूपानु-
मानिति । ज्ञायतेऽनेनेतिज्ञानं बुद्धिसत्त्वप्रकाशो विवेकस्य ज्ञानं स हि विवेक-
ज्ञानमावृणोतीतिविवेकज्ञानावरणीयम् । भव्यगेयप्रवचनीयादीनां कर्तरि निपात-
नस्य प्रदर्शनार्थत्वात्कोपनीयरञ्जनीयवदत्रापि कर्तरि कृत्यप्रत्ययः । कर्मशब्देन
तज्जन्यमपुण्यं तत्कारणं क्लेशं लक्षयति । अत्रैवागमिनामनुमतिमाह । यत्तदा-
चक्षत इति । महामोहो रागः तदविनिर्भागवर्तिन्यविद्यापि तद्ग्रहणेन गृह्यते ।
अकार्यमधर्मः । ननु प्राणायाम एव चेत्पाप्मानं क्षिणोति कृतं तर्हि तपसेत्यत
आह । दुर्बलं भवतीति । ननु सर्वथा क्षीयतेऽतस्तत्प्रक्षयाय तपोऽपेक्ष्यत इति ।
अत्राप्यागमिनामनुमतिमाह । तथाचोक्तमिति । मनुरप्याह । प्राणायामैर्द-
हेहोषानिति । प्राणायामस्य योगाङ्गता विष्णुपुराणोक्ता । प्राणाख्यमनिलं वश्यम-
भ्यासात्कुरुते तु यः । प्राणायामः स विज्ञेयः सर्वाजोऽर्वाज एव च । परस्प-
रेणाभिभवं प्राणापानौ यदानीलौ । कुरुतस्तद्विधानेन तृतीयं संयमात्तयो-
रिति ॥ ५२ ॥

किंच । धारणासु च योग्यता मनसः । प्राणायामो हि मनः स्थिरोकुर्वन्धा-
रणासु योग्यं करोति ॥ ५३ ॥

तदेवं यमादिभिः संस्कृतः संयमाय प्रत्याहारमारभते । तस्य लक्षणसूत्रमवतार-
यितुं पृच्छति । अथेति । स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्य स्वरूपानुकार इवेन्द्रियाणां

ततः परमावश्यतेन्द्रियाणाम् ॥ ५५ ॥

कार इवेन्द्रियाणां प्रत्याहारः । स्वविषयसंप्रयोगाभावे चित्तस्वरूपानुकार इवेति । चित्तनिरोधे चित्तवन्निरुद्धानीन्द्रियाणि नेतरेन्द्रियजयवदुपायान्तरमपेक्षन्ते । यथा मधुकरराजानं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति निविशमानमनुनिविशन्ते तथेन्द्रियाणि चित्तनिरोधे निरुद्धानीत्येष प्रत्याहारः ॥ ५४ ॥

ततः परमावश्यतेन्द्रियाणाम् । शब्दादिष्वव्यसनमिन्द्रियजय-
इति केचित् । सक्तिर्व्यसनं व्यस्यत्येनं श्रेयस इति । अविरुद्धः ।
प्रतिपत्तिर्याय्या । शब्दादिसंप्रयोगः स्वेच्छयेत्यन्ये । रागाद्वेषाभावे

प्रत्याहारः । चित्तमपि मोहनीयरञ्जनीयकोपनीयैः शब्दादिभिर्विषयैर्न संप्रयुज्यते
तदसंप्रयोगाच्चक्षुरादीन्यपि न संप्रयुज्यन्त इति सोऽयमिन्द्रियाणां चित्तस्वरूपा-
नुकारो यत्पुनस्तत्त्वं चित्तमभिनविशते । न तत्रेन्द्रियाणां बाह्यविषयविषयाणाम-
ननुकारोऽपि । अत उक्तमनुकार इवेति । स्वविषयासंप्रयोगस्य साधारणस्य
धर्मस्य चित्तानुकारनिमित्तत्वं सप्तम्या दर्शयति । स्वेति । अनुकारं विवृणोति ।
चित्तनिरोध इति । द्वयोर्निरोधे निरोधहेतौ च प्रयत्नस्तुल्य इति सादृश्यम् ।
अत्रैव दृष्टान्तमाह । यथा मधुकरराजानमिति । दार्ष्टान्तिके योजयति ।
तथेति । अत्रापि विष्णुपुराणवाक्यम् । शब्दादिष्वनुषक्तानि निगृह्याक्षानि
योगवित् । कुर्याच्चित्तानुकारीणि प्रत्याहारपरायणः । तस्य प्रयोजनं तत्रैव
दर्शितम् । वश्यता परमा तेन जायते निश्चलात्मनाम् । इन्द्रियाणामवश्यैस्तेन
योगी योगसाधक इति ॥ ५४ ॥

अस्यानुवादकं सूत्रम् । ततः परमावश्यतेन्द्रियाणाम् । ननु सन्ति किमन्या
अपरमा इन्द्रियाणां वश्यता या अपेक्ष्य परमेयमुच्यते अद्धा । ता दर्शयति ।
शब्दादिष्विविति । एतदेव विवृणोति । सक्ती रागो व्यसनम् । कया व्युत्पत्त्या
व्यस्यति क्षिपति निरस्यत्येनं श्रेयस इति । तदभावोऽव्यसनं वश्यता । अपरामपि
वश्यतामाह । अविरुद्धा श्रुत्याद्यविरुद्धं शब्दादिसेवनं तद्विरुद्धेष्वप्रवृत्तिः सैव
न्याय्या न्यायादनपेता यतः । अपरामपि वश्यतामाह । शब्दादिसंप्रयोग इति ।
शब्दादिष्विन्द्रियाणां संप्रयोगः स्वेच्छया भोग्येषु स खल्वयं स्वतन्त्रो न भोग्य-

सुखदुःखशून्यं शब्दादिज्ञानमिन्द्रियजय इति केचित् । चित्तै-
काग्र्यादप्रतिपत्तिरेवेति जैगीषव्यः । ततश्च परमा त्वयं वक्ष्यता
यच्चित्तनिरोधे निरुद्धानीन्द्रियाणि नेतरेन्द्रियजयवत्प्रयत्नकृतमु-
पायान्तरमपेक्षन्ते योगिन इति ॥ ५५ ॥

इति श्रीपातञ्जले सांख्यप्रवचने योगशास्त्रे साधननि-
र्देशो नाम द्वितीयः पादः समाप्तः ॥ २ ॥

तन्त्र इत्यर्थः । अपरामपि वक्ष्यतामाह । रागद्वेषाभावे सुखदुःखशून्यं माध्यस्थ्येन
शब्दादिज्ञानमित्येके । सूत्रकाराभिमतं वक्ष्यतां परमर्षिसंमतामाह । चित्तस्यै-
काग्र्यात्सहेन्द्रियैरप्रवृत्तिरेव शब्दादिष्विति जैगीषव्यः । अस्याः परमतामाह ।
परमा त्विति । तुशब्दो वक्ष्यतान्तरेभ्यो विशिनष्टि वक्ष्यतान्तराणि हि विषादौ
विषसंप्रयोगशालितया क्लेशविषसंपर्कशङ्कां नापक्रामति । नहि विषविद्यावि-
त्प्रकृष्टोऽपि वशीकृतभुजङ्गमो भुजङ्गमङ्के निधाय स्वपिति विश्रब्धः । इयं तु
वक्ष्यता विदूरीकृतनिखिलविषयव्यतिषङ्गा निराशङ्कतया परमेत्युच्यते । नेतरेन्द्रि-
यजयवदिति । यथा यतमानसंज्ञायामेकेन्द्रियजयेऽपीन्द्रियान्तरजयाय प्रयत्नान्तर-
मपेक्षन्ते । नचैवं चित्तनिरोधे बाह्येन्द्रियनिरोधाय प्रयत्नान्तरापेक्षेत्यर्थः ॥ ५५ ॥

क्रियायोगं जगौ क्लेशान्विपाकान्कर्मणामिह ।

तदुःखत्वं तथा व्यूहान्पादे योगस्य पञ्चकमिति ॥ १ ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां
साधननिर्देशो नाम द्वितीयः पादः समाप्तः ॥ २ ॥

योगदर्शनम् पातञ्जलसूत्राणि

तृतीयः साधनपादः

देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ १ ॥

उक्तानि पञ्च बहिरङ्गानि साधनानि । धारणा वक्तव्या ।
देशबन्धश्चित्तस्य धारणा । नाभिचक्रे हृदयपुण्डरीके मूर्ध्नि
ज्योतिषि नासिकाग्रे जिह्वाग्र इत्येवमादिषु देशेषु बाह्ये वा विषये
चित्तस्य वृत्तिमात्रेण बन्ध इति धारणा ॥ १ ॥

प्रथमद्वितीयपादाभ्यां समाधिस्तत्साधनं चोक्तम् । तृतीये पादे तत्प्रवृत्त्यनु-
गुणाः श्रद्धोत्पादहेतवो विभूतयो वक्तव्याः । ताश्च संयमसाध्याः । संयमश्च धार-
णाध्यानसमाधिसमुदाय इति विभूतिसाधनतया पञ्चम्यश्च योगाङ्गेभ्यो बहिरङ्गे-
भ्योऽस्याङ्गत्रयस्यान्तरङ्गतया विशेषज्ञापनार्थमत्र त्रयस्योपन्यासः । तत्रापि च
धारणाध्यानसमाधीनां कार्यकारणभावेन नियतपौर्वापर्यत्वात्तदनुरोधेनोपन्यासे
क्रम इति प्रथमं धारणा लक्षणीयेत्याह । उक्तानीति । देशबन्धश्चित्तस्य
धारणा । आध्यात्मिकदेशमाह । नाभिचक्र इति । आदिशब्देन तात्त्वादयो
ग्राह्याः । बन्धः संबन्धः । बाह्यदेशमाह । बाह्य इति । बाह्ये च न स्वरूपेण
चित्तस्य संबन्धः संभवतीत्युक्तं वृत्तिमात्रेण ज्ञानमात्रेणेति । अत्रापि पुराणम् ।
प्राणायामेन पवनं प्रत्याहारेण चेन्द्रियम् । वशीकृत्य ततः कुर्याच्चित्तस्थानं
शुभाश्रये । शुभाश्रया बाह्या हिरण्यगर्भवासवप्रजापतिप्रभृतयः । इदं च तत्रो-
क्तम् । मूर्ते भगवतो रूपं सर्वोपाश्रयनिस्पृहम् । एषा वै धारणा ज्ञेया यच्चित्तं
तत्र धार्यते । तच्च मूर्ते हरे रूपं यद्विचिन्त्यं नराधिप । तच्छ्रुतामनाधारा
धारणा नोपपद्यते । प्रसन्नवदनं चारु पद्मपत्रनिभेक्षणम् । सुकपोलं सुविस्तीर्णल-
लाटफलकोज्ज्वलम् । समकर्णान्तविन्यस्तचारुकुण्डलभूपणम् । कम्बुग्रीवं सुवि-
स्तीर्णश्रीवत्साङ्कितबक्षसम् । वलीविभङ्गिनामग्रनाभिना चोदरेण च । प्रल-
म्बाष्टमुजं विष्णुमथ वापि चतुर्भुजम् । समस्थितोरुजङ्घं च स्वस्तिकाङ्घ्रिकराम्बु-

तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् ॥ २ ॥

तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ॥ ३ ॥

त्रयमेकत्रसंयमः ॥ ४ ॥

तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् । तस्मिन्देहे ध्येयालम्बनस्य प्रत्य-
यस्यैकतानता सदृशःप्रवाहः प्रत्ययान्तरेणापरामृष्टो ध्यानम् ॥ २ ॥

तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः । ध्यानमेव
ध्येयाकारनिर्भासं प्रत्ययात्मकेन स्वरूपेण शून्यमिव यदा भवति
ध्येयस्वभावावेशात्तदा समाधिरित्युच्यते ॥ ३ ॥

त्रयमेकत्र संयमः । तदेतद्वारणाध्यानसमाधित्रयमेकत्र संयमः ।

जम् । चिन्तयेद्ब्रह्मभूतं तं पीतनिर्मलवाससम् । किरीटचारुकेयूरकटकादिविभू-
षितम् । शार्ङ्गचक्रगदाखड्गशङ्खाक्षवलयान्वितम् । चिन्तयेत्तन्मयो योगी समा-
ध्यायात्ममानसम् । तावद्यावद्बुद्धीभूता तत्रैव नृप धारणा । एतदातिष्ठतोऽन्यद्वा
स्वेच्छया कर्म कुर्वतः । नापयाति यदा चित्तं सिद्धां मन्येत तां तदेति ॥ १ ॥

धारणासाध्यं ध्यानं लक्षयति । तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् । एकतानता
एकाग्रता । सुगमं भाष्यम् । अत्रापि पुराणम् । तद्रूपप्रत्ययैकाग्र्यसन्ततिश्चा-
न्यनिःस्पृहा । तद्ध्यानं प्रथमैरङ्गैः षड्विनिष्पाद्यते नृपेति ॥ २ ॥

ध्यानसाध्यं समाधिं लक्षयति । तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्यमिव समाधिः ।
व्याचष्टे । ध्यानमेवेति । ध्येयाकारनिर्भासमिति । ध्येयाकारस्य निर्भासो
न ध्यानाकारस्येति । अत एवाह । शून्यमिति । ननु शून्यं चेत्कथं ध्येयं प्रका-
शेतेत्यत आह । इवेति । अत्रैव हेतुमाह । ध्येयस्वभावावेशादिति । अत्रापि
पुराणम् । तस्यैव कल्पनाहीनं स्वरूपग्रहणं हि यत् । मनसा ध्याननिष्पाद्यं
समाधिः सोऽभिधीयत इति । ध्येयाध्यानस्य भेदः कल्पना तद्धीनमित्यर्थः ।
अष्टाङ्गं योगमुक्त्वा खाण्डिक्याय केशिध्वज उपसङ्गहार । क्षेत्रज्ञः करणी ज्ञानं
करणं तदचेतनम् । निष्पाद्य मुक्तिकार्यं वै कृतकृत्यं निर्वर्तत इति ॥ ३ ॥

धारणाध्यानसमाधिरित्येतत्रयस्य तत्र तत्र नियुज्यमानस्य प्रातिस्विकसं-
शोच्चारणे गौरवं स्यादिति लाघवार्थं परिभाषासूत्रमवतारयति । त्रयमेकत्र संयमः ।

तज्जयात्प्रज्ञालोकः ॥ ५ ॥

तस्य भूमिषु विनियोगः ॥ ६ ॥

एकविषयाणि त्रीणि साधनानि संयम इत्युच्यते । तदस्य त्रयस्य तान्त्रिकी परिभाषा संयम इति ॥ ४ ॥

तज्जयात्प्रज्ञालोकः । तस्य संयमस्य जयात्समाधिप्रज्ञाया भवत्यालोको यथा यथा संयमः स्थिरपदो भवति तथा तथा समाधिप्रज्ञा विशारदीभवति ॥ ५ ॥

तस्य भूमिषु विनियोगः । तस्य संयमस्य जितभूमेर्यानन्तरा-भूमिस्तत्र विनियोगः । नह्यजिताधरभूमिरनन्तरभूमिं विलङ्घ्य प्रान्तभूमिषु संयमं लभते । तदभावाच्च कुतस्तस्य प्रज्ञालोक ईश्वरप्रणिधानाज्जितोत्तरभूमिकस्य च नाधरभूमिषु परचित्तज्ञाना-

व्याचष्टे । एकविषयाणीति । वाचकत्वशङ्कामपनयति । तदस्येति । तन्व्यते व्युत्पाद्यते योगो येन शास्त्रेण तत्तन्त्रं तद्भवा तान्त्रिकी । संयमप्रदेशाः परिणामत्रयसंयमादित्येवमादयः ॥ ४ ॥

संयमविजयस्याभ्याससाधनस्य फलमाह । तज्जयात्प्रज्ञालोकः । प्रत्ययान्तरा-नभिभूतस्य निर्मलप्रवाहेऽवस्थानमालोकः प्रज्ञायाः । सुगमं भाष्यम् ॥ ५ ॥

क्व पुनर्विनियुक्तस्य संयमस्य फलमेतदित्यत आह । तस्य भूमिषु विनियोगः । भूमिं विशेषयति भाष्यकारः । तस्येति । जिताया भूमेर्यानन्तराभूमिरवस्था अजिता तत्र विनियोगः । स्थूलविषये सवितर्के समाधौ वशीकृते संयमेन संयमस्याविजिते निर्वितर्के विनियोगः । तस्मिन्नपि वशीकृते सविचारे विनियोगः । एवं निर्विचारे विनियोग इत्यर्थः । अत एव स्थूलविषय-समापत्तिसिद्धौ सत्यां पुराणे । तत्तदायुधभूषणापनयेन सूक्ष्मविषयः समाधिर-वतारितः । ततः शङ्खगदाचक्रशार्ङ्गादिरहितं बुधः । चिन्तयेद्भगवद्रूपं प्रशान्तं साक्षसूत्रकम् । यदाच धारणा तस्मिन्नवस्थानवती ततः । किरीटकेयूर-मुखैर्भूषणैरहितं स्मरेत् । तदेकावयवं देवं सोऽहं चेति पुनर्वुधः । कुर्यात्ततो ह्यहमिति प्रणिधानपरो भवेदिति । कस्मात्पुनरधरां भूमिं विजित्योत्तरां विज-यते विपर्ययः कस्मान्न भवतीत्यत आह । न ह्यजिताधरभूमिरिति । नहि

त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः ॥ ७ ॥

तदपि बहिरङ्गं निर्बीजस्य ॥ ८ ॥

दिषु संयमो युक्तः । कस्मात्तदर्थस्यान्यथैवावगतत्वाद्भूमेरस्या
इयमनन्तरा भूमिरित्यत्र योग एवोपाध्यायः । कथम् । एवं ह्युक्तम् ।
योगेन योगो ज्ञातव्यो योगो योगात्प्रवर्तते । योऽप्रमत्तस्तु योगेन
स योगे रमते चिरमिति ॥ ६ ॥

त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः । तदेतद्वारणाध्यानसमाधित्रयमन्तरङ्गं
संप्रज्ञातस्य समाधेः पूर्वेभ्यो यमादिभ्यः पञ्चभ्यः साधनेभ्य
इति ॥ ७ ॥

तदपि बहिरङ्गं निर्बीजस्य । तदप्यन्तरङ्गं साधनत्रयं निर्बी-
जस्य योगस्य बहिरङ्गं भवति कस्मात्तदभावे भावादिति ॥ ८ ॥

शिलाह्मदादृङ्गां प्रति प्रस्थितो प्राप्य मेघवनं गङ्गां प्राप्नोति । ईश्वरप्रसादाज्जितो-
त्तरभूमिकस्य चेति । कस्मात्तदर्थस्योत्तरभूमिविजयस्य प्रत्यासन्नस्यान्यत एवे-
श्वरप्रणिधानादेवावगतत्वात् । निष्पादितक्रिये कर्मण्यविशेषाधायिनः साध-
नस्य साधनन्यायातिपातादिति । स्यादेतदागमतः सामान्यतोऽवगतानामप्य-
वान्तरभूमिभेदानां कुतः पौर्वापर्यावगतिरित्यत आह । भूमेरस्या इति । जितः
पूर्वो योग उत्तरस्य योगस्य ज्ञानप्रवृत्त्यधिगमहेतुः । अवस्थैवावस्थानित्यभि-
प्रेत्यैतद्दृष्टव्यम् ॥ ६ ॥

कस्मात्पुनर्योगाङ्गत्वाविशेषेऽपि संयमस्य तत्र तत्र विनियोगो नेतरेषां
पञ्चानामित्यत आह । त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः । तदिदं साधनत्रयं साध्यसमान-
विषयत्वेनान्तरङ्गं नत्वेवं यमादयस्तस्मात्ते बहिरङ्गा इत्यर्थः ॥ ७ ॥

साधनत्रयस्य संप्रज्ञात एवान्तरङ्गत्वं नत्वसंप्रज्ञाते तस्य निर्बीजतया तैः
सह समानविषयत्वाभावात्तेषु चिरनिरुद्धेषु संप्रज्ञातपरमकाष्ठापरनामज्ञानप्रसा-
दरूपपरवैराग्यानन्तरमुत्पादाच्चेत्याह । तदिति । तदपि बहिरङ्गं निर्बीजस्य ।
समानविषयत्वमन्तरङ्गत्वप्रयोजकमिह नतु तदनन्तरभावस्तस्य बहिरङ्गेश्वरप्र-
णिधानवर्तितया सव्यभिचारत्वादिति स्थिते सव्यभिचारमप्यन्तरङ्गलक्षणं
तदनन्तरभावित्वमस्य नास्ति । तस्माद्दूरापेतान्तरङ्गता संयमस्यासंप्रज्ञात इतिद-
र्शयितुं तदभावे भावादित्युक्तम् ॥ ८ ॥

व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोधक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः ॥ ९ ॥

अथ निरोधचित्तक्षणेऽपि चलं गुणवृत्तमिति कीदृशस्तदा चित्त-
परिणामः । व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरो-
धक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः । व्युत्थानसंस्काराश्चित्तधर्मा
न ते प्रत्ययात्मका इति प्रत्ययनिरोधेन निरुद्धा निरोधसंस्कारा
अपि चित्तधर्मास्तयोरभिभवप्रादुर्भावौ व्युत्थानसंस्काराश्चित्तधर्मा
हीयन्ते निरोधसंस्कारा आधीयन्ते निरोधक्षणं चित्तमन्वेति तदे-
कस्य चित्तस्य प्रतिक्षणमिदं संस्कारान्यथात्वं निरोधपरिणाम-
स्तदा संस्कारशेषं चित्तमिति निरोधसमाधौ व्याख्यातम् ॥ ९ ॥

परिणामत्रयसंयमादित्यत्रोपयोक्त्यमाणपरिणामत्रयं प्रतिपिपादयिषुर्निर्बीजप्रस-
ङ्गेन पृच्छति । अथेति । व्युत्थानसंप्रज्ञातयोश्चित्तस्य स्फुटतरपरिणामभेदप्र-
चयानुभवान्न प्रश्नावतारो निरोधे तु नानुभूयते परिणामः । नचाननुभूयमानो
नास्ति । चित्तस्य त्रिगुणतया चलत्वेन गुणानां क्षणमप्यपरिणामस्यासंभवादित्यर्थः । प्रश्नोत्तरं सूत्रम् । व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ निरोध-
क्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः । असंप्रज्ञातं समाधिमपेक्ष्य संप्रज्ञातो व्युत्था-
नम् । निरुध्यतेऽनेनेति निरोधो ज्ञानप्रसादः परं वैराग्यं तयोर्व्युत्थाननिरोधसं-
स्कारयोरभिभवप्रादुर्भावौ । तत्र व्युत्थानसंस्कारस्याभिभवो निरोधसंस्कारस्या-
विर्भावश्चित्तस्य धर्मिणो निरोधक्षणस्य निरोधावसरस्य द्वयोरवस्थयोरन्वयः ।
नहि चित्तं धर्मि संप्रज्ञातावस्थायामसंप्रज्ञातावस्थायां च संस्काराभिभवप्रादु-
र्भावयोः स्वरूपेण भिद्यत इति । ननु यथोत्तरे क्लेशा अविद्यामूला अविद्या-
निवृत्तौ निवर्तन्ते नतु तन्निवृत्तौ पृथक्प्रयत्नान्तरमास्थीयते । एवं व्युत्थानप्र-
त्ययमूलाः संस्कारा व्युत्थानप्रत्ययनिवृत्तावेव निवर्तन्त इति । तन्निवृत्तौ न निरो-
धसंस्कारोऽपेक्षितव्य इत्यत आह । व्युत्थानसंस्कारा इति । न कारणमा-
त्रनिवृत्तिः कार्यनिवृत्तिहेतुर्माभूत्कुविन्दनिवृत्तावपि पटस्य निवृत्तिरपितु
यत्कारणात्मकं यत्कार्यं तत्कारणनिवृत्तौ तत्कार्यनिवृत्तिः । उत्तरे च क्लेशा
अविद्यात्मान इत्युक्तमतस्तन्निवृत्तौ तेषां निवृत्तिरुपपन्ना । नत्वेवं प्रत्ययात्मानः

तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात् ॥ १० ॥

सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयौ चित्तस्य समाधिपरि-
णामः ॥ ११ ॥

तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात् । निरोधसंस्काराभ्यासपाट-
वापेक्षा प्रशान्तवाहिता चित्तस्य भवति तत्संस्कारमान्द्ये व्युत्था-
नधर्मिणा संस्कारेण निरोधधर्मः संस्कारोऽभिभूयत इति ॥ १० ॥

सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयौ चित्तस्य समाधिपरिणामः । सर्वा-
र्थता चित्तधर्मः । एकाग्रतापि चित्तधर्मः । सर्वार्थतायाः क्षयस्ति-
रोभाव इत्यर्थः । एकाग्रताया उदय आविर्भाव इत्यर्थः । तयोर्ध-
र्मित्वेनानुगतं चित्तं तदिदं चित्तमपायोपजननयोः स्वात्मभूतयो-
र्धर्मयोरनुगतं समाधीयते स चित्तस्य समाधिपरिणामः ॥ ११ ॥

संस्काराश्चिरनिरुद्धे प्रत्यये सति स्मरणदर्शनात्तस्मात्प्रत्ययनिवृत्तावपि तन्निवृत्तौ
निरोधसंस्कारप्रचय एवोपासनीय इत्यर्थः । सुगममन्यत् ॥ ९ ॥

सर्वथा व्युत्थानसंस्काराभिभवे तु बलवता निरोधसंस्कारेण चित्तस्य कीदृशः
परिणाम इत्यत आह । तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात् । व्युत्थानसंस्कार-
मलरहितनिरोधसंस्कारपरम्परामात्रवाहिता प्रशान्तवाहिता । कस्मात्पुनः संस्का-
रपाटवमपेक्षते नतु संस्कारमात्रमित्यत आह । तत्संस्कारमान्द्य इति ।
तदिति निरोधं परामृशति । ये तु नाभिभूयत इति पठन्ति ते तदा व्युत्थानं
परामृशन्ति ॥ १० ॥

संप्रज्ञातसमाधिपरिणामावस्थां चित्तस्य दर्शयति । सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयो-
दयौ चित्तस्य समाधिपरिणामः । विक्षिप्तता सर्वार्थता सा न विनश्यतीति
क्षयस्तिरोभावो नासदुत्पद्यत इति । उदय आविर्भावः । आत्मभूतयोः सर्वा-
र्थतैकाग्रतयोर्धर्मयोर्यौ अपायोपजनौ सर्वार्थताया अपाय एकाग्रताया उपजन-
स्तयोरनुगतं चित्तं समाधीयते पूर्वापरीभूतसाध्यमानसमाधिविशेषणं भव-
तीति ॥ ११ ॥

ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रता-
परिणामः ॥ १२ ॥

एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा
व्याख्याताः ॥ १३ ॥

ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरि-
णामः । समाहितचित्तस्य पूर्वप्रत्ययः शान्त उत्तरस्तत्सदृश
उदितः समाधिचित्तमुभयोरनुगतं पुनस्तथैवासमाधिभ्रेषादिति ।
स खल्वयं धर्म्मिणश्चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ १२ ॥

एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्याताः ।
एतेन पूर्वोक्तेन चित्तपरिणामेन धर्मलक्षणावस्थारूपेण भूतेन्द्रि-
येषु धर्मपरिणामो लक्षणपरिणामोऽवस्थापरिणामश्चोक्तो वेदि-
तव्यः । तत्र व्युत्थाननिरोधयोर्धर्मयोरभिभवप्रादुर्भावौ धर्म्मिणि
धर्मपरिणामो लक्षणपरिणामश्च । निरोधखिललक्षणखिभिरध्व-

ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः । पुनः
समाधेः पूर्वापरीभूताया अवस्थायाः समाधिनिष्पत्तौ सत्यां शान्तोदितावती-
तवर्तमानौ । तुल्यौ च तौ प्रत्ययौ चेति तुल्यप्रत्ययौ । एकाग्रतायां तु द्वयोः
सादृश्यं समाहितचित्तस्येति समाधिनिष्पत्तिर्दाशिता । तथैवैकाग्र्यमेव । अव-
धिमाह । आसमाधिभ्रेषाद्भ्रंशादिति ॥ १२ ॥

प्रासङ्गिकं च वक्ष्यमाणौपयिकं च भूतेन्द्रियपरिणामं विभजते । एतेन
भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्याताः । व्याचष्टे । एतेनेति ।
ननु चित्तपरिणतिमात्रमुक्तं नतु तत्प्रकारा धर्मलक्षणावस्थापरिणामास्तत्कथं
तेषामतिदेश इत्यत आह । तत्र व्युत्थाननिरोधयोरिति । धर्मलक्षणा-
वस्थाशब्दाः परं नोच्चारिताः । नतु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा नोक्ता इतिसं-
क्षेपार्थः । तथाहि व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरित्यत्रैव सूत्रे धर्मपरिणाम उक्त
इमं च धर्मपरिणामं दर्शयता तेनैव धर्माधिकरणे लक्षणपरिणामोऽपि
सूचित एवेत्याह । लक्षणपरिणाम इति । लक्ष्यतेऽनेनेति लक्षणं कालभेदः ।

भिर्युक्तः । स खल्वनागतलक्षणमध्वानं प्रथमं हित्वा धर्मत्वमन-
तिक्रान्तो वर्तमानलक्षणं प्रतिपन्नः । यत्रास्य स्वरूपेणाभिव्य-
क्तिरेषोऽस्य द्वितीयोऽध्वा । नचातीतानागताभ्यां लक्षणाभ्यां
विमुक्तः तथा व्युत्थानं त्रिलक्षणं त्रिभिरध्वभिर्युक्तं वर्तमान-
लक्षणं हित्वा धर्मत्वमनतिक्रान्तमतीतलक्षणं प्रतिपन्नमेषोऽस्य
तृतीयोऽध्वा । नचानागतवर्तमानाभ्यां लक्षणाभ्यां विमुक्तः ।
एवं पुनर्व्युत्थानमुपसंपद्यमानमनागतलक्षणं हित्वा धर्मत्वमन-
तिक्रान्तं वर्तमानलक्षणं प्रतिपन्नं यत्रास्य स्वरूपाभिव्यक्तौ
सत्यां व्यापार एषोऽस्य द्वितीयोऽध्वा । नचातीतानागताभ्यां
लक्षणाभ्यां विमुक्तमित्येवं पुनर्निरोध एवं पुनर्व्युत्थान-
मिति । तथावस्थापरिणामः । निरोधक्षणेऽपि निरोधसंस्कारा

तेन हि लक्षितं वस्तु वस्त्वन्तरेभ्यः कालान्तरयुक्तेभ्यो व्यवच्छिद्यत इति । निरो-
धस्त्रिलक्षणः । अस्यैव व्याख्यानं त्रिभिरध्वभिर्युक्तः । अध्वशब्दः कालवचनः । स
खल्वनागतलक्षणमध्वानं प्रथमं हित्वा तत्किमध्ववद्धर्मत्वमप्यतिपतति नेत्याह ।
धर्मत्वमनतिक्रान्तो वर्तमानलक्षणं प्रतिपन्नः । य एव निरोधोऽनागत आसीत्स
एव संप्रति वर्तमानो नतु निरोधोऽनिरोध इत्यर्थः । वर्तमानतास्वरूपव्या-
ख्यानम् । यत्रास्य स्वरूपेण स्वोचितार्थक्रियाकारिणां स्वरूपेणाभिव्यक्तिः समु-
दाचार एषोऽस्य प्रथममनागतमध्वानमपेक्ष्य द्वितीयोऽध्वा । स्यादेतदनाग-
तमध्वानं हित्वा चेद्वर्तमानतामापन्नत्वां च हित्वातीततामापस्यते हन्त
भोरध्वनामुत्पादविनाशौ स्याताम् । नचेष्यते नह्यसत उत्पादो नापि सतो विनाश
इत्यत आह । न चातीतानागताभ्यां सामान्यात्मनावस्थिताभ्यां
विमुक्त इति । अनागतस्य निरोधस्य वर्तमानतालक्षणं दर्शयित्वा वर्तमानव्यु-
त्थानस्यातीततां तृतीयमध्वानमाह । तथा व्युत्थानमिति । तत्किं निरोध
एवानागतो न व्युत्थानं नेत्याह । एवं पुनर्व्युत्थानमिति । व्युत्थानजाल्य-
पेक्षया पुनर्भावो न व्यक्त्यपेक्षया । नह्यतीतं पुनर्भवतीति । स्वरूपाभिव्यक्ति-
रर्थक्रियाक्षमस्याविर्भावः । स चैवंलक्षणपरिणाम उक्तस्तज्जातीयेषु पौनःपुन्येन
वर्तत इत्यत आह । एवं पुनरिति । धर्मपरिणामसूचितमेवावस्थापरिणाम-
माह । तथेति । धर्माणां वर्तमानाध्वनां बलवत्त्वाबलत्वेऽवस्था तस्याः प्रति-

बलवन्तो भवन्ति दुर्बला व्युत्थानसंस्कारा इति । एष धर्मा-
णामवस्थापरिणामस्तत्र धर्मिणो धर्मैः परिणामो धर्माणां व्यध्वनां
लक्षणैः परिणामो लक्षणानामप्यवस्थाभिः परिणाम इत्येवं धर्म-
लक्षणावस्थापरिणामैः शून्यं न क्षणमपि गुणवृत्तमवतिष्ठते । चलं
च गुणवृत्तम् । गुणस्वाभाव्यं तु प्रवृत्तिकारणमुक्तं गुणाना-
मिति । एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मधर्मिभेदात्रिविधः परिणामो वेदि-
तव्यः । परमार्थतस्त्वेक एव परिणामो धर्मिस्वरूपमात्रो हि
धर्मो धर्मिविक्रियैवैषा धर्मद्वारा प्रपञ्च्यत इति । तत्र धर्मस्य धर्मिणि

क्षणं तारतम्यं परिणामः । उपसंहरति । एष इति । परिणामभेदानां संबन्ध-
भेदात्रिधोरयति । तत्रानुभवानुसाराद्धर्मिण इति । तत्किमेष परिणामो
गुणानां कादाचित्को नेत्याह । एवमिति । कस्मात्पुनरयं परिणामः सदातन
इत्यत आह । चलं चेति । चो हेत्वर्थः । वृत्तं प्रचारः । एतदेव कुत इत्यत
आह । गुणस्वाभाव्यमिति । उक्तमत्रैव पुरस्तात्सोऽयं त्रिविधोऽपि चित्त-
परिणामो भूतेन्द्रियेषु सूत्रकारेण निर्दिष्ट इत्याह । एतेनेति । एष धर्मधर्मि-
भेदो धर्मधर्मिणोर्भेदमालक्ष्य तत्र भूतानां पृथिव्यादीनां धर्मिणां गवादिर्घटा-
दिर्वा धर्मपरिणामः । धर्माणां चातीतानागतवर्तमानरूपतालक्षणपरिणामः ।
वर्तमानतालक्षणापन्नस्य गवादेर्वाल्यकौमारयौवनवार्धक्यमवस्थापरिणामः ।
घटादीनामपि नवपुरातनतावस्थापरिणामः । एवमिन्द्रियाणामपि धर्मिणां
तत्तन्नीलाद्यालोचनं धर्मपरिणामो धर्मस्य वर्तमानतादिलक्षणपरिणामो वर्तमा-
नलक्षणस्य रत्नाद्यालोचनस्य स्फुटत्वास्फुटत्वादिरवस्थापरिणामः । सोऽयमेवं-
विधो भूतेन्द्रियपरिणामो धर्मिणो धर्मलक्षणावस्थानां भेदमाश्रित्य वेदितव्यः ।
अभेदमाश्रित्याह । परमार्थतस्त्विति । तुशब्दो भेदपक्षाद्विशिनष्टि पारमा-
र्थिकत्वमस्य ज्ञाप्यते न त्वन्यस्य परिणामत्वं निषिध्यते । कस्माद्धर्मिस्वरूपमात्रो
हीति । ननु यदि धर्मिविक्रियैव धर्मः कथमसङ्करप्रत्ययो लोके परिणामेष्वि-
त्यत आह । धर्मद्वारेति । धर्मशब्देन धर्मलक्षणावस्थाः परिगृह्यन्ते । तद्वारेण
धर्मिण एव विक्रियेत्येका चासङ्कीर्णा च तद्वाराणामभेदेऽपि धर्मिणां परस्परास-
ङ्करात् । ननु धर्मिणां धर्माणामभिन्नत्वे धर्मिणोऽध्वनां च भेदे धर्मिणोऽन-
न्यत्वेन धर्मेणापीह धर्मिवद्भवितव्यमित्यत आह । तत्र धर्मस्येति । भावः

वर्तमानस्यैवाध्वस्वतीतानागतवर्तमानेषु भावान्यथात्वं भवति नतु द्रव्यान्यथात्वम् । यथा सुवर्णभाजनस्य भित्त्वान्यथाक्रियमाणस्य भावान्यथात्वं भवति न सुवर्णान्यथात्वमिति । अपर आह । धर्मानभ्यधिको धर्मी पूर्वतत्त्वानतिक्रमात् । पूर्वापरावस्थाभेदमनुपतितः कौटस्थ्येनैव परिवर्तत यद्यन्वयी स्यादिति । अयमदोषः । कस्मात् । एकान्ततानभ्युपगमात्तदेतन्नैलोक्यं व्यक्तेरपैति नित्यत्वप्रतिषेधात् । अपेतमप्यस्ति विनाशप्रतिषेधात् । संसर्गाच्चास्य सौक्ष्म्यं सौक्ष्म्याच्चानुपलब्धिरिति । लक्षणपरिणामो धर्मोऽध्वसु वर्तमानोऽतीतलक्षणयुक्तोऽनागतवर्तमाना-

संस्थानभेदः । सुवर्णादेर्यथा भाजनस्य रुचकस्वस्तिकव्यपदेशभेदो भवति तन्मात्रमन्यथा भवति नतु द्रव्यं सुवर्णमसुवर्णतामुपैति । अत्यन्तभेदाभावादिति वक्ष्यमाणोऽभिसन्धिः । एकान्तवादिनं बौद्धमुत्थापयति । अपर आह्वेति । धर्मा एव हि रुचकादयस्तथोत्पन्नाः परमार्थसन्तो न पुनः सुवर्णं नाम किञ्चिदेकमनेकेष्वनुगतं द्रव्यमिति । यदि पुनर्निवर्तमानेष्वपि धर्मेषु द्रव्यमनुगतं भवेत्ततो न चितिशक्तिवत्परिणमेतापितु कौटस्थ्येनैव परिवर्तत । परिणामात्मकं रूपं परिहाय रूपान्तरेण कौटस्थ्येन परिवर्तनं परिवृत्तिः । यथा चितिशक्तिरन्यथान्यथाभावं भजमानेष्वपि गुणेषु स्वरूपादप्रच्युता कूटस्थनित्यैवं सुवर्णाद्यपि स्यान्नचेष्यते । तस्मान्न द्रव्यमतिरिक्तं धर्मेभ्य इति । परिहरति । अयमदोष इति । कस्मादेकान्ततानभ्युपगमात् । यदि चितिशक्तेरिव द्रव्यस्यैकान्तिकी नित्यतामभ्युपगच्छेम तत एवमुपालभ्येमहि । नत्वैकान्तिकी नित्यतामातिष्ठामहे किंतु तदेतन्नैलोक्यं नतु द्रव्यमात्रं व्यक्तेरर्थक्रियाकारिणो रूपादपैति । कस्मान्नित्यत्वप्रतिषेधात्परमाणेन । यदिहि घटो व्यक्तेर्नापेयात्कपालशार्कराचूर्णादिष्ववस्थास्वपि व्यक्तो घट इति पूर्ववदुपलब्ध्यर्थक्रिये कुर्यात्तस्मादनित्यं त्रैलोक्यम् । अस्तु तर्ह्यनित्यमेवोपलब्ध्यर्थक्रियारहितत्वेन गगनारविन्दवदतितुच्छत्वादित्यत आह । अपेतमप्यस्ति नात्यन्ततुच्छता येनैकान्ततोऽनित्यं स्यादित्यर्थः । कस्माद्विनाशप्रतिषेधात्परमाणेन । तथाहि यत्तुच्छं न तत्कदाचिदप्युपलब्ध्यर्थक्रिये करोति । यथा गगनारविन्दम् । करोति चैतन्नैलोक्यं कदाचिदुपलब्ध्यर्थक्रिये इति । तथोत्पत्तिमद्द्रव्यत्वधर्मलक्षणावस्थायोगित्वादयो-

भ्यां लक्षणाभ्यामविमुक्तः । तथा वर्तमानो वर्तमानलक्षणयुक्तो-
ऽतीतानागताभ्यां लक्षणाभ्यामविमुक्त इति । तथानागतोऽना-
गतलक्षणयुक्तो वर्तमानातीताभ्यां लक्षणाभ्यामविमुक्त इति । यथा
पुरुष एकस्यां स्त्रियां रक्तो न शेषासु विरक्तो भवतीति । अत्र लक्ष-
णपरिणामे सर्वस्य सर्वलक्षणयोगादध्वसङ्करः प्राप्नोतीति परैर्दो-
षश्चोद्यत इति तस्य परिहारः । धर्माणां धर्मत्वमप्रसाध्यम् । सति
च धर्मत्वे लक्षणभेदोऽपि वाच्यो न वर्तमानसमय एवास्य धर्मत्वम् ।
एवं हि न चित्तं रागधर्मकं स्यात् । क्रोधकाले रागस्यासमुदाचा-
रादिति । किञ्च त्रयाणां लक्षणानां युगपदेकस्यां व्यक्तौ नास्ति

ऽप्यत्यन्ततुच्छगगननलिननरविषाणादिव्यावृत्ताः सत्त्वहेतव उदाहाराः । तथाच
नात्यन्तं नित्यो येन चित्तिशक्तिवत्कूटस्थनित्यः स्यात्किंतु कथंचिन्नित्यः । तथाच
परिणामीति सिद्धम् । एतेन मृत्पिण्डाद्यवस्थासु कार्याणां घटादीनामनागतानां
सत्त्वं वेदितव्यम् । स्यादेतत् । अपेतमपि चेदस्ति कस्मात्पूर्वब्रह्मोपलभ्यत इत्यत
आह । संसर्गात्स्वकारणलयात्सौक्ष्म्यं सौक्ष्म्याच्च दर्शनानर्हत्वं तत-
श्चानुपलब्धिरिति । तदेवं धर्मपरिणामं समर्थं लक्षणपरिणाममपि लक्षणानां
परस्परानुगमनेन समर्थयते । लक्षणपरिणाम इति । एकैकं लक्षणं लक्षणा-
न्तराभ्यां समनुगतमित्यर्थः । नन्वेकलक्षणयोगे लक्षणान्तरे नानुभूयेते तत्कथं तद्योग
इत्यत आह । यथा पुरुष इति । नह्यनुभवाभावः प्रमाणसिद्धमपलपति तदु-
त्पाद एव तत्र तत्र तत्सद्भावे प्रमाणमसत् उत्पादासंभवाच्चरविषाणवदिति ।
परोक्तं दोषमुत्थापयति । अत्र लक्षणपरिणाम इति । यदा धर्मो वर्तमान-
स्तदैव यद्यतीतोऽनागतश्च तदा त्रयोऽप्यध्वानः सङ्कीर्णैरन्ननुक्रमेण चाध्वनां
भावेऽसदुत्पादप्रसङ्ग इतिभावः । परिहरति । तस्य परिहार इति । वर्तमा-
नतैव हि धर्माणामनुभवसिद्धा ततः प्राक्पश्चात्कालसंबन्धमवगमयति । नखत्व-
सदुत्पद्यते नच सद्दिनश्यति । तदिदमाह । एवं हि न चित्तमिति । क्रोधो-
त्तरकालं हि चित्तं रागधर्मकमनुभूयते । यदाच रागः क्रोधसमयेऽनागतत्वेन
नासीत्कथमसादुत्पद्येतानुत्पन्नश्च कथमनुभूयेतेति । भवत्वेवं तथापि कुतो-
ऽध्वनामसङ्कर इति पृच्छति । किञ्चेति । किं कारणमसङ्करे । चः पुनरर्थे ।
उत्तरमाह । त्रयाणां लक्षणानां युगपन्नास्ति सम्भवः । कस्मिन्नेकस्यां चित्तवृत्तौ ।
क्रमेण तु लक्षणानामेकतमस्य स्वव्यञ्जकाञ्जनस्य भावो भवेदक्ष्याधी-

सम्भवः । क्रमेण तु स्वव्यञ्जकाञ्जनस्य भावो भवेदिति । उक्तं च
 रूपातिशया वृत्त्यतिशयाश्च विरुध्यन्ते । सामान्यानि त्वतिशयैः
 सह प्रवर्तन्ते तस्मादसङ्करः । यथा रागस्यैव कचित्समुदाचार
 इति न तदानीमन्यत्राभावः किंतु केवलं सामान्येन समन्वागत
 इत्यस्ति तदा तत्र तस्य भावः । तथा लक्षणस्येति न धर्मी व्यध्वा ।
 धर्मास्तु व्यध्वानस्ते लक्षिता अलक्षितास्तत्र लक्षितास्तां ताम-
 वस्थां प्राप्नुवन्तोऽन्यत्वेन प्रतिनिर्दिश्यन्ते । अवस्थान्तरतो न
 द्रव्यान्तरतः । यथैका रेखा शतस्थाने शतं दशस्थाने दश एका

ननिरूपणतया लक्षणानां लक्ष्याकारेण तद्वत्ता । अत्रैव पञ्चशिखाचार्यसंमति-
 माह । उक्तं चेति । एतच्च प्रागेव व्याख्यातम् । उपसंहरति । तस्मादिति ।
 आविर्भावतिरोभावरूपविरुद्धधर्मसंसर्गादसङ्करोऽध्वनामिति । दृष्टान्तमाह ।
 यथा रागस्येति । पूर्वं क्रोधस्य रागसंबन्धावगमो दर्शित इति । इदानीं तु
 विषयान्तरवर्तिनो रागस्य विषयान्तरवर्तिना रागान्तरेण संबन्धावगम इति ।
 दार्ष्टान्तिकमाह । तथा लक्षणस्येतीति । ननु सत्यप्यनैकान्ताभ्युपगमेऽभेदो-
 ऽस्तीति धर्मलक्षणावस्थान्यत्वे तदभिन्नस्य धर्मिणोऽप्यन्यत्नप्रसङ्गः । स एव
 च नेष्यते तदनुगमानुभवविरोधादित्यत आह । न धर्मा व्यध्वा यतस्तदभिन्ना-
 धर्माख्यध्वानः । धर्माणामध्वत्रययोगमेव स्फोरयति । लक्षिता अभिव्यक्ता वर्त-
 माना इतियावत् । अलक्षिता अनभिव्यक्ता । अनागता अतीता इतियावत् ।
 अत्र लक्षितास्तां तामवस्थां बलवत्त्वदुर्बलत्वादिकां प्राप्नुवन्तोऽन्यत्वेन प्रतिनि-
 र्दिश्यन्तेऽवस्थान्तरतो न द्रव्यान्तरतः । अवस्थाशब्देन धर्मलक्षणावस्था
 उच्यन्ते । एतदुक्तं भवत्यनुभव एव हि धर्मिणो धर्मादीनां भेदाभेदौ व्यव-
 स्थापयति । नहैकान्तिकेऽभेदे धर्मादीनां धर्मिणो धर्मिरूपवद्धर्मादित्वम् ।
 नाप्यैकान्तिके भेदे गवाश्ववद्धर्मादित्वम् । स चानुभवोऽनैकान्तिकत्वमवस्थाप-
 यन्नपि धर्मादिभूषजनापायधर्मकेष्वपि धर्मिणमेकमनुगमयन्धर्माश्च परस्परतो-
 ऽव्यावर्तयन्प्रत्यात्ममनुभूयत इति तदनुसारिणो वयं न तमतिवर्त्य स्वेच्छया
 धर्मानुभवान्वयवस्थापयितुमीशिष्यामह इति । अत्रैव लौकिकं दृष्टान्तमाह । यथै-
 का रेखेति । यथा तदेव रेखास्वरूपं तत्तत्स्थानापेक्षया शतादित्वेन व्यपदिश्यते
 एवं तदेव धर्मिरूपं तत्तद्धर्मलक्षणावस्थाभेदेनान्यत्वेन प्रतिनिर्दिश्यत इत्यर्थः ।

चैकस्थाने । यथा चैकत्वेऽपि स्त्री माता चोच्यते दुहिता च स्वसा चेति । अवस्थापरिणामे कौटस्थ्यप्रसङ्गदोषः कैश्चिदुक्तः । कथम् । अध्वनो व्यापारेण व्यवहितत्वाद्यदा धर्मः स्वव्यापारं न करोति तदानागतो यदा करोति तदा वर्तमानो यदा कृत्वा निवृत्तस्तदातीत इत्येवं धर्मधर्मिणोर्लक्षणानामवस्थानां च कौटस्थ्यं प्राप्नोतीति परैर्दोष उच्यते । नासौ दोषः । कस्मादुणि-
नित्यत्वेऽपि गुणानां विमर्दवैचित्र्यात् । यथा संस्थानमादिमद्ध-
र्ममात्रं शब्दादीनां गुणानां विनाश्यविनाशिनामेवं लिङ्गमादिम-

दार्शान्तिकार्थं दृष्टान्तान्तरमाह । यथा चैकत्वेऽपीति । अत्रान्तरे परोक्तं दोषमुत्थापयति । अवस्थेति । अवस्थापरिणामे धर्मलक्षणावस्थापरिणामे कौट-
स्थ्यदोषप्रसङ्ग उक्तो धर्मधर्मलक्षणावस्थानाम् । पृच्छति । कथमिति । उत्त-
रम् । अध्वनो व्यापारेणेति । दध्नः किल योऽनागतोऽध्वा तस्य व्यापारः
क्षीरस्य वर्तमानत्वं तेन व्यवहितत्वाद्धेतोर्यदा धर्मो दधिलक्षणः स्वव्यापारं दाधि-
काद्यारम्भे क्षीरे सन्नपि न करोति तदानागतः । यदा करोति तदा वर्तमानः ।
यदा कृत्वा निवृत्तः सन्नेव स्वव्यापाराद्दाधिकाद्यारम्भात्तदातीत इति । एवं
त्रैकाल्येऽपि सत्त्वाद्वर्धमिणोर्लक्षणानामवस्थानां च कौटस्थ्यं प्राप्नोति सर्वदा ।
सत्ता हि नित्यत्वं चतुर्णामपि च सर्वदा सत्त्वेऽसत्त्वे वा नोत्पादः तावन्मात्रं च
लक्षणं कूटस्थनित्यतायाः । नहि चितिशक्तेरपि कूटस्थनित्यतायाः कश्चिदन्यो
विशेष इतिभावः । परिहरति । नासौ दोषः । कस्मादुणिनित्यत्वेऽपि गुणानां
विमर्दोऽन्योऽन्याभिभाव्याभिभावकत्वं तस्य वैचित्र्यात् । एतदुक्तं भवति । यद्यपि
सर्वदा सत्त्वं चतुर्णामपि गुणिगुणानां तथापि गुणविमर्दवैचित्र्येण तदात्मभूत-
तद्विकाराविर्भावतिरोभावभेदेन परिणामशालितया न कौटस्थ्यम् । चितिशक्तेस्तु
न स्वात्मभूतविकाराविर्भावतिरोभाव इति कौटस्थ्यम् । यथाहुः । नित्यं तमाहु-
र्विद्वांसो यत्स्वभावो न नश्यतीति । विमर्दवैचित्र्यमेव विकारवैचित्र्ये हेतुं प्रकृतौ
विकृतौ च दर्शयति । यथा संस्थानं पृथिव्यादिपरिणामलक्षणमादिमद्धर्ममात्रं
विनाशि तिरोभावि शब्दादीनां शब्दस्पर्शरूपरसगन्धतन्मात्राणां स्वकार्यमपे-
क्ष्याविनाशिनामतिरोभाविनाम् । प्रकृतौ दर्शयति । एवं लिङ्गमिति । तस्मि-
न्विकारसंज्ञा नखेवं विकारवती चितिशक्तिरितिभावः । तदेवं परीक्षकसिद्धां
विकृतिं च प्रकृतिं चोदाहृत्य विकृतावेव लोकसिद्धायां गुणविमर्दवैचित्र्यं धर्म-

शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी ॥ १४ ॥

धर्ममात्रं सत्त्वादीनां गुणानां विनाश्यविनाशिनां तस्मिन्विकारसं-
ज्ञेति । तत्रेदमुदाहरणं मृद्धर्मी पिण्डाकाराद्धर्माद्धर्मान्तरमुपसम्प-
द्यमानो धर्मतः परिणमते घटाकारमिति । घटाकारोऽनागतं लक्षणं
हित्वा वर्तमानलक्षणं प्रतिपद्यत इति लक्षणतः परिणमते । घटो
नवपुराणतां प्रतिक्षणमनुभवन्नवस्थापरिणामं प्रतिपद्यत इति ।
धर्मिणोऽपि धर्मान्तरमवस्था धर्मस्यापि लक्षणान्तरमवस्थेत्येक
एव द्रव्यपरिणामो भेदेनोपदर्शित इति । एवं पदार्थान्तरेष्वपि
योज्यमिति । त एते धर्मलक्षणावस्थापरिणामा धर्मिस्वरूपमनति-
क्रान्ता इत्येक एव परिणामः सर्वानमून्विशेषानभिप्लवते । अथ
कोऽयं परिणामोऽवस्थितस्य द्रव्यस्य पूर्वधर्मनिवृत्तौ धर्मान्तरो-
त्पत्तिः परिणाम इति ॥ १३ ॥

तत्र । शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी । योग्यताव-
लक्षणावस्थापरिणामवैचित्र्यहेतुमुदाहरति । तत्रेदमुदाहरणमिति । नचायं
नियमो लक्षणानामेवावस्थापरिणाम इति सर्वेषामेव धर्मलक्षणावस्थाभेदानाम-
वस्थाशब्दवाच्यत्वादेक एवावस्थापरिणामः सर्वसाधारण इत्याह । धर्मिणो-
ऽपीति । व्यापकं परिणामलक्षणमाह । अवस्थितस्य द्रव्यस्येति ॥ १३ ॥

धर्मशब्द आश्रितत्वेन धर्मलक्षणावस्थावाचकः । यस्यैष त्रिविधः परिणा-
मस्तं धर्मिणं सूत्रेण लक्षयति । तत्र शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी ।
धर्मोऽस्यास्तीति धर्मीति । नाविज्ञाते धर्मे स शक्यो ज्ञातुमिति । धर्मं दर्शयति ।
योग्यतेति । धर्मिणो द्रव्यस्य मृदादेः शक्तिरेव चूर्णपिण्डघटाद्युत्पत्तिशक्तिरेव
धर्मस्तेषां तत्राव्यक्तत्वेन भाव इतियावत् । नन्वेवमव्यक्ततया सन्तस्ते ततः प्रादु-
र्भवन्तु । उदकाहरणादयस्तु तैः स्वकारणादनासादिताः कुतः प्राप्ता इत्यत उक्तं
योग्यतावच्छिन्नेति । यासौ घटादीनामुत्पत्तिशक्तिः सोदकाहरणादियोग्यताव-
च्छिन्ना तेनोदकाहरणादयोऽपि घटादिभिः स्वकारणादेव प्राप्ता इति नाक-
सिका इतिभावः । अथवा के धर्मिण इत्यत्रोत्तरं योग्यतावच्छिन्ना धर्मिण
इति । को धर्म इत्यत्रोत्तरं शक्तिरेव धर्मस्तेषां योग्यतैव धर्म इत्यर्थः । अत-
स्तद्धान्धर्मीति सिद्धं भवति । तत्सद्भावे प्रमाणमाह । स च फलप्रसवभेदा-

च्छिन्ना धर्मिणः शक्तिरेव धर्मः स च फलप्रसवभेदानुमितसद्भावा-
 एकस्यान्योऽन्यस्यान्यश्च परिदृष्टः । तत्र वर्तमानः स्वव्यापारमनु-
 भवन्धर्मी धर्मान्तरेभ्यः शान्तेभ्यश्चाव्यपदेश्येभ्यश्च भिद्यते । यदा
 तु सामान्येन समन्वागतो भवति तदा धर्मिस्वरूपमात्रत्वा-
 त्कोऽसौ केन भिद्येत । तत्र ये खलु धर्मिणो धर्माः शान्ता
 उदिता अव्यपदेश्याश्चेति । तत्र शान्ता ये कृत्वा व्यापारानुप-
 रताः सव्यापारा उदितास्तेचानागतस्य लक्षणस्य समनन्तरा
 वर्तमानस्यानन्तरा अतीताः । किमर्थमतीतस्यानन्तरा न
 भवन्ति वर्तमानाः पूर्वपश्चिमताया अभावात् । यथानागतवर्तमा-
 नयोः पूर्वपश्चिमता नैवमतीतस्य तस्मादातीतस्यास्ति समन-
 न्तरः । तस्मादनागत एव समनन्तरो भवति वर्तमानस्येति ।
 अथाव्यपदेश्याः के सर्वे सर्वात्मकमिति । यत्रोक्तम् । जलभूम्योः

नुमित एकस्य धर्मिणोऽन्यश्चान्यश्च चूर्णपिण्डघटादिरूप इत्यर्थः । कार्यदर्श-
 नात्कार्यभेददर्शनाच्च भिन्न इतियावत् । परिदृष्ट उपलब्धः । तत्रानुभवारो-
 हिणो वर्तमानस्य सृष्टिपिण्डस्य शान्ताव्यपदेश्याभ्यां मृच्चूर्णमृडघटाभ्यां भेदमाह ।
 तत्र वर्तमान इति । यदि न भिद्येत तर्हि पिण्डवच्चूर्णघटयोरपि तद्वदेव स्वव्या-
 पारव्याप्तिप्रसङ्ग इतिभावः । अव्यक्तस्य तु पिण्डस्य नोक्तं भेदसाधनं सम्भव-
 तीत्याह । यदा त्विति । कोऽसौ केन भेदसाधनेन भिद्येतेति । तदेवं धर्माणां
 भेदसाधनमभिधाय तं भेदं विभजते । तत्र ये खल्विति । उदिता इति वर्त-
 माना इत्यर्थः । अध्वनां पौर्वापर्यं निगमयति । ते चेति । चोदयति ।
 किमर्थमिति । किंनिमित्तमतीतस्यानन्तरा न भवन्ति वर्तमानाः । हेतुमाह ।
 पूर्वपश्चिमताया अभावाद्विषयेण विषयिणीमनुपलब्धिं सूचयति । अनुपलम्भमे-
 वोपलम्भवैधर्म्येण दर्शयति । यथा वर्तमानानागतयोरिति । उपसंहरति
 तस्मादनागत एव समनन्तरः पूर्वत्वेन भवति वर्तमानस्य नातीतः । अतीतस्य
 वर्तमानः पूर्वत्वेन समनन्तरो नाव्यपदेश्यः । तस्मादध्वनां यविष्टोऽतीत इति
 सिद्धम् । स्यादेतदनुभूयमानानुभूततया उदितातीतौ शक्यायुन्नेतुमव्यप-
 देश्यास्तु पुनर्धर्मा अव्यपदेश्यतयैव शक्या नोन्नेतुमित्याशयवान्मृच्छति । अथा-
 व्यपदेश्याः के । केषु समीक्षामहे । अत्रोत्तरमाह । सर्वे सर्वात्मकमिति ।
 यत्रोक्तमिति । एतदेवोपपादयति । जलभूम्योरिति । जलस्य हि स्वरूप-

पारिणामिकं रसादिवैश्वरूप्यं स्थावरेषु दृष्टम् । तथा स्थावराणां जङ्गमेषु जङ्गमानां स्थावरेष्वित्येवं जात्यनुच्छेदेन सर्वं सर्वात्मकमिति । देशकालाकारनिमित्तोपबन्धात् । न खलु समानकालमात्मनामभिव्यक्तिरिति । य एतेष्वभिव्यक्तानभिव्यक्तेषु धर्मेष्वनुपाती सामान्यविशेषात्मा सोऽन्वयी धर्मी । यस्य तु धर्ममात्रमेवेदं निरन्वयं तस्य भोगाभावः । कस्मादन्येन विज्ञानेन कृतस्य कर्मणोऽन्यत्कथं भोक्तृत्वेनाधिक्रियेत । तत्स्मृत्यभावश्च नान्य-

स्पर्शशब्दवतो भूमेश्च गन्धरसरूपस्पर्शशब्दवत्याः पारिणामिकं वनस्पतिलतागुल्मादिषु मूलफलप्रसवपल्लवादिगतरसादिवैश्वरूप्यं दृष्टं सोऽयमनेवमात्मिकाया भूमेरनीदृशस्य वा जलस्य न परिणामो भवितुमर्हति । उपपादितं हि नासत् उत्पद्यत इति । तथा स्थावराणां पारिणामिकं जङ्गमेषु मनुष्यपशुमृगादिषु रसादिवैचित्र्यं दृष्टम् । उपयुञ्जाना हि ते फलादीनि रूपादिभेदसम्पदमासादयन्ति । एवं जङ्गमानां पारिणामिकं स्थावरेषु दृष्टम् । रुधिरावसेकात्किल दाडिमीफलानि तालफलमात्राणि भवन्ति । उपसंहरति । एवमिति । एवं सर्वं जलभूम्यादि सर्वरसाद्यात्मकम् । तत्र हेतुमाह । जात्यनुच्छेदेन जलत्वभूमित्वादिजातेः सर्वत्र प्रत्यभिज्ञायमानत्वेनानुच्छेदात् । ननु सर्वं चेत्सर्वात्मकं हन्त भोः सर्वस्य सर्वदा सर्वत्र सर्वथा सन्निधानात्समानकालभावानां व्यक्तिः प्रसज्येत । न खलु सन्निहिताविकलकारणं कार्यं विलम्बितुमर्हतीत्यत आह । देशकालेति । यद्यपि कारणं सर्वं सर्वात्मकं तथापि यो यस्य कार्यस्य देशो यथा कुङ्कुमस्य काश्मीरः । तेषां सत्त्वेऽपि पाञ्चालादिषु न समुदाचार इति न कुङ्कुमस्य पाञ्चालादिष्वभिव्यक्तिः । एवं निदाघे न प्रावृषः समुदाचार इति न तदा शालीनाम् । एवं न मृगी मनुष्यं प्रसूते न तस्यां मनुष्याकारसमुदाचार इति । एवं नापुण्यवान्सुखरूपं भुङ्क्ते न तस्मिन्पुण्यनिमित्तस्य समुदाचार इति । तस्माद्देशकालाकारनिमित्तानामुपबन्धादुपगमाच्च समानकालमात्मनां भावानामभिव्यक्तिरिति । तदेवं धर्मान्विभज्य तेषु धर्मिणोऽनुगमं दर्शयति । य एतेष्विति । सामान्यं धर्मिरूपं विशेषो धर्मस्तदात्मोभयात्मक इत्यर्थः । तदेवमनुभवसिद्धमनुगतं धर्मिणं दर्शयित्वा तमनिच्छतो बौनाशिकस्य क्षणिकं विज्ञा-

क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः ॥ १५ ॥

दृष्टस्य स्मरणमन्यस्यास्तीति वस्तुप्रत्यभिज्ञानाच्च स्थितोऽन्वयी धर्मी यो धर्मान्यथात्वमभ्युपगतः प्रत्यभिज्ञायते । तस्माच्चेदं धर्ममात्रं निरन्वयमिति ॥ १४ ॥

क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः । एकस्य धर्मिण एक एव परिणाम इतिप्रसक्तेः क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुर्भवतीति । तद्यथा चूर्णमृत्पिण्डमृदघटकमृत्कपालमृत्कणमृदिति च क्रमः । यो यस्य धर्मस्य समनन्तरो धर्मः स तस्य क्रमः । पिण्डः प्रच्यवते घट उपजायत इति धर्मपरिणामक्रमः । लक्षणपरिणामक्रमो घटस्यानागतभावाद्धर्तमानभावः क्रमः । तथा पिण्डस्य वर्तमानभावा-

नमात्रं चित्तमिच्छतोऽनिष्टप्रसङ्गमुक्तं स्मारयति । यस्य त्विति । वस्तुप्रत्यभिज्ञानाच्चेति । नहि देवदत्तेन दृष्टं यज्ञदत्तः प्रत्यभिजानाति । तस्माद्यश्चानुभविता स एव प्रत्यभिज्ञातेति ॥ १४ ॥

क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः । किमेकस्य धर्मिण एक एव धर्मलक्षणावस्थालक्षणः परिणाम उत बहवो धर्मलक्षणावस्थालक्षणाः परिणामास्तत्र किं प्रातमेकत्वादधर्मिण एक एव परिणामः । नहि एकरूपात्कारणात्कार्यभेदो भवितुमर्हति तस्याकस्मिकप्रसङ्गादित्येवं प्रात उच्यते । क्रमान्यत्वात्परिणामान्यत्वम् । एकस्या मृदश्चूर्णपिण्डघटकपालकणाकारा परिणतिपरम्परा क्रमवती लौकिकपरीक्षकैरध्यक्षं समीक्ष्यते । अन्यच्चेदं चूर्णपिण्डयोरानन्तर्यमन्यच्च पिण्डघटयोरन्यच्च घटकपालयोरन्यच्च कपालकणयोरेकत्र परस्यान्यत्र पूर्वत्वात्तोऽयं क्रमभेदः परिणामे एकस्मिन्नवकल्पमानः परिणामभेदमापादयति । एकोऽपि च मृद्वर्मी क्रमोपनिपातितत्तत्सहकारिसमवधानक्रमेण क्रमवती परिणामपरम्परामृदह्नैनामाकस्मिकयतीति भावः । धर्मपरिणामान्यत्वलक्षणपरिणामान्यत्वेऽवस्थापरिणामान्यत्वे च समानं क्रमान्यत्वं हेतुरिति । तदेव तद्भाष्येणावद्योत्यते । एकस्य धर्मिण इति । क्रमक्रमवतोरभेदमास्थाय स तस्य क्रम इत्युक्तं तथावस्थापरिणामक्रम इति । तथाहि कीनाशेन कोष्ठागारे प्रयत्नसंरक्षिता अपि हि ब्रीहयो हायनैरतिबहुभिः पाणिस्पर्शमात्रविशीर्यमाणावयवसंस्थानाच्च परमाणुभावमनुभवन्तो दृश्यन्ते । नचायमभिनवानकस्मादेव प्रादुर्भवितुमर्हति

दतीतभावः क्रमो नातीतस्यास्ति क्रमः । कस्मात्पूर्वपरतायां सत्यां समनन्तरत्वं सा तु नास्त्यतीतस्य तस्माद्वयोरेव लक्षणयोः क्रमः । तथावस्थापरिणामक्रमोऽपि घटस्याभिनवस्य प्रान्ते पुराणता दृश्यते । सा च क्षणपरम्परानुपातिना क्रमेणाभिव्यज्यमाना परां व्यक्तिमापद्यत इति । धर्मलक्षणाभ्यां च विशिष्टोऽयं तृतीयः परिणाम इति । त एते क्रमा धर्मधर्मिभेदे सति प्रतिलब्धस्वरूपाः । धर्मोऽपि धर्मी भवत्यन्यधर्मस्वरूपापेक्षयेति । यदा तु परमार्थतो धर्मिणोऽभेदोपचारस्तद्द्वारेण स एवाभिधीयते धर्मस्तदायमेकत्वेनैव क्रमः प्रत्यवभासते । चित्तस्य द्वये धर्माः परिदृष्टाश्चापरिदृष्टाश्च । तत्र प्रत्ययात्मकाः परिदृष्टा वस्तुमात्रात्मका अपरिदृष्टास्ते च सतैव भवन्त्यनुमानेन प्रापितवस्तुमात्रसद्भावाः । निरोधधर्मसंस्काराः परिणामोऽथ

तस्मात्क्षणपरम्पराक्रमेण सूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतमबृहद्बृहत्तरबृहत्तमादिक्रमेण प्राप्तेषु विशिष्टोऽयं लक्ष्यत इति । तदिदं क्रमान्तत्वं धर्मधर्मिभेदपक्ष एवेत्यत आह । त एत इति । आविकारेभ्य आ च लिङ्गादापेक्षिको धर्मधर्मिभावो मृदादेरपि तन्मात्रापेक्षया धर्मत्वादित्याह । धर्मोऽपीति । यदा परमार्थधर्मिण्यलिङ्गेऽभेदोपचारप्रयोगस्तद्द्वारेण सामानाधिकरण्याद्वारेण धर्म्यैव धर्म इति यावत् । तदैक एव परिणामो धर्मिपरिणाम एवेत्यर्थः । धर्मलक्षणावस्थानां धर्मिस्वरूपाभिव्यक्तात् । तदनेन धर्मिणो दूरोत्सारितं कूटस्थनित्यत्वमित्युक्तं प्रायम् । धर्मपरिणामं प्रतिपादयन्प्रसङ्गेन चित्तधर्माणां प्रकारभेदमाह । चित्तस्येति । परिदृष्टाः प्रत्यक्षा अपरिदृष्टाः परोक्षास्तत्र प्रत्ययात्मकाः प्रमाणादयः । निरोधादयस्तु वस्तुमात्रा इत्यप्रकाशरूपतामाह । स्यादेतदपरिदृष्टाश्चेन्न सन्त्येवेत्यत आह । अनुमानेन प्रापितो वस्तुमात्रेण सद्भावो येषां ते तथोक्ताः । पश्चान्मानसाधर्म्यादागमोऽप्यनुमानम् । सप्तापरिदृष्टान्कारिकया संगृह्णाति । निरोधेति । निरोधो वृत्तीनामसंप्रज्ञातावस्थाचित्तस्यागमतः संस्कारशेषभावोऽनुमानतश्च समधिगम्यते । धर्मग्रहणेन पुण्यापुण्ये उपलक्षयति । क्वचित्कर्मेतिपाठस्तत्रापि तज्जनिते पुण्यापुण्ये एव गृह्येते । ते चागमतः सुखदुःखोपभोगदर्शनाद्वानुमानतो गम्येते । संस्कारस्तु स्मृतेरनुमीयते । एवं त्रिगुणत्वाच्चित्तस्य चलं च

परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् ॥ १६ ॥

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्प्रविभाग-
संयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ १७ ॥

जीवनम् । चेष्टाशक्तिश्च चित्तस्य धर्मादर्शनवर्जिता इति ॥
अतो योगिन उपात्तसर्वसाधनस्य बुभुत्सितार्थप्रतिपत्तये संय-
मस्य विषय उपक्षिप्यते ॥ १५ ॥

परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् । धर्मलक्षणावस्थाप-
रिणामेषु संयमाद्योगिनां भवत्यतीतानागतज्ञानम् । धारणाध्या-
नसमाधित्रयमेकत्र संयम उक्तस्तेन परिणामत्रयं साक्षात्क्रियमा-
णमतीतानागतज्ञानं तेषु सम्पादयति ॥ १६ ॥

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्प्रविभागसंयमा-
त्सर्वभूतरुतज्ञानम् । तत्र वाग्वर्णेष्वेवार्थवती । श्रोत्रं च ध्वनि-

गुणवृत्तमिति प्रतिक्षणपरिणामोऽनुमीयते । एवं जीवनं प्राणधारणं प्रयत्नभेदो-
ऽसंविदितचित्तस्य धर्मः श्वासप्रश्वासाभ्यामनुमीयते । एवं चेतसश्चेष्टाक्रिया
यथा यथा तैस्तैरिन्द्रियैः शरीरप्रदेशैर्वा सम्प्रयुज्यते । सापि तत्संयोगादेवानु-
मीयते । एवं शक्तिरप्युद्भूतानां कार्याणां सूक्ष्मावस्था चेतसो धर्मः स्थूल-
कार्यानुभवादेवानुमीयत इति ॥ १५ ॥

अतः परमापादपरिसमाप्तेः संयमविषयस्तद्वशीकारसूचनी विभूतिश्च वक्तव्या ।
तत्रोक्तप्रकारं परिणामत्रयमेव तावत्प्रथममुपात्तसकलयोगाङ्गस्य योगिनः संयम-
विषयतयोपक्षिपति । परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् । ननु यत्र संयम-
स्तत्रैव साक्षात्करणं तत्क्रयं परिणामत्रयसंयमोऽतीतानागतं साक्षात्कारयेदित्यत
आह । तेन परिणामत्रयं साक्षात्क्रियमाणं तेषु परिणामेष्वनुगते ये अतीताना-
गते तद्विषयं ज्ञानं सम्पादयति । परिणामत्रयसाक्षात्करणमेव तदन्तर्भूतातीता-
नागतसाक्षात्करणात्मकमिति न विषयभेदः संयमसाक्षात्कारयोरित्यर्थः ॥ १६ ॥

अयमपरः संयमस्य विषय उपक्षिप्यते । शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासा-
त्सङ्करस्तत्प्रविभागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् । अत्र वाचकं शब्दमाचिरख्यासुः प्रथमं
तावद्वाग्व्यापारविषयमाह । तत्र वाग्वारिन्द्रियं वर्णव्यञ्जकमष्टस्थानम् । यथाह ।

परिणाममात्रविषयम् । पदं पुनर्नादानुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यमिति ।
वर्णा एकसमयासम्भवित्वात्परस्परनिरनुग्रहात्मानस्ते पदम-

अष्टौ स्थानानि वर्णानामुरः कण्ठः शिरस्तथा । जिह्वामूलं च दन्ताश्च नासिकौष्ठौ
च तालु चेति । सा वाग्वर्णेष्वेव यथा लोकप्रतीतिसिद्धेष्वर्थवती नच वाचक
इत्यर्थः । श्रोत्रव्यापारविषयं निरूपयति । श्रोत्रं पुनर्ध्वनेरुदात्तस्य वागिन्द्रियाभि-
धातिनो यः परिणतिभेदो वर्णात्मा तेनाकारेण परिणतं तन्मात्रविषयं नतु वाच-
कविषयमित्यर्थः । यथा लोकप्रतीतिसिद्धेभ्यो वर्णेष्वो वाचकं भिनत्ति । पदं पुन-
र्वाचकं नादानुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यं यथा प्रतीतिसिद्धाच्चादान्वर्णान्प्रत्येकं गृही-
त्वानुपश्चाद्या संहारत्येकत्वमापादयति । गौरित्येतदेकं पदमिति तथा पदं गृह्यते ।
यद्यपि प्राच्योऽपि बुद्धयो वर्णाकारं पदमेव प्रत्येकं गोचरयन्ति तथापि न विशदं
प्रथते । चरमे तु विज्ञाने तदतिविशदमिति नादानुसंहारबुद्धिनिर्ग्राह्यमुक्तम् ।
यस्तु वैजात्यादेकपदानुभवमविज्ञाय वर्णानेव वाचकानातिष्ठते तं प्रत्याह ।
वर्णा इति । ते खल्वमी वर्णाः प्रत्येकं वाच्यविषया धियमादधीरन्नागदन्तका इव
शिक्यावलम्बनं संहता वा ग्रावाण इव पिठरधारणम् । नतावग्रथमकल्पः । एक-
स्मादर्थप्रतीतेरनुत्पत्तेरुत्पत्तौ वा द्वितीयादीनामनुच्चारणप्रसङ्गो निष्पादितक्रिये
कर्मणि विशेषानाधायिनः साधनस्य साधनन्यायातिपातात् । तस्माद्वितीयः परि-
शिष्यते । संभवति हि ग्रावणां संहतानां पिठरधारणमेकसमयभावितात् ।
वर्णानां तु यौगपद्यासंभवोऽतः परस्परमनुग्राह्यानुग्राहकत्वायोगात्सम्भूयापि नार्थे
धियमादधते । ते पदरूपमेकमसंस्पृशन्तस्तादात्म्येनात एवानुपस्थापयन्त आवि-
र्भूतास्तिरोभूता अयःशलाकाकल्पाः प्रत्येकमपदस्वरूपा उच्यन्ते । यदि पुनः
पदमेकं तादात्म्येन स्पृशेयुर्वर्णास्ततो नोक्तदोषप्रसङ्ग इत्याह । वर्णः पुनरेकैकः
पदात्मा सर्वाभिधानशक्तिप्रचितः सर्वाभिरभिधानशक्तिभिर्निचितः । गोगणगौरनग
इत्यादिषु हि गकारो गोत्वाद्यर्थाभिधायिषु दृष्ट इति तत्तदभिधानशक्तिरेवं सोम-
शोचिरित्यादिष्वीश्वराद्यर्थाभिधायिषु पदेष्वोवर्णो दृष्टः सोऽपि तत्तदभिधान-
शक्तिः । एवं सर्वत्रोहनीयम् । स चैकैको वर्णो गकारादिः सहकारि यद्वर्णा-
न्तरमोकारादि तदेव प्रतियोगिप्रतिसंबन्धि यस्य स तथोक्तस्तस्य भावस्तत्त्वं
तस्माद्वैश्वरूप्यं नानालम्बिवापन्नो नतु नानालम्बापन्नस्तस्य तत्त्वादेव पूर्वो वर्णो
गकार उत्तरेण ओकारेण गणादिपदेभ्यो व्यावर्त्योत्तरश्च ओकारो गकारेण शोचि-
रादिपदेभ्यो व्यावर्त्य विशेषे गोत्ववाचके गोपदस्फोटेऽवस्थापितोऽनुसंहारबुद्धौ ।
अयमभिसंधिः । अर्थप्रत्ययो हि वर्णैर्नियतक्रमतया परस्परमसम्भवद्विरशक्यः कर्तुम् ।

संस्पृश्यानुपस्थाप्याविर्भूतास्तिरोभूताश्चेति प्रत्येकमपदस्वरूपा
उच्यन्ते । वर्णः पुनरेकैकः पदात्मा सर्वाभिधानशक्तिप्रचिंतः
सहकारिवर्णान्तरप्रतियोगित्वाद्देश्वरूप्यमिवापन्नः । पूर्वश्चोत्तरे-

नच संस्कारद्वाराग्नेयादीनामिव परमापूर्वै वा स्वर्गे वा जनयितव्ये नियतक्रमाणा-
मपि साहित्यमर्थबुद्ध्युपजनने च वर्णानामिति सांप्रतं विकल्पासहत्वात् । स
खल्वयं वर्णानुभवजन्यः संस्कारः स्मृतिप्रसवहेतुरन्यो वाग्नेयादिजन्य इवापूर्वाभि-
धानो नतावदनन्तरः कल्पनागौरवापत्तेः । स एव तावददृष्टपूर्वः कल्पनीयस्तस्य
च क्रमवद्विर्वर्णानुभवैरेकस्य जन्यत्वं न संभवतीति तज्जातीयानेकावान्तरसंस्कार-
कल्पनेतिगौरवम् । नचैष ज्ञापकहेत्वङ्गमज्ञातस्तदङ्गतामनुभवतीति । नखलु
संबन्धोऽर्थप्रत्यायनाङ्गमज्ञातोऽङ्गतामुपैति । स्मृतिफलप्रसवानुमितस्तु संस्कारः
स्वकारणानुभवविषयनियतो न विषयान्तरे प्रत्ययमाधातुमुत्सहते । अन्यथा
यत्किञ्चिदेवैकैकमनुभूय सर्वः सर्वं जानीयादिति । नच प्रत्येकवर्णानुभवजनित-
संस्कारपिण्डलब्धजन्मस्मृतिदर्पणसमारोहिणो वर्णाः समधिगतसहभावा वाचका
इति सांप्रतम् । क्रमाक्रमविपरीतक्रमानुभूतानां तत्राविशेषेणार्थधीजननप्रसङ्गात् ।
नचैतत्स्मरणज्ञानं पूर्वानुभववर्तिनीं परापरतां गोचरयितुमर्हति । तस्माद्वर्णैर्भ्यो-
ऽसंभवन्नर्थप्रत्यय एकपदानुभवमेव स्वनिमित्तमुपकल्पयति । नचैष पदेऽपि प्रसङ्गः ।
तद्धि प्रत्येकमेव प्रयत्नभेदभिन्नाध्वनयो व्यञ्जयन्तः परस्परविसदृशतत्तत्पदव्यञ्ज-
कध्वनिभिस्तुल्यस्थानकरणनिष्पन्नाः सदृशाः सन्तोऽन्योन्यविसदृशैः पदैः पद-
मेकं सदृशमापादयन्तः प्रतियोगिभेदेन तत्तत्सादृश्यानां भेदात्तदुपधानादेकम-
प्यनवयवमपि सावयवमिवानेकात्मकमिवावभासयन्ति यथा नियतवर्णपरिमाणसं-
स्थानं मुखमेकमपि मणिकृपाणदर्पणादयो विभिन्नवर्णपरिमाणसंस्थानमनेकमाद-
र्शयन्ति न परमार्थतः । सादृश्योपधानभेदकल्पिता भागा एव निर्भागस्य
पदस्य वर्णास्तेन तद्बुद्धिर्वर्णात्मना पदभेदे स्फोटमभेदमेव निर्भागमेव सभे-
दमिव सभागमिवावलम्बते । अतो गोपदस्फोटभेदस्यैकस्य गकारभागो गौरा-
दिपदस्फोटसादृश्येन न निर्धारयति स्वभागिनमित्योकारेण विशिष्टो निर्धा-
रयत्येवमोकारोऽपि भागः शोचिरादिपदसदृशतया न शक्तो निर्धारयितुं स्वभा-
गिनं गोपदस्फोटमिति गकारेण विशिष्टो निर्धारयति । असहभाविनामपिच
संस्कारद्वारेणास्ति सहभाव इतिविशेषणविशेष्यभावोपपत्तिः । नच भिन्नविष-
यत्वं संस्कारयोर्भागद्वयविषययोरनुभवयोस्तज्जन्मनोश्च संस्कारयोरेकपदविषय-

णोत्तरश्च पूर्वण विशेषेऽवस्थापित इत्येवं बहवो वर्णाः क्रमा-
 नुरोधिनोऽर्थसङ्केतेनावच्छिन्ना इयं त एते सर्वाभिधानशक्तिप-
 रिवृता गकारौकारविसर्जनीयाः सास्त्रादिमन्तमर्थं द्योतयन्तीति ।
 तदेतेषामर्थसङ्केतेनावच्छिन्नानामुपसंहृतध्वनिक्रमाणां य एको
 बुद्धिनिर्भासस्तत्पदं वाचकं वाच्यस्य सङ्केत्यते । तदेकं पदमेक-
 बुद्धिविषयमेकप्रयत्नाक्षिप्तमभागमक्रममवर्णं बौद्धमन्यवर्णप्रत्य-

त्वाकेवलभागानुभवेन पदमव्यक्तमनुभूयतेऽनुसंहारधिया तु भागानुभवयोनि-
 संस्कारलब्धजन्मना व्यक्तमिति विशेषः । अव्यक्तानुभवाश्च प्राञ्चः संस्काराधान-
 क्रमेण व्यक्तमनुभवमादधाना दृष्टा यथा दूराद्वनस्पतावस्ति प्रत्यया व्यक्ताव्य-
 क्तवनस्पतिप्रत्ययहेतवः । नचेयं विधा वर्णानामर्थप्रत्यायने संभविनी । नो खलु
 वर्णाः प्रत्येकमव्यक्तमर्थप्रत्ययमादधत्यन्ते व्यक्तमिति शक्यं वक्तुम् । प्रत्यक्ष-
 ज्ञान एव नियमाद्व्यक्ताव्यक्तत्वस्य । वर्णाधेयस्त्वर्थप्रत्ययो न प्रत्यक्षस्तदेव वर्णोभ्यो
 जायमानः स्फुट एव जायेत । नवा जायेत नलस्फुटः । स्फोटस्य तु ध्वनि-
 व्यङ्ग्यस्य प्रत्यक्षस्य सतः स्फुटास्फुटले कल्प्येते इत्यसमानम् । एवं प्रत्येकवर्णा-
 नुभवजनितसंस्कारसहितश्रोत्रलब्धजन्मन्यनुसंहारबुद्धौ संहता वर्णा एकपदस्फोट-
 भावमापन्नाः प्रयत्नविशेषव्यङ्ग्यतया प्रयत्नविशेषस्य च नियतक्रमापेक्षतया क्रम-
 स्यान्त्यले तदभिव्यञ्जकप्रयत्नविशेषाभावेन तदभिव्यक्त्यभावप्रसङ्गात् । क्रमानु-
 रोधिनीऽर्थसङ्केतेनावच्छिन्नाः सङ्केतावच्छेदमेव लौकिकं सभागपदविषयं दर्श-
 यन्ति । इयन्तो द्वित्रास्त्रिचतुराः पञ्चषा वा एते सर्वाभिधानशक्तिपरिवृता
 गकारौकारविसर्जनीयाः सास्त्रादिमन्तमर्थमवद्योतयन्तीति । तत्किमिदानीं
 सङ्केतानुसारेण वर्णानामेव वाचकत्वं तथाच न पदं नाम किञ्चिदेकमित्यत
 आह । तदेतेषामिति । ध्वनिनिमित्तः क्रमो ध्वनिक्रमः । उपसंहृतो ध्वनि-
 क्रमो येषु ते तथोक्ताः । बुद्ध्या निर्भास्यते प्रकाश्यत इतिबुद्धिनिर्भासः ।
 सङ्केतावच्छिन्नाः स्थूलदर्शिलोकाशयानुरोधेन गकारौकारविसर्जनीया इत्युक्तम् ।
 गकारादीनामपि तद्भागतया तादात्म्येन वाचकत्वाद्यतीत्यनुसारतस्त्वेकमेव पदं
 वाचकमित्यर्थः । एतदेव स्पष्टयति । तदेकं पदं लोकबुद्ध्या प्रतीयत इतिसंबन्धः ।
 कस्मादेकमित्यत आह । एकबुद्धिविषये गौरित्येकं पदमित्येकाकाराया बुद्धेर्विषयो
 यतस्तस्मादेकम् । तस्य व्यञ्जकमाह । एकप्रयत्नाक्षिप्तमिति । रस इति पद-
 व्यञ्जकात्प्रयत्नाद्विलक्षणः सर इतिपदव्यञ्जकः प्रयत्नः । स चोपक्रमतो रस इतिप-

यव्यापारोपस्थापितं परत्र प्रतिपिपादयिषया वर्णैरेवाभिधी-
यमानैरुच्चार्यमाणैः श्रूयमाणैश्च श्रोतृभिरनादिवाग्व्यवहार-
वासनानुविद्धया लोकबुद्धया सिद्धवत्संप्रतिपत्त्या प्रतीयते
तस्य सङ्केतबुद्धितः प्रविभागः । एतावतामेवंजातीयको-

द्व्यक्तिलक्षणः फलावच्छिन्नः पूर्वापरीभूत एकस्तदाक्षितभागानां सादृश्योपधा-
नभेदकल्पितानां परमार्थसतामभावादभागम् । अत एव पूर्वापरीभूतभागाभा-
वादक्रमम् । ननु वर्णाः पूर्वापरीभूतास्ते चास्य भागा इति कथमक्रममभागं चेत्यत
आहवर्णम् । नह्यस्य वर्णा भागाः किंतु सादृश्योपधानभेदात्पदमेव तेन तेना-
कारेण परमार्थसता प्रथते । नहि मणिकृपाणदर्पणादिवर्तानि सुखानि सुखस्य
परमार्थसतोऽवयवा इति । बौद्धमनुसंहारो बुद्धौ विदितमन्यवर्णप्रत्ययस्य
व्यापारः संस्कारः पूर्ववर्णानुभवजनितसंस्कारसहितस्तेनोपस्थापितं विषयीकृतम् ।
वर्णानुभवतत्तत्संस्काराणां च पदविषयत्वमुपपादितमधस्तात् । स्यादेतदभागमक्रम-
मवर्णं चेत्पदतत्त्वं कस्मादेवंविधं कदाचिन्न प्रथते नहि लाक्षारसावसेकोपधाना-
पादितारुणभावः स्फटिकमणिस्तदपगमे स्वच्छधवलो नानुभूयते तस्मात्पारमा-
र्थिका एव वर्णा इत्यत आह । परत्रेति । प्रतिपिपादयिषया वर्णैरेवाभिधी-
यमानैरुच्चार्यमाणैः श्रूयमाणैश्च श्रोतृभिरनादिर्योऽयं वाग्व्यवहारो विभक्तवर्णप-
दनिबन्धनस्तज्जनिता वासना साप्यनादिरेव । तदनुविद्धया तद्वासितया लोक-
बुद्धया विभक्तवर्णरूपितपदावगाहिन्या सिद्धवत्परमार्थवत्सम्प्रतिपत्त्या संवादेन
बुद्धानां पदं प्रतीयते । एतदुक्तं भवति । अस्ति कश्चिदुपाधिर्यं उपधेयेन संयु-
ज्यते वियुज्यते च । यथा लाक्षादिस्तत्र तद्वियोगे स्फटिकः स्वाभाविकेन
स्वच्छधवलेन रूपेण प्रकाशत इति युज्यते । पदप्रत्ययस्य तु प्रयत्नभेदोपनीतध्व-
निभेदादन्यतोऽनुत्पादात्तस्य च सदा सादृश्यदोषरूपिततया वर्णात्मनैव प्रत्यय-
जनकत्वमिति कुतो निरुपाधिनः पदस्य प्रथा । यथाहुः । ध्वनयः सदृशात्मानो
विपर्यासस्य हेतवः । उपलम्भकमेतेषां विपर्यासस्य कारणम् । उपायलाच्च नियतः
पददर्शितदर्शनाम् । ज्ञानस्यैव च बाधेयं लोके ध्रुवमुपप्लव इति । यतः पदात्मा
विभक्तवर्णरूपितः प्रकाशतेऽतः स्थूलदर्शी लोको वर्णानेवपदमभिमन्यमानस्तानेव
प्रकारभेदभाजोऽर्थभेदे सङ्केतयतीत्याह । तस्येति । तस्य पदस्याजानत एक-
स्यापि सङ्केतबुद्धितः स्थूलदर्शिलोकहिताय वर्णात्मना विभागः । विभागमाह ।
एतावतां न न्यूनानामधिकानां वा । एवंजातीयको नैरन्तर्यक्रमविशेषोऽनुसंहार

ऽनुसंहार एतस्यार्थस्य वाचक इति । सङ्केतस्तु पदपदार्थयो-
रितरेतराध्यासरूपः स्मृत्यात्मकः । योऽयं शब्दः सोऽयमर्थो योऽय-
मर्थः सोऽयं शब्द इत्येवमितरेतराध्यासरूपः सङ्केतो भवतीति ।
एवमेते शब्दार्थप्रत्यया इतरेतराध्यासात्सङ्कीर्णाः । तद्यथा गौरि-
तिशब्दो गौरित्यर्थो गौरिति ज्ञानं य एषां प्रविभागज्ञः स सर्व-
वित् । सर्वपदेषु चास्ति वाक्यशक्तिर्वृक्ष इत्युक्तेऽस्तीति गम्यते
न सत्तां पदार्थो व्यभिचरतीति । तथा नह्यसाधना क्रिया-

एकबुद्ध्युपग्रह एकस्यार्थस्य गोलादेर्वाचक इति । ननु यद्येकस्यार्थस्यायं
शब्दो वाचक इति सङ्केतो हन्त भोः शब्दार्थयोर्नेतरेतराध्यासस्तर्हीत्यत आह ।
सङ्केतस्त्विति । स्मृतावात्मा स्वरूपं यस्य स तथोक्तः । नहि कृत इत्येव सङ्के-
तोऽर्थमवधारयत्यपि तु स्मर्यमाणः । एतदुक्तं भवति । अभिन्नाकार एव सङ्केते
कथंचिद्भेदं विकल्प्य प्रष्टी प्रयुक्तेति । य एषां प्रविभागज्ञः स तत्र संयमे भवति
सर्ववित्सर्वभूतरुतज्ञ इति । तदेवं विकल्पितवर्णभागमेकमनवयवं पदं व्युत्पाद्य
कल्पितपदविभागं वाक्यमेकमनवयवं व्युत्पादयितुमाह । सर्वपदेषु चास्ति वाक्य-
शक्तिः । अयमभिसन्धिः । परप्रत्यायनाय शब्दः प्रयुज्यते तत्र तदेवच परं प्रति
प्रतिपादयितव्यं यच्चैः प्रतिपित्सितं तदेव तैः प्रतिपित्सितं यदुपादानादिगोचरः ।
नच पदार्थमात्रं तद्गोचरः किंतु वाक्यार्थ इति । वाक्यार्थपरा एव सर्वे शब्दा-
स्तेन स एव तेषामर्थः । अतो यत्रापि केवलस्य पदस्य प्रयोगस्तत्रापि पदान्त-
रेण सहैकीकृत्य ततोऽर्थो गम्यते । ननु केवलात्कस्मात्तन्मात्रस्यासामर्थ्यात्तथाच
वाक्यमेव तत्र तत्र वाचकं ननु पदानि । तद्भागतया तु तेषामप्यस्ति वाक्यार्थवा-
चकशक्तिः पदार्थ इव पदभागतया वर्णानाम् । तेन यथा वर्ण एकैकः सर्वपदार्था-
भिधानशक्तिमन्ति एवं पदस्यैकैकं सर्ववाक्यार्थाभिधानशक्तिप्रचितम् । तदि-
दमुक्तम् । सर्वपदेषु चास्ति वाक्यशक्तिः । वृक्ष इत्युक्तेऽस्तीतिगम्यते । अध्या-
हृतास्तिपदसहितं वृक्ष इतिपदं वाक्यार्थं वर्तत इतितद्भागत्वाद्वृक्षपदं तत्र वर्तते ।
कस्मात्पुनरस्तीति गम्यत इत्यत आह । न सत्तां पदार्थो व्यभिचरतीति ।
लोक एव हि पदानामर्थवधारणोपायः स च केवलं पदार्थमस्त्यर्थेनाभिसमस्य सर्वत्र
वाक्यार्थीकरोति सोऽयमव्यभिचारः सत्तया पदार्थस्यात एव शब्दवृत्तिविदां
व्यवहारो यत्रान्यक्रियापदं नास्ति तत्रास्तिर्भवन्तीपरः प्रयोक्तव्य इति । क्रिया-
भेदाव्यभिचारि प्रातिपदिकमुक्त्वा क्रियामेदं कारकाव्यभिचारिणं दर्शयति ।

स्तीति । तथाच पचतीत्युक्ते सर्वकारकाणामाक्षेपो नियमा-
र्थोऽनुवादः कर्तृकरणकर्मणां चैत्राग्नितण्डुलानामिति । दृष्टं च
वाक्यार्थे पदरचनं श्रोत्रियंश्छन्दोऽधीते । जीवति प्राणान्धारयति ।
तत्र वाक्ये पदपदार्थाभिव्यक्तिस्ततः पदं प्रविभज्य व्याकरणीयं
क्रियावाचकं वा कारकवाचकं वा । अन्यथा भवत्यश्वोऽजापय
इत्येवमादिषु नामाख्यातसारूप्यादनिर्ज्ञातं कथं क्रियायां कारके
वा व्याक्रियेतेति । तेषां शब्दार्थप्रत्ययानां प्रविभागः । तद्यथा
श्वेतते प्रासाद इति क्रियार्थः श्वेतः प्रासाद इति कारकार्थः

तथाच पचतीत्युक्त इति । पचतीत्युक्ते हि कारकमात्रस्य तदन्वययोग्यस्याव-
गमादन्यव्यावृत्तिपरस्तद्धेदानामनुवादः । तदेवं भेद एव वाक्यार्थ इति । तथा-
नपेक्षकमपि पदं वाक्यार्थे वर्तमानं दृश्यत इतिमुतरामस्ति वाक्यशक्तिः पदाना-
मित्याह । दृष्टं चेति । नचैतावतापि श्रोत्रियादिपदस्य स्वतन्त्रस्यैवविधार्थप्र-
त्यायनं नयावदस्त्यादिभिरभिसमासोऽस्य भवति । तथाचास्यापि वाक्यावयव-
त्वात्कल्पितत्वमेवेतिभावः । स्यादेतत्पदानामेव चेद्वाक्यशक्तिः कृतं तर्हि वाक्येन
तेभ्य एव तदर्थवासायादित्यत आह । तत्र वाक्य इति । उक्तमेतन्न केवला-
त्पदात्पदार्थः प्रतिपित्सितः प्रतीयते । न यावदेतत्पदान्तरेणाभिसमस्यत इति ।
तथाच वाक्यात्पदान्यपोद्धृत्य कल्पितानि वाक्यार्थाच्चापोद्धृत्य तदेकदेशं कारकं वा
क्रियां वा तत्पदं प्रकृत्यादिविभागकल्पनया व्याकरणीयं व्याख्येयम् । किमर्थं पुन-
रेतावता क्लेशेनान्वाख्यायत इत्यत आह । अन्यथेति । घटो भवति भवति
मिक्षां देहि भवति तिष्ठतीतिनाम्नोर्नामाख्यातयोश्च साम्यात् । एवमश्वस्त्र-
मश्वो यातीति । एवमजापयः पिव मारय आजापयः शत्रूनिनाम्नामाख्यातसा-
रूप्यादनिर्ज्ञातं नामत्वेनाख्यातत्वेन वा अन्वाख्यानाभावे निष्कृष्याज्ञातं कथं
क्रियायां कारके वा व्याक्रियेत । तस्माद्वाक्यात्पदान्यपोद्धृत्य व्याख्यातव्यानि ।
नन्वन्वाख्यानादेव पारमार्थिको विभागः पदानामिति । तदेवं शब्दरूपं व्युत्पाद्य
शब्दार्थप्रत्ययानां सङ्केतापादितसङ्कराणामसङ्करमाख्यातुमुपक्रमते तेषां शब्दार्थप्र-
त्ययानां विभागस्तथा श्वेतते प्रासाद इति क्रियार्थः शब्दः स्फुटतरो ह्यत्र पूर्वा-
परीभूतायाः क्रियायाः साध्वरूपायाः सिद्धरूपः क्रियार्थः । श्वेत इति भिन्नः
शब्दः । यत्रापि शब्दार्थयोः सिद्धरूपत्वं तत्राप्यर्थादस्ति शब्दस्य भेद इत्याह ।
श्वेतः प्रासाद इति । कारकार्थः शब्दोऽभिहितत्वाच्च कारकविभक्तेरभावः । अर्थ

संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम् ॥ १८ ॥

शब्दः क्रियाकारकात्मा तदर्थः प्रत्ययश्च । कस्मात् । सोऽयमित्य-
भिसंबन्धादेकाकार एव प्रत्ययः सङ्केत इति । यस्तु श्वेतोऽर्थः स
शब्दप्रत्यययोरालम्बनीभूतः स हि स्वाभिरवस्थाभिर्विक्रियमाणो
न शब्दसहगतो न बुद्धिसहगतः । एवं शब्द एवं प्रत्ययो नेत-
रेतरसहगत इत्यन्यथार्थोऽन्यथाशब्दोऽन्यथा प्रत्यय इति विभागः ।
एवं तत्प्रविभागसंयमाद्योगिनः सर्वभूतरुतज्ञानं सम्पद्यत
इति ॥ १७ ॥

संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम् । द्वये खल्वमी संस्का-
राः । स्मृतिक्लेशहेतवो वासनारूपा विपाकहेतवो धर्माधर्मरूपास्ते
पूर्वभवाभिसंस्कृताः परिणामचेष्टानिरोधशक्तिजीवनधर्मवदपरि-

विभजते क्रियाकारकात्मा तदर्थस्तयोः शब्दयोरर्थः क्रियात्मा कारकात्मा च ।
प्रत्ययं विभजते । प्रत्ययश्चेति । चशब्देन तदर्थ इत्येतत्पदमत्रानुकुप्यते ।
तदत्रान्यपदार्थप्रधाने संबध्यते । स एव क्रियाकारकात्माथो यस्य स तथोक्तः ।
नन्वभेदेन प्रतीतेः शब्दार्थप्रत्ययानां सङ्करात्कुतः प्रविभाग इत्याशयवानृच्छति ।
कस्मादिति । उत्तरमाह । सोऽयमित्यभिसंबन्धादिति । सङ्केतोपाधिरे-
काकारप्रत्ययो नतु तात्त्विक इत्यर्थः । सङ्केतस्य निमित्ता दाशिता सङ्केत इति-
सप्तम्या । परमार्थमाह । यस्तु श्वेतोऽर्थ इति । अवस्था नवपुराणत्वादयः । सह-
गतः सङ्कीर्णः । एवंच प्रविभागसंयमाद्योगिनः सर्वेषां भूतानां पशुमृगसरीसृपवयः-
प्रभृतीनां यानि रुतानि तत्राप्यव्यक्तं पदं तदर्थस्तत्प्रत्ययश्चेति । तदिह मनुष्यव-
चनवाच्यप्रत्ययेषु कृतः संयमः समानजातीयतया तेष्वपि कृत एवेति । तेषां रुतं
तदर्थमेदं तत्प्रत्ययं च योगी जानातीतिसिद्धम् ॥ १७ ॥

संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम् । ज्ञानजा हि संस्काराः स्मृतेर्हेतवोऽवि-
द्यादि संस्कारा अविद्यादीनां क्लेशानां विपाकहेतवः । विपाको जात्यायुर्भोगरूप-
स्तस्य हेतवो धर्माधर्मरूपाः । पूर्वेषु भवेष्वाभिसंस्कृता निष्पादिताः स्वकारणैर्य-
थासंस्कृतं व्यञ्जनं कृतमितिगम्यते । परिणामचेष्टानिरोधशक्तिजीवनान्येव धर्मा-
श्चित्तस्य तद्वदपरिदृष्टाश्चित्तधर्मास्तेषु श्रुतेष्वनुमितेषु सपरिकरेषु संयमः संस्का-
राणां द्वयेषां साक्षात्क्रियायै समर्थः । अस्तु तत्र संयमात्तत्साक्षात्कारः पूर्वजा-

दृष्टाश्चित्तधर्मास्तेषु संयमः संस्कारसाक्षात्क्रियायै समर्थः । नच देशकालनिमित्तानुभवैर्विना तेषामस्ति साक्षात्करणम् । तदित्थं संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानमुत्पद्यते योगिनः । परत्राप्येवमेव संस्कारसाक्षात्करणात्परजातिसंवेदनम् । अत्रेदमाख्यानं श्रूयते । भगवतो जैगीषव्यस्य संस्कारसाक्षात्करणाद्दशसु महासर्गेषु जन्मपरिणामक्रममनुपश्यतो विवेकजं ज्ञानं प्रादुरभूत् । अथ भगवानावव्यस्तनुधरस्तमुवाच । दशसु महासर्गेषु भव्यत्वादनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन त्वया नरकतिर्यग्गर्भसंभवं दुःखं सम्पश्यता देवमनुष्येषु पुनःपुनरुत्पद्यमानेन सुखदुःखयोः किमधिकमुपलब्धमिति । भगवन्तमावव्यं जैगीषव्य उवाच । दशसु महासर्गेषु भव्यत्वादनभिभूतबुद्धिसत्त्वेन मया नरकतिर्यग्भवं दुःखं सम्पश्यता देवमनुष्येषु पुनःपुनरुत्पद्यमानेन यत्किंचिदनुभूतं तत्सर्वं दुःखमेव प्रत्यवैमि । भगवानावव्य उवाच । यदिदमायुष्मतः प्रधानवशित्वमनुत्तमं च संतोषसुखं किमिदमपि दुःखपक्षे निक्षिप्तमिति । भगवान् जैगीषव्य उवाच । विषयसुखापेक्षयैवेदमनुत्तमं संतोषसुखमुक्तम् । कैवल्यसुखापेक्षया दुःखमेव । बुद्धिसत्त्वस्यायं धर्मस्त्रिगुणस्त्रिगुणश्च प्रत्ययो हेयपक्षे न्यस्त इति । दुःखरूपस्तृष्णातन्तुः । तृष्णादुःखसन्तापापगमात्तु-प्रसन्नमबाधं सर्वानुकूलं सुखमिदमुक्तमिति ॥ १८ ॥

तिसाक्षात्कारस्तु कुत इत्यत आह । नच देशेति । निमित्तं पूर्वशरीरमिन्द्रियादि च । सानुबन्धसंस्कारसाक्षात्कार एव नान्तरीयकतया जात्यादिसाक्षात्कारमाक्षिपतीत्यर्थः । स्वसंस्कारसंयमं परकीयेष्वतिदिशति । परत्राप्येवमिति । अत्र श्रद्धोत्पादे हेतुमनुभवत आवव्यस्य जैगीषव्येण संवादमुपन्यस्यति । अत्रेदमाख्यानं श्रूयत इति । महाकल्पो महासर्गः । तनुधर इति निर्माणकायसम्पदुक्ता । भव्यः शोभनो विगलितरजस्तमोमल इत्यर्थः । प्रधानवशित्वमैश्वर्यं तेन हि प्रधानं विक्षुभ्य यस्मै यादृशीं कायेन्द्रियसम्पदं दित्सति तस्मै तादृशीं दत्ते स्वकीयानि च कायेन्द्रियसहस्राणि निर्मायान्तरिक्षे दिवि भुवि च यथेच्छं विहरतीति । संतोषो हि तृष्णाक्षयो बुद्धिसत्त्वस्य प्रशान्तताधर्मः ॥ १८ ॥

प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् ॥ १९ ॥

कायरूपसंयमात्तद्ब्राह्मशक्तिस्तम्भे चक्षुःप्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानम् ॥ २० ॥

सोपक्रमं निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो वा ॥ २१ ॥

प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् । प्रत्यये संयमात्प्रत्ययस्य साक्षात्करणात्ततः परचित्तज्ञानम् । नच तत्सालम्बनं तस्याविषयीभूतत्वात् । रक्तं प्रत्ययं जानात्यमुष्मिन्नालम्बने रक्तमिति न जानाति । परचित्तस्य प्रत्ययस्य यदालम्बनं तद्योगिचिन्तेन नालम्बनीकृतं परप्रत्ययमात्रं तु योगिचित्तस्यालम्बनीभूतमिति ॥ १९ ॥

कायरूपसंयमात्तद्ब्राह्मशक्तिस्तम्भे चक्षुःप्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानम् । कायस्य रूपे संयमाद्रूपस्य या ग्राह्या शक्तिस्तां प्रतिष्ठ्नाति । ग्राह्यशक्तिस्तम्भे सति चक्षुःप्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानमुत्पद्यते योगिनः । एतेन शब्दाद्यन्तर्धानमुक्तं वेदितव्यम् ॥ २० ॥

सोपक्रमं निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो

प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम् । परप्रत्ययस्य चित्तमात्रस्य साक्षात्करणादिति । यथा संस्कारसाक्षात्कारस्तदनुबन्धपूर्वजन्मसाक्षात्कारमाक्षिपत्येवं परचित्तसाक्षात्कारोऽपि तदालम्बनसाक्षात्कारमाक्षिपेदितिप्राप्त आह । नचेति । सानुबन्धसंस्कारविषयोऽसौ संयमोऽयं तु परचित्तमात्रविषय इत्यभिप्रायः ॥ १९ ॥

कायरूपसंयमात्तद्ब्राह्मशक्तिस्तम्भे चक्षुःप्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानम् । पञ्चात्मकः कायः स च रूपवत्तया चाक्षुषो भवति । रूपेण हि कायश्च तद्रूपं च चक्षुर्ग्रहणकर्मशक्तिमनुभवति । तत्र यदा रूपे संयमविशेषो योगिना क्रियते तदा रूपस्य ग्राह्यशक्ती रूपवत्कायप्रत्यक्षताहेतुस्तम्भ्यते तस्माद्ब्राह्मशक्तिस्तम्भे सत्यन्तर्धानं योगिनस्ततः पारकीयचक्षुर्जनिनेन प्रकाशेन ज्ञानेनासम्प्रयोगश्चक्षुर्ज्ञानविषयत्वं योगिनः कायस्येति यावत् । तस्मिन्कर्तव्येऽन्तर्धानं कारणमित्यर्थः । एतेनेतिकाये शब्दस्पर्शरसगन्धसंयमात्तद्ब्राह्मशक्तिस्तम्भे श्रोत्रत्वग्रसनघ्राणप्रकाशासम्प्रयोगे तदन्तर्धानमिति सूत्रमूहनीयम् ॥ २० ॥

सोपक्रमं निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो वा ।

वा । आयुर्विपाकं कर्म द्विविधं सोपक्रमं निरुपक्रमं च । तत्र
यथार्द्रं वलं वितानितं हसीयसा कालेन शुष्येत्तथा सोपक्रमम् ।
यथाच तदेव सम्पिण्डितं चिरेण संशुष्येदेवं निरुपक्रमम् ।
यथा वाग्निः शुष्के कक्षे मुक्तो वातेन समन्ततो युक्तः क्षेपीयसा
कालेन दहेत्तथा सोपक्रमम् । यथा वा स एवाग्निस्तृणराशौ
क्रमशोऽवयवेषु न्यस्तश्चिरेण दहेत्तथा निरुपक्रमम् । तदैकभ-
विकमायुष्करं कर्म द्विविधं सोपक्रमं निरुपक्रमं च । तत्संयमाद-
परान्तस्य प्रायणस्य ज्ञानमरिष्टेभ्यो वेति त्रिविधमरिष्टमाध्यात्मि-
कमाधिभौतिकमाधिदैविकं च । तत्राध्यात्मिकं घोषं स्वदेहे
पिहितकर्णो न शृणोति ज्योतिर्वा नेत्रेऽवष्टब्धे न पश्यति । तथा-
धिभौतिकं यमपुरुषान्पश्यति पितृनतीतानागतानकस्मात्प-
श्यति । तथाधिदैविकं स्वर्गमकस्मात्सिद्धान्वा पश्यति । विप-
रीतं वा सर्वमित्यनेन वा जानात्यपरान्तमुपस्थितमिति ॥ २१ ॥

आयुर्विपाकं च कर्म द्विविधं सोपक्रमं निरुपक्रमं च । यत्तद्वैकभविकं कर्म
जात्यायुर्भोगहेतुस्तदायुर्विपाकम् । तच्च किञ्चित्कालानपेक्षमेव भोगदानाय
प्रस्थितं दत्तबहुभोगमल्पावशिष्टफलं प्रवृत्तव्यापारं केवलं तत्फलस्य सहसा
भोक्तुमेकेन शरीरेणाशक्यत्वाद्विलम्बते तदिदं सोपक्रमम् । उपक्रमो व्यापारस्त-
त्सहितमित्यर्थः । तदेव तु दत्तस्तोकफलं तत्कालमपेक्ष्य फलदानाय व्याप्रिय-
माणं कादाचित्कं मन्दव्यापारं निरुपक्रमम् । एतदेव निदर्शनाभ्यां विशद-
यति । तत्र यथेति । अत्रैवातिवैशारद्याय निदर्शनान्तरं दर्शयति । यथा वा-
ग्निरिति । परान्तं महाप्रलयमपेक्ष्यापरान्तो मरणम् । तस्मिन्कर्मणि धर्माधर्मयोः
संयमादपरान्तज्ञानम् । ततश्च योगी सोपक्रममात्मनः कर्म विज्ञाय बहून्का-
यान्निर्माय सहसा फलं भुक्त्वा स्वेच्छया म्रियते । प्रासङ्गिकमाह । अरिष्टेभ्यो
वा । अरिवन्नासयन्तीत्यरिष्टानि त्रिविधानि मरणचिह्नानि विपरीतं वा सर्वं माहे-
न्द्रजालादिव्यतिरेकेण ग्रामनगरादि स्वर्गमभिमन्यते । मनुष्यलोकमेव देवलोक-
मिति ॥ २१ ॥

मैत्र्यादिषु बलानि ॥ २२ ॥

बलेषु हस्तिबलादीनि ॥ २३ ॥

प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम्

॥ २४ ॥

मैत्र्यादिषु बलानि । मैत्रीकरुणामुदितेति तिस्रो भावनास्तत्र भूतेषु सुखितेषु मैत्रीं भावयित्वा मैत्रीबलं लभते । दुःखितेषु करुणां भावयित्वा करुणाबलं लभते । पुण्यशीलेषु मुदितां भावयित्वा मुदिताबलं लभते । भावनातः समाधिर्यः स संयमस्ततो बलान्यवन्ध्यवीर्याणि जायन्ते । पापशीलेषूपेक्षा नतु भावना । ततश्च तस्यां नास्ति समाधिरित्यतो न बलमुपेक्षातस्तत्र संयमाभावादिति ॥ २२ ॥

बलेषु हस्तिबलादीनि । हस्तिबले संयमाद्धस्तिबलो भवति । वैनतेयबले संयमाद्वैनतेयबलो भवति । वायुबले संयमाद्वायुबलो भवतीत्येवमादि ॥ २३ ॥

प्रवृत्त्या लोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् । ज्योतिष्म-

मैत्र्यादिषु बलानि । मैत्र्यादिषु संयमान्मैत्र्यादिवलान्यस्य भवन्ति । तत्र मैत्रीभावनातो बलं येन जीवलोकं सुखाकरोति ततः सर्वहितो भवति । एवं करुणाबलात्प्राणिनो दुःखाहुःखहेतोर्वा समुद्धरति । एवं मुदिताबलाज्जीवलो-कस्य माध्यस्थ्यमाधत्ते । वक्ष्यमाणौपयिकं भावनाकारणत्वं समाधेराह । भावनातः समाधिर्यः स संयमः । यद्यपि धारणाध्यानसमाधित्रयमेव संयमो न समाधिमात्रं तथापि समाध्यनन्तरं कार्योत्पादात्समाधेः प्राधान्यात्तत्र संयम उपचरितः । क्वचिन्नावना समाधिरिति पाठः । तत्र भावनासमाधौ समूहस्य संयमस्यावयवौ हेतू भवतः । वीर्यं प्रयत्नः तेन मैत्र्यादिबलवतः पुंसः सुखितादिषु परेषां कर्तव्येषु प्रयत्नोऽवन्ध्यो भवतीत्युपेक्षौदासीन्यं न तत्र भावना नापि सुखादिवद्भाव्यं किंचिदस्तीति ॥ २२ ॥

बलेषु हस्तिबलादीनि । यस्य बले संयमस्तस्य बलं लभत इति ॥ २३ ॥

प्रवृत्त्या लोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् । सूक्ष्मे व्यवहिते विप्रकृष्टे

भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात् ॥ २५ ॥

तीप्रवृत्तिरुक्ता मनसस्तस्यां य आलोकस्तं योगी सूक्ष्मे वा व्यवहिते वा विप्रकृष्टे वार्थे विन्यस्य तमर्थमधिगच्छति ॥ २४ ॥

भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात् । तत्प्रस्तारः सप्तलोकास्तत्रावीचेः प्रभृति मेरुपृष्ठं यावदित्येवं भूलोकः । मेरुपृष्ठादारभ्य आध्रुवाद्ब्रह्म-क्षत्रताराविचित्रोऽन्तरिक्षलोकः । ततः परः स्वर्लोकः पञ्चविधो माहेन्द्रस्तृतीयो लोकः । चतुर्थः प्राजापत्यो महर्लोकस्त्रिविधो ब्राह्मः । तद्यथा जनलोकस्तपोलोकः सत्यलोक इति । ब्राह्मस्त्रिभूमिको लोकः प्राजापत्यस्ततो महान् । माहेन्द्रश्च स्वरित्युक्तो दिवि तारा भुवि प्रजा इति संग्रहश्लोकः । तत्रावीचेरुपर्युपरि निविष्टाः षण्महानर-कभूमयो घनसलिलानलानिलाकाशतमः प्रतिष्ठा महाकालाम्ब-रीषरौरवमहारौरवकालसूत्रान्ध्रतामिस्राः । यत्र स्वर्कर्मोपाजितदुः-खवेदनाः प्राणिनः कष्टमायुर्दीर्घकालमाक्षिप्य जायन्ते । ततो महा-तलरसातलातलसुतलवितलतलातलपातालाख्यानि सप्तपाता-लानि । भूमिरियमष्टमी सप्तद्वीपा वसुमती यस्याः सुमेरुमध्ये पर्वत-राजः काञ्चनस्तस्य राजतवैदूर्यस्फटिकहेममणिमयानि शृङ्गाणि । तत्र वैदूर्यप्रभानुरागान्नीलोत्पलपत्रयामो नभसो दक्षिणभागः श्वेतः पूर्वः स्वच्छः पश्चिमः कुरण्टकाभ उत्तरो दक्षिणपार्श्वे चास्य जम्बूर्यतोऽयं जम्बूद्वीपस्तस्य सूर्यप्रचाराद्रात्रिदिवं लग्न-मिव वर्तते । तस्य नीलश्वेतशृङ्गवन्त उदीचीनास्त्रयः पर्वता

वार्थे संयमेन विन्यस्य तमधिगच्छेदिति ॥ २४ ॥

भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात् । आध्रुवादितो मेरुपृष्ठान्तदेवमनेन संग्रहश्लोकान्तेन संक्षेपतः सप्तलोकानुपन्यस्य विस्तरेणाह । तत्रावीचेरिति । घनशब्देन पृथि-व्युच्यते । भूमिः स्थानमित्यर्थः । एते महानरका अनेकोपनरकपरिवारा बोद्ध-व्याः । एतानेव नामान्तरेणोपसंहरति । महेति । तस्य सूर्यप्रचाराद्रात्रि-दिवं लग्नमिव वर्तते । यमेवास्य भागं सूर्यस्त्यजति तत्र रात्रिः । यमेव भाग-

द्विसाहस्रायामास्तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नवनवयोजनसाह-
 स्राणि रमणकं हिरण्यमुत्तराः कुरव इति । निषधहेमकूटहेम-
 शैला दक्षिणतो द्विसाहस्रायामास्तदन्तरेषु त्रीणि वर्षाणि नव-
 नवयोजनसाहस्राणि हरिवर्षं किंपुरुषं भारतमिति । सुमेरोः
 प्राचीना भद्राश्वमाल्यवत्सीमानः प्रतीचीनाः केतुमालगन्धमादन-
 सीमानः । मध्ये वर्षमिलावृतम् । तदेतद्योजनशतसाहस्रं सुमे-
 रोर्दिशि दिशि तदर्धेन व्यूढम् । स खल्वयं शतसाहस्रायामो
 जम्बूद्वीपस्ततो द्विगुणेन लवणोदधिना वलयाकृतिना वेष्टितः ।
 ततश्च द्विगुणा द्विगुणाः शाककुशकौञ्चशालमलगोमेधपुष्कर-
 द्वीपाः सप्त समुद्राश्च सर्षपराशिकल्पाः सविचित्रशैलावतंसा
 इक्षुरससुरासर्पिर्दधिमण्डक्षीरस्वादूदकसप्तसमुद्रपरिवेष्टिता वल-
 याकृतयो लोकालोकपर्वतपरिवाराः पञ्चाशद्योजनकोटिपरिस-
 ङ्ख्याताः । तदेतत्सर्वं सुप्रतिष्ठितसंस्थानमण्डमध्ये व्यूढम् ।
 अण्डं च प्रधानस्याणुरवयवो यथाकाशे खद्योत इति । तत्र पाताले
 जलधौ पर्वतेष्वेतेषु देवनिकाया सुरगन्धर्वकिन्नरकिंपुरुषयक्षरा-
 क्षसभूतप्रेतपिशाचापसारकाप्सरोब्रह्मराक्षसकूष्माण्डविनायकाः
 प्रतिवसन्ति । सर्वेषु द्वीपेषु पुण्यात्मानो देवमनुष्याः । सुमेरु-
 स्त्रिदशानामुद्यानभूमिः । तत्र मिश्रवनं नन्दनं चैत्ररथं सुमानस-

मलङ्करोति तत्र दिनमिति । सकलजम्बूद्वीपपरिमाणमाह । तदेतद्योजनशतसाह-
 स्रम् । किंभूतं योजनानां शतसाहस्रमित्याह । सुमेरोर्दिशि दिशि तदर्धेन पञ्चाश-
 द्योजनसाहस्रेण व्यूढं संक्षिप्तम् । यतोऽस्य मध्यस्थः सुमेरुः समुद्राश्च सर्षपराशि-
 कल्पा इति द्विगुणा द्विगुणा इतिसंबन्धः । यथा सर्षपराशिर्न ग्रीहिराशिरिवो-
 च्छिन्नो नापि भूमिसमस्तथा समुद्रा अपीत्यर्थः । विचित्रैः शैलैरवतंसैरिव सह
 वर्तन्त इति सविचित्रशैलावतंसा द्वीपास्तदेतत्सर्वं सप्तद्वीपविपिननगनगरनीर-
 धिमालावलयं लोकालोकपरिवृतं विश्वम्भरामण्डलं ब्रह्माण्डमध्ये व्यूढं संक्षिप्तं
 सुप्रतिष्ठितं संस्थानं सन्निवेशो यस्य तत्तथोक्तम् । ये तत्र परिवसन्ति तत्र
 तान्दर्शयति । तत्र पाताल इति । सुमेरोः सन्निवेशमाह । सुमेरुरिति ।

मित्युद्यानानि । सुधर्मा देवसभा । सुदर्शनं पुरम् । वैजयन्तः
प्रासादः । ग्रहनक्षत्रतारकास्तु ध्रुवे निबद्धाः । वायुविक्षेपनियमे-
नोपलक्षितप्रचाराः । सुमेरोरुपर्युपरि सन्निविष्टा दिवि विपरिव-
र्तन्ते । माहेन्द्रनिवासिनः षडेव देवनिकायाः । त्रिदशा अग्निष्वा-
त्तायामास्तुषिता अपरिनिर्मितवशवर्तिनः परिनिर्मितवशवर्तिनश्चे-
ति । ते सर्वे सङ्कल्पसिद्धाः । अणिमाद्यैश्वर्योपपन्नाः कल्पायुषो
वृन्दारकाः कामभोगिन औपपादिकदेहा उत्तमानुकूलाभिरप्स-
रोभिः कृतपरिचारा महति लोके प्राजापत्ये पञ्चविधा देवनि-
कायाः । कुमुदा ऋभवः प्रतर्दना अञ्जनाभाः प्रचित्ताभा इत्येते
महाभूतवशिनो ध्यानाहाराः कल्पसहस्रायुषः । प्रथमे ब्रह्मणो जन-
लोके चतुर्विधो देवनिकायो ब्रह्मपुरोहिता ब्रह्मकायिका ब्रह्ममहाका-
यिका अजरा अमरा इति । ते भूतेन्द्रियवशिनो द्विगुणा द्विगुणोत्त-
रायुषः । द्वितीये तपसि लोके त्रिविधो देवनिकायः । आभास्वरा
महाभास्वराः सत्यमहाभास्वरा इति । ते भूतेन्द्रियप्रकृतिवशिनो

तदेवं भूलोकं सप्रकारमुक्त्वा सप्रकारमेवान्तरिक्षलोकमाह । ग्रहेति । विक्षेपो
व्यापारः । स्वलोकमादर्शयति । माहेन्द्रनिवासिन इति । देवनिकाया देव-
जातयः । षण्णामपि देवनिकायानां रूपोत्कर्षमाह । सर्वे सङ्कल्पसिद्धा
इति । सङ्कल्पमात्रादेवैषां विषया उपनमन्ति । वृन्दारकाः पूज्याः । कामभो-
गिनो मैथुनप्रियाः । औपपादिकदेहाः पित्रोः संयोगमन्तरेणाकस्मादेव दिव्यं
शरीरमेषां धर्मविशेषातिसंस्कृतेभ्योऽणुभ्यो भूतेभ्यो भवतीति । महलोकमाह ।
महतीति । महाभूतवशिनः । यद्यदेतेभ्यो रोचते तत्तदेव महाभूतानि प्रय-
च्छन्ति । तदिच्छातश्च महाभूतानि तेन तेन संस्थानेनावतिष्ठन्ते । ध्यानाहारा
ध्यानमात्रतृप्ताः पुष्टा भवन्ति । जनलोकमाह प्रथम इत्युक्तक्रमेण । भूतेन्द्रिय-
वशिन इति । भूतानि पृथिव्यादीनीन्द्रियाणि श्रोत्रादीनि यथा नियोक्तुमिच्छन्ति
तथैव नियुज्यन्ते । उक्तक्रमापेक्षया द्वितीयं ब्रह्मणस्तपोलोकमाह । द्वितीय
इति । भूतेन्द्रियप्रकृतिवशिन इति । प्रकृतिः पञ्चतन्मात्राणि तद्वशिनस्तदि-
च्छातो हि तन्मात्राण्येव कायाकारेण परिणमन्त इत्यागमिनः । द्विगुणेत्याभा-

द्विगुणद्विगुणोत्तरायुषः सर्वे ध्यानाद्वारा कल्पसहस्रायुष ऊर्ध्वरे-
 तस ऊर्ध्वमप्रतिहतज्ञाना अधरभूमिष्वनावृतज्ञानविषयाः । तृतीये
 ब्रह्मणः सत्यलोके चत्वारो देवनिकाया अच्युताः शुद्धनिवासाः
 सत्याभाः संज्ञासंज्ञिनश्चेति । अकृतभवनन्यासाः स्वप्रतिष्ठा उप-
 र्युपरिस्थिताः प्रधानवशिनो यावत्सर्गायुषः । तत्राच्युताः सवि-
 तर्कध्यानसुखाः शुद्धत्रयीनिवासाः सविचारध्यानसुखाः सत्याभा
 आनन्दमात्रध्यानसुखाः संज्ञासंज्ञिनश्चास्मितामात्रध्यानसुखास्तेऽ-
 पि त्रैलोक्यमध्ये प्रतिष्ठन्ते । त एते सप्तलोकाः सर्वे सप्तब्रह्मकाः ।
 विदेहप्रकृतिलयास्तु मोक्षपदे वर्तन्ते इति न लोकमध्ये न्यस्ता
 इत्येतद्योगिना साक्षात्करणीयम् । सूर्यद्वारे संयमं कृत्वा ततोऽ-

स्वरेभ्यो द्विगुणायुषो महाभास्वरास्तेभ्योऽपि द्विगुणायुषः सत्यमहाभास्वरा
 इत्यर्थः । ऊर्ध्वमित्यूर्ध्वं सत्यलोकेऽप्रतिहतज्ञाना आवीचेस्तु प्रभृत्या तपोलोकं
 सूक्ष्मं व्यवहितादि सर्वं विजानन्तीत्यर्थः । तृतीयं ब्रह्मणः सत्यलोकमाह ।
 तृतीय इति । अकृतो भवनस्य गृहस्य न्यासो यैस्ते तथोक्ताः । आधाराभा-
 वादेव स्वप्रतिष्ठाः । स्वेषु शरीरेषु प्रतिष्ठा येषां ते तथोक्ताः । प्रधानवशिन-
 स्तदिच्छातः सत्त्वरजस्तर्मासि प्रवर्तन्ते यावत्सर्गायुषः । तथाच श्रूयते । ब्रह्मणा
 सह ते सर्वे सम्प्राप्ते प्रतिसंचरे । परस्यान्ते कृतात्मानः प्रविशन्ति परं पद-
 मिति । तदेवं चतुर्णां देवनिकायानां साधारणधर्मानुक्त्वा नामविशेषग्रहणेन
 धर्मविशेषानाह । तत्रेति । अच्युता नाम देवाः स्थूलविषयध्यानसुखास्तेन
 ते तृप्यन्ति । शुद्धनिवासा नाम देवाः सूक्ष्मविषयध्यानसुखास्तेन ते तृप्यन्ति ।
 सत्याभा नाम देवा इन्द्रियविषयध्यानसुखास्तेन ते तृप्यन्ति । संज्ञासंज्ञिनो
 नाम देवा अस्मितामात्रध्यानसुखास्तेन ते तृप्यन्ति । तत्र एते सर्वे सम्प्रज्ञात-
 समाधिमुपासते । अथासम्प्रज्ञातसमाधिनिष्ठा विदेहप्रकृतिलयाः कस्मान्न लोक-
 मध्ये न्यस्यन्त इत्यत आह । विदेहप्रकृतिलयास्त्विति । बुद्धिवृत्तिमन्तो हि
 दर्शितविषया लोकयात्रां वहन्तो लोकेषु वर्तन्ते । नचैवं विदेहप्रकृतिलयाः
 सत्यपि साधिकारत्व इत्यर्थः । तदेतदासत्यलोकमाचावीचर्योगिना साक्षात्कर-
 णीयं सूर्यद्वारेषु सुषुम्नायां नाड्याम् । नचैतावतापि तत्साक्षात्कारो भवतीत्यत

चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् ॥ २६ ॥

ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् ॥ २७ ॥

नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम् ॥ २८ ॥

कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः ॥ २९ ॥

कूर्मनाड्या स्थैर्यम् ॥ ३० ॥

न्यत्रापि । एवं तावदभ्यसेद्यावदिदं सर्वं दृष्टमिति ॥ २५ ॥

चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् । चन्द्रे संयमं कृत्वा ताराणां व्यूहं विजानीयात् ॥ २६ ॥

ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् । ततो ध्रुवे संयमं कृत्वा ताराणां गतिं विजानीयात् । ऊर्ध्वदिशि संयमं कृत्वा तानि विजानीयात् ॥ २७ ॥

नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम् । नाभिचक्रे संयमं कृत्वा कायव्यूहं विजानीयात् । वातपित्तश्लेष्माणस्यो दोषाः । आतपः सप्त त्वग्लोहितमांसस्नाय्वस्थिमज्जाशुक्राणि । पूर्व पूर्वमेषां बाह्यमित्येष विन्यासः ॥ २८ ॥

कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः । जिह्वाया अधस्तात्तन्तुस्ततोऽधस्तात्कण्ठस्ततोऽधस्तात्कूपस्तत्र संयमात्क्षुत्पिपासे न बाधेते ॥ २९ ॥

कूर्मनाड्यां स्थैर्यम् । कूपादध उरसि कूर्माकारा नाडी तस्यां

आह । एवं तावदन्यत्रापि सुषुम्नाया अन्यत्रापि योगोपाध्यायोपदिष्टेषु यावदिदं सर्वं जगद्दृष्टमिति । बुद्धिसत्त्वं हि स्वभावत एव विश्वप्रकाशनसमर्थं तमोमलावृतं यत्रैव रजसोद्भास्यते तदेव प्रकाशयति सूर्यद्वारा संयमोद्घाटितं तु भुवनं प्रकाशयति । नचैवमन्यत्रापि प्रसङ्गस्तत्संयमस्य तावन्मात्रोद्घाटनसामर्थ्यादितिसर्वमवदातम् ॥ २५ ॥

चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् । ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् । नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम् । कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः । कूर्मनाड्यां स्थैर्यम् । तत्र तत्र जिज्ञासायां योगिनस्तत्र तत्र संयमः । एवं क्षुत्पिपासानिवृत्तिहेतुः संयमः स्थैर्यहेतुश्च सूत्रपदै-

मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् ॥ ३१ ॥

प्रातिभाद्वा सर्वम् ॥ ३२ ॥

हृदये चित्तसंवित् ॥ ३३ ॥

सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो

भोगः परार्थत्वात्स्वार्थसंयमात्पुरुषज्ञानम् ॥ ३४ ॥

कृतसंयमः स्थिरपदं लभते । यथा सर्पो गोघ्रा चेति ॥ ३० ॥

मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् । शिरः कपालेऽन्तश्छिद्रं प्रभा-
स्वरं ज्योतिस्तत्र संयमं कृत्वा सिद्धानां द्यावापृथिव्योरन्तराल-
चारिणां दर्शनम् ॥ ३१ ॥

प्रातिभाद्वा सर्वम् । प्रातिभं नाम तारकं तद्विवेकजस्य ज्ञानस्य
पूर्वरूपम् । यथोदये प्रभा भास्करस्य तेन वा सर्वमेव जानाति
योगी प्रातिभस्य ज्ञानस्योत्पत्ताविति ॥ ३२ ॥

हृदये चित्तसंवित् । यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेद्म
तत्र विज्ञानं तस्मिन्संयमाच्चित्तसंवित् ॥ ३३ ॥

सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः परार्थ-

रूपदिष्टो भाष्येण च निगदव्याख्यातेन व्याख्यात इति न व्याख्यातः ॥ २६ ॥

॥ २७ ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥

मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम् । मूर्धशब्देन सुषुम्ना नाडी लक्ष्यते । तत्र
संयम इति ॥ ३१ ॥

प्रातिभाद्वा सर्वम् । प्रातिभा ऊहस्तद्भवं प्रातिभम् । प्रसङ्गान्हेतुसंयमवतो
हि तत्प्रकर्षे प्रसङ्गानोदयात्पूर्वलिङ्गं यदूहनं ज्ञानं तेन सर्वं विजानाति योगी
तच्च प्रसङ्गानसन्निधापनेन संसारात्तारयतीति तारकम् ॥ ३२ ॥

हृदये चित्तसंवित् । हृदयपदं व्याचष्टे । यदिदमस्मिन्ब्रह्मपुरे बृहत्वादात्मा
ब्रह्म तस्य पुरं निलयस्तद्धि तत्र विजानाति स्वमिति । दहरं गतं तदेव पुण्ड-
रीकमधोमुखं वेद्म । मनसः चित्तसंवेदनत्वे हेतुमाह । तत्र विज्ञानं तत्र संय-
माच्चित्तं विजानाति स्ववृत्तिविशिष्टम् ॥ ३३ ॥

सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो भोगः परार्थत्वात्स्वार्थसंयमा-

त्वात्स्वार्थसंयमात्पुरुषज्ञानम् । बुद्धिसत्त्वं प्रख्याशीलम् । समान-
सत्त्वोपनिबन्धने रजस्तमसी वशीकृत्य सत्त्वपुरुषान्यताप्रत्ययेन
परिणतम् । तस्माच्च सत्त्वात्परिणामिनोऽत्यन्तविधर्मा विशुद्धोऽ-
न्यश्चितिमात्ररूपः पुरुषस्तयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्ययाविशेषो
भोगः । पुरुषस्य दर्शितविषयत्वात् । स भोगप्रत्ययः सत्त्वस्य परा-
र्थत्वादृश्यः । यस्तु तस्माद्विशिष्टश्चितिमात्ररूपोऽन्यः पौरुषेयः
प्रत्ययस्तत्र संयमात्पुरुषविषया प्रज्ञा जायते । नच पुरुषप्रत्ययेन

पुरुषज्ञानम् । यत्र सत्त्वप्रकाशरूपस्यातिस्वच्छस्य नितान्ताभिभूतरजस्तमस्तया
विवेकख्यातिरूपेण परिणतस्य बुद्धिसत्त्वस्यात्यन्तिकश्चैतन्यादसङ्करस्तत्र कैव-
कथा रजस्तमसोर्जडस्वभावयोरित्याशयवान्मूत्रकारः सत्त्वपुरुषयोरित्युवाच ।
इममेवाभिप्रायं गृहीत्वा भाष्यकारोऽप्याह बुद्धिसत्त्वं प्रख्याशीलमिति । न
प्रख्याशीलमात्रमपितु विवेकख्यातिरूपेण परिणतमतो नितान्तशुद्धप्रकाशतया-
त्यन्तसारूप्यं चैतन्येनेति सङ्कर इत्यत आह । समानेति । सत्त्वेनोपनिबन्ध-
नमविनाभावः संबन्धः समानं सत्त्वोपनिबन्धनं ययोः रजस्तमसोस्ते तथोक्ते ।
वशीकारोऽभिभवः । असङ्करमाह । तस्माच्चेति । चकारोऽन्यर्थः । न केवलं
रजस्तमोभ्यामित्यर्थः । परिणामिन इति वैधर्म्यमपरिणामिनः पुरुषादुक्तप्रत्यया-
विशेषः । शान्तघोरमूढरूपाया बुद्धेश्चैतन्यविम्बोद्वाहेण चैतन्यस्य शान्ताधोराका-
राध्यारोपश्चन्द्रमस इव स्वच्छसलिलप्रतिविम्बितस्य तत्कम्पात्कम्पनारोपः ।
भोगहेतुमाह । दर्शितविषयत्वादिति । असकृद्व्याख्यातम् । ननु बुद्धिसत्त्वमस्तु
पुरुषभिन्नं भोगस्तु पुंसः कुतो भिद्यत इत्यत आह । सभोगप्रत्ययो भोगरूपः प्रत्ययः
सत्त्वस्यातः परार्थत्वादृश्यो भोग्यः । सत्त्वं हि परार्थं संहतत्वात्तद्धर्मश्च भोग
इति । सोऽपि परार्थः । यस्मै च परस्मै असौ तस्य भोक्तुर्भोग्यः । अथवानुकू-
लप्रतिकूलवेदनीयस्तु सुखदुःखानुभवो भोगः । नचायमात्मानमेवानुकूलयति
प्रतिकूलयति वा । स्वात्मनि वृत्तिविरोधादतोऽनुकूलनीयप्रतिकूलनीयार्थो भोगः ।
स भोक्ता आत्मा तस्य दृश्यो भोग्य इति । यस्तु तस्मात्परार्थाद्विशिष्ट इति ।
परार्थत्वादितिपञ्चम्यन्यपदाध्याहारेण व्याख्याता । स्यादेतत्पुरुषविषया चेत्प्रज्ञा
हन्त भोः पुरुषः प्रज्ञायाः प्रज्ञेय इतिप्रज्ञान्तरमेव तत्रतत्रेत्यनवस्थापात इत्यत
आह । नच पुरुषप्रत्ययेनेति । अयमभिसन्धिः । चित्या जडः प्रकाशयेत् ।
न जडेन चितिः । पुरुषप्रत्ययस्त्वचिदात्मा कथं चिदात्मानं प्रकाशयेत् ।

ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शास्वादवार्ता जायन्ते

॥ ३५ ॥

ते समाधायुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः ॥ ३६ ॥

बुद्धिसत्त्वात्मना पुरुषो दृश्यते । पुरुष एव तं प्रत्ययं स्वात्माव-
लम्बनं पश्यति । तथा ह्युक्तम् । विज्ञातारमरे केन विजानीया-
दिति ॥ ३४ ॥

ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शास्वादवार्ता जायन्ते । प्राति-
भात्सूक्ष्मव्यवहितविप्रकृष्टातीतानागतज्ञानम् । श्रावणाद्विव्यश-
ब्दश्रावणम् । वेदनाद्विव्यस्पर्शाधिगमः । आदर्शाद्विव्यरूपसंवित् ।
आस्वादाद्विव्यरससंवित् । वार्तातो दिव्यगन्धविज्ञानमित्येतानि
नित्यं जायन्ते ॥ ३५ ॥

ते समाधायुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः । ते प्रातिभादयः समा-

चिदात्मात्पराधीनप्रकाशो जडं प्रकाशयतीत्युक्तम् । बुद्धिसत्त्वात्मनेत्यचि-
द्रूपतादात्म्येन जडत्वमाह । बुद्धिसत्त्वगतपुरुषप्रतिबिम्बालम्बनात्पुरुषालम्बनं दर्प-
णवन्मुखालम्बनं नतु पुरुषप्रकाशनात् । पुरुषालम्बनं बुद्धिसत्त्वमेव तु तेन
प्रत्ययेन सङ्क्रान्तपुरुषप्रतिबिम्बं पुरुषच्छायापन्नं चैतन्यमालम्बत इति पुरुषार्थः ।
अत्रैव श्रुतिमुदाहरति । तथा ह्युक्तमीश्वरेण विज्ञातारमिति । न केन-
चिदित्यर्थः ॥ ३४ ॥

स च स्वार्थसंयमो न यावत्प्रधानं स्वकार्यं पुरुषज्ञानमभिनिर्वर्त्यति ताव-
त्तस्य पुरस्तादा विभूतीराधत्ते ताः सर्वा दर्शयति । ततः प्रातिभश्रावणवेदना-
दर्शास्वादवार्ता जायन्ते । तदनेन योगजधर्मानुगृहीतानां मनःश्रोत्रत्वक्चक्षुर्जिह्वा-
घ्राणानां यथासङ्ख्यं प्रातिभज्ञानदिव्यशब्दाद्यपरोक्षहेतुभावा उक्ताः । श्रोत्रा-
दीनां पञ्चानां दिव्यशब्दाद्युपलम्भकानां तान्त्रिक्यः संज्ञाः श्रावणाद्याः । सुगमं
माध्यम् ॥ ३५ ॥

कदाचिदात्मविषयसंयमे प्रवृत्तस्तत्प्रभावादमूर्थान्तरसिद्धीरधिगम्य कृतार्थ-
मन्यः संयमाद्विरमेदत आह । ते समाधायुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः । व्युत्थि-
तचित्तो हि ताः सिद्धीरभिमन्यते । जन्मदुर्गत इव द्रविणकणिकामपि द्रविणस-

बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च चित्तस्य

परशरीरावेशः ॥ ३७ ॥

उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च

॥ ३८ ॥

हितचित्तस्योत्पद्यमाना उपसर्गास्तद्दर्शनप्रत्यनीकत्वात् । व्युत्थि-
तचित्तस्योत्पद्यमानाः सिद्धयः ॥ ३६ ॥

बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च चित्तस्य परशरीरा-
वेशः । लोलीभूतस्य मनसोऽप्रतिष्ठस्य शरीरे कर्माशयवशाद्बन्धः
प्रतिष्ठेत्यर्थः । तस्य कर्मणो बन्धकारणस्य शैथिल्यं समाधिवलाद्ब-
धवति । प्रचारसंवेदनं च चित्तस्य समाधिजमेव कर्मबन्धक्षया-
त्स्वचित्तस्य प्रचारसंवेदनाच्च योगी चित्तं स्वशरीरान्निष्कृष्य
शरीरान्तरेषु निक्षिपति निक्षिप्तं चित्तं चेन्द्रियाण्यनुपतन्ति ।
यथा मधुकरराजानं मक्षिका उत्पतन्तमनूत्पतन्ति निविशमान-
मनुनिविशन्ते तथेन्द्रियाणि परशरीरावेशे चित्तमनुविधीयन्त
इति ॥ ३७ ॥

उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च । समस्तेन्द्रि-

भारम् । योगिना तु समाहितचित्तेनोपनताभ्योऽपि ताभ्यो विरन्तव्यम् । अभिसं-
हिततापत्रयात्यन्तिकोपशमरूपपरमपुरुषार्थः स खल्वयं कथं तत्प्रत्यनीकासु सिद्धिषु
रज्येतेतिसूत्रमाध्ययोरर्थः ॥ ३६ ॥

तदेवं ज्ञानरूपमैश्वर्यं पुरुषदर्शनान्तं संयमफलमुक्त्वा क्रियारूपमैश्वर्यं संयम-
फलमाह । बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च चित्तस्य परशरीरावेशः । समाधि-
बलादितिबन्धकारणविषयसंयमबलात्प्राधान्यात्समाधिग्रहणम् । प्रचरत्यनेनासि-
न्नितिप्रचारः । चित्तस्य गमागमाध्वानो नाढ्यस्तस्मिन्प्रचारे संयमात्तद्वेदनं
तस्माच्च बन्धकारणशैथिल्यान्न तेन प्रतिबध्यते । अप्रतिबद्धमप्युन्मार्गेण गच्छ-
न्नस्वशरीरादप्रत्यूहं निष्कामति । नच परशरीरमाविशति तस्मात्तत्प्रचारोऽपि
ज्ञातव्यः । इन्द्रियाणि च चित्तानुसारीणि परशरीरे यथाधिष्ठानं निविशन्त
इति ॥ ३७ ॥

उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च । समस्तेन्द्रियवृत्तिजीवनं

समानजयाज्ज्वलनम् ॥ ३९ ॥

श्रोत्राकाशयोः संबन्धसंयमादिव्यं श्रोत्रम् ॥ ४० ॥

यवृत्तिः प्राणादिलक्षणा जीवनं तस्य क्रिया पञ्चतयी प्राणो मुख-
नासिकागतिराहृदयवृत्तिः । समं नयनात्समानश्चानाभिवृत्तिः ।
अपनयनादपान आपादतलवृत्तिः । उन्नयनादुदान आशिरोवृत्तिः ।
व्यापी व्यान इति । एषां प्रधानं प्राणः । उदानजयाज्जलपङ्क-
ण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च प्रायणकाले भवति तां वशित्वेन
प्रतिपद्यते ॥ ३८ ॥

समानजयाज्ज्वलनम् । जितसमानस्तेजस उपध्मानं कृत्वा
ज्वलयति ॥ ३९ ॥

श्रोत्राकाशयोः संबन्धसंयमादिव्यं श्रोत्रम् । सर्वश्रोत्राणामाकाशं

प्राणादिलक्षणा प्राणादयो लक्षणं यस्याः सा तथोक्ता । द्वयीन्द्रियाणां वृत्तिर्बाह्याभ्य-
न्तरी च । बाह्या रूपाद्यालोचनलक्षणा । आभ्यन्तरी तु जीवनं स हि प्रयत्नभेदः ।
शरीरोपगृहीतमारुतक्रियाभेदहेतुः सर्वकरणसाधारणः । यथाहुः । सामान्यकर-
णा वृत्तिः प्राणाद्या वायवः पञ्चेति । तैरस्य लक्षणीयत्वात्तस्य प्रयत्नस्य क्रिया-
कार्यं पञ्चतयी । प्राण आनासिकाग्रादाच हृदयादवस्थितः । अशितपीताहार-
परिणतिभेदं रसं तत्र तत्र स्थाने सममनुरूपं नयन्त्समानः । आहृदयादाच
नाभेरस्थावस्थानम् । भूत्रपुरीषगर्भादीनामपनयनहेतुरपानः । आनाभेराच पादत-
लादस्य वृत्तिः । उन्नयनादूर्ध्वं नयनाद्रसादीनामुदानः । आनासिकाग्रादाच
शिरसो वृत्तिरस्य । व्यापी व्यानः । एषामुक्तानां प्रधानं प्राणस्तदुत्क्रमे सर्वो-
त्क्रमश्रुतेः । प्राणमुत्क्रामन्तमनु सर्वे प्राणा उत्क्रामन्तीति । तदेवं प्राणादीनां
क्रियास्थानभेदेन भेदं प्रतिपाद्य सूत्रार्थमवतारयति । उदानजयादिति ।
उदाने कृतसंयमस्तज्जयाज्जलादिभिर्न प्रतिहन्यते । उत्क्रान्तिश्चाचिरादिमार्गेण
भवति प्रायणकाले तस्मात्तामुत्क्रान्तिं वशित्वेन प्रतिपद्यते । प्राणादिसंयमात्त-
द्विजये विभूतय एव ताः क्रियास्थानविजयादिभेदात्प्रतिपत्तव्याः ॥ ३८ ॥

समानजयाज्ज्वलनम् । तेजसः शारीरस्योपध्मानमुत्तेजनम् ॥ ३९ ॥

स्वार्थसंयमादन्वाचयशिष्टं श्रावणाद्युक्तं संप्रति श्रावणाद्यर्थादेव संयमान्छ्रा-
वणादि भवतीत्याह । श्रोत्राकाशयोः संबन्धसंयमादिव्यं श्रोत्रम् । संयमविषयं

प्रतिष्ठा सर्वशब्दानां च । यथोक्तम् । तुल्यदेशश्रवणानामेकदेश-
श्रुतित्वं सर्वेषां भवतीति । तच्चैतदाकाशस्य लिङ्गम् । अनावरणं
चोक्तम् । तथामूर्तस्याप्यन्यत्रानावरणदर्शनाद्विभुत्वमपि प्रख्या-

श्रोत्राकाशयोः संबन्धमाधाराधेयभावमाह । सर्वश्रोत्राणामाहङ्कारिकाणामप्याकाशं
कर्णशङ्कुलीविवरं प्रतिष्ठा तदायतनं श्रोत्रं तदुपकारापकाराभ्यां श्रोत्रस्योपका-
रापकारदर्शनात् । शब्दानां च श्रोत्रसहकारिणां पार्थिवादिशब्दग्रहणे कर्तव्ये
कर्णशङ्कुलीसुषिरवर्ति श्रोत्रं स्वाश्रयनभोगतासाधारणशब्दमपेक्षते । गन्धादिगु-
णसहकारिभिर्प्राणादिभिर्बाह्यं पृथिव्यादिवर्ति गन्धाद्यालोचने कार्यं दृष्टमाहङ्कारिक-
मपि घ्राणरसनत्वक्चक्षुःश्रोत्रं भूताधिष्ठानमेव भूतोपकारापकाराभ्यां घ्राणादीना-
मुपकारापकारदर्शनादित्युक्तम् । तच्चेदं श्रोत्रमाहङ्कारिकमयःप्रतिममयस्कान्तम-
णिकल्पेन वक्तृवक्त्रसमुत्पन्नेन वक्त्रस्थेन शब्देनाकृष्टं स्ववृत्तिपरम्परया वक्तृवक्त्र-
मागतं शब्दमालोचयति । तथाच दिग्देशवर्तिशब्दप्रतीतिः प्राणभृन्मात्रस्य
नासति बाधकेऽप्रमाणीकृता भविष्यतीति । तथाच पञ्चशिखस्य वाक्यम् । तुल्य-
देशश्रवणानामेकदेशश्रुतित्वं सर्वेषां भवतीति । तुल्यदेशानि श्रवणानि श्रोत्राणि
येषां चैत्रादीनां ते तथोक्ताः । सर्वेषां श्रवणान्याकाशवर्तीनीत्यर्थः । तच्च श्रोत्रा-
धिष्ठानमाकाशं शब्दगुणतन्मात्रादुत्पन्नं शब्दगुणकं येन शब्देन सहकारिणा
पार्थिवादीच्छब्दान्युद्भाति । तस्मात्सर्वेषामेकजातीयाश्रुतिः शब्द इत्यर्थः । तद-
नेन श्रोत्राधिष्ठानत्वमाकाशस्य शब्दगुणत्वं च दर्शितमिति । तच्चैकदेशश्रुतित्व-
माकाशस्य लिङ्गम् । सा ह्येकजातीया शब्दव्यञ्जिका श्रुतिर्यदाश्रया तदेवाकाशश-
ब्दवाच्यम् । नहीदृशी श्रुतिमन्तरेण शब्दव्यक्तिः । नचेदृशी श्रुतिः पृथिव्यादि-
गुणस्तस्य स्वात्मनि व्यङ्ग्यव्यञ्जकत्वानुपपत्तेरिति । अनावरणं चाकाशलिङ्गम् ।
यद्याकाशं नाभविष्यदन्योन्यसम्पिण्डितानि मूर्तानि न सूचीभिरप्यभेत्स्यन्त ततश्च
सर्वैरेव सर्वमावृत्तं स्यात् । नच मूर्तद्रव्याभावमात्रादेवानावरणमस्याभावस्य
भावाश्रितत्वेन तदभावेऽभावात् । नच चितिशक्तिस्तदाश्रया भवितुमर्हति ।
अपरिणामतयावच्छेदकत्वाभावात् । नच दिक्कालादयः पृथिव्यादिद्रव्यव्यति-
रिक्ताः सन्ति । तस्मात्तादृशः परिणतिभेदो नभस एवेतिसर्वमवदातम् ।
अनावरणे चाकाशलिङ्गे सिद्धे यत्र यत्रानावरणं तत्र तत्र सर्वत्राकाशमिति-
सर्वगतत्वमप्याकाशस्य सिद्धमित्याह । तथाऽमूर्तस्येति । श्रोत्रसद्भावे प्रमाण-

कायाकाशयोः संबन्धसंयमाल्लघुतूलसमापत्तेश्चाकाश-
गमनम् ॥ ४१ ॥

बहिरकल्पिता वृत्तिर्महाविदेहा ततः प्रकाशावरण-
क्षयः ॥ ४२ ॥

तमाकाशस्य शब्दग्रहणनिमित्तं श्रोत्रम् । बधिराबधिरयोरेकः
शब्दं गृह्णात्यपरो न गृह्णातीति तस्माच्छ्रोत्रमेव शब्दविषयम् ।
श्रोत्राकाशयोः संबन्धे कृतसंयमस्य योगिनो दिव्यं श्रोत्रं
प्रवर्तते ॥ ४० ॥

कायाकाशयोः संबन्धसंयमाल्लघुतूलसमापत्तेश्चाकाशगमनम् ।
यत्र कायस्तत्राकाशं तस्यावकाशदानात्कायस्य तेन संबन्धावा-
सिस्तत्र कृतसंयमो जित्वा तत्संबन्धं लघुषु वा तूलादिष्वापर-
माणुसमापत्तिं लब्ध्वा जितसंबन्धो लघुर्भवति लघुत्वाच्च
जले पादाभ्यां विहरति ततस्तूर्णनाभितन्तुमात्रे विहृत्य रश्मिषु
विहरति ततो यथेष्टमाकाशगतिरस्य भवतीति ॥ ४१ ॥

बहिरकल्पितावृत्तिर्महाविदेहा ततः प्रकाशावरणक्षयः । शरी-

माह । शब्दग्रहणेति । क्रिया हि करणसाध्या दृष्टा । यथा छिदादिर्वास्यादि-
साध्या तदिह शब्दग्रहणक्रियापि करणसाध्यया भवितव्यं यच्च करणं तच्च श्रोत्र-
मिति । अथास्याश्चक्षुरादय एव कस्मात्करणं न भवन्तीत्यत आह । बधिरा-
बधिरयोरिति । अन्वयव्यतिरेकाभ्यामवधारणम् । उपलक्षणं चैतत्त्वग्वातयो-
श्चक्षुस्तेजसो रसनोदकयोर्नासिकापृथिव्योः सम्बन्धसंयमादिव्यलगाद्यप्यूहनी-
यम् ॥ ४० ॥

कायाकाशयोः सम्बन्धसंयमाल्लघुतूलसमापत्तेश्चाकाशगमनम् । कायाकाश-
सम्बन्धसंयमाद्वा लघुनि वा तूलादौ कृतसंयमात्समापत्तिं चेतसस्तत्स्थतदञ्जनतां
लब्धेति । सिद्धिक्रममाह । जल इति ॥ ४१ ॥

अपरमपि परशरीरावेशहेतुं संयमं क्लेशकर्मविपाकक्षयहेतुं चाह । बहिरकल्पिता-
वृत्तिर्महाविदेहा ततः प्रकाशावरणक्षयः । विदेहामाह । शरीरादिति । अक-

स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः ॥ ४३ ॥

राद्वहिर्मनसो वृत्तिलाभो विदेहा नाम धारणा सा यदि शरीरप्रतिष्ठस्य मनसो बहिरवृत्तिमात्रेण भवति सा कल्पितेत्युच्यते । या तु शरीरनिरपेक्षा बहिर्भूतस्यैव मनसो बहिरवृत्तिः सा खल्वकलिता तत्रकल्पितया साधयन्त्यकलितां महाविदेहामिति । यया परशरीराण्याविशन्ति योगिनः । ततश्च धारणातः प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य यदावरणं क्लेशकर्मविपाकत्रयं रजस्तमोमूलं तस्य च क्षयो भवति ॥ ४२ ॥

स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः । तत्र पार्थिवाद्याः शब्दादयो विशेषाः सहाकारादिभिर्धर्मैः स्थूलशब्देन परिभाषिताः । एतद्भूतानां प्रथमं रूपम् । द्वितीयं रूपं स्वसा-

ल्पिताया महाविदेहाया य उपायस्तददर्शनाय कल्पितां विदेहामाह । सा यदीति । वृत्तिमात्रं कल्पनाज्ञानमात्रं तेन । महाविदेहामाह । या त्विति । उपायोपेयते कल्पिताकल्पितयोराह । तत्रेति । किं परशरीरावेशमात्रमितो नेत्याह । ततश्चेति । ततो धारणातो महाविदेहाया मनःप्रवृत्तेः सिद्धिः क्लेशश्च कर्म च ताभ्यां विपाकत्रयं जात्यायुर्भोगास्तदेतद्रजस्तमोमूलं विगलितरजस्तमसः सत्त्वमात्राद्विवेकख्यातिमात्रसमुत्पादाच्चदेतद्विपाकत्रयं रजस्तमोमूलतया तदात्मकं सद्बुद्धिसत्त्वमावृणोति । तत्क्षयाच्च निरावरणं योगिचित्तं यथेच्छं विहरति विजानाति चेति ॥ ४२ ॥

स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः । स्थूलं च स्वरूपं च सूक्ष्मं चान्वयश्चार्थवत्त्वं चेति स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्वानि तेषु संयमात्तज्जयः । स्थूलमाह । तत्रेति । पार्थिवा आप्यास्तैजसा वायवीया आकाशीयाः शब्दस्पर्शरूपरसगन्धा यथासम्भवं विशेषाः षड्गुणान्धारादयः शीतोष्णादयो नीलपीतादयः कषायमधुरादयः सुरम्यादय एते हि नामरूपप्रयोजनैः परस्परतो भिद्यन्त इतिविशेषाः । एतेषां पञ्च पृथिव्यां गन्धवर्जं चत्वारोऽप्यु गन्धरसवर्जं त्रयस्तेजसि गन्धरसरूपवर्जं द्वौ नभस्वति शब्द एवाकाशे त एत ईदृशा विशेषाः सहाकारादिभिर्धर्मैः स्थूलशब्देन परिभाषिताः शास्त्रे । तत्रापि पार्थिवास्तावद्धर्माः । आकारो गौरवं रौक्ष्यं वरणं स्थैर्यमेव च । वृत्तिर्भेदः क्षमा कार्पण्यं काठिन्यं सर्व-

मान्यं मूर्तिर्भूमिः । स्नेहो जलं वह्निरुष्णता वायुः प्रणामी
सर्वतो गतिराकाश इत्येतत्स्वरूपशब्देनोच्यते । अस्य सामान्यस्य
शब्दादयो विशेषाः । तथा चोक्तम् । एकजातिसमन्वितानामेषां
धर्ममात्रव्यावृत्तिरिति । सामान्यविशेषसमुदायोऽत्र द्रव्यं द्रष्ट-

भोग्यता । अपां धर्माः । स्नेहः सौक्ष्म्यं प्रभा शौक्ल्यं मार्दवं गौरवं च यत् । शैल्यं
रक्षा पवित्रत्वं सन्धानं चौदका गुणाः । तैजसा धर्माः । ऊर्ध्वभाक्पाचकं दग्ध
पावकं लघु भास्वरम् । प्रव्वंस्योजस्वि वै तेजः पूर्वाभ्यां भिन्नलक्षणम् । वायवीया
धर्माः । तिर्यग्यान् पवित्रत्वमाक्षेपो नोदनं बलम् । चलमच्छायता रौक्ष्यं वायोर्धर्माः
पृथग्विधाः । आकाशीया धर्माः । सर्वतो गतिरव्यूहोऽविष्टम्भश्चेति ते त्रयः ।
आकाशधर्मा व्याख्याताः पूर्वधर्मविलक्षणा इति । त एत आकारप्रभृतयो
धर्मास्तैः सहेति । आकारश्च सामान्यविशेषो गोलादिः । द्वितीयं रूपमाह ।
द्वितीयं रूपं स्वसामान्यम् । मूर्तिः सांसिद्धिकं काठिन्यम् । स्नेहो जलम् । मज्जा
पुष्टिवलाधानहेतुः । वह्निरुष्णता औदार्यं सौर्यं भौमे च सर्वत्रैव तेजसि सम-
वेतोष्णतेति । सर्वं चैतद्धर्मधर्मिणोरभेदविवक्षयाभिधानम् । वायुः प्रणामी वह-
नशीलः । तदाह । चलनेन तृणादीनां शरीरस्याटनेन च । सर्वगं वायुसामान्यं
नामिदमनुमीयते । सर्वतोगतिराकाशः सर्वत्र शब्दोपलब्धिदर्शनात् । श्रोत्रा-
श्रयाकाशगुणेन हि शब्देन पार्थिवादिशब्दोपलब्धेरित्युपपादितमधस्तात् । एत-
त्स्वरूपशब्देनोक्तम् । अस्यैव मूर्त्यादिसामान्यस्य शब्दादयः षड्भादय उष्ण-
त्वादयः शुक्लत्वादयः कषायत्वादयः सुरभिलादयो मूर्त्यादीनां सामान्यानां भेदाः ।
सामान्यान्यपि मूर्त्यादीनि जम्बीरपनसामलकफलादीनि रसादिभेदात्परस्परं व्याव-
र्तन्ते । तेनैतेषामेते रसादयो विशेषाः । तथा चोक्तम् । एकजातिसमन्वितानां
प्रत्येकं पृथिव्यादीनामेकैकया जात्या मूर्तिस्नेहादिना समन्वितानामेषां षड्भादि-
धर्ममात्रव्यावृत्तिरिति । तदेवं सामान्यं मूर्त्याद्युक्तं विशेषाश्च शब्दादय उक्ताः ।
ये चाहुः सामान्यविशेषाश्रयो द्रव्यमिति तान्प्रत्याह । सामान्यविशेषसमुदायोऽत्र
दर्शने द्रव्यम् । येऽपि तदाश्रयो द्रव्यमास्थिषत तैरपि तत्समुदायोऽनुभूयमानो
नापद्नोतव्यः । नच तदपह्नवे तयोराधारो द्रव्यमितिभवति । तस्माच्चेवास्तु
द्रव्यम् । ननु ताभ्यां तत्समुदायाच्च तदाधारमपरं द्रव्यमुपलभामहे । प्रावभ्यो
प्रावसमुदायादिवच्च तदाधारमपरं पृथग्विधं शिखरसमूहो द्रव्यमित्युक्तं तत्र
समूहमात्रं द्रव्यमितिभ्रमापनुत्तये समूहविशेषो द्रव्यमितिनिर्धारयितुं समूहप्र-

व्यम् । द्विष्टो हि समूहः प्रत्यस्तमितभेदावयवानुगतः शरीरं
वृक्षो यूथं वनमिति शब्देनोपात्तभेदावयवानुगतः समूहः ।
उभये देवमनुष्याः । समूहस्य देवा एव एको भागो मनुष्या
द्वितीयो भागस्ताभ्यामेवाभिधीयते समूहः । स च भेदाभेदवि-
वक्षितः । आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घ इति । आम्रवणं
ब्राह्मणसङ्घ इति । स पुनर्द्विविधो युतसिद्धावयवोऽयुतसि-
द्धावयवश्च । युतसिद्धावयवः समूहो वनं सङ्घ इति ।
अयुतसिद्धावयवः सङ्घातः शरीरं वृक्षः परमाणुरिति । अयुत-

कारानाह । द्विष्टो हीति । यस्मादेवं तस्मान्न समूहमात्रं द्रव्यमित्यर्थः ।
द्वाभ्यां प्रकाराभ्यां तिष्ठतीति द्विष्टः । एकं प्रकारमाह । प्रत्यस्तमितेति ।
प्रत्यस्तमितो भेदो येषामवयवानां ते तथोक्ताः । प्रत्यस्तमितभेदा अवयवा यस्य
स तथोक्तः । एतदुक्तं भवति । शरीरवृक्षयूथवनशब्देभ्यः समूहः प्रतीयमानो-
ऽप्रतीतावयवभेदस्तद्वाचकशब्दाप्रयोगात्समूह एकोऽवगम्यत इति । युतायुतसि-
द्धावयवत्वेन चेतनाचेतनत्वेन चोदाहरणचतुष्टयम् । युतायुतसिद्धावयवत्वं चाग्रे
वक्ष्यते । द्वितीयं प्रकारमाह । शब्देनोपात्तभेदावयवानुगतः समूह
उभये देवमनुष्या इति । देवमनुष्या इति हि शब्देनोभयशब्दवाच्यस्य समू-
हस्य भागौ भिन्नावुपात्तौ । ननूभयशब्दात्तावदवयवभेदो न प्रतीयते तत्कथ-
मुपात्तभेदावयवानुगत इत्यत आह । ताभ्यां भागाभ्यामेव च समूहोऽभिधी-
यते । उभयशब्देन भागद्वयवाचिशब्दसहितेन समूहो वाच्यः । वाक्यस्य
वाक्यार्थवाचकत्वादिति भावः । पुनर्द्वैविध्यमाह । स चेति । भेदेन चाभेदेन च
विवक्षितः । भेदविवक्षितमाह । आम्नाणां वनं ब्राह्मणानां सङ्घ इति ।
भेद एव षष्ठीश्रुतेः । यथा गर्गाणां गौरिति । अभेदविवक्षितमाह । आम्रवणं
ब्राह्मणसङ्घ इति । आम्राश्च ते वनं चेति समूहसमूहिनोरभेदं विवक्षित्वा
सामानाधिकरण्यमित्यर्थः । विधान्तरमाह । स पुनर्द्विविधः । युतसिद्धावयवः
समूहः । युतसिद्धाः पृथक्सिद्धाः सान्तराला अवयवा यस्य स तथोक्तः । यूथं
वनमिति । सान्तराला हि तदवयवा वृक्षाश्च गावश्चायुतसिद्धावयवश्च समूहो
वृक्षो गौः परमाणुरिति । निरन्तरा हि तदवयवाः सामान्यविशेषा वा सास्त्रा-
दयो वेति । तदेतेषु समूहेषु द्रव्यभूतं समूहं निर्धारयति । अयुतसिद्धेति ।

ततोऽणिमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्धर्मानभिधातश्च

॥ ४४ ॥

सिद्धावयवभेदानुगतः समूहो द्रव्यमितिपतञ्जलिः । एतत्स्वरूपमित्युक्तम् । अथ किमेषां सूक्ष्मरूपं तन्मात्रं भूतकारणं तस्यैकोऽवयवः परमाणुः सामान्यविशेषात्मा अयुतसिद्धावयवभेदानुगतः समुदाय इत्येवं सर्वं तन्मात्राण्येतच्चतुर्थीयम् । अथ भूतानां चतुर्थं रूपं ख्यातिक्रियास्थितिशीला गुणाः कार्यस्वभावानुपातिनोऽन्वयशब्देनोक्ताः । अथैषां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वं भोगापवर्गार्थता गुणेष्वेवान्वयिनी । गुणास्तन्मात्रभूतभौतिकेष्विति सर्वमर्थवत् । तेष्विदानीं भूतेषु पञ्चसु पञ्चरूपेषु रूपे संयमात्तस्य तस्य रूपस्य स्वरूपदर्शनं जयश्च प्रादुर्भवति । तत्र पञ्चभूतस्वरूपाणि जित्वा भूतजयीभवति । तज्जयाद्वत्सानुसारिण्य इव गावोऽस्य सङ्कल्पानुविधायिन्यो भूतप्रकृतयो भवन्ति ॥ ४३ ॥

ततोऽणिमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्धर्मानभिधातश्च । तत्रा-

तदेवं प्रासङ्गिकं द्रव्यं व्युत्पाद्य प्रकृतमुपसंहरति । एतत्स्वरूपमित्युक्तमिति । तृतीयं रूपं विवक्षुः पृच्छति । अथेति । उत्तरमाह । तन्मात्रमिति । तस्यैकोऽवयवः परिमाणभेदः परमाणुः सामान्यं मूर्तिः शब्दादयो विशेषास्तदात्मा अयुतसिद्धा निरन्तरा येऽवयवाः सामान्यविशेषास्तद्भेदेष्वनुगतः समुदायः । यथाच परमाणुः सूक्ष्मं रूपमेवं सर्वतन्मात्राणि सूक्ष्मं रूपमिति । उपसंहरति । एतदिति । अथ भूतानां चतुर्थं रूपं ख्यातिक्रियास्थितिशीलगुणाः कार्यस्वभावमनुपतिदुमनुगन्तुं शीलं येषां ते तथोक्ताः । अत एवान्वयशब्देनोक्ताः । अथैषां पञ्चमं रूपमर्थवत्त्वं विवृणोति । भोगेति । नन्वेवमपि सन्तु गुणा अर्थवन्तस्तत्कार्याणां तु कुतोऽर्थवत्त्वमित्यत आह । गुणा इति । भौतिका गोघटादयः । तदेवं संयमविषयमुक्त्वा संयमं तत्फलं चाह । तेष्विति । भूतप्रकृतयो भूतस्वभावाः ॥ ४३ ॥

सङ्कल्पानुविधाने भूतानां किं योगिनः सिध्यतीत्याह । ततोऽणिमादिप्रादु-

णिमा भवत्यणुः । लघिमा लघुर्भवति । महिमा महान्भवति ।
प्राप्तिरङ्गुल्यग्रेणापि स्पृशति चन्द्रमसम् । प्राकाम्यमिच्छानभि-
घातः । भूमाबुन्मज्जति निमज्जति यथोदके । वशित्वं भूतभौ-
तिकेषु वशीभवत्यवश्यश्चान्येषाम् । ईशितृत्वं तेषां प्रभवाप्य-
यव्यूहानामीष्टे । यत्र कामावसायित्वं सत्यसङ्कल्पता यथा
सङ्कल्पस्तथा भूतप्रकृतीनामवस्थानम् । नच शक्तोऽपि पदार्थ-
विपर्यासं करोति । कस्मात् । अन्यस्य यत्र कामावसायिनः पूर्वसि-
द्धस्य तथा भूतेषु सङ्कल्पादिति । एतान्यष्टावैश्वर्याणि कायस-

र्भावः कायसम्पत्तद्वर्मानभिघातश्च । स्थूलसंयमजयाच्चतस्रः सिद्धयो भवन्ती-
त्याह । तत्राणिमा महानपि भवत्यणुः । लघिमा महानपि लघुर्भूत्वेपीकातूल
इवाकाशे विहरति । महिमात्पोऽपि हि नागनगगगनपरिमाणो भवति । प्राप्तिः
सर्वे भावाः सन्निहिता भवन्ति योगिनस्तद्यथा भूमिष्ठ एवाङ्गुल्यग्रेण स्पृशति
चन्द्रमसम् । स्वरूपसंयमविजयात्सिद्धिमाह । प्राकाम्यमिच्छानभिघातो नास्य रूपं
भूतस्वरूपैर्मूर्त्यादिभिर्हन्यते । भूमाबुन्मज्जति निमज्जति च यथोदके ।
सूक्ष्मविषयसंयमजयात्सिद्धिमाह । वशित्वं भूतानि पृथिव्यादीनि भौतिकानि गोघ-
टादीनि तेषु वशी स्वतन्त्रो भवति तेषां लवश्यस्तत्कारणतन्मात्रपृथिव्यादिपर-
माणुवशीकारात्तत्कार्यवशीकारस्तेन यानि यथावस्थापयति तानि तथावतिष्ठन्त
इत्यर्थः । अन्वयविषयसंयमजयात्सिद्धिमाह । ईशितृत्वं तेषां भूतभौतिकानां विजि-
तमूलप्रकृतिः सन्त्यः प्रभव उत्पादो यश्चाप्ययो विनाशो यश्च व्यूहो यथावदव-
स्थापनं तेषामभीष्टे । अर्थवत्त्वसंयमात्सिद्धिमाह । यत्र कामावसायित्वं सत्यस-
ङ्कल्पता । विजितगुणार्थवतो हि योगी यद्यदर्थतया सङ्कल्पयति तत्तत्तस्मै प्रयो-
जनाय कल्पते । विषमप्यमृतकार्ये सङ्कल्प्य भोजयन् जीवयतीति । स्यादेतद्य-
थाशक्तिविपर्यासं करोत्येवं पदार्थविपर्यासमपि कस्मान्नकरोति । तथाच चन्द्र-
मसमादित्यं कुर्यात् । कुहूं च सिनीवालीमित्यत आह । नच शक्तोऽपीति ।
नखल्वेते यत्र कामावसायिनस्तत्रभवतः परमेश्वरस्याज्ञामतिक्रमितुमुत्सहन्ते ।
शक्त्यस्तु पदार्थानां जातिदेशकालावस्थामेदेनानियतस्वभावा इतियुज्यते तासु
तदिच्छानुविधानमिति । एतान्यष्टावैश्वर्याणि तद्वर्मानभिघात इति । अणिमा-

रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि कायसम्पत् ॥ ४५ ॥

ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः

॥ ४६ ॥

स्पृष्टस्यमाणा तद्धर्मानभिघातश्च पृथ्वी मूर्त्या न निरुणद्धि योगिनः
शरीरादिक्रियाशीलामप्यनुविशतीति । नापः स्निग्धाः क्लेदयन्ति ।
नाग्निरुष्णो दहति । न वायुः प्रणामी वह्न्यनावरणात्मकेऽप्या-
काशे भवत्यावृत्तकायः स्निग्धानामप्यदृश्यो भवति ॥ ४४ ॥

रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि कायसम्पत् । दर्शनीयः
कान्तिमानतिशयबलो वज्रसंहननश्चेति ॥ ४५ ॥

ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः । सामान्य-
विशेषात्मा शब्दादिविषयः । तेष्विन्द्रियाणां वृत्तिर्ग्रहणम् ।
नच तत्सामान्यमात्रग्रहणाकारं कथमनालोचितः स विषय-
विशेष इन्द्रियेण मनसा वानुव्यवसीयेतेति । स्वरूपं पुनः

दिप्रादुर्भाव इत्यनेनैव तद्धर्मानभिघातसिद्धौ पुनरुपादानं कायसिद्धिवत् ।
एतत्सूत्रोपबद्धसकलविषयसंयमफलवत्त्वज्ञापनाय । सुगममन्यत् ॥ ४४ ॥

कायसम्पदमाह । रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि कायसम्पत् । वज्रस्येव संह-
ननमवयवव्यूहो दृढो निबिडो यस्य स तथोक्तः ॥ ४५ ॥

जितभूतस्य योगिन इन्द्रियजयोपायमाह । ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमा-
दिन्द्रियजयः । ग्रहणं च स्वरूपं चास्मिताचान्वयश्चार्थवत्त्वं च तेषु संयमस्त-
स्मादित्यर्थः । गृहीतिर्ग्रहणं तच्च ग्राह्याधीननिरूपणमिति । ग्राह्यं दर्शयति ।
सामान्यविशेषात्मेति । ग्राह्यमुक्त्वा ग्रहणमाह । तेष्विति । वृत्तिरालोचनं
विषयाकारापरिणतिरितियावत् । ये त्वाहुः । सामान्यमात्रगोचरेन्द्रियवृत्तिरिति
ताम्रत्याह । नचेति । गृह्यत इतिग्रहणम् । न सामान्यमात्रगोचरं ग्रहणम् ।
बाह्येन्द्रियतन्त्रं हि मनो बाह्ये प्रवर्तते । अन्यथान्धबधिराद्यभावप्रसङ्गात् । तदिह
यदि न विशेषविषयमिन्द्रियं तेनासावनालोचितो विशेष इतिकथं मनसानुव्यव-
सीयेत । तस्मात्सामान्यविशेषविषयमिन्द्रियालोचनमिति । तदेतद्ग्रहणमिन्द्रियाणां
प्रथमं रूपम् । द्वितीयं रूपमाह । स्वरूपं पुनरिति । अहङ्कारो हि सत्त्वभागे-

ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधानजयश्च ॥ ४७ ॥

प्रकाशात्मनो बुद्धिसत्त्वस्य सामान्यविशेषयोरयुतसिद्धावयवभे-
दानुगतः समूहो द्रव्यमिन्द्रियं तेषां तृतीयं रूपमस्मितालक्ष-
णोऽहङ्कारः तस्य सामान्यस्येन्द्रियाणि विशेषाश्चतुर्थं रूपं व्यव-
सायात्मकाः प्रकाशक्रियास्थितिशीला गुणा येषामिन्द्रियाणि
साहङ्काराणि परिणामः पञ्चमं रूपं गुणेषु यदनुगतं पुरुषार्थव-
त्त्वमिति । पञ्चस्वेवैतेष्विन्द्रियरूपेषु यथाक्रमं संयमस्तत्र तत्र जयं
कृत्वा पञ्चस्वरूपजयादिन्द्रियजयः प्रादुर्भवति योगिनः ॥ ४६ ॥

ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधानजयश्च । कायस्यानु-
त्तमो गतिलाभो मनोजवित्वम् । विदेहानामिन्द्रियाणामभिप्रे-
तकालदेशविषयापेक्षो वृत्तिलाभो विकरणभावः । सर्वप्रकृतिवि-
कारवशित्वं प्रधानजय इत्येतास्त्रिः सिद्धयो मधुप्रतीका
उच्यन्ते । एताश्च करणपञ्चकस्वरूपजयादधिगम्यन्ते ॥ ४७ ॥

नात्मीयेनेन्द्रियाण्यजीजनत् । अतो यत्तत्र करणत्वं सामान्यं यच्च नियतरूपा-
दिविषयत्वं विशेषस्तदुभयमपि प्रकाशात्मकमित्यर्थः । तेषां तृतीयं रूपमिति ।
अहङ्कारो हीन्द्रियाणां कारणमिति । यत्रेन्द्रियाणि तत्र तेन भवितव्यमिति-
सर्वेन्द्रियसाधारण्यात्सामान्यमिन्द्रियाणामित्यर्थः । चतुर्थं रूपमिति । गुणानां हि
द्वैरूप्यं व्यवसेयात्मकत्वं व्यवसायात्मकत्वं च । तत्र व्यवसेयात्मकतां ग्राह्य-
तामास्थाय पञ्चतन्मात्राणि भूतभौतिकानि निर्मिमीते । व्यवसायात्मकत्वं तु
ग्रहरूपमास्थाय साहङ्काराणीन्द्रियाणीत्यर्थः । शेषं सुगमम् ॥ ४६ ॥

पञ्चरूपेन्द्रियजयात्सिद्धीराह । ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधानजयश्च ।
विदेहानामिन्द्रियाणां करणभावो विकरणभावः । देशः काश्मीरादिः । कालो-
ऽतीतादिविषयः सूक्ष्मादिः । सान्वयेन्द्रियजयात्सर्वप्रकृतिविकारवशित्वं प्रधान-
जयः । ता एताः सिद्धयो मधुप्रतीका इत्युच्यन्ते योगशास्त्रनिष्णातैः । स्यादे-
तदिन्द्रियजयादिन्द्रियाणि सविषयाणि वक्ष्यानि भवन्तु प्रधानादीनां तत्कारणानां
किमायातमित्यत आह । एताश्चेति । करणानामिन्द्रियाणां पञ्चरूपाणि ग्रह-
णादीनि तेषां जयात् । एतदुक्तं भवति । नेन्द्रियमात्रजयस्यैताः सिद्धयोऽपितु
पञ्चरूपस्य तदन्तर्गतं च प्रधानादीति ॥ ४७ ॥

सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं
सर्वज्ञातृत्वं च ॥ ४८ ॥

तद्वैराग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम् ॥ ४९ ॥

सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं
च । निर्धूतरजस्तमोमलस्य बुद्धिसत्त्वस्य परे वैशारद्ये परस्यां
वशीकारसंज्ञायां वर्तमानस्य सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्ररूपप्र-
तिष्ठस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वम् । सर्वात्मानो गुणा व्यवसायव्यवसे-
यात्मकाः स्वामिनं क्षेत्रज्ञं प्रत्यशेषदृश्यात्मत्वेनोपस्थिता
इत्यर्थः । सर्वज्ञातृत्वं सर्वात्मनां गुणानां शान्तोदिताव्यपदेश्य-
धर्मत्वेन व्यवस्थितानामक्रमोपारूढं विवेकज्ञं ज्ञानमित्यर्थः ।
इत्येषा विशोका नाम सिद्धिर्यां प्राप्य योगी सर्वज्ञः क्षीणक्लेश-
बन्धनो वशी विहरति ॥ ४८ ॥

तद्वैराग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम् । यदास्यैवंभवति क्लेश-
कर्मक्षये सत्त्वस्यायं विवेकप्रत्ययो धर्मः सत्त्वं च हेयपक्षे न्यस्तं

त एते ज्ञानक्रियारूपैश्वर्यहेतवः संयमाः साक्षात्पारम्पर्येण च स्वसिद्धबुधपहा-
रसंपादितश्रद्धाद्वारेण यदर्थस्तस्याः सत्त्वपुरुषान्यताख्यातेरवान्तरविभूतीर्दर्श-
यति । सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च ।
निर्धूतरजस्तमोमलतया वैशारद्यं ततः परावशीकारसंज्ञा । रजस्तमोभ्यामुपप्लुतं
हि चित्तसत्त्वमवश्यमासीत्तदुपशमे तु तद्वश्यं योगिनो वशिनस्तस्मिन्वश्ये योगिनः
सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्ररूपप्रतिष्ठस्य सर्वभावाधिष्ठातृत्वम् । एतदेव विवृ-
णोति । सर्वात्मान इति । व्यवसायव्यवसेयात्मानो जडप्रकाशरूपा इत्यर्थः ।
तदनेन क्रियैश्वर्यमुक्तम् । ज्ञानैश्वर्यमाह । सर्वज्ञातृत्वमिति । अस्या अपि
द्विविधायाः सिद्धेर्वैराग्याय योगिजनप्रसिद्धां संज्ञामाह । एषा विशोकेति ।
क्लेशाश्च बन्धनानि च कर्माणि तानि क्षीणानि यस्य स तथा ॥ ४८ ॥

संयमान्तराणां पुरुषार्थाभासफलत्वाद्विवेकख्यातिसंयमस्य पुरुषार्थतां दर्शयितुं
विवेकख्यातेः परवैराग्योपजननद्वारेण कैवल्यं फलमाह । तद्वैराग्यादपि दोषबी-
जक्षये कैवल्यम् । यदास्य योगिनः क्लेशकर्मक्षये एवञ्ज्ञानं भवति । किंभूतमि-

स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गसयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात्

॥ ५० ॥

पुरुषश्चापरिणामी शुद्धोऽन्यः सत्त्वादित्येवमस्य ततो विरज्यमानस्य यानि क्लेशबीजानि दग्धशालिबीजकल्पान्यप्रसवसमर्थानि तानि सह मनसा प्रत्यस्तं गच्छन्ति । तेषु प्रलीनेषु पुरुषः पुनरिदं तापत्रयं न भुङ्के । तदेतेषां गुणानां मनसि कर्मक्लेशविपाकस्वरूपेणाभिव्यक्तानां चरितार्थानामप्रतिप्रसवे पुरुषस्यात्यन्तिको गुणवियोगः कैवल्यं तदा स्वरूपप्रतिष्ठा चितिशक्तिरेव पुरुष इति ॥ ४९ ॥

स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गसयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् । चत्वारः खल्वमी योगिनः प्रथमकल्पिको मधुभूमिकः प्रज्ञाज्योतिरतिक्लान्तभावनीयश्चेति । तत्राभ्यासी प्रवृत्तमात्रज्योतिः प्रथमः । ऋतम्भरप्रज्ञो द्वितीयः । भूतेन्द्रियजयी तृतीयः सर्वेषु भावितेषु भावनी-

त्याह । सत्त्वस्यायं विवेकप्रत्ययो धर्मः । शेषं तत्र तत्र व्याख्यातत्वात्सुगमम् ॥ ४९ ॥

सम्प्रति कैवल्यसाधने प्रवृत्तस्य योगिनः प्रत्यूहसम्भवे तन्निराकरणकारणमुपदिशति । स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गसयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् । तानि स्थानानि येषां सन्ति ते स्थानिनो महेन्द्रादयस्तैरुपनिमन्त्रणं तस्मिन्सङ्गश्च स्मयश्च न कर्तव्यः पुनरनिष्टप्रसङ्गात् । तत्र यं देवाः स्थानैरुपमन्त्रयन्ते तं योगिनमेकं निर्धारयितुं यावन्तो योगिनः सम्भवन्ति तावत् एवाह । चत्वार इति । तत्र प्रथमकल्पिकस्य स्वरूपमाह । तत्राभ्यासीति । प्रवृत्तमात्रं न पुनर्वशीकृतं ज्योतिर्ज्ञानं परचित्तादिविषयं यस्य स तथा । द्वितीयमाह । ऋतम्भरप्रज्ञ इति । यत्रेदमुक्तं ऋतम्भरा तत्र प्रज्ञेति । स हि भूतेन्द्रियाणि जिगीषुः । तृतीयमाह । भूतेन्द्रियजयीति । तेन हि स्थूलादिसंयमेन च ग्रहणादिसंयमेन च भूतेन्द्रियाणि जितानि । तमेवाह । सर्वेषु भावितेषु निष्पादितेषु भूतेन्द्रियजयात्परचित्तादिज्ञानादिषु कृतरक्षाबन्धो यतस्तेभ्यो न च्यवते भावनीयेषु निष्पादनीयेषु विशोकादिषु परवैराग्यपर्यन्तेषु कर्तव्यसाधनवान्पुरुषप्रयत्नस्य साधनविषयस्यैव साध्यनिष्पादक-

येषु कृतरक्षाबन्धः कृतकर्तव्यः साधनादिमान् । चतुर्थस्त्वति-
क्रान्तभावनियस्तस्य चित्तप्रतिसर्ग एकोऽर्थः सप्तविधा अस्य प्रान्त-
भूमिप्रज्ञाः । तत्र मधुमती भूमिं साक्षात्कुर्वतो ब्राह्मणस्य स्थानि-
नो देवाः सत्त्वविशुद्धिमनुपश्यन्तः स्थानैरुपनिमन्त्रयन्ते भो इहा-
स्यतामिह रम्यतां कमनीयोऽयं भोगः कमनीयेयं कन्या रसायनमिदं
जराभृत्युं बाधते वैहायसमिदं यानममी कल्पद्रुमाः पुण्या मन्दाकि-
नी सिद्धा महर्षय उत्तमा अनुकूला अप्सरसो दिव्ये श्रोत्रचक्षुषी
वज्रोपमः कायः स्वगुणैस्सर्वमिदमुपार्जितमायुष्मता प्रतिपद्य-
तामिदमक्षयमजरममरं स्थानं देवानां प्रियमित्येवमभिधीयमानः
सङ्गदोषान्भावयेद्दोरेषु संसाराङ्गारेषु पच्यमानेन मया जननमर-
णान्धकारे विपरिवर्तमानेन कथंचिदासादितः क्लेशतिमिरविनाशी
योगप्रदीपस्तस्य चैते तृष्णायोनयो विषयवायवः प्रतिपक्षाः ।
स खल्वहं लब्धालोकः कथमनया विषयमृगतृष्णया वञ्चितस्त-
स्यैव पुनः प्रदीप्तस्य संसाराग्नेरात्मानमिन्धनीकुर्यामिति ।
स्वस्ति वः स्वप्नोपमेभ्यः कृपणजनप्रार्थनीयेभ्यो विषयेभ्य इत्येवं
निश्चितमतिः समाधिं भावयेत् । सङ्गमकृत्वा स्सयमपि न कुर्या-
देवमहं देवानामपि प्रार्थनीय इति । स्मयादयं सुस्थितमन्य-
तया मृत्युना केशेषु गृहीतमिवात्मानं न भावयिष्यति । तथा
चास्य छिद्रान्तरप्रेक्षी नित्यं यत्नोपचर्यः प्रसादो लब्धविवरः

त्वात् । चतुर्थमाह । चतुर्थ इति । तस्य हि भगवतो जीवन्मुक्तस्य चरमदेहस्य
चित्तप्रतिसर्ग एकोऽर्थः । तदेतेषु योगिषूपनिमन्त्रणविषयं योगिनमवधारयति ।
तत्र मधुमतीमिति । प्रथमकल्पिके तावन्महेन्द्रादीनां तत्प्राप्तिशङ्कैव नास्ति ।
तृतीयोऽपि तैर्नोपनिमन्त्रणीयो भूतेन्द्रियवशित्वेनैव तत्प्राप्तेः । चतुर्थोऽपि परवैराग्य-
सम्पत्तेरासङ्गशङ्का दूरोत्सारितैवेति । पारिशेष्याद्वितीय एव निमन्त्रणीय ऋतम्भ-
रप्रज्ञस्तदुपनिमन्त्रणविषय इति । वैहायसमाकाशगामि अक्षयं अविनाशि अजरं
सदाभिनवम् । स्सयकरणे दोषमाह । स्मयादयमिति । स्मयात्सुस्थितमन्यो नानि-
त्यतां भावयिष्यति । न तस्यां प्रणिधास्यतीत्यर्थः । सुगमं शेषम् । उक्ता क्वचि-

क्षणतत्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम् ॥ ५१ ॥

क्षेशानुत्तम्भयिष्यति ततः पुनरनिष्टप्रसङ्गः । एवमस्य सङ्गस्या-
वकुर्वतो भावितोऽर्थो दृढीभविष्यति भावनीयश्चार्थोऽभिमुखी-
भविष्यतीति ॥ ५० ॥

क्षणतत्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम् । यथा अपकर्षपर्यन्तं
द्रव्यं परमाणुरेवं परमापकर्षपर्यन्तः कालः क्षणो यावता वा
समयेन चलितः परमाणुः पूर्वदेशं जह्यादुत्तरदेशमुपसम्पद्येत स
कालः क्षणः तत्प्रवाहाविच्छेदस्तु क्रमः क्षणतत्क्रमयोर्नास्ति वस्तु-
समाहार इति । बुद्धिसमाहारो मुहूर्ताहोरात्रादयः । स खल्वयं
कालो वस्तुशून्योऽपि बुद्धिनिर्माणः शब्दज्ञानानुपाती लौकि-
कानां व्युत्थितदर्शनानां वस्तुस्वरूप इवावभासते । क्षणस्तु

त्कचित्संयमात्सर्वज्ञता सा च न निःशेषज्ञता । अपितु प्रकारमात्रविवक्षया यथा सर्वै-
र्व्यञ्जनैर्भुक्तमिति । अत्रहि यावन्तो व्यञ्जनप्रकारास्तैर्भुक्तमितिगम्यते नतु निःशे-
षैरिति । अस्ति च निःशेषवचनः सर्वशब्दो यथोपनीतमन्नं सर्वमशितं प्राशके-
नेति । तत्रहि निःशेषमितिगम्यते ॥ ५० ॥

तदिह निःशेषज्ञतालक्षणस्य विवेकज्ञानस्य साधनं संयममाह । क्षणत-
त्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम् । क्षणपदार्थं निदर्शनपूर्वकमाह । यथेति ।
लोष्ठस्य हि प्रविभज्यमानस्य यस्मिन्नवयवेऽल्पत्वतारतम्यं व्यवतिष्ठते सोऽप-
कर्षपर्यन्तः परमाणुर्यथा तथापकर्षपर्यन्तः कालः क्षणः पूर्वापरभागविकलका-
लकलेतियावत् । तमेव क्षणं प्रकारान्तरेण दर्शयति । यावता वेति ।
परमाणुमात्रं देशमतिक्रामेदित्यर्थः । क्रमपदार्थमाह । तत्प्रवाहेति । तत्पदेन
क्षणः परामृश्यते । नचेदृशः क्रमो वास्तवः किंतु काल्पनिकस्तस्य समाहाररूपस्या-
युगपदुपस्थितेषु वास्तवत्वेन विचारासहत्वादित्याह । क्षणतत्क्रमयोरिति । अयु-
गपद्भावविक्षणधर्मत्वात्क्रमस्य क्षणसमाहारस्यावास्तवत्वात्क्षणतत्क्रमयोरप्यवास्तवत्वं
समाहारस्य नैसर्गिकवैतण्डिकबुद्धतिशयरहिता लौकिकाः प्रतिक्षण एव व्युत्थि-
तदर्शना भ्रान्ता ये कालमीदृशं वास्तवमभिमन्यन्त इति । तत्किं क्षणोऽप्यवा-
स्तवो नेत्याह । क्षणस्तु वस्तुपतितो वास्तव इत्यर्थः । क्रमस्यावलम्बनमवलम्बः
सोऽस्यास्तीतिक्रमेणावलम्ब्यते वैकल्पिकेनेत्यर्थः । क्रमस्य क्षणावलम्बनत्वे हेतुमाह ।

जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः प्रति-
पत्तिः ॥ ५२ ॥

वस्तुपतितः क्रमावलम्बी । क्रमश्च क्षणानन्तर्यात्मा तं कालविदः
काल इत्याचक्षते योगिनः । नच द्वौ क्षणौ सह भवतः । क्र-
मश्च न द्वयोः सहभुवोरसंभवात्पूर्वस्मादुत्तरस्य भाविनो यदान-
न्तर्यं क्षणस्य स क्रमस्तस्माद्वर्तमान एवैकः क्षणो न पूर्वोत्तर-
क्षणाः सन्तीति तस्मान्नास्ति तत्समाहारः । ये तु भूतभाविनः
क्षणास्ते परिणामान्विता व्याख्येयास्तेनैकेन क्षणेन कृत्स्नो लोकः
परिणाममनुभवति तत्क्षणोपारूढाः खल्वमी सर्वे धर्मास्तयोः
क्षणतत्क्रमयोः संयमात्तयोः साक्षात्करणं ततश्च विवेकजं ज्ञानं
प्रादुर्भवति ॥ ५१ ॥

तस्य विषयविशेष उपक्षिप्यते । जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छे-
दात्तुल्ययोस्ततः प्रतिपत्तिः । तुल्ययोर्देशलक्षणसारूप्ये जातिभे-
दोऽन्यतायां हेतुः । गौरियं वडवेयमिति । तुल्यदेशजातीयत्वे
लक्षणमन्यत्वकरं कालाक्षी गौः । स्वस्तिमती गौरिति । द्वयो-
रामलकयोर्जातिलक्षणसारूप्याद्देशभेदोऽन्यत्वकर इदं पूर्वमिद-

क्रमश्चेति । क्रमस्यावास्तवत्वे हेतुमाह । नचेति । चो हेत्वर्थः । यस्तु वैजात्यात्स-
हभावमुपेयात्तं प्रत्याह । क्रमश्च न द्वयोरिति । कस्मादसंभव इत्यत आह ।
पूर्वस्मादिति । उपसंहरति । तस्मादिति । तत्किमिदानीं शशविषाणायमाना
एव पूर्वोत्तरक्षणा नेत्याह । ये त्विति । अन्विताः साम्येन समन्वागता इत्यर्थः ।
उपसंहरति । तेनेति । वर्तमानस्यैवार्थक्रियासु स्वोचितासु सामर्थ्यादिति ॥ ५१ ॥

यद्यप्येतद्विवेकजं ज्ञानं निःशेषभावविषयमित्यग्रे वक्ष्यते तथाप्यतिसूक्ष्मत्वात्प्र-
थमं तस्य विषयविशेष उपक्षिप्यते । जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः
प्रतिपत्तिः । लौकिकानां जातिभेदोऽन्यतायां ज्ञापकहेतुः । तुल्या जातिगोलं
तुल्यश्च देशः पूर्वत्वादिति । कालाक्षीस्वस्तिमत्योर्लक्षणभेदः परमिति द्वयोरामलक-
योस्तुल्या आमलकलजातिवर्तुलादिलक्षणं तुल्यं देशभेदः परमिति । यदातु योगि-

मुत्तरमिति । यदा तु पूर्वमामलकमन्यव्यग्रस्य ज्ञातुरुत्तरे देश
उपावर्तते तदा तुल्यदेशत्वे पूर्वमेतदुत्तरमेतदितिप्रविभागानुप-
पत्तिः । असन्दिग्धेन च तत्त्वज्ञानेन भवितव्यमित्यत इदमुक्तम् ।
ततः प्रतिपत्तिर्विवेकजज्ञानादिति । कथं पूर्वामलकसहक्षणो देश
उत्तरामलकसहक्षणादेशाद्भिन्नः । ते चामलके स्वदेशक्षणानुभव-
भिन्ने । अन्यदेशक्षणानुभवस्तु तयोरन्यत्वे हेतुरिति । एतेन
दृष्टान्तेन परमाणोस्तुल्यजातिक्षणदेशस्य पूर्वपरमाणुदेशसहक्षण-
साक्षात्करणादुत्तरस्य परमाणोस्तद्देशात्तद्देशानुपपत्तावुत्तरस्य तद्दे-
शानुभवो भिन्नः सहक्षणभेदात्तयोरीश्वरस्य योगिनोऽन्यत्वप्रत्ययो
भवतीति । अपरे तु वर्णयन्ति । येऽन्त्या विशेषास्तेऽन्यताप्रत्ययं

ज्ञानं जिज्ञासुना केनचित्पूर्वामलकमन्यव्यग्रस्य योगिनो ज्ञातुरुत्तरदेशे उपाव-
र्त्यत उत्तरदेशमामलकं ततोऽपसार्य पिधाय वा तदा तुल्यदेशत्वे पूर्वमेतदुत्तर-
मेतदितिप्रविभागानुपपत्तिः प्राज्ञस्य लौकिकस्य त्रिप्रमाणिनिपुणस्यासंदिग्धेन च
तत्त्वज्ञानेन भवितव्यं विवेकजज्ञानवतो योगिनः संदिग्धत्वानुपपत्तेः । अत उक्तं
सूत्रकृता ततः प्रतिपत्तिः । तत इतिव्याचष्टे । विवेकजज्ञानादिति । क्षणतत्क-
मसंयमाज्ज्ञातं ज्ञानं कथमामलकं तुल्यजातिलक्षणदेशादामलकान्तराद्विवेचयती-
तिपृच्छति । कथमिति । उत्तरमाह । पूर्वामलकसहक्षणो देशः पूर्वामलकेनैकक्षणो
देशस्तेन सह निरन्तरः परिणाम इति यावत् । उत्तरामलकसहक्षणादेशादुत्तरा-
मलकनिरन्तरपरिणामाद्भिन्नो भवतु देशयोर्भेदः किमायातमामलकभेदस्येत्यत
आह । ते चामलके स्वदेशक्षणानुभवभिन्ने स्वदेशसहितो यः क्षणस्तस्यामलकस्य
कालकला स्वदेशेन सहोत्तराधर्यरूपपरिणामलक्षिता सा । स्वदेशक्षणस्तस्यानुभवः
प्राप्तिर्वा ज्ञानं वा तेन भिन्ने आमलके ययोरामलकयोः पूर्वोत्तराभ्यां देशाभ्यामौ-
त्तराधर्यपरिणामक्षण आसीत्तयोर्देशान्तरोत्तराधर्यपरिणामक्षणविशिष्टत्वमनुभव-
न्तसंयमी ते भिन्ने एव प्रत्येति । सम्प्रति तद्देशपरिणामेऽपि पूर्वभिन्नदेशपरिणा-
माद्विशिष्टस्य चैतद्देशपरिणामक्षणस्य संयमतः साक्षात्करणान्तदिदमुक्तमन्यदेश-
क्षणानुभवस्तु तयोरन्यत्वे हेतुरिति । अनेनैव निदर्शनेन लौकिकपरीक्षकसंवादा-
दिना परमाणोरपीदृशस्य भेदो योगीश्वरबुद्धिगम्यः श्रद्धेय इत्याह । एतेनेति ।
अपरे तु वर्णयन्ति । वर्णनमुदाहरति । य इति । वैशेषिका हि नित्यद्रव्यवृत्तयो-

तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमक्रमं चेति विवेकज-
ज्ञानम् ॥ ५३ ॥

कुर्वन्तीति । तत्रापि देशलक्षणभेदो मूर्तिव्यवधिजातिभेदश्चान्यत्वे
हेतुः । क्षणभेदस्तु योगिबुद्धिगम्य एवेत्यत उक्तं मूर्तिव्यवधिजा-
तिभेदाभावाच्चास्ति मूलपृथक्त्वमिति वार्षगण्यः ॥ ५२ ॥

तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमक्रमं चेति विवेकजज्ञानम् ।
तारकमिति स्वप्रतिभोत्थमनौपदेशिकमित्यर्थः । सर्वविषयत्वान्नास्य

ऽन्त्या विशेषा इत्याहुः । तथाहि योगिनो मुक्ता न तुल्यजातिदेशकालान्यवधि-
रहितान्परस्परतो भेदेन प्रत्येकं तत्त्वेन च प्रतिपद्यन्ते तस्मादस्ति कश्चिदन्यो विशेष
इति । तथाच स एव नित्यानां परमाण्वादीनां द्रव्याणां भेदक इति । तदेतद्वृष-
यति । तत्रापीति । जातिदेशलक्षणान्युदाहृतानि मूर्तिः संस्थानं यथैकं विशुद्धाव-
यवसंस्थानोपपन्नमपसार्य तस्मिन्नेव देशेऽन्यव्यग्रस्य द्रष्टुः कुत्सितावयवसन्नि-
वेश उपावर्त्यते तदा तस्य संस्थानभेदेन भेदप्रत्ययः शरीरं वा मूर्तिस्तत्सम्बन्धे-
नात्मनां संसारिणां मुक्तात्मनां वा भूतचरेण यादृशतादृशेन भेद इतिसर्वत्र
भेदप्रत्ययस्यान्यथासिद्धेर्नान्त्यविशेषकल्पनाव्यवधिर्भेदे कारणम् । यथा कुशपुष्क-
रद्वीपयोर्देशस्वरूपयोरिति यतो जातिदेशकालादिभेदा लोकबुद्धिगम्या अत उक्तं
क्षणभेदस्तु योगिबुद्धिगम्य एवेति । एवकारः क्षणभेदमवधारयति । न योगिबुद्धि-
गम्यत्वं तेन भूतचरेण देहसम्बन्धेन मुक्तात्मनामपि भेदो योगिबुद्धिगम्य उन्नेय
इति । यस्य तूक्ताभेदहेतवो न सन्ति तस्य प्रधानस्य भेदो नास्तीत्याचार्यो मेने
यस्मादूचे कृतार्थं प्रतिनष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वादिति । तदाह । मूर्तिव्यव-
धीति । उक्तभेदहेतूपलक्षणमेतज्जगन्मूलस्य प्रधानस्य पृथक्त्वं भेदो नास्ती-
त्यर्थः ॥ ५२ ॥

तदेवं विषयैकदेशं विवेकजज्ञानस्य दर्शयित्वा विवेकजं ज्ञानं लक्षयति ।
तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमक्रमं चेतिविवेकजज्ञानम् । विवेकजज्ञानमितिलक्ष्य-
निर्देशः । शेषं लक्षणम् । संसारसागरात्तारयतीति तारकम् । पूर्वस्मात्प्रातिभादिशेष-
यति । सर्वथाविषयमिति । पर्याया अवान्तरविशेषाः । अत एव विवेकज-
ज्ञानं परिपूर्णं नास्य क्वचित्किञ्चित्कथञ्चित्कदाचिदगोचर इत्यर्थः । आस्तां ताव-
ज्ज्ञानान्तरं सम्प्रज्ञातोऽपि तावदस्यांशः तस्मादतः परं किं परिपूर्णमित्याह । अस्थै-

सत्त्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये कैवल्यम् ॥ ५४ ॥

किंचिदविषयीभूतमित्यर्थः । सर्वथाविषयमतीतानागतप्रत्युत्पन्नं सर्वं पर्यायैः सर्वथा जानातीत्यर्थः । अक्रममित्येकक्षणोपा-
रूढं सर्वं सर्वथा गृह्णातीत्यर्थः । एतद्विवेकजं ज्ञानं परिपूर्णमस्यै-
वांशो योगप्रदीपो मधुमतीं भूमिमुपादाय यावदस्य परिसमा-
प्तिरिति ॥ ५३ ॥

प्राप्तविवेकजज्ञानस्याप्राप्तविवेकजज्ञानस्य वा । सत्त्वपुरुषयोः
शुद्धिसाम्ये कैवल्यमिति । यदा निर्धूतरजस्तमोमलं बुद्धिसत्त्वं
पुरुषस्यान्यताप्रतीतिमात्राधिकारं दग्धक्लेशबीजं भवति तदा पुरु-
षस्य शुद्धिसारूप्यमिवापन्नं भवति तदा पुरुषस्योपचरितभोगा-
भावः शुद्धिस्तस्याप्रवस्थायां कैवल्यं भवति । ईश्वरस्यानीश्वरस्य
वा विवेकजज्ञानभागिन इतरस्य वा । नहि दग्धक्लेशबीजस्य ज्ञाने
पुनरपेक्षा काचिदस्ति सत्त्वशुद्धिद्वारेणैतत्समाधिजमैश्वर्यं ज्ञानं
चोपक्रान्तं परमार्थतस्तु ज्ञानाददर्शनं निवर्तते तस्मिन्निवृत्ते न

वांशो योगप्रदीपः संप्रज्ञातः । किमुपक्रमः किमवसानश्चासावित्याह । मधुमती-
मिति । ऋतम्भराप्रज्ञैव मधु मोदकारणत्वात् । यथोक्तंप्रज्ञाप्रसादमारुह्येति ।
तद्वती मधुमती मधुप्रदा यां धियोऽवस्थामुपादाय यावदवस्थापरिसमाप्तिः
सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा अत एव विवेकजं ज्ञानं तारकं भवति । तदंशस्य
योगप्रदीपस्य तारकत्वादिति ॥ ५३ ॥

तदेवं परम्परया कैवल्यस्य हेतून्सविभूतीन्संयमानुक्त्वा सत्त्वपुरुषान्यताज्ञानं
साक्षात्कैवल्यसाधनमित्यत्र सूत्रमवतारयति । प्राप्तेति । विवेकजं ज्ञानं भवतु मा
वा भूत्सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिस्तु कैवल्यप्रयोजिकेत्यर्थः । सत्त्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये
कैवल्यमिति । इति सूत्रसमाप्तौ । ईश्वरस्य पूर्वोक्तैः संयमैः ज्ञानक्रियाशक्तिमतो-
ऽनीश्वरस्य वा समनन्तरोक्तेन संयमेन विवेकजज्ञानभागिन इतरस्य वा उत्पन्नज्ञा-
नस्य न विभूतिषु काचिदपेक्षास्तीत्याह । नहीति । ननु यद्यनपेक्षिता विभूतयः
कैवल्ये व्यर्थस्तर्हि तासामुपदेश इत्यत आह । सत्त्वशुद्धिद्वारेणेति । इत्थंभूतलक्षणो

सन्त्युत्तरे क्लेशाः क्लेशाभावात्कर्मविपाकाभावाच्चरिताधिकाराश्चै-
तस्यामवस्थायां गुणा न पुरुषस्य दृश्यत्वेन पुनरुपतिष्ठन्ते तत्पु-
रुषस्य कैवल्यं तदा पुरुषः स्वरूपमात्रज्योतिरमलः केवली-
भवति ॥ ५४ ॥

इति श्रीपातञ्जलभाष्ये सांख्यप्रवचने विभूति-
पादस्तृतीयः समाप्तः ॥ ३ ॥

तृतीया । नात्यन्तमहेतवः कैवल्ये विभूतयः किंतु न साक्षादित्यर्थः । ज्ञानं विवेकजमुप-
क्रान्तं यच्च पारम्पर्येण कारणं तदौपचारिकं नतु मुख्यं परमार्थतस्तु ख्यातिरेव
मुख्यमित्यर्थः । ज्ञानादिति प्रसंख्यानमित्यर्थः ॥ ५४ ॥

अत्रान्तरङ्गाप्यङ्गानि परिणामाः प्रपञ्चिताः ।

संयमान्द्रुतसंयोगस्तासु ज्ञानं विवेकजमिति ॥ १ ॥

इति श्रीवाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्याख्यायां
तत्त्ववैशारद्यां विभूतिपादस्तृतीयः समाप्तः ॥ ३ ॥

योगदर्शनम् पातञ्जलसूत्राणि

चतुर्थः साधनपादः

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ १ ॥

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः । देहान्तरिता जन्म-
सिद्धिः । ओषधीभिरसुरभवनेषु रसायनेनेत्येवमादिः । मन्त्रै-
राकाशगमनमणिमादिसिद्धिः । तपसा सङ्कल्पसिद्धिः । कामरूपी
यत्र तत्र कामग इत्येवमादिसमाधिजाः सिद्धयो व्याख्याताः ॥ १ ॥

तदेवं प्रथमद्वितीयतृतीयपादैः समाधितत्साधनतद्विभूतयः प्राधान्येन व्युत्पा-
दिताः । इतरत्तु प्रासंगिकमौषोद्धातिक्रं चोक्तमिहेदानीं तद्वेतुकं कैवल्यं व्युत्पा-
दनीयम् । नचैतत्कैवल्यभागीयं चित्तं परलोकं च परलोकिनं विज्ञानातिरिक्तं
चित्तकरणकसुखाद्यात्मकशब्दाद्युपभोक्तारमात्मानं च प्रसङ्गान्तरपरमकाशां च
विना व्युत्पाद्य शक्यं वक्तुमिति । तदेतत्सर्वमत्र पादे व्युत्पादनीयमितरच्च
प्रसंगादुपोद्धाताद्वा । तत्र प्रथमं सिद्धचित्तेषु कैवल्यभागीयं चित्तं निर्धारयितु-
कामः पञ्चतयीं सिद्धिमाह । जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः । व्याचष्टे ।
देहान्तरितेति । स्वर्गोपभोगभागीयात्कर्मणो मनुष्यजातीयाचरितात्कुतश्चि-
न्निमित्ताल्लब्धपरिपाकात्कचिद्देवनिकाये जातमात्रस्यैव दिव्यदेहान्तरिता सिद्धि-
रणिमाद्या भवतीति । ओषधिसिद्धिमाह । असुरभवनेष्विति । मनुष्यो हि
कुतश्चिन्निमित्तादसुरभवनमुपसंप्राप्तः कमनीयाभिरसुरकन्याभिरुपनीतं रसायन-
मुपयुज्याजरामरणत्वमन्याश्च सिद्धीरासादयति । इहैव वा रसायनोपयोगेन
यथा माण्डव्यो मुनी रसोपयोगाद्विन्ध्यवासीति । मन्त्रसिद्धिमाह । मन्त्रैरिति ।
तपःसिद्धिमाह । तपसेति । सङ्कल्पसिद्धिमाह । कामरूपीति । यदेव कामय-
तेऽणिमादि तदेकपदेऽस्य भवतीति । यत्र कामयते श्रोतुं वा मन्तुं वा तत्र
तदेव शृणोति मनुते वेति । आदिशब्दादर्शनादयः संगृहीता इति ॥ १ ॥

जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् ॥ २ ॥

निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् ॥ ३ ॥

तत्र कायेन्द्रियाणामन्यजातिपरिणतानाम् । जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् । पूर्वपरिणामापाये उत्तरपरिणामोपजनस्तेषामपूर्वावयवानुप्रवेशाद्भवति कायेन्द्रियप्रकृतयश्च स्वं स्वं विकारमनुगृह्णन्त्यापूरेण धर्मादिनिमित्तमपेक्षमाणा इति ॥ २ ॥

निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् । नहि धर्मादिनिमित्तं तत्प्रयोजकं भवति प्रकृतीनाम् । न कार्येण कारणं प्रवर्त्यत इति । कथं तर्हि । वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् । यथा क्षेत्रिकः केदारादपां पूर्णात्केदारान्तरं पिप्प्रावयिषुः समं

समाधिजाः सिद्धयो व्याख्याता अधस्तने पादे । अथ चतसृषु सिद्धिष्वौषधादिसाधनासु तेषामेव कायेन्द्रियाणां जात्यन्तरपरिणतिरिष्यते । सा पुनर्न तावदुपादानमात्रात् । नहि तावन्मात्रमुपादानं न्यूनाधिकदिव्यादिव्यभावेऽस्य भवति । नो खल्वविलक्षणं कारणं कार्यवैलक्षण्यायाऽलम् । मास्याकस्मिकलं भूदित्याशङ्क्य पूरयित्वा सूत्रं पठति । जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् । तत्र कायेन्द्रियाणामन्यजातीयपरिणतानां जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् । मनुष्यजातिपरिणतानां कायेन्द्रियाणां यो देवतिर्यग्जातिपरिणामः स खलु प्रकृत्यापूरात् । कायस्य हि प्रकृतिः पृथिव्यादीनि भूतानि । इन्द्रियाणां च प्रकृतिरस्मिता तदवयवानुप्रवेश आपूरः तस्माद्भवति । तदिदमाह । पूर्वपरिणामेति । ननु यथापूरेणानुग्रहः कस्मात्पुनरसौ न सदातन इत्यत आह । धर्मादीति । तदनेन तस्यैव शरीरस्य बाल्यकौमार्यौवनवार्धकादीनि च न्यग्रोधधानायां न्यग्रोधतरुभावश्च वङ्गिकणिकायास्तृणराशिनिवेशिताया वा प्राप्नोद्भवज्वालासहस्रसमालिङ्गितगगनमण्डलत्वं च व्याख्यातम् ॥ २ ॥

प्रकृत्यापूरादित्युक्तं तत्रेदं सन्दिह्यते । किमापूरः प्रकृतीनां स्वाभाविको धर्मादिनिमित्तो वेति । किं प्राप्तं सतीष्वपि प्रकृतिषु कदाचिदापूराद्धर्मादिनिमित्तश्रवणाच्च तन्निमित्त एवेतिप्राप्तम् । एवं प्राप्त आह । निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिकवत् । सत्यं धर्मादयो निमित्तं ननु प्रयोजकास्ते-

निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् ॥ ४ ॥

निम्नं निम्नतरं वा नापः पाणिनापकर्षत्यावरणं त्वासां भिनत्ति तस्मिन्भिन्ने स्वयमेवापः केदारान्तरमाप्लावयन्ति तथा धर्मः प्रकृती-
नामावरणमधर्मं भिनत्ति तस्मिन्भिन्ने स्वयमेव प्रकृतयः स्वं स्वं
विकारमाप्लावयन्ति । यथा वा स एव क्षेत्रिकस्तस्मिन्नेव केदारे न
प्रभवत्यौदकान्भौमान्वा रसान्धान्यमूलान्यनुप्रवेशयितुम् । किं
तर्हि मुद्गगवेषुकश्यामाकादींस्ततोऽपकर्षति । अपकृष्टेषु तेषु
स्वयमेव रसा धान्यमूलान्यनुप्रविशन्ति । तथा धर्मो निवृत्तिमात्रे
कारणमधर्मस्य शुद्ध्यशुद्ध्योरत्यन्तविरोधात् । नतु प्रकृतिप्रवृत्तौ
धर्मो हेतुर्भवतीति । अत्र नन्दीश्वरादय उदाहार्याः । विपर्यये-
णाप्यधर्मो धर्मं बाधते । ततश्चाशुद्धिपरिणाम इति । तत्रापि
नहुषाजगरादय उदाहार्याः । यदातु योगी बहून्कायान्निर्मिमीते
तदा किमेकमनस्कास्ते भवन्त्यथानेकमनस्का इति ॥ ३ ॥

निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् । अस्मितामात्रं चित्तं कारणमु-

षामपि प्रकृतिकार्यत्वात् । नच कार्यं कारणं प्रयोजयति तस्य तदधीनोत्प-
त्तितया कारणपरतन्त्रत्वात् । स्वतन्त्रस्य च प्रयोजकत्वात् । नखलु कुलालम-
न्तरेण मृदण्डचक्रसलिलादय उत्पित्सितेनोत्पन्नेन वा घटेन प्रयुज्यन्ते । किंतु
स्वतन्त्रेण कुलालेन । नच पुरुषार्थोऽपि प्रवर्तकः । किंतु तदुद्देशेनेश्वरः । उद्दे-
श्यतामात्रेण पुरुषार्थः प्रवर्तक इत्युच्यते । उत्पित्सोत्स्वस्य पुरुषार्थस्य व्यक्तस्य
स्थितिकारणत्वं युक्तम् । नचैतावता धर्मादीनामनिमित्तता प्रतिबन्धापनयन-
मात्रेण क्षेत्रिकवदुपपत्तेरीश्वरस्यापि धर्माधिष्ठानार्थं प्रतिबन्धापनय एव व्यापारो
वेदितव्यः । तदेतन्निगदव्याख्यातेन भाष्येणोक्तम् । प्रकृत्या पूरेण सिद्धीः समर्थ्य
सिद्धिविनिर्मितनानाकायवर्तितचित्तैकत्वनानात्वे विचारयति । यदातिवति ॥ ३ ॥

तत्र नानामनस्त्वे कायानां प्रतिचित्तमभिप्रायमेदादेकाभिप्रायानुरोधश्च पर-
स्परप्रतिसन्धानं च न स्यातां पुरुषान्तरवत् । तस्मादेकमेव चित्तं प्रदीपवद्विशा-
रितया बहूनपि निर्माणकायान्व्याप्नोतीति प्राप्त आह । निर्माणचित्तान्यस्मिता-
मात्रात् । यद्वावज्जीवच्छरीरं तत्सर्वमेकैकासाधारणचित्तान्वितं दृष्टम् । तद्यथा

प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ ५ ॥

तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ ६ ॥

पादाय निर्माणचित्तानि करोति ततः सचित्तानि भवन्तीति ॥ ४ ॥

प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् । बहूनां चित्तानां कथमेकचित्तमभिप्रायपुरःसरा प्रवृत्तिरितिसर्वचित्तानां प्रयोजकं चित्तमेकं निर्भिमीते ततः प्रवृत्तिभेदः ॥ ५ ॥

तत्र ध्यानजमनाशयम् । पञ्चविधं निर्माणचित्तं जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धय इति । तत्र यदेव ध्यानजं चित्तं तदेवानाशयं तस्यैव नास्त्याशयो रागादिप्रवृत्तिः ततः पुण्यपापाभिसम्बन्धः क्षीणक्लेशत्वाद्योगिन इति ॥ ६ ॥

चैत्रमैत्रादिशरीरम् । तथाच निर्माणकाया इतिसिद्धं तेषामपि प्रातिस्विकं मन इत्यभिप्रायेणाह । अस्मितामात्रमिति ॥ ४ ॥

यदुक्तमनेकचित्तत्वं एकाभिप्रायानुरोधश्च प्रतिसन्धानं च न स्यातामिति तत्रोत्तरं सूत्रम् । प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् । अभविष्यदेष दोषो यदि चित्तमेकं नानाकायवर्ति मनोनायकं न निरमास्यत्तन्निर्माणे त्वदोषः । नचैकं गृहीत्वा कृतं प्रातिस्विकैर्मनोभिः कृतं वा नायकनिर्माणेन निजस्यैव मनसो नायकत्वादिति वाच्यम् । प्रमाणसिद्धस्य नियोगपर्यनुयोगानुपपत्तेरिति । अत्र पुराणं भवति । एकस्तु प्रभुशक्त्या वै बहुधा भवतीश्वरः । भूत्वा यस्मात्तु बहुधा भवत्येकः पुनस्तु सः । तस्माच्च मनसो भेदाज्जायन्ते चैत एव हि । एकधा स द्विधा चैव त्रिधा च बहुधा पुनः । योगीश्वरः शरीराणि करोति विकरोति च । प्राप्नुयाद्विषयान्कैश्चित्कैश्चिदुग्रं तपश्चरेत् । संहरेच्च पुनस्तानि सूर्यो रश्मिगणानिवेति । तदेतेनाभिप्रायेणाह । बहूनां चित्तानामिति ॥ ५ ॥

तदेवमुदितेषु पञ्चसु सिद्धचित्तेष्वपवर्गभागीयं चित्तं निर्धारयति । तत्र ध्यानजमनाशयम् । आशेरत इत्याशयाः कर्मवासनाः क्लेशवासनाश्च । ते न विद्यन्ते यस्मिंस्तदनाशयं चित्तम् । अपवर्गभागीयं भवतीत्यर्थः । यतो रागादिनिबन्धना प्रवृत्तिर्नास्त्यतो नास्ति पुण्यपापाभिसम्बन्धः । कस्मात्पुनरागादिजनिता प्रवृत्तिर्नास्तीत्यत आह । क्षीणक्लेशत्वादिति ॥ ६ ॥

कर्माशुक्लाकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ ७ ॥

ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम्

॥ ८ ॥

इतरेषां तु विद्यते कर्माशयो यतः । कर्माशुक्लाकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् । चतुष्पात्खल्वयं कर्मजातिः । कृष्णा शुक्लकृष्णा शुक्लाऽशुक्लाकृष्णा चेति । तत्र कृष्णा दुरात्मनाम् । शुक्लकृष्णा बहिःसाधनसाध्या तत्र परपीडानुग्रहद्वारेणैव कर्माशयप्रचयः । शुक्ला तपःस्वाध्यायध्यानवताम् । सा हि केवले मनस्यायत्तत्वाद्बहिःसाधनानधीना न परान्पीडयित्वा भवति । अशुक्लाकृष्णा संन्यासिनां क्षीणक्लेशानां चरमदेहानामिति । तत्राशुक्लं योगिन एव फलसंन्यासादकृष्णं चानुपादानात् । इतरेषां तु भूतानां पूर्वमेव त्रिविधमिति ॥ ७ ॥

ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम् । तत इति

ध्यानजस्यानाशयस्य मनोऽन्तरेभ्यो विशेषं दर्शयितुमितरेषामाशयवत्तामाह । इतरेषां त्विति । तत्रैव च हेतुपरं सूत्रमवतारयति । यत इति । कर्माशुक्लाकृष्णमितरेषामाशयवत्तामाह । कर्माशुक्लाकृष्णं योगिनस्त्रिविधमितरेषाम् पदं स्थानम् । चतुषु समवेता चतुष्पदी । यथावद्बहिःसाधनसाध्यं तत्र सर्वत्रास्ति कस्यचित्पीडा । नहि ब्रीह्यादिसाधनेऽपि कर्मणि परपीडा नास्त्यवघातादिसमयेऽपि पिपीलिकादिवधसम्भवात् । अन्ततो बीजादिवधेन स्तम्बादिभेदोत्पत्तिप्रतिबन्धात् । अनुग्रहश्च दक्षिणादिना ब्राह्मणादेरिति । शुक्ला तपःस्वाध्यायध्यानवतामसंन्यासिनाम् । शुक्लत्वमुपपादयति । सा हीति । अशुक्लाकृष्णा संन्यासिनाम् । संन्यासिनो दर्शयति । क्षीणेति । कर्मासम्भवात् । कर्मसंन्यासिनो हि न क्वचिद्बहिःसाधनसाध्ये कर्मणि प्रवृत्ता इति । नचैषामस्ति कृष्णः कर्माशयः योगानुष्ठानसाध्यस्य कर्माशयफलस्येश्वरे समर्पणान्नाशुक्लः कर्माशयः । निरत्ययफलो हि शुक्ल उच्यते । यस्य फलमेव नास्ति कुतस्तस्य निरत्ययफलत्वमित्यर्थः । तदेवं चतुष्टयीं कर्मजातिमुक्त्वा कतमा कस्येत्यवधारयति । तत्राशुक्लमिति ॥ ७ ॥

कर्माशयं विविच्य क्लेशाशयगतिमाह । ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्ति-

जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कार- योरेकरूपत्वात् ॥ ९ ॥

त्रिविधात्कर्मणस्तद्विपाकानुगुणानामेवेति । यज्जातीयस्य कर्मणो यो विपाकस्तस्यानुगुणा या वासनाः कर्मविपाकमनुशेरते ता-
सामेवाभिव्यक्तिः । नहि दैवं कर्म विपच्यमानं नारकतिर्यङ्मनु-
ष्यवासनाभिव्यक्तिनिमित्तं संभवति । किंतु दैवानुगुणा एवास्य
वासना व्यज्यन्ते । नारकतिर्यङ्मनुष्येषु चैवं समानश्चर्चः ॥ ८ ॥

जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरू-
पत्वात् । वृषदंशविपाकोदयः स्वव्यञ्जकाञ्जनभिव्यक्तः । स यदि
जातिशतेन वा दूरदेशतया वा कल्पशतेन वा व्यवहितः पुनश्च
स्वव्यञ्जकाञ्जन एवोदियाद्रागित्येवं पूर्वानुभूतवृषदंशविपाकाभि-
संस्कृता वासना उपादाय व्यज्येत । कस्मात् । यतो व्यवहिता-

वासनानाम् । यज्जातीयस्य पुण्यजातीयस्यापुण्यजातीयस्य वा कर्मणो यो विपाको
दिव्यो वा नारको वा जात्यायुर्भोगस्तस्य विपाकस्यानुगुणास्ता एवाह । या
वासनाः कर्मविपाकमनुशेरतेऽनुकुर्वन्ति । दिव्यभोगजनिता हि दिव्यकर्मविपाका-
नुगुणा वासनाः । नहि मनुष्यभोगवासनाभिव्यक्तौ दिव्यकर्मफलोपभोगसम्भवः ।
तस्मात्स्वविपाकानुगुणा एव वासनाः कर्माभिव्यञ्जनीया इति भाष्यार्थः ॥ ८ ॥

स्यादेतत् । मनुष्यस्य प्रायणानन्तरमधिगतमार्जारभावस्थानन्तरतया मनुष्य-
वासनाया एवाभिव्यक्त्या भवितव्यम् । नखत्वस्ति सम्भवो यदनन्तरदिवसानु-
भूतं न स्मर्यते व्यवहितदिवसानुभूतं च स्मर्यत इत्यत आह । जातिदेशकालव्यवहि-
तानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात् । भवतु वृषदंशवासनाया जात्या-
दिव्यवधिस्तथापि तस्याः फलत आनन्तर्यं वृषदंशविपाकेन कर्मणा तस्या एव
स्वविपाकानुगुणाया अभिव्यक्तौ तत्स्मरणसमुत्पादादित्याह । वृषदंशविपाको-
दय इति । उदेत्यस्मादित्युदयः कर्माशयः पुनश्च स्वव्यञ्जकाञ्जनश्चैवोदियात् ।
अभिव्यज्येत विपाकारम्भक्राभिमुखः क्रियेतेत्यर्थः । अभिसंस्कारक्रिया उपादाय
गृहीत्वा व्यज्येत । यदि व्यज्येत स्वविपाकानुगुणा एव वासना गृहीत्वा व्यज्येते-
त्यर्थः । आनन्तर्यमेव फलतः कारणद्वारकमुपपाद्य कार्यद्वारकमुपपादयति ।

तासामनादित्वं चाशिषो नित्यत्वात् ॥ १० ॥

नामप्यासां सदृशं कर्माभिव्यञ्जकं निमित्तीभूतमित्यानन्तर्यमेव ।
कुतश्च स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात् । यथानुभवास्तथा संस्काराः ।
ते च कर्मवासनारूपाः । यथाच वासनास्तथा स्मृतिरिति । जा-
तिदेशकालव्यवहितेभ्यः संस्कारेभ्यः स्मृतिः स्मृतेश्च पुनः सं-
स्कारा इत्येवमेते स्मृतिसंस्काराः कर्माशयवृत्तिलाभशब्द-
ज्यन्ते । अतश्च व्यवहितानामपि निमित्तनैमित्तिकभावानुच्छेदा-
दानन्तर्यमेव सिद्धमिति । वासनाः संस्कारा आशया इत्यर्थः ॥ ९ ॥

तासामनादित्वं चाशिषो नित्यत्वात् । तासां वासनाना-
माशिषोनित्यत्वादनादित्वम् । येयमात्माशीर्मानभूवं भूयासमिति
सर्वस्य दृश्यते सा न स्वाभाविकी । कस्मात् । जातमात्रस्याननु-
भूतमरणधर्मकस्य द्वेषो दुःखानुस्मृतिनिमित्तो मरणत्रासः कथं
कुतश्च स्मृतीति । एकरूपतया सादृश्यम् । तदेवाह । यथेति । नन्वनुभवस-
रूपाश्चेत्संस्कारास्तथा सत्यनुभवा विशरारव इत्येतेऽपि विशरारवः कथं चिरभावि-
नेऽनुभवाय कल्पेरन्नित्यत आह । ते च कर्मवासनानुपूर्वरूपाः । यथाऽपूर्वं स्थायि
क्षणिककर्मनिमित्तमप्येवं क्षणिकानुभवनिमित्तोऽपि संस्कारः स्थायी किञ्चिन्नेदा-
धिष्ठानं च सारूप्यमन्यथाऽभेदे तत्त्वेन सादृश्यानुपपत्तेरित्यर्थः । सुगम-
मन्यत् ॥ ९ ॥

स्यादेतद्व्यपेक्षपूर्वपूर्वतरजन्माभिसंस्कृता वासनाः । यदि पूर्वपूर्वतरजन्मसद्भावे
प्रमाणं स्यात्तदेव तु नास्ति । नच जातमात्रस्य जन्तोर्हर्षशोकदर्शनमात्रं प्रमाणं
भवितुमर्हति पद्मादिसंकोचविकासवत्त्वाभावाविकत्वेन तदुपपत्तेरित्यत आह ।
तासामनादित्वं चाशिषो नित्यत्वात् । तासां वासनानामनादित्वं च न केवलमा-
नन्तर्यमिति चार्थः । आशिषो नित्यत्वात् । आत्माशिषो वासनानामनादित्वे नित्य-
त्वाव्यभिचारादिति । ननु स्वाभाविकत्वेनाप्युपपत्तेरसिद्धमाशिषो नित्यत्वमित्यत
आह । येयमिति । नास्तिकः पृच्छति । कस्मात् । उत्तरं जातमात्रस्य जन्तोरिति ।
अत एवैतस्मिञ्जन्मन्यननुभूतमरणधर्मकस्य मरणमेव धर्मः सोऽननुभूतो येन स
तथोक्तस्तस्य मातुरङ्गाल्पस्वलतः कम्पमानस्य माङ्गल्यचक्रादिलाञ्छितं तदुर-
सूत्रमतिगाढं पाणिग्राह्यमवलम्बमानस्य बालकस्य कम्पभेदानुमिताद्रेपानुपक्ते दुःखे

भवेत् । नच स्वाभाविकं वस्तु निमित्तमुपादत्ते । तस्मादनादिवास-
नानुविद्धमिदं चित्तं निमित्तवशात्काश्चिदेव वासनाः प्रतिलभ्य
पुरुषस्य भोगायोपावर्तत इति । घटप्रासादप्रदीपकल्पं संकोच-

या स्मृतिस्तन्निमित्तो मरणत्रासः कथं भवेदिति । ननूक्तं स्वभावादित्यत आह ।
नच स्वाभाविकं वस्तु निमित्तमुपादत्ते गृह्णाति स्वोत्पत्तौ । एतदुक्तं भवति । बाल-
कस्येदृशो दृश्यमानः कम्पो भयनिबन्धन ईदृशकम्पत्वात् । अस्मदादिकम्पवत् ।
बालकस्य भयं द्वेषदुःखस्मृतिनिमित्तं भयत्वादस्मदादिभयवत् । आगामिप्रत्यवायो-
त्प्रेक्षावलक्षणं च भयं न दुःखस्मृतिमात्राद्भवति । अपि तु यतो यतो विभेति
तस्य तस्य प्रत्यवायहेतुभावमनुमाय सम्प्रत्यपि प्रत्यवायं भयं च विदध्यादिति श-
ङ्कते । तस्मात्तज्जातीयादनुभूतचराद्वेषानुषक्तं दुःखमुपपादितं तस्य स्मरणात्तज्जा-
तीयस्यानुभूयमानस्य तद्दुःखहेतुत्वमनुमाय ततो विभेति । नच बालेनास्मिन्जन्म-
नि स्वलनस्यान्यत्र दुःखहेतुत्वमवगतम् । नच तादृशं दुःखमुपलब्धं तस्मात्प्रा-
ग्भवीयोऽनुभवः परिशिष्यते । तच्चैतदेवं प्रयोगमारोहति । जातमात्रस्य बालस्य
स्मृतिः पूर्वानुभवनिबन्धना स्मृतित्वात् । अस्मदादिस्मृतिवदिति । नच पद्मसं-
कोचविकासवपि स्वाभाविकौ । नहि स्वाभाविकं कारणान्तरमपेक्षते । वहेरौष्ण्यं
प्रत्यपि कारणान्तरापेक्षाप्रसंगात्तस्मादागन्तुकमरुणकरसम्पर्कमात्रमेव कमलिनी
विकासकारणम् । संकोचकारणं च संस्कारः स्थितिस्थापक इति । एवं स्मिताद्यनुमि-
तहर्षादयोऽपि प्राचिभवे हेतवो वेदितव्याः । तदास्तां तावत्प्रकृतमुपसंहरति । तस्मा-
दिति । निमित्तं लब्धविपाककालं कर्मप्रतिलम्भोऽभिव्यक्तिः । प्रसङ्गतश्चित्तप-
रिमाणविप्रतिपत्तिं निराचिकीर्णुर्विप्रतिपत्तिमाह । घटप्रासादेति । देहप्रदेश-
वर्तिकार्यदर्शनाद्देहाद्देहिः सद्भावे चित्तस्य न प्रमाणमस्ति । नचैतदणुपरिमाणं
दीर्घशङ्कुलीभक्षणादावपर्यायेण ज्ञानपञ्चकानुत्पादप्रसङ्गात् । नचाननुभूयमान-
क्रमकल्पनायां प्रमाणमस्ति । नचैकमणु मनो नानादेशैरिन्द्रियैरपर्यायेण सम्बन्धु-
मर्हति तत्पारिशेष्यात्कायपरिमाणं चित्तं घटप्रासादवर्तिप्रदीपवत् । संकोचवि-
काशौ पुत्तिकाहस्तिदेहयोरस्योत्पत्त्येते । शरीरपरिमाणमेवाकारः परिमाणं यस्ये-
त्यपरे प्रतिपन्नाः । नन्वेवं कथमस्य क्षेत्रबीजसंयोगः । नखल्वेतदनाश्रयं मृतश-
रीरान्मातृपितृदेहवर्तिनी लोहितरेतसी प्राप्नोति परतन्त्रत्वात् । नहि स्थाण्वादि-
ष्वगच्छत्सु तच्छाया गच्छति । नचागच्छति पटे तदाश्रयं चित्तं गच्छति
तथाच न संसारः स्यादित्यत आह । तथाचान्तराभावः । अत एव संसारश्च

विकासि चित्तं शरीरपरिमाणाकारमात्रमित्यपरे प्रतिपन्नाः ।
तथा चान्तराभावः संसारश्च युक्त इति । वृत्तिरेवास्य विभुनश्चि-
त्तस्य संकोचविकासिनीत्याचार्यः । तच्च धर्मादिनिमित्तापेक्षम् ।
निमित्तं च द्विविधम् । बाह्यमाध्यात्मिकं च । शरीरादिसाध-
नापेक्षं बाह्यं स्तुतिदानाभिवादानादिचित्तमात्राधीनं श्रद्धाद्याध्या-
त्मकम् । तथाचोक्तम् । ये चैते मैत्र्यादयो ध्यायिनां विहारास्ते

युक्त इति । तथाच शरीरपरिमाणत्वे देहान्तरप्राप्तये पूर्वदेहत्यागश्च देहान्तर-
प्राप्तिश्चान्तरास्यातिवाहिकशरीरसंयोगान्भवतस्तेन खल्वयं देहान्तरे संचरेत्तथाच
पुराणम् । अङ्गुष्ठमात्रं पुरुषं निश्चर्कषं यमो बलादिति सोऽयमन्तराभावः । अत
एव संसारश्च युक्त इति । तदेतदमृष्यमाणः स्वमतमाह । वृत्तिरेवास्य विभुन-
श्चित्तस्य संकोचविकासिनीत्याचार्यः स्वयंभूः प्रतिपेदे । इदमत्राकृतं यद्यनाश्रयं
चित्तं न देहान्तरसंचारि कथमेतदातिवाहिकमाश्रयते तत्रापि देहान्तरकल्पनायाम-
नवस्था । नचास्य देहाधिष्णिकः सातिवाहिकस्य सम्भवति । निष्कृष्टस्य चेतसः
तत्सम्बन्धात् । अस्तु तर्हि सूक्ष्मशरीरमेवासर्गादाच महाप्रलयान्नियतं चित्तानाम-
धिष्ठानं षाट्कौशिकशरीरमध्यवर्ति तेन हि चित्तमासत्यलोकादाच बीचेस्तत्र
तत्र शरीरे संचरति । निष्कर्षश्चास्योपपन्नः षाट्कौशिकात्कायात्तत्र हि तदन्त-
राभावस्तस्य नियतत्वात् । नचास्यापि सद्भावे प्रमाणमस्ति । न खल्वेतदध्य-
श्चगोचरः । नच संसारोऽस्यानुमानम् । आचार्यमतेनाप्युपपत्तेः । आगमस्तु पुरु-
षस्य निष्कर्षमाह । नच चित्तं वा सूक्ष्मशरीरं वा पुरुषः किंतु चितिशक्तिप्र-
तिसङ्कमा । नचास्या निष्कर्षः सम्भवतीत्यौपचारिको व्याख्येयः । तथाच
चित्तेश्चित्तस्य च तत्रतत्र वृत्त्यभाव एव निष्कर्षार्थः । यच्च स्मृतीतिहासपुराणेषु मर-
णानन्तरं प्रेतशरीरप्राप्तिस्तद्विमोकश्च सपिण्डीकरणादिभिरित्युक्तं तदनुजानीमः ।
आतिवाहिकत्वं तस्य न मृष्यामहे । नचात्रास्ति कश्चिदागमः लब्धशरीर एव च
यमपुरुषैरपि पाशबद्धो नीयते । नत्वातिवाहिकशरीरस्तस्मादाहङ्कारिकत्वाच्चेत-
सोऽहङ्कारस्य च गगनमण्डलवन्नैलोक्यव्यापित्वाद्विभुत्वं मनसः । एवं चेदस्य वृत्ति-
रपि विभ्वीतिसर्वज्ञतापत्तिरित्यत उक्तं वृत्तिरेवास्येति । स्यादेतत् । चित्तमात्रा-
धीनाया वृत्तेः संकोचविकासौ कुतः कादाचित्कावित्यत आह । तच्च चित्तं
धर्माद्यपेक्षम् । वृत्तौ निमित्तं विभजते । निमित्तं चेति । आदिग्रहणेनेन्द्रियध-
नादयो गृह्यन्ते । श्रद्धादीत्यत्रापि वीर्यस्मृत्यादयो गृह्यन्ते । आन्तरत्वे संमतिमा-

हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीतत्वादेषामभावे तद-
भावः ॥ ११ ॥

बाह्यसाधननिरनुग्रहात्मानः प्रकृष्टं धर्ममभिनिर्वर्तयन्ति तयोर्मा-
नसं बलीयः कथं ज्ञानवैराग्ये केनातिशय्येते दण्डकारण्यं च चित्त-
बलव्यतिरेकेण शरीरेण कर्मणा शून्यं कः कर्तुमुत्सहेत समुद्रमग-
स्त्यवद्वा पिबेत् ॥ १० ॥

हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीतत्वादेषामभावे तदभावः । हेतु-
धर्मस्तुखमधर्मादुःखम् । सुखाद्वागो दुःखाद्वेषस्ततश्च प्रयत्न-
स्तेन मनसा वाचा कायेन वा परिस्पन्दमानः परमनुगृह्णात्यु-
पहन्ति वा ततः पुनर्धर्माधर्मौ सुखदुःखे रागद्वेषाविति । प्रवृत्त-
मिदं षडक्षरं संसारचक्रमस्य च प्रतिक्षणमावर्तमानस्याविद्या नेत्री
मूलं सर्वक्लेशानामित्येष हेतुः । फलं तु यमाश्रित्य यस्य प्रत्युत्प-
न्नता धर्मादेः । नह्यपूर्वोपजनः । मनस्तु साधिकारमाश्रयो वास-
नानाम् । नह्यवसिताधिकारे मनसि निराश्रया वासनाः स्थातुमु-
त्सहन्ते । यदभिमुखीभूतं वस्तु यां वासनां व्यनक्ति तस्यास्त-

चार्याणामाह । तथाचोक्तम् । विहारो व्यापारः प्रकृष्टं शुक्लं तयोर्बाह्याभ्यन्तरयो-
र्मध्ये ज्ञानवैराग्ये तज्जनितो धर्मः केन बाह्यसाध्येन धर्मेणातिशय्येते अभिभू-
येते । ज्ञानवैराग्यजावेव धर्मौ तमभिभवतः । बीजभावादपनयत इत्यर्थः ।
अत्रैव सुप्रसिद्धमुदाहरणमाह । दण्डकारण्यमिति ॥ १० ॥

अथैताश्चित्तवृत्तयो वासनाश्रानादयश्चेत्कथमासामुच्छेदः । नखलु चित्तिश-
क्तिरनादिरुच्छिद्यत इत्यत आह । हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीतत्वादेषामभावे
तदभावः । अनादेरपि समुच्छेदो दृष्टः । तद्यथा अनागतत्वस्येतिसव्यभिचार-
त्वादसाधनम् । चित्तिशक्तितु विनाशकारणाभावाच्च विनश्यति । नत्वनादि-
त्वात् । उक्तं च । वासनानामनादीनामपि समुच्छेदे कारणं सूत्रेणेति । अनु-
ग्रहोपघातावपि धर्माधर्मादिनिमित्तमुपलक्ष्यतः । तेन सुरापानादयोऽपि संगृहीता
भवन्ति । नेत्री नायिका । अत्रैव हेतुमाह । मूलमिति । प्रत्युत्पन्नता वर्तमा-
नता । ननु धर्मस्वरूपोत्पादः । अत्रैव हेतुमाह । नहीति । यदभिमुखीभूतं वस्तु

अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्माणाम् ॥ १२ ॥

दालम्बनम् । एवं हेतुफलाश्रयालम्बनैरेतैः संगृहीताः सर्वा
वासनाः । एषामभावे तत्संश्रयाणामपि वासनानामभावः ॥ ११ ॥

नास्त्यसतः सम्भवः । न चास्ति सतो विनाश इति द्रव्य-
त्वेन सम्भवन्त्यः कथं निवर्तिष्यन्ते वासना इति । अतीताना-
गतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्माणाम् । भविष्यद्व्यक्तिकमनाग-
तमनुभूतव्यक्तिकमतीतं स्वव्यापारोपाखण्डं वर्तमानं त्रयं चैत-
द्वस्तु ज्ञानस्य ज्ञेयम् । यदि चैतत्स्वरूपतो नाभविष्यन्नेदं निर्वि-
षयं ज्ञानमुदपत्स्यत तस्मादतीतानागतं स्वरूपतोऽस्तीति । किञ्च
भोगभागीयस्य वापवर्गभागीयस्य वा कर्मणः फलमुत्पित्तु यदि
निरुपाख्यमिति तदुद्देशेन तेन निमित्तेन कुशलानुष्ठानं न युज्येत ।
सतश्च फलस्य निमित्तं वर्तमानीकरणे समर्थं नापूर्वोपजनने
सिद्धं निमित्तं नैमित्तिकस्य विशेषानुग्रहं कुरुते नापूर्वमुत्पा-
कामिनीसम्पर्कादि व्यापकाभावे व्याप्यस्याभाव इति सूत्रार्थः ॥ ११ ॥

उत्तरसूत्रमवतारयितुं शङ्कते । नास्तीति । असत इति तु सम्पातायातं निद-
र्शनाय वा । अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्माणाम् । नासतामुत्पादो न सतो
विनाशः । किंतु सतामेव धर्माणामध्वभेदपरिणाम एवोदयव्ययावितिसूत्रार्थः ।
अनुभूता प्राप्ता येन व्यक्तिस्तत्तथा । सम्प्रति व्यक्तिर्नास्तीति यावत् । इतश्च
त्रैकाल्येऽपि धर्मः सन्नित्याह । यदि चेति । नह्यसंज्ञानविषयः सम्भवतीति नि-
रुपाख्यत्वाद्विषयावभासं हि विज्ञानं नासति विषये भवति । त्रैकाल्यविषयं च
विज्ञानं योगिनामस्मदादीनां च विज्ञानमसति विषये नोत्पन्नं स्यात् । उत्पद्यते
च तस्मादतीतानागते सामान्यरूपेण समनुगते स्त इत्येवमनुभवतो ज्ञानं विषय-
सत्त्वे हेतुरुक्तम् । उद्देश्यत्वादप्यनागतस्य विषयत्वेन सत्त्वमेवेत्याह । किञ्च
भोगभागीयस्येति । कुशलो निपुणोऽनुष्ठेयेऽपि च यद्यन्निमित्तं तत्सर्वं नैमि-
त्तिके सत्येव विशेषमाधत्ते । यथा काण्डलाववेदाध्यायादयः । नखत्वेन काण्ड-
लावादयोऽसन्तमुत्पादयन्ति । सत एव तु तत्प्रातिविकारौ कुर्वन्ति । एवं कुला-
लादयोऽपि सत एव घटस्य वर्तमानीभावहेतव इत्याह । सतश्चेति । यदितु
वर्तमानत्वाभावादतीतानागतयोरसत्त्वं हन्त भोः वर्तमानस्याप्यभावोऽतीतानाग-

ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः ॥ १३ ॥

दयतीति । धर्मी चानेकधर्मस्वभावस्तस्य चाध्वभेदेन धर्माः प्रत्य-
वस्थिताः । नच यथावर्तमानं व्यक्तिविशेषापन्नं द्रव्यतोऽस्त्येव-
मतीतमनागतं च । कथं तर्हि स्वेनैव व्यङ्ग्येन स्वरूपेणानागत-
मस्ति स्वेन चानुभूतव्यक्तिकेन स्वरूपेणातीतमिति । वर्तमानस्यै-
वाध्वनः स्वरूपव्यक्तिरिति । न सा भवत्यतीतानागतयोरध्वनोरे-
कस्य चाध्वनः समये द्वावध्वानौ धर्मिसमन्वागतौ भवत एवेति
नाभूत्वा भावस्त्रयाणामध्वनामिति ॥ १२ ॥

ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः । ते खल्वमी त्र्यध्वानो धर्मा वर्तमाना
व्यक्तात्मानोऽतीतानागताः सूक्ष्मात्मानः षड्विशेषरूपाः । सर्वमिदं
गुणानां सन्निवेशविशेषमात्रमिति । परमार्थतो गुणात्मानस्तथाच
शास्त्रानुशासनम् । गुणानां परमं रूपं न दृष्टिपथमृच्छति ।

तत्त्वाभावात् । अध्वधर्म्यविशिष्टतया तु सत्त्वं त्रयाणामप्यविशिष्टमित्यभिप्राये-
णाह । धर्मी चेति । प्रत्येकमवस्थानं प्रत्यवस्थितिरिति । द्रव्यत इति द्रव्ये
धर्मिणि सार्वविभक्तिकस्तसिः । यद्यतीतानागतावतीतानागतत्वे न स्तस्तर्हि वर्तमा-
नसमये तत्त्वाभावान्न स्यातामित्यत आह । एकस्य चेति । प्रकृतमुपसंहरति ।
इति नाभूत्वा भाव इति ॥ १२ ॥

स्यादेतत् । अयं तु नानाप्रकारो धर्मधर्म्यवस्थापरिणामरूपो विश्वभेदप्रपञ्चो
न प्रधानादेकस्माद्भवितुमर्हति । नह्यविलक्षणात्कारणात्कार्यभेदसम्भव इत्यत
आह । ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः । ते त्र्यध्वानो धर्मा व्यक्ताश्च सूक्ष्माश्च गुणा-
त्मानो न त्रैगुण्यातिरिक्तमेषामस्ति कारणम् । वैचित्र्यं तु तदाहितानादिक्लेशवा-
सनानुगताद्वैचित्र्यात् । यथोक्तं वायुपुराणे । वैश्वरूप्यात्प्रधानस्य परिणामोऽय-
मद्भुत इति । व्यक्तानां पृथिव्यादीनामेकादशेन्द्रियाणां च वर्तमानातीतानाग-
तत्वं षड्विशेषा यथायोगं भवन्ति । सम्प्रति विश्वस्य नित्यानित्यरूपे विभजन्नित्य-
रूपमाह । सर्वमिदमिति । दृश्यमानः सन्निवेशसंस्थानभेदवान्परिणाम
इत्यर्थः । अत्रैव षष्ठितन्त्रशास्त्रस्यानुशिष्टिः । मायेव नतु माया सुतुच्छकं
विनाशि । यथाहि मायाद्वायैवान्यथा भवति । एवं विकारा अप्याविर्भावतिरोभाव-

परिणामैकत्वाद्वस्तुतत्त्वम् ॥ १४ ॥

यस्तु दृष्टिपथं प्राप्तं तन्मायेव सुतुच्छकमिति ॥ १३ ॥

यदा तु सर्वे गुणाः कथमेकः शब्द एकमिन्द्रियमिति । परिणामैकत्वाद्वस्तुतत्त्वम् । प्रख्याक्रियास्थितिशीलानां गुणानां ग्रहणात्मकानां करणभावेनैकः परिणामः । श्रोत्रमिन्द्रियं ग्राह्यात्मकानां शब्दतन्मात्रभावेनैकः परिणामः शब्दो विषय इति । शब्दादीनां मूर्तिसमानजातीयानामेकः परिणामः पृथिवीपरमाणुस्तन्मात्रावयवस्तेषां चैकः परिणामः पृथिवी गौरवृक्षः पर्वत इत्येवमादिर्भूतान्तरेष्वपि स्नेहौष्ण्यप्रणामित्वावकाशदानान्युपादाय सामान्यमेकविकारारम्भः समाधेयः । नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचरः ।

धर्माणः प्रतिक्षणमन्यथा । प्रकृतिर्नित्यतया मायाविधर्मिणी परमार्थेति ॥ १३ ॥

भवतु त्रैगुण्यस्येत्थं परिणामवैचित्र्यमेकस्तु परिणामः पृथिवीति वा तोऽयमिति वा कुत आत्मन एकत्वविरोधादित्याशङ्क्य सूत्रमवतारयति । यदा तु सर्वे गुणा इति । परिणामैकत्वाद्वस्तुतत्त्वम् । बहूनामप्येकः परिणामो दृष्टः । तद्यथा । गवाश्वमहिषमातङ्गानां रुमनिक्षिप्तानामेको लवणत्वजातीयलक्षणः परिणामो वर्तितैलानलानां च प्रदीप इति । एवं बहुलेऽपि गुणानां परिणामैकत्वं ततस्तन्मात्रभूतभौतिकानां प्रत्येकं तत्त्वमेकत्वम् । ग्रहणात्मकानां सत्त्वप्रधानतया प्रकाशात्मनामहङ्कारावान्तरकार्याणां करणभावेनैकः परिणामः श्रोत्रमिन्द्रियं तेषामेव गुणानां तमःप्रधानतया जडत्वेन ग्राह्यात्मकानां शब्दतन्मात्रभावेनैकः परिणामः शब्दो विषयः । शब्द इति शब्दतन्मात्रम् । विषय इति जडत्वमाह । नतु तन्मात्रस्य श्रोत्रविषयत्वसम्भव इति । शेषं सुगमम् । अथ विज्ञानवादिनं वैनाशिकमुत्थापयति । नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचर इति । यदिहि भूतभौतिकानि विज्ञानमात्राद्भिन्नानि भवेयुस्ततस्तदुत्पत्तिकारणमीदृशं प्रधानं कल्पेत । नतु तानि विज्ञानातिरिक्तानि सन्ति परमार्थतः । तत्कथं प्रधानकल्पनं कथं च ग्रहणानामिन्द्रियाणामहङ्कारविकाराणां कल्पनेति । तथाहि जडस्यार्थस्य स्वयमप्रकाशत्वान्नास्त्यर्थो विज्ञानविसहचरः । साहचर्यं सम्बन्धः । तदभावो विसहचरत्वं विरभावार्थः । विज्ञानासम्बन्धो नास्ति व्यवहारयोग्य इत्यर्थः । अस्ति तु ज्ञानमर्थविसहचरं तस्य स्वयंप्रकाशत्वेन स्वगोचरा-

अस्ति तु ज्ञानमर्थविसहचरं स्वप्नादौ कल्पितमित्यनया दिशा
ये वस्तुस्वरूपमपहुवते ज्ञानपरिकल्पनामात्रं वस्तु । स्वप्नविष-
योपमं तु न परमार्थतोऽस्तीति ये आहुस्ते तथेति । प्रत्युपस्थित-

स्तिता व्यवहारे कर्तव्ये जडमर्थं प्रत्यपेक्षाभावात्तदनेन वेद्यत्वंसहोपलम्भनियमौ
सूचितौ विज्ञानवादिना । तौ चैवं प्रयोगमारोहतः । यद्वेद्यते येन वेदनेन तत्ततो
न भिद्यते । यथा ज्ञानस्यात्मा । वेद्यन्ते च भूतभौतिकानीतिविरुद्धव्याप्तोपल-
ब्धिनिषेध्यभेदविरुद्धेनाभेदेन व्याप्तं वेद्यत्वं दृश्यमानं स्वव्यापकमभेदमुपस्थाप-
यत्तद्विरुद्धं भेदं प्रतिक्षिपतीति । यथा यद्येन नियतसहोपलम्भं तत्ततो न
भिद्यते । यथैकस्माच्चन्द्राद्वितीयश्चन्द्रो नियतसहोपलम्भश्चार्थो ज्ञानेनेतिव्यापक-
विरुद्धोपलब्धिनिषेध्यभेदव्यापकनियमविरुद्धो नियमोऽनियमं निवर्तयंस्तद्व्याप्तं
भेदं प्रक्षिपतीति । स्यादेतत् । अर्थश्चेन्न भिन्नो ज्ञानात्कथं भिन्नवत्प्रतिभासत
इत्यत आह । कल्पितमिति । यथाहुर्वैनाशिकाः । सहोपलम्भनियमादभेदो
नीलपीततद्विद्योर्भेदश्च भ्रान्तिविज्ञानैर्दृश्यादाविवादय इति । कल्पितत्वं विशद-
यति । ज्ञानपरिकल्पनेति । निराकरोति । त इति । ते कथं श्रद्धेयवचनाः
स्युरितिसम्बन्धः । प्रतिज्ञानमुपस्थितं प्रत्युपस्थितम् । कथम् । तथेति । यथा
यथावभासते इदंकारास्पदत्वेन तथातथा स्वयमुपस्थितम् । नतु कल्पनोपक-
ल्पितं विज्ञानविषयतापन्नं स्वमाहात्म्येनेति । कारणत्वं विज्ञानं प्रत्यर्थस्य दर्शयति ।
यस्मादर्थेन स्वकीयया ग्राह्यशक्त्या विज्ञानमजनि तस्मादर्थस्याग्राहकं तदेवं-
भूतं वस्तु कथमप्रमाणात्मकेन विकल्पविज्ञानबलेन विकल्पस्याप्रामाणिकत्वात्त-
द्बलस्यापि तदात्मनोऽप्रमाणात्मकत्वं तेन वस्तुस्वरूपमुत्सृज्योपप्लुतं कृत्वा उपगृ-
ह्येति क्वचित्पाठः । तत्रापि स एवार्थः । तदेवापलपन्तः श्रद्धातव्यवचनाः स्युरिति ।
इदमत्राकूतम् । सहोपलम्भनियमश्च वेद्यत्वं च हेतु सन्दिग्धव्यतिरेकतया नैका-
न्तिकौ । तथाहि ज्ञानाकारस्य भूतभौतिकादेर्यत्तदेतद्वाह्यत्वं स्थूलत्वं च भासंते न
ते ज्ञाने सम्भवतः । तथाहि नानादेशव्यापिता स्रौत्यं विच्छिन्नदेशता च बाह्य-
त्वम् । नचैकविज्ञानस्य नानादेशव्यापिता विच्छिन्नदेशता चोपपद्यते । तद्देशता-
त्तद्देशत्वलक्षणविरुद्धधर्मसंसर्गस्यैकत्रासम्भवात्सम्भवे वा त्रैलोक्यस्यैकत्वप्रसङ्गात् ।
अत एवास्तु विज्ञानभेद इति चेत् । इन्त भोः परमसूक्ष्मगोचराणां प्रत्ययानां
परस्परवार्तानभिज्ञानां स्वगोचरमात्रजागरूकाणां कुतस्त्योऽयं स्थूलावभासः ।
नच विकल्पगोचरोऽभिलापः संसार्गाभावाद्विशदप्रतिभासत्वाच्च । नच स्थूल-

वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः ॥ १५ ॥

मिदं स्वभावात्म्येन वस्तु कथमप्रमाणात्मकेन विकल्पज्ञान-
बलेन वस्तुस्वरूपमुत्सृज्य तदेवापलपन्तः श्रद्धेयवचनानाः
स्युः ॥ १४ ॥

कुतश्चैतदन्याय्यम् । वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः ।
यदुचित्तालम्बनीभूतमेकं वस्तु साधारणं तत्त्वत् नैकचित्तपरिक-
ल्पितं नाप्यनेकचित्तपरिकल्पितं किंतु स्वप्रतिष्ठम् । कथं वस्तु-
साम्ये चित्तभेदाद्धर्मापेक्षं चित्तस्य वस्तुसाम्येऽपि सुखज्ञानं भव-

भालोचितं यतस्तदुपाधिकस्य विशदता भवेत्तत्पृष्ठसविकल्पस्य भाविनः । नचा-
विकल्पवद्विकल्पोऽपि स्वाकारमात्रगोचरस्तस्य चास्थूलत्वान्न स्थूलगोचरो भवितु-
मर्हति । तस्माद्वाह्ये च प्रत्यये स्थूलस्य बाह्यस्य चासम्भवादलीकमेतदास्थातव्यम् ।
नचालोकं विज्ञानादभिन्नं विज्ञानस्य तद्वत्तुच्छत्वप्रसङ्गात् । तथाच वेद्यत्वस्या-
भेदव्याप्यत्वाभावात्कुतो भेदप्रतिपक्षत्वम् । सहोपलम्भनियमश्च सदसदोरिव
विज्ञानस्यौल्ययोः सतोरपि स्वभावाद्वा कुतश्चित्प्रतिबन्धादोपपत्स्यते । तस्माद-
नैकान्तिकत्वादेतौ हेत्वाभासौ विकल्पमात्रमेव बाह्याभावे प्रमुवाते । नच प्रत्य-
क्षमाहात्म्यं विकल्पमात्रेणापोद्यते । तस्मात्साधूक्तं कथमप्रमाणात्मकेन विकल्प-
ज्ञानबलेनेति । एतेन प्रत्ययत्वमपि स्वप्नादिप्रत्ययदृष्टान्तेन निरालम्बनत्वसाधन-
मपास्तम् । प्रमेयविकल्पस्त्ववयवविव्यवस्थापनेन प्रत्युक्तः । विस्तरस्तु न्यायक-
णिकायामनुसरणीय इति । तदिह कृतं विस्तरेणेति ॥ १४ ॥

तदेवमुत्सृज्य भाष्यकृद्विज्ञानातिरिक्तस्थापने युक्तिमुक्त्वा सौत्रीं युक्तिमवतार-
यति । कुतश्चैतदिति । वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः । यन्नानात्वे
यस्यैकत्वं तत्ततोऽत्यन्तं भिद्यते । यथा चैत्रस्य ज्ञानमेकं भिन्नेभ्यो देवदत्तवि-
ष्णुमित्रमैत्रप्रत्ययेभ्यो भिद्यते । ज्ञाननानात्वेऽपि चार्थो न भिद्यत इतिभवति
विज्ञानेभ्योऽन्यः । अभेदश्चार्थस्य ज्ञानभेदेऽपि प्रमातृणां परस्परप्रतिसन्धानादव-
सीयते । अस्ति हि रक्तद्विष्टविमूढमध्यस्थानामेकस्यां योषितिं प्रतीयमानायां
प्रतिसन्धानं या त्वया दृश्यते सैव मयापीति । तस्माद्वस्तुसाम्ये चित्तभेदाज्ज्ञान-
भेदात्तयोरर्थज्ञानयोर्विभक्तः पन्थाः स्वरूपभेदोपायः । सुखज्ञानं कान्तायां

त्यधर्मापेक्षं तत एव दुःखज्ञानमविद्यापेक्षं तत एव मूढज्ञानं
सम्यग्दर्शनापेक्षं तत एव माध्यस्थ्यज्ञानमिति । कस्य तच्चित्तेन
परिकल्पितम् । नचान्यकल्पितेन चित्तेनार्थनान्यस्य चित्तोपरागो
युक्तस्तस्माद्रस्तुज्ञानयोर्ग्राह्यग्रहणभेदभिन्नयोर्विभक्तः पन्थाः ।
नानयोः सङ्करगन्धोऽप्यस्तीति । साङ्ख्यपक्षे वस्तु पुनस्त्रिगुणं
चलं च गुणवृत्तमिति । धर्मादिनिमित्तापेक्षं चित्तरभिसम्बध्यते
निमित्तानुरूपस्य च प्रत्ययस्योत्पद्यमानस्य तेन तेनात्मना हेतु-
र्भवति । केचिदाहुः । ज्ञानसहभूरेवार्थो भोग्यत्वात्सुखादिव-
दिति । त एतया द्वारा साधारणत्वं बाधमानाः पूर्वोत्तरक्षणेषु
वस्तुस्वरूपमेवापहृवते ॥ १५ ॥

कान्तस्य सपत्नीनां दुःखज्ञानम् । चैत्रस्य तु तामविन्दतो मूढज्ञानं विषादज्ञानं
विषादः । स्यादेतत् । यत्र एकस्य चित्तेन परिकल्पितः कामिनीलक्षणोऽर्थस्तेनैवा-
न्येषामपि चित्तमुपरज्यत इति । साधारणमुपपद्यत इत्यत आह । नचान्येति ।
तथा सत्येकस्मिन्नीलज्ञानवति सर्व एव नीलज्ञानवन्तः स्थुरिति । नन्वर्थवादिनामप्ये-
कोऽर्थः । कथं सुखादिभेदभिन्नविज्ञानहेतुः । नह्यविलक्षणात्कारणात्कार्यभेदो युक्त
इत्यत आह । सांख्यपक्ष इति । एकस्यैव बाह्यस्य वस्तुनस्त्रैगुण्यपरिणामस्य
त्रैलुप्यमुपपन्नम् । एवमपि सर्वेषामविशेषेण सुखदुःखमोहात्मकं विज्ञानं स्यादि-
त्यत आह । धर्मादिनिमित्तापेक्षं रजःसहितं सत्त्वं धर्मापेक्षं सुखज्ञानं जनयति ।
सत्त्वमेव तु विगलितरजस्कं विद्यापेक्षं माध्यस्थ्यज्ञानमिति । ते च धर्मादयो
न सर्वे सर्वत्र पुरुषे सन्ति किंतु कश्चित्कचिदित्युपपन्ना व्यवस्थेति । अत्र केचि-
दाहुः प्रावादुका ज्ञानसहभूरेवार्थो भोग्यत्वात्सुखादिवदिति । एतदुक्तं
भवति । भवत्वर्थो ज्ञानाद्रयतिरिक्तस्तथाप्यसौ जडत्वान्न ज्ञानमन्तरेण शक्यः
प्रतिपत्तुम् । ज्ञानेन तु भासनीयः । तथाच ज्ञानसमय एवास्ति नान्यदा प्रमा-
णाभावादिति । तदेतदुत्सृजं तावद्दूषयति भाष्यकारः । त एतया द्वारेति ।
वस्तु खलु सर्वचित्तसाधारणमनेकक्षणपरम्परोह्यमानं परिणामात्मकमनुभूयते
लौकिकपरीक्षकैः । तच्चेद्विज्ञानेन सह भवेन्नूनमेवंविधमेवंचेदिदमंशस्योपरि
कोऽयमनुरोधो येन सोऽपि नापहृयेतेत्यर्थः ॥ १५ ॥

न चैकचित्ततन्त्रं चेद्वस्तु तत्प्रमाणकं तदा किं स्यात् १६
तदुपरागापेक्षित्वादस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् ॥ १७ ॥

नचैकचित्ततन्त्रं चेद्वस्तु तत्प्रमाणकं तदा किं स्यात् ।
एतच्चित्ततन्त्रं चेद्वस्तु स्यात्तदा चित्ते व्यग्रे निरुद्धे वा स्वरूप-
मेव तेनापरामृष्टमन्यस्याविषयीभूतमप्रमाणकमगृहीतस्वभावकं
केनचित्तदानीं किं न स्यात् । सम्बध्यमानं वा पुनश्चित्तेन कुत
उत्पद्येत ये चास्यानुपस्थिता भागास्ते चास्य न स्युरेवं नास्ति पृष्ठ-
मित्युदरमपि न गृह्येत तस्मात्स्वतन्त्रोऽर्थः सर्वपुरुषसाधारणः
स्वतन्त्राणि च चित्तानि प्रतिपुरुषं प्रवर्तन्ते तयोः सम्बन्धादुप-
लब्धिः पुरुषस्य भोग इति ॥ १६ ॥

तदुपरागापेक्षित्वाच्चित्तस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् । अयस्कान्तम-

मा वा भूदिदमंशस्यापहवो ज्ञानसहभूरेवास्त्वर्थस्तत्राप्याह । नचैकचित्त-
तन्त्रं चेद्वस्तुतत्प्रमाणकं तदा किं स्यात् । यद्धि घटग्राहि चित्तं तद्यदा घटद्रव्य-
व्यग्रतया न घटे वर्तते । यद्वा विवेकविषयमासीत्तदेव च निरोधं समापद्यते ।
तदा घटज्ञानस्य वा विवेकज्ञानस्य वाऽभावाद्विवेको वा घटो वा ज्ञानभेदमात्र-
जीवनस्तन्नाशान्नष्ट एव स्यादित्याह । एकचित्तेति । किं तत्स्यान्न स्यादित्यर्थः ।
सम्बध्यमानं च चित्तेन तद्वस्तुविवेको वा घटो वा कुत उत्पद्येत । नियतकार-
णान्वयव्यतिरेकानुविधायिभावानि हि कार्याणि न स्वकारणमतिवर्त्य कारणा-
न्तरान्द्रवितुमीशते । मा भूदकारणत्वे तेषां कदाचित्कत्वव्याघातः । नच तज्ज्ञा-
नकारणत्वमेव तत्कारणत्वमित्युक्तम् । आशामोदकस्य उपाजितमोदकस्य
चोपयुज्यमानस्य रसवीर्यविपाकादिसाम्यप्रसङ्गात्तस्मात्साधूक्तं सम्बध्यमानं वा
पुनश्चित्तेनेति । अपिच यो योऽर्वाग्भागः स सर्वो मध्यपरभागव्याप्तः । ज्ञानाधीने
सद्भावे तस्याननुभूयमानत्वान्मध्यपरभागौ न स्त इतिव्यापकाभावादर्वाग्भा-
गोऽपि न स्यादित्यर्थाभावात्कुतो ज्ञानसहभूरर्थ इत्याह । ये चास्येति । अनुपस्थि-
ता अज्ञाताः । उपसंहरति । तस्मादिति । सुगमं शेषम् ॥ १६ ॥

स्यादेतदर्थश्चेत्स्वतन्त्रः स च जडस्वभाव इति न कदाचित्प्रकाशेत । प्रका-
शने वा जडत्वमप्यस्यापगतमितिभावोऽप्यपगच्छेत् । न जातु स्वभावमपहाय
भावो वर्तितुमर्हति । नचेन्द्रियाद्याधेयो जडस्वभावस्यार्थस्य धर्मः प्रकाशत इति-

सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामात्

॥ १८ ॥

णिकल्पा विषयाः । अयः सधर्मकं चित्तमभिसम्बध्योपरञ्जयन्ति
येन च विषयेणोपरक्तं चित्तं स विषयो ज्ञातस्ततोऽन्यः पुरुषो-
ऽज्ञातः । वस्तुनो ज्ञाताज्ञातस्वरूपत्वात्परिणामि चित्तम् ॥ १७ ॥

यस्य तु तदेव चित्तं विषयस्तस्य सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्त-
त्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वात् । यदि चित्तवत्प्रभुरपि पुरुषः
परिणमेत्ततस्तद्विषयाश्चित्तवृत्तयः शब्दादिविषयवज्ज्ञाताज्ञाताः

साम्प्रतम् । अर्थधर्मत्वे नीललादिवत्सर्वपुरुषसाधारण इत्येकः शास्त्रार्थश्च इति-
सर्व एव विद्वांसः प्रसज्जेरन्न जालमः कश्चिदस्ति । नचातीतानागतयोर्धर्मः
प्रत्युत्पन्नो युक्तः । तस्मात्स्वतन्त्रोऽर्थ उपलम्भविषय इति मनोरथमात्रमेतदित्यत
आह । तदुपरागापेक्षित्वाच्चित्तस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् । जडस्वभावोऽप्यर्थ इन्द्रि-
यप्रणाडिकया चित्तमुपरञ्जयति । तदेवंभूतं चित्तदर्पणमुपसंक्रान्तप्रतिबिम्बाचिति-
शक्तिश्चित्तमर्थोपरक्तं चेतयमानार्थमनुभवति । नलर्थे किंचित्प्राकट्यादिकमा-
धत्ते । नाप्यसम्बद्धा चित्तेन तत्प्रतिबिम्बसङ्क्रान्तेरुक्तत्वादिति । यद्यपि च सर्वग-
तत्वाच्चित्तस्य चेन्द्रियस्य चाहङ्कारिकस्य विषये नास्ति सम्बन्धः तथापि यत्र
शरीरे वृत्तिमच्चित्तं तेन सह सम्बन्धो विषयाणामित्ययस्कान्तमणिकल्पा इत्यु-
क्तमयः सधर्मकं चित्तमिति । इन्द्रियप्रणाडिकयाऽभिसम्बध्योपरञ्जयन्ति । अत
एव चित्तं परिणामीत्याह । वस्तुन इति ॥ १७ ॥

तदेवं चित्तं व्यतिरेकिणमर्थमवस्थाप्य तेभ्यः परिणतिधर्मकेभ्यो व्यतिरिक्त-
मात्मानमादर्शयितुं तद्वैधर्म्यमपरिणामित्वमस्य वक्तुं पूरयित्वा सूत्रं पठति । यस्य
तु तदेव चित्तं विषयस्तस्य । सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामि-
त्वात् । क्षितमूढविश्वितैकाग्रतावस्थितं चित्तमानिरोधात्सर्वदा पुरुषेणानुभूयते
वृत्तिमत्तत्कस्य हेतोर्गतः पुरुषोऽपरिणामी परिणामित्वे चित्तवत्पुरुषोऽपि ज्ञाता-
ज्ञातविषयो भवेत् । ज्ञातविषय एव त्वयम् । तस्मादपरिणामी ततश्च परिणामि-
भ्योऽतिरिच्यत इति । तदेतदाह । यदि चित्तवदिति । सदा ज्ञातत्वं तु मनसः
सवृत्तिकस्य तस्य यः प्रभुः स्वामी भोकेतियावत् । तस्य प्रभोः पुरुषस्यापरि-

न तत्स्वाभासं दृश्यत्वात् ॥ १९ ॥

स्युः सदा ज्ञातत्वं तु मनसस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामित्वमनु-
मापयति ॥ १८ ॥

स्यादाशङ्का चित्तमेव स्वाभासं विषयाभासं च वैशेषिकाणां
चित्तात्मवादिनां च भविष्यतीत्यग्निवत् । न तत्स्वाभासं दृश्य-
त्वात् । यथेतराणीन्द्रियाणि शब्दादयश्च दृश्यत्वाच्च स्वाभासानि
तथा मनोऽपि प्रत्येतव्यम् । न चाग्निरत्र दृष्टान्तः । न ह्यग्निरात्म-
स्वरूपमप्रकाशं प्रकाशयति । प्रकाशश्चायं प्रकाश्यप्रकाशकसं-

णामित्वमनुमापयति । तथाचापरिणामिनस्तस्य परिणामिनश्चित्तात्पुरुषस्य भेद
इतिभावः ॥ १८ ॥

अत्र वैनाशिकमुत्थापयति । स्यादाशङ्केति । अयमर्थः । स्यादेतदेवं यदि
चित्तमात्मनो विषयः स्यात् । अपितु स्वप्रकाशमेतद्विषयाभासपूर्वं चित्तं प्रतीत्य
समुत्पन्नं तत्कुतः पुरुषस्य सदा ज्ञातविषयत्वं कुतस्तरां वाऽपरिणामितया
परिणामिनश्चित्ताद्रेद इति । न तत्स्वाभासं दृश्यत्वात् । भवेदेतदेवं यदि स्वसं-
वेदनं चित्तं स्यान्न त्वेतदस्ति । तद्वि परिणामितया नीलादिवदनुभवव्याप्यं
यच्चानुभवव्याप्यं न तत्स्वाभासं भवितुमर्हति स्वात्मनि वृत्तिविरोधात् । नहि तदेव
क्रिया च कर्मकारकं च । नहि पाकः पच्यते । छिदा वा छिद्यते । पुरुषस्त्वप-
रिणामी नानुभवकमेति । नास्मिन्स्वयंप्रकाशता न युज्यते । अपराधीनप्रका-
शता ह्यस्य स्वयंप्रकाशता नानुभवकर्मता । तस्माद्दृश्यत्वाद्वर्शनकर्मचित्तं न
स्वाभासम् । आत्मप्रकाशप्रतिबिम्बतयैव चित्तस्य तद्वृत्तिविषयाः प्रकाशन्त
इतिभावः । ननु दृश्योऽग्निः स्वयंप्रकाशश्च । नहि यथा घटादयोऽग्निना व्यज्यन्त
एवमग्निरभ्यन्तराण्येतत् आह । न चाग्निरत्रेति । कस्मात् । नहीति । मा
नामाग्निरभ्यन्तराण्यकाशिष्ट विज्ञानात्तु प्रकाशत इति । न स्वयंप्रकाशत इति । न
व्यभिचार इत्यर्थः । प्रकाशश्चायमिति । अयमिति पुरुषस्वभावात्प्रकाशाद्यवच्छि-
नन्ति क्रियारूपः प्रकाश इतियावत् । एतदुक्तं भवति । या या क्रिया सा सा
सर्वा कर्तृकरणकर्मसम्बन्धेन दृष्टा । यथा पाको दृष्टश्चैत्रामितण्डुलसम्बन्धेन यथा
वा प्रकाशनम् । तथाच प्रकाशोऽपि क्रियेति । तथापि तथा भवितव्यम् । सम्ब-

एकसमये चोभयानवधारणम् ॥ २० ॥

चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च ॥ २१ ॥

योगे दृष्टो न च स्वरूपमात्रेऽस्ति संयोगः । किंच स्वाभासं चित्तमित्यग्राह्यमेव कस्य चिदिति शब्दार्थः । तद्यथा स्वात्मप्रतिष्ठमाकाशमित्यप्रतिष्ठमेवेत्यर्थः । स्वबुद्धिप्रचारप्रतिसंवेदनात्सत्त्वानां प्रवृत्तिर्दृश्यते । क्रुद्धोऽहं भीतोऽहममुत्र मे रागोऽमुत्र मे क्रोध इत्येतत्स्वबुद्धेरग्रहणेन युक्तमिति ॥ १९ ॥

एकसमये चोभयानवधारणम् । नचैकस्मिन्क्षणे स्वपररूपावधारणं युक्तं क्षणिकवादिनो यद्भवन्न सैव क्रिया तदेव च कारकमित्यभ्युपगमः ॥ २० ॥

स्यान्मतिः स्वरसनिरुद्धं चित्तं चित्तान्तरेण समनन्तरेण न्धश्च भेदाश्रयो नाभेदे सम्भवतीत्यर्थः । किंच स्वाभासं चित्तमित्यग्राह्यमेव कस्य चिदिति शब्दार्थः । स्यादेतत् । सा भृङ्गाहं चित्तम् । नहि ग्रहणस्याकारणस्याव्यापकस्य च निवृत्तौ चित्तनिवृत्तिरित्यत आह । स्वबुद्धीति । बुद्धिश्चित्तं प्रचारा व्यापाराः सत्त्वाः प्राणिनश्चित्तस्य वृत्तिभेदाः क्रोधलोभादयः स्वाश्रयेण चित्तेन स्वविषयेण च सह प्रत्यात्ममनुभूयमानाश्चित्तस्याग्राह्यतां विघटयन्तीत्यर्थः । स्वबुद्धिप्रचारं प्रति संवेदनमेव विशदयति । क्रुद्धोऽहमिति ॥ १९ ॥

एकसमये चोभयानवधारणम् । स्वाभासं विषयाभासं चित्तमिति ब्रुवाणो न तावद्येनैव व्यापारेणात्मानमवधारयति तेनैव विषयमपीति वक्तुमर्हति । नह्यविलक्षणो व्यापारः कार्यभेदाय पर्याप्तस्तस्माद्व्यापारभेदोऽङ्गीकर्तव्यः । न च वैनाशिकानामुत्पत्तिभेदोऽतिरिक्तोऽस्ति व्यापारः । नचैकस्या एवोत्पत्तेरविलक्षणायाः कार्यवैलक्षण्यसम्भवः । तस्याकस्मिकत्वप्रसङ्गात् । नचैकस्योत्पत्तिद्वयसम्भवः । तस्मादर्थस्य च ज्ञानस्वरूपस्य चावधारणं नैकस्मिन्समये इतितदेतद्भाष्येणोच्यते । न चैकस्मिन्क्षण इति । तथाचोक्तं वैनाशिकैः । भूतिर्येषां क्रिया सैव कारकं सैव चोच्यत इति । तस्माद्दृश्यत्वमेतच्चित्तस्य सदातनं स्वाभासत्वमपनयद्रष्टारं च द्रष्टृपरिणामित्वं च दर्शयतीति सिद्धम् ॥ २० ॥

पुनर्वैनाशिकमुत्थापयति । स्यान्मतिर्माभूद्दृश्यत्वेन स्वसंवेदनं स्वप्रकाशेन । एवमप्यात्मा न सिद्ध्यति । स्वसन्तानवर्तिना चरमचित्तक्षणेन स्वरसनिरुद्धस्वजनक-

चित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम्

॥ २२ ॥

गृह्यत इति । चित्तान्तरे दृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्क-
रश्च । अथ चित्तं चेच्चित्तान्तरेण गृह्येत बुद्धिबुद्धिः केन गृह्यते
साप्यन्यया साप्यन्ययेत्यतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च । यावन्तो बुद्धि-
बुद्धिनामनुभावास्तावत्यः स्मृतयः प्राप्नुवन्ति तत्सङ्कराच्चैक-
स्मृत्यनवधारणं च स्यादित्येवं बुद्धिप्रतिसंवेदिनं पुरुषमपलप-
द्भिर्वैनाशिकैः सर्वमेवाकुलीकृतं ते तु भोक्तृस्वरूपं यत्र कचन
कल्पयन्तो न न्यायेन सङ्गच्छन्ते । केचित्तु सत्त्वमात्रमपि परि-
कल्प्यास्ति सत्त्वो य एतान्पञ्चस्कन्धान्निक्षिप्यान्यांश्च प्रतिसन्द-
धातीत्युक्त्वा तत एव पुनस्तप्यति तथा स्कन्धानां महन्निर्वेदाय
विरागायानुत्पादाय प्रशान्तये गुरोरन्तिके ब्रह्मचर्यं चरिष्यामी-
त्युक्त्वा सत्त्वस्य पुनः सत्त्वमेवापहुवते । साङ्ख्ययोगादयस्तु
प्रवादाः स्वशब्देन पुरुषमेव स्वामिनं चित्तस्य भोक्तारमुपयन्ती-
ति ॥ २१ ॥

कथम् । चित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेद-

चित्तक्षणग्रहणादित्यर्थः । समं च तज्ज्ञानत्वेनानन्तरं चाव्यवहितत्वेन समनन्तरं
तेन । चित्तान्तरे दृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च । बुद्धिरितिचित्तमि-
त्यर्थः । नागृहीता चरमाबुद्धिः पूर्वबुद्धिग्रहणसमर्था । नहि बुद्ध्याऽसम्बद्धा पूर्वा-
बुद्धिर्बुद्धा भवितुमर्हति । नह्यगृहीतदण्डो दण्डिनमेव गन्तुमर्हति । तस्मादनव-
स्थेति । विज्ञानवेदनासंज्ञारूपसंस्काराः पञ्चस्कन्धाः । साङ्ख्ययोगादयः प्रवादाः ।
साङ्ख्यथाश्च योगाश्च त एवादयो येषां वैशेषिकादिप्रवादानां ते साङ्ख्ययोगादयः
प्रवादाः । सुगममन्यत् ॥ २१ ॥

सादेतत् । यदि चित्तं न स्वाभासं नापि चित्तान्तरवेद्यमात्मनापि कथं
भोक्ष्यते चित्तम् । न खल्वात्मनः स्वयंप्रकाशस्याप्यस्ति काचित्क्रिया । नच ताम-
न्तरेण कर्ता न चासम्बद्धश्चित्तेन कर्मणा तस्य भोक्ता अतिप्रसङ्गादित्याशयवा-
नृच्छति । कथमिति । सूत्रेणोत्तरमाह । चित्तेरप्रतिसङ्कमायास्तदाकारापत्तौ

द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ॥ २३ ॥

नम् । अपरिणामिनी हि भोक्तृशक्तिरप्रतिसङ्क्रमा च परिणामि-
न्यर्थे प्रतिसङ्क्रान्तेषु तद्वृत्तिमनुपतति तस्याश्च प्राप्तचैतन्योपग्रह-
स्वरूपाया बुद्धिवृत्तेरनुकारमात्रतया बुद्धिवृत्तस्यविशिष्टा हि ज्ञान-
वृत्तिराख्यायते । तथाचोक्तम् । न पातालं नच विवरं गिरीणां
नैवान्धकारं कुक्षयो नोदधीनां गुहा यस्यां निहितं ब्रह्म शाश्वतं
बुद्धिवृत्तिमविशिष्टां कवयो वेदयन्त इति ॥ २२ ॥

अतश्चैतदुपगम्यते । द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् । मनो हि
स्वबुद्धिसंवेदनम् । यत्तदवोचद्वृत्तिसारूप्यमितरत्रेति तदितः समुत्थितम् । चित्तेः
स्वबुद्धिसंवेदनं बुद्धेस्तदाकारापत्तौ चितिप्रतिबिम्बाधारतया तद्रूपतापत्तौ सत्याम् ।
यथाहि चन्द्रमसः क्रियामन्तरेणापि सङ्क्रान्तचन्द्रप्रतिबिम्बममलं जलमचलं
चलमिवालवालं मरालमिव चन्द्रमसमवभासयति । एवं विनापि चित्तिव्यापार-
मुपसङ्क्रान्तचित्तिप्रतिबिम्बं चित्तं स्वगतया क्रियया क्रियावतीमसङ्क्रतामपि
सङ्क्रतां चितिशक्तिमवभासयद्भोग्यभावमासादयद्भोक्तृभावमापादयति तस्या-
इति सूत्रार्थः । भाष्यमन्येतदर्थमसङ्कुत्तत्र तत्र व्याख्यातमिति न व्याख्यातमत्र ।
बुद्धिवृत्तस्यविशिष्टत्वे ज्ञानवृत्तेरागममुदाहरति । तथाचोक्तं न पातालमिति ।
शाश्वतस्य शिवस्य ब्रह्मणो विशुद्धस्वभावस्य चितिच्छायापन्नां मनोवृत्तिमेव
चित्तिच्छायापन्नत्वाच्चित्तेरप्यवशिष्टां गुहां वेदयन्ते । तस्यामेव गुहायां तद्गुह्यं
ब्रह्म तदपनये तु स्वयंप्रकाशमनावरणमनुपसर्गं प्रद्योतते चरमदेहस्य भगवत
इति ॥ २२ ॥

तदेवं दृश्यत्वेन चित्तस्य परिणामिनस्तदतिरिक्तः पुमानपरिणतिधर्मोपपादितः ।
सम्प्रति लोकप्रत्यक्षमप्यत्र प्रमाणयति । अतश्चैतदिति । अवश्यं चैतदित्यर्थः ।
द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् । यथाहि नीलाद्यनुरक्तं चित्तं नीलाद्यर्थं प्रत्यक्षेणै-
वावस्थापयति । एवं द्रष्टृछायापत्त्या तदनुरक्तं चित्तं द्रष्टारमपि प्रत्यक्षेणावस्था-
पयति । अस्ति हि द्वयाकारं ज्ञानं नीलमहं सम्प्रत्येमीति । तस्माज्ज्ञेयवत्तज्ज्ञाता-
ऽपि प्रत्यक्षसिद्धोऽपि न विविच्यावस्थापितो यथा जले चन्द्रमसो बिम्बम् ।
नत्वेतावता तदप्रत्यक्षम् । नचास्य जलगतत्वे तदप्रमाणमिति चन्द्ररूपेऽप्य-
प्रमाणं भवितुमर्हति । तस्माच्चित्तप्रतिबिम्बतया चैतन्यगोचरापि चित्तवृत्तिर्न
चैतन्यागोचरेति । तदिदं सर्वार्थत्वं चित्तस्येति । तदेतदाह । मनो हीति । न

मन्तव्येनार्थेनोपरक्तं तत्स्वयं विषयत्वाद्विषयिणा पुरुषेणात्मी-
यया वृत्त्याभिसम्बद्धं तदेतच्चित्तमेव द्रष्टृदृश्योपरक्तं विषयविष-
यिनिर्भासं चेतनाचेतनस्वरूपापन्नं विषयात्मकमप्यविषयात्मक-
मिवाचेतनं चेतनमिव स्फटिकमणिकल्पं सर्वार्थमित्युच्यते ।
तदनेन चित्तसारूप्येण भ्रान्ताः केचित्तदेव चेतनमित्याहुः ।
अपरे चित्तमात्रमेवेदं सर्वं नास्ति खल्वयं गवादिर्घटादिश्च सका-
रणो लोक इति । अनुकम्पनीयास्ते कस्मादस्ति हि तेषां भ्रान्ति-
बीजं सर्वरूपाकारनिर्भासं चित्तमिति । समाधिप्रज्ञायां प्रज्ञे-
योऽर्थः प्रतिबिम्बीभूतस्तस्यालम्बनीभूतत्वादप्यः स चेदर्थश्चि-
त्तमात्रं स्यात्कथं प्रज्ञयैव प्रज्ञारूपमवधार्येत तस्मात्प्रतिबिम्बीभू-
तोऽर्थः प्रज्ञायां येनावधार्यते स पुरुष इति । एवं ग्रहीतृग्रहण-
ग्राह्यस्वरूपचित्तभेदात्रयमप्येतज्जातितः प्रविभजन्ते ते सम्यग्द-
र्शिनस्तैरधिगतः पुरुषः ॥ २३ ॥

केवलं तदाकारापत्या मन्तव्येनार्थेनोपरक्तं मनोऽपि तु स्वयं चेति चकारो भिन्न-
क्रमः पुरुषेणेत्यस्यानन्तरं द्रष्टव्यः । तच्छायापत्तिः पुरुषस्य वृत्तिः । इयं च
चैतन्यच्छायापत्तिश्चित्तस्य वैनाशिकैरभ्युपेतव्या । कथम् । अन्यथा चित्ते चैतन्यमेते
आरोपयाम्बभूवुरित्याह । तदनेनेति । केचिद्वैनाशिका बाह्यार्थवादिनः । अपरे
विज्ञानमात्रवादिनः । ननु यदि चित्तमेव द्रष्टाकारं दृश्याकारं चानुभूयते हन्त
चित्तादभिन्नावेवास्तां द्रष्टृदृश्यौ । यथाहुः । अभिन्नोऽपि हि बुद्ध्यात्मा विपर्या-
सितदर्शनैः ग्राह्यग्राहकसंविच्छिन्नभेदानिव लक्ष्यत इति । तत्कथमेतेऽनुकम्पनीया
इत्यत आह । समाधिप्रज्ञायामिति । ते खलूक्ताभिरुपपत्तिभिश्चित्तातिरिक्तं
पुरुषमभ्युपगमय्याप्यष्टाङ्गयोगोपदेशेन समाधिप्रज्ञायामात्मगोचरायामवतार्य बोध-
यितव्याः । तद्यथा समाधिप्रज्ञायां प्रज्ञेयोऽर्थ आत्मा प्रतिबिम्बीभूतोऽन्यः कस्मात्त-
स्यात्मन आलम्बनीभूतत्वात् । अथ चित्तादभिन्नमेव कस्मान्नालम्बनं भवतीति-
यदि शुक्तियोधितोऽपि वैयात्याद्वदेत्तत्र हेतुमाह । स चेदात्मरूपोऽर्थश्चित्तमात्रं
स्यात् । ननु ततो व्यतिरिक्तस्ततः कथं प्रज्ञयैव प्रज्ञारूपमवधार्येत स्वात्मनि
वृत्तिविरोधात् । उपसंहरति । तस्मादिति । समीचीनोपदेशेनानुकम्पिता भव-
न्तीत्याह । एवमिति । जातितः स्वभावत इत्यर्थः ॥ २३ ॥

तदसङ्ख्येयवासनाभिश्चित्तमपि परार्थं संहत्यकारि-
त्वात् ॥ २४ ॥

कुतश्चेतत् । तदसङ्ख्येयवासनाभिश्चित्तमपि परार्थं संहत्यका-
रित्वात् । तदेतच्चित्तमसङ्ख्येयाभिर्वासनाभिरेव चित्रीकृतमपि
परार्थं परस्य भोगापवर्गार्थं न स्वार्थं संहत्यकारित्वाद्बृहवत्संहत्य-
कारिणा चित्तेन न स्वार्थेन भवितव्यं न सुखं चित्तं सुखार्थं न
ज्ञानं ज्ञानार्थमुभयमप्येतत्परार्थं यश्च भोगेनापवर्गेण चार्थेनार्थ-
वात्पुरुषः स एव परो न परः सामान्यमात्रम् । यत्तु किञ्चित्परं
सामान्यमात्रं स्वरूपेणोदाहरेद्वैनाशिकस्तत्सर्वं संहत्यकारित्वात्प-
रार्थमेव स्यात् । यस्त्वसौ परो विशेषः स न संहत्यकारी पुरुष
इति ॥ २४ ॥

चित्तातिरिक्तात्मसद्भावे हेतुन्तरमवतारयति । कुतश्चेति । तदसंख्येयवा-
सनाभिश्चित्तमपि परार्थं संहत्यकारित्वात् । यद्यप्यसंख्येयाः कर्मवासनाः क्लेश-
वासनाश्च चित्तमेवाधिरोहते नतु पुरुषम् । तथाच वासनाधीना विपाकाश्चि-
त्ताश्रयतया चित्तस्य भोक्तृतामावहन्ति । भोक्तुरर्थं च भोग्यमितिसर्वं चित्तार्थं
प्राप्तं तथापि तच्चित्तमसंख्येयवासनाविचित्रमपि परार्थम् । कस्मात् । संहत्यकारि-
त्वादितिसूत्रार्थः । व्याचष्टे । तदेतदिति । स्यादेतच्चित्तं संहत्यापि करिष्यति
स्वार्थं च भविष्यति कः खलु विरोध इति यदि कश्चिद्भूयात्तं प्रत्याह । संहत्य-
कारिणेति । सुखं चित्तमिति भोगमुपलक्षयति । तेन दुःखं चित्तमपि द्रष्टव्यम् ।
ज्ञानमित्यपवर्ग उक्तः । एतदुक्तं भवति । सुखदुःखे चित्ते प्रतिकूलानुकूलानुक्रमेण
नात्मनि संभवतः । स्वात्मनिवृत्तिविरोधात् । न चान्योऽपि संहत्यकारी साक्षा-
त्परम्परया वा सुखदुःखे विदधानस्ताभ्यामनुकूलनीयः प्रतिकूलनीयो वा तस्माद्यः
साक्षात्परम्परया वा न सुखदुःखयोर्व्याप्रियते स एवाभ्यामनुकूलनीयः प्रतिकूल-
नीयो वा । स च नित्योदासीनः पुरुष एवमपवर्ज्यते येन ज्ञानेन तस्यापि ज्ञेयत-
न्त्रत्वात्स्वात्मनि च वृत्तिविरोधान्न ज्ञानार्थत्वम् । नवाह्यविषयादस्मादपवर्गसंभवो
विदेहप्रकृतिलयानामपवर्गासम्भवात् । तस्मात्तज्ज्ञानमपि पुरुषार्थमेव नतत्त्वार्थं
नापि परमात्रार्थं संहतं परार्थत्वे चानवस्थाप्रसंगादसंहतपरार्थसिद्धिरिति ॥ २४ ॥

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनानिवृत्तिः ॥ २५ ॥

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनानिवृत्तिः । यथा प्रावृषि
तृणाङ्कुरस्योद्भेदेन तद्बीजसत्तानुमीयते तथा मोक्षमार्गश्रवणेन
यस्य रोमहर्षाश्रुपातौ दृश्येते तत्राप्यस्ति विशेषदर्शनबीजमपवर्ग-
भागीयं कर्माभिनिर्वर्तितमित्यनुमीयते तस्यात्मभावभावना स्वाभा-
विकी प्रवर्तते यस्याभावादिदमुक्तं स्वभावं मुक्त्वा दोषाद्येषां
पूर्वपक्षे रुचिर्भवत्यरुचिश्च निर्णये भवति तत्रात्मभावभावना
कोऽहमासं कथमहमासं किं स्विदिदं कथंस्विदिदं के वा भवि-
ष्यामः कथं भविष्याम इति । सा तु विशेषदर्शिनो निवर्तते ।
कुतः । चित्तस्यैवैष विचित्रपरिणामः पुरुषस्त्वसत्यामविद्यायां
शुद्धश्चित्तधर्मैरपरामृष्ट इति । ततोऽप्यस्यात्मभावभावना कुशलस्य
विनिवर्तत इति ॥ २५ ॥

तदेवं कैवल्यमूलबीजं युक्तिमयमात्मदर्शनमुक्त्वा तदुपदेशाधिकृतं पुरुषमनधि-
कृतपुरुषान्तराद्व्यावृत्तमाह । विशेषदर्शिन आत्मभावभावनानिवृत्तिः । यस्या-
त्मभावे भावनास्ति तस्याष्टांगयोगोपदेशादनुतिष्ठतो युञ्जानस्य तत्परिपाकाच्चि-
त्तसत्त्वपुरुषयोर्विशेषदर्शनादात्मभावभावना निवर्तते । यस्यात्मभावभावनैव
नास्ति नास्तिकस्य तस्योपदेशानधिकृतस्यापरिनिश्चितात्मतत्परलोकभावस्य नोप-
देशो न विशेषदर्शनं नात्मभावभावनानिवृत्तिरितिसूत्रार्थः । नन्वात्मभावभाव-
नायाश्चित्तवर्तिन्याः कुतोऽवगम इत्यत आह । यथा प्रावृषीति । प्राग्भवीयं
तत्त्वदर्शनबीजमपवर्गभागीयं यत्कर्माष्टाङ्गयोगानुष्ठानं तदेकदेशानुष्ठानं वा तदभि-
निर्वर्तितमस्तीत्यनुमीयते । तस्य चात्मभावभावना अवश्यमेव स्वाभाविकी वत्त्व-
भ्यासं विनापि प्रवर्तते । अनधिकारिणमागमिनां वचनेन दर्शयति । यस्याभा-
वादिदमिति । पूर्वपक्षो नास्ति कर्मफलं परलोकिनोऽभावात् । परलोकाभाव
इति । तत्र रुचिररुचिश्च निर्णये पञ्चविंशतितत्त्वविषये आत्मभावभावना
प्राग्व्याख्याता । विशेषदर्शिनः परामर्शमाह । चित्तस्यैवेति । तस्य विशेषदर्श-
नकुशलस्यात्मभावभावना विनिवर्तत इति ॥ २५ ॥

तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् ॥ २६ ॥

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥ २७ ॥

हानमेषां क्लेशवदुक्तम् ॥ २८ ॥

तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् । तदानीं यदस्य चित्तं विषयप्राग्भारमज्ञाननिम्नमासीत्तदस्यान्यथा भवति कैवल्यप्राग्भारं विवेकजज्ञाननिम्नमिति ॥ २६ ॥

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः । प्रत्ययविवेकनिम्नस्य सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रप्रवाहारोहिणश्चित्तस्य तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराण्यस्मीति वा ममेति वा जानामीति वा कुतः क्षीयमाणबीजेभ्यः पूर्वसंस्कारेभ्य इति ॥ २७ ॥

हानमेषां क्लेशवदुक्तम् । यथा क्लेशा दग्धबीजभावा न प्ररोहसमर्था भवन्ति तथा ज्ञानाग्निना दग्धबीजभावः पूर्वसंस्कारो

अथ विशेषदर्शिनः कीदृशं चित्तमित्यत आह । तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् । निगदव्याख्यातम् ॥ २६ ॥

स्यादेतद्विशेषदर्शनं चेद्विवेकनिष्ठम् । न जातु चित्तं व्युत्थितं स्यात् । इदयते चास्य भिक्षामटतो व्युत्थितमित्यत आह । तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः । प्रत्ययेति । प्रतीयते येन स प्रत्ययश्चित्तसत्त्वं तस्माद्विवेकश्चित्ते । तेन निम्नस्य जानामीतिसाक्षान्मोक्षे विविच्य दर्शिते न जानामीति मोहस्तन्मूलावहङ्कारममकारावहमस्मीति वा ममेति वा दर्शितौ । क्षीयमाणानि च तानि बीजानि चेतिसमासः । पूर्वसंस्कारेभ्यो व्युत्थानसंस्कारेभ्यः ॥ २७ ॥

स्यादेतत्सत्यपि विवेकविज्ञाने व्युत्थानसंस्कारा यदि प्रत्ययान्तराणि प्रसुवते । कस्तर्हि हानहेतुरेतेषां यतः प्रत्ययान्तराणि न पुनः प्रसुवीरन्नित्यत आह । हानमेषां क्लेशवदुक्तम् । अपरिपक्वविवेकज्ञानस्याक्षीयमाणा व्युत्थानसंस्काराः प्रत्ययान्तरं प्रसुवते । नतु परिपक्वविवेकज्ञानस्य क्षीणाः प्रत्ययान्तराणि प्रसोतुमर्हन्ति । यथा विवेकच्छिद्रसमुत्पन्ना अपि क्लेशा न संस्कारान्तरं प्रसुवते तत्कस्य हेतोस्तदैते क्लेशा विवेकज्ञानवह्निदग्धबीजभावा इति । एवं व्युत्थानसंस्कारा अपीति । अथ व्युत्थानसंस्कारा विवेकज्ञानसंस्कारैर्निरोद्धव्या विवेकसंस्काराश्च

प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः
समाधिः ॥ २९ ॥

ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ ३० ॥

न प्रत्ययप्रसूर्भवति । ज्ञानसंस्कारास्तु चित्ताधिकारिसमाप्तिमनु-
शेरत इति न चिन्त्यते ॥ २८ ॥

प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिः ।
यदायं ब्राह्मणः प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्ततोऽपि न किञ्चित्प्रा-
र्थयते तत्रापि विरक्तस्य सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवतीति
संस्कारबीजक्षयान्नास्य प्रत्ययान्तराण्युत्पद्यन्ते तदास्य धर्ममेघो
नाम समाधिर्भवति ॥ २९ ॥

ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः । तद्धाभादविद्यादयः क्लेशाः समूल-
काशं कषिता भवन्ति । कुशलाकुशलाश्च कर्माशयाः समूलघातं
हता भवन्ति । क्लेशकर्मनिवृत्तौ जीवन्नेव विद्वान्विमुक्तो भवति ।

निरोधसंस्कारैर्निरोधसंस्काराणां त्वन्नाह्यविषयत्वं दर्शितं निरोधोपायः प्रायश्चित्त-
नीय इत्यत आह । ज्ञानसंस्कारास्तिवति । परवैराग्यसंस्कारा इत्यर्थः ॥ २८ ॥

तदेवं सूत्रकारो व्युत्थाननिरोधोपायं प्रसङ्ग्यानमुक्त्वा प्रसङ्ग्याननिरोधोपाय-
माह । प्रसङ्ग्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिः । ततः
प्रसङ्ग्यानान्न किञ्चित्सर्वभावाधिष्ठातृत्वादि प्रार्थयते । प्रत्युत तत्रापि क्लिश्नाति ।
परिणामित्वदोषदर्शनेन विरक्तः सर्वथा विवेकख्यातिरेव भवति । एतदेव विवृ-
णोति । तत्रापीति । यदा व्युत्थानप्रत्यया भवेयुस्तदा नायं ब्राह्मणः सर्वथा
विवेकख्यातिर्यतस्तस्य न प्रत्ययान्तराणि भवन्ति ततः सर्वथा विवेकख्याति-
रिति । तदास्य धर्ममेघः समाधिर्भवति । एतदुक्तं भवति । प्रसङ्ग्याने विर-
क्तस्तन्निरोधमिच्छन्धर्ममेघं समाधिमुपासीत । तदुपासने च सर्वथा विवेक-
ख्यातिर्भवति ॥ २९ ॥

तथाच तं निरोद्धुं पारयतीति । तस्य च प्रयोजनमाह । ततः क्लेशकर्मनि-
वृत्तिः । कस्मात्पुनर्जीवन्नेव विद्वान्विमुक्तो भवति । उत्तरं यस्मादिति । क्लेश-

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयम-
ल्पम् ॥ ३१ ॥

कक्षात् । यस्माद्विपर्ययो भवस्य कारणम् । नहि क्षीणक्लेशविपर्ययः
कश्चित्केनचित्कचिज्जातो दृश्यत इति ॥ ३० ॥

तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् । सर्वैः
क्लेशकर्मावरणैर्विमुक्तस्य ज्ञानस्यानन्त्यं भवति । तमसाभिभूतमा-
वृतमनन्तं ज्ञानसत्त्वं कचिदेव रजसा प्रवर्तितमुद्धाटितं ग्रहणस-
मर्थं भवति । तत्र यदा सर्वैरावरणमलैरपगतं भवति तदा भवत्य-
स्यानन्त्यम् । ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पं सम्पद्यते । यथाकाशे
खद्योतः । यत्रेदमुक्तम् । अन्धो मणिमविध्यत्तमनङ्गुलिरावयत् ।
अग्नीवस्तं प्रत्यमुञ्चत्तमजिह्वोऽभ्यपूजयदिति ॥ ३१ ॥

कर्मवासनेद्वः किल कर्माशयो जात्यादिनिदानम् । न चासति निदाने निदा-
नी भवितुमर्हति । यथाहात्र भगवानक्षपादः । वीतरागजन्मादर्शनादिति ॥ ३० ॥

अथैवं धर्ममेवे सति कीदृशं चित्तमित्यत आह । तदा सर्वावरणमलापेतस्य
ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् । आत्रियते चित्तसत्त्वमेभिरित्यावरणानि मलाः
क्लेशकर्माणि सर्वे च ते आवरणमलाश्चेति सर्वावरणमलाः तेभ्योऽपेतस्य चित्त-
सत्त्वस्य ज्ञानस्य शायतेऽनेनेत्यनया व्युत्पत्त्या आनन्त्यादपरिमेयत्वाज्ज्ञेयमल्पम् ।
यथा हि शरदि घनपटलमुक्तस्य चण्डार्चिषः परितः प्रद्योतमानस्य प्रकाशा-
नन्त्याप्रकाश्या घटादयोऽल्पाः प्रकाशन्ते । एवमपगतरजस्तमसश्चित्तसत्त्वस्य
प्रकाशानन्त्यादल्पं प्रकाशयमिति । तदेतदाह । सर्वैरिति । एतदेव व्यतिरेक-
मुखेन स्फोरयति । आवरणकेण तमसाभिभूतमिति । क्रियाशीलेन रजसा
प्रवर्तितमत एवोद्धाटितं प्रवेशादपनीतं तम इत्यर्थः । अत एव सर्वान्धर्मान्
ज्ञेयान्मेहति वर्षति प्रकाशनेनेति धर्ममेव इत्युच्यते । नन्वयमस्तु धर्ममेवः
समाधिः सवासनक्लेशकर्माशयप्रशमहेतुः । अथ सत्यप्यसिन्कस्मान्न जायते पुन-
र्जन्तुरित्यत आह । यत्रेदमुक्तमिति । कारणसमुच्छेदादपि चेत्कार्यं क्रियते
हन्त भो मणिवेधादयोऽन्धादिभ्यो भवेयुः प्रत्यक्षाः । तथाचानुपपन्नार्थतायामा-
भाणको लौकिक उपपन्नार्थः स्यात् । अविद्वदन्धो मणिमिति । आवय-
द्वधितवान् । प्रत्यमुञ्चत्पिनद्ववानभ्यपूजयत्स्तुतवानिति ॥ ३१ ॥

ततः कृतार्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥३२॥

क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः ॥३३॥

ततः कृतार्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् । तस्य धर्म-
मेघस्योदयात्कृतार्थानां गुणानां परिणामक्रमः परिसमाप्यते ।
नहि कृतभोगापवर्गाः परिसमाप्तक्रमाः क्षणमप्यवस्थानुमुत्स-
हन्ते ॥ ३२ ॥

अथ कोऽयं क्रमो नामेति । क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्तनि-
र्ग्राह्यः क्रमः । क्षणानन्तर्यात्मा परिणामस्यापरान्तेनावसनेन गृह्यते
क्रमः । नह्यननुभूतक्रमक्षणान्नवपुराणता वल्लस्यान्ते भवति । नित्येषु
च क्रमो दृष्टः । द्वयी चेयं नित्यता कूटस्थनित्यता परिणामिनि-

ननु धर्ममेघस्य पराकाष्ठा ज्ञानप्रसादमात्रं परं वैराग्यं समूलघातमपहन्तु
व्युत्थानसमाधिस्कारान्तक्लेशकर्माशयान्गुणास्तु स्वत एव विकारकरणशीलाः
कस्मात्तादृशमपि पुरुषं प्रति देहेन्द्रियादीन्नारभन्त इत्यत आह । ततः कृता-
र्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् । शीलमिदं गुणानां यदमी यं प्रतिकृता-
र्यास्तं प्रति न प्रवर्तन्त इतिभावः ॥ ३२ ॥

अत्रान्तरे परिणामक्रमं पृच्छति । अथ कोऽयमिति । क्षणप्रतियोगी परि-
णामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः । परिणामक्रमक्षणप्रतियोगीक्षणः प्रतिसम्बन्धी यस्य
स तथोक्तः । क्षणप्रचयाश्रय इत्यर्थः । न जातु क्रमः क्रमवन्तमन्तरेण शक्यो
निरूपयितुम् । न चैकस्यैव क्षणस्य क्रमः तस्मात्क्षणप्रचयाश्रयः परिशिष्यते ।
तदिदमाह । क्षणानन्तर्येति । परिणामक्रमे प्रमाणमाह । परिणामस्येति ।
नवस्य हि वल्लस्य प्रयत्नसंरक्षितस्यापि चिरेण पुराणता दृश्यते सोऽयं परिणाम-
स्यापरान्तः पर्यवसाने तेन हि परिणामस्य क्रमः । ततः प्रागपि पुराणतायाः
सूक्ष्मसूक्ष्मतरसूक्ष्मतमस्थूलतमस्थूलतरस्थूलतमलादीनां पौर्वापर्यमनुमीयते । एतदेव
व्यतिरेकमुखेन दर्शयति । नहीति । अननुभूतोऽप्राप्तः क्रमक्षणो यया सा
तथोक्ता । नन्वेव क्रमः प्रधानस्य न संभवति तस्य नित्यत्वादित्यत आह ।
नित्येषु चेति । बहुवचनेन सर्वनित्यव्यापितां क्रमस्य प्रतिजानीते । तत्र
नित्यानां प्रकारभेदं दर्शयित्वा नित्यव्यापितां क्रमस्योपपादयति । द्वयीति ।
ननु कूटस्थं स्वभावादप्रच्युतमस्तु नित्यं यदि परिणामि सदैव स्वरूपाद्यवमानं

त्यता च । तत्र कूटस्थनित्यता पुरुषस्य । परिणामिनित्यता गुणानाम् । यस्मिन्परिणममाने तत्त्वं न विहन्यते तन्नित्यम् । उभयस्य च तत्त्वानभिधातान्नित्यत्वं तत्र गुणधर्मेषु बुद्ध्यादिषु परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमो लब्धपर्यवसानो नित्येषु धर्मिषु गुणेष्वलब्धपर्यवसानः । कूटस्थनित्येषु स्वरूपमात्रप्रतिष्ठेषु मुक्तपुरुषेषु स्वरूपास्तिता क्रमेणैवानुभूयत इति तत्राप्यलब्धपर्यवसानः शब्दपृष्ठेन अस्तिक्रियामुपादाय कल्प्यत इति । अथास्य संसारस्य स्थित्या गत्या च गुणेषु वर्तमानस्यास्ति क्रमसमाप्तिर्न वेति । अवचनीयमेतत् । कथम् । अस्ति प्रश्न एकान्तवचनीयः सर्वो जातो मरिष्यति मृत्वा जनिष्यत इति । ॐ भो इत्यथ सर्वो जातो मरिष्यतीति

कथं नित्यमित्यत आह । यस्मिन्निति । धर्मलक्षणावस्थानामुदयव्ययधर्मत्वं धर्मिणस्तु तत्त्वादविधात एवेति । अथ किं परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यता सर्वक्रमस्य नेत्याह । तत्र गुणधर्मेषु बुद्ध्यादिष्विति । यतो लब्धपर्यवसानो धर्माणां विनाशालयधानस्य तु परिणामक्रमो न लब्धपर्यवसानः । ननु प्रधानस्य धर्मरूपेण परिणामादस्तु परिणामक्रमः । पुरुषस्य त्वपरिणामिनः कुतः परिणामक्रम इत्यत आह । कूटस्थेति । तत्र बद्धानां चित्ताव्यतिरेकाभिमानात्तत्परिणामेन परिणामाध्यासः । मुक्तानां चास्तिक्रियामुपादायावास्तवोऽपि परिणामो मोहकल्पितः । शब्दस्य पुरःसरतया तत्पृष्ठो विकल्पोऽस्तिक्रियामुपादत्त इति गुणेष्वलब्धपर्यवसानः परिणामक्रम इत्युक्तम् । तदसहमानः पृच्छति । अथेति । स्थित्वेति महाप्रलयावस्थायाम् । गत्येति सृष्टौ । एतदुक्तं भवति । यद्यानन्त्यान्न परिणामसमाप्तिः संसारस्य हन्त भोः कथं महाप्रलयसमये सर्वेषामात्मनां सहसा समुच्छिद्येत कथं च सृष्ट्यादौ सहसोत्पद्येत संसारस्तस्मादेकैकस्यात्मनो मुक्तिक्रमेण सर्वेषां विमोक्षादुच्छेदः सर्वेषां संसारस्य । क्रमेणेति प्रधानपरिणामक्रमपरिसमाप्तिः । एवं च प्रधानस्याप्यनित्यत्वप्रसङ्गः । न चापूर्वसत्त्वप्रादुर्भाव इष्यते येनानन्त्यं स्यात् । तथा सत्यनादित्वव्याहतेस्तकलशास्त्रार्थभङ्गप्रसङ्ग इतिभावः । उत्तरमाह । अवचनीयमनुत्तरार्हमेतदेकान्तत एतस्यावचनीयतां दर्शयितुमेकान्तवचनीयं प्रश्नं दर्शयति । अस्ति प्रश्न इति । सर्वो जातो मरिष्यतीति प्रश्नोत्तरं ॐ भो इति स सत्यं भो इत्यर्थः । अविभज्य वचनीयमुक्त्वा प्रविभज्यवचनीयं प्रश्नमाह । अथ सर्व इति । विभज्य वचनीयतामाह ।

पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चितिशक्तिरिति ॥ ३४ ॥

मृत्वा जनिष्यत इति विभज्यवचनीयमेतत्प्रत्युदितव्यातिः । क्षीणवृष्णः कुशलो न जनिष्यत इतरस्तु जनिष्यते । तथा मनुष्यजातिः श्रेयसी न वा श्रेयसीत्येवं परिपृष्टे विभज्य वचनीयः प्रश्नः पशूनधिकृत्य श्रेयसी देवानृषींश्चाधिकृत्य नेति । अयं त्ववचनीयः प्रश्नः संसारोऽयमन्तवाननन्तवान्वाधानन्त इति । कुशलस्यास्ति संसारक्रमपरिसमाप्तिर्नेतरस्येति । अन्यतरावधारणे दोषस्तस्माद्वाकरणीय एवायं प्रश्न इति ॥ ३३ ॥

गुणाधिकारक्रमपरिसमाप्तौ कैवल्यमुक्तं तत्स्वरूपमवधार्यते । पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा विभज्येति । विभज्य वचनीयमेव प्रश्नान्तरं विस्पष्टार्थमाह । तथा मनुष्येति । अयं त्ववचनीय एकान्ततः । नहि सामान्येन कुशलाकुशलपुरुषसंसारस्यान्तवत्त्वमनन्तवत्त्वं वा शक्यमेकान्ततो वक्तुम् । यथा प्राणभृन्मात्रस्य श्रेयस्त्वमश्रेयस्त्वं चानैकान्ततः शक्यमवधारयितुम् । यथा जातमात्रस्य मरणमेकान्ततो विभज्य पुनः शक्यावधारणमित्याह । कुशलस्येति । अयमभिसन्धिः । क्रमेण मोक्षे सर्वेषां मोक्षात्संसारोच्छेद इत्यनुमानं तच्चागमसिद्धमोक्षाश्रयं तथाचाभ्युपगतमोक्षप्रतिपादकागमप्रमाणभावः । कथं तमेवागमं प्रधानविकारनित्यतायामप्रमाणीकुर्यात्तस्मादागमबाधितविषयमेतदनुमानं न प्रमाणम् । श्रूयते हि श्रुतिस्मृतीतिहासपुराणेषु सर्गप्रतिसर्गपरम्पराया अनादित्वमनन्तत्वं चेति । अपि च सर्वेषामेवात्मनां संसारस्य न तावद्युगपदुच्छेदः संभवी । नहि पण्डितरूपाणामप्यनेकजन्मपरम्पराभ्यासपरिश्रमसाध्यविवेकख्यातिप्रतिष्ठा । किं पुनः प्राणभृन्मात्रस्य स्थावरजङ्गमादेरेकदाऽकस्माद्वितुमर्हति । न च कारणाद्यौगपद्ये कार्ययौगपद्यं युज्यते । क्रमेण तु विवेकख्यातावसंख्येयानां क्रमेण मुक्तौ न संसारोच्छेदोऽनन्तत्वाज्जन्तूनामसंख्येयत्वादिति सर्वमवदातम् ॥ ३३ ॥

कैवल्यरूपावधारणपरस्य सूत्रस्यावान्तरसंगतिमाह । गुणाधिकारेति । पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चितिशक्तिरिति । कृतकरणीयतया पुरुषार्थशून्यानां यः प्रतिप्रसवः स्वकारणे प्रधाने लयस्तेषां कार्य-

चित्तिशक्तिरिति । कृतभोगापवर्गणां पुरुषार्थशून्यानां यः प्रति-
प्रसवः कार्यकारणात्मकानां गुणानां तत्कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा
पुनर्बुद्धिसत्त्वानमिसम्बन्धात्पुरुषस्य चित्तिशक्तिरेव केवला तस्याः
सदा तथैवावस्थानं कैवल्यमिति ॥ ३४ ॥

इति श्रीपातञ्जले योगशास्त्रे साङ्ख्यप्रवचने

कैवल्यपादश्चतुर्थः सम्पूर्णः

समाप्तश्चायं ग्रन्थः

कारणात्मनां गुणानां व्युत्थानसमाधिनिरोधसंस्कारा मनसि प्रलीयन्ते मनो-
ऽस्मितायामस्मिता लिङ्गे लिङ्गमलिङ्ग इति । योऽयं गुणानां कार्यकारणात्मकानां
प्रतिसर्गः तत्कैवल्यम् । यं कंचित्पुरुषं प्रति प्रधानस्य मोक्षः स्वरूपप्रतिष्ठा वा
पुरुषस्य मोक्ष इत्याह । स्वरूपेति । अस्ति हि महाप्रलयेऽपि स्वरूपप्रतिष्ठा-
चित्तिशक्तिः । न चासौ मोक्ष इत्यत आह । पुनरिति । सौत्रइतिशब्दः शास्त्र-
परिसमाप्तौ ॥ ३४ ॥

मुक्त्यर्हचित्तं परलोकमेयज्ञसिद्धये धर्मधनः समाधिः ।

द्वयी च मुक्तिः प्रतिपादितास्मिन्पादे प्रसङ्गादपि चान्यदुक्तम् ।

निदानं तापानामुदितमथ तापाश्च कथिताः

सहाङ्गैरष्टाभिर्विहितमिह योगद्वयमपि ।

कृतो मुक्तेरध्वा गुणपुरुषभेदः स्फुटतरो

विविक्तं कैवल्यं परिगलिततापाचितिरसौ ॥

इति श्रीमद्वाचस्पतिमिश्रविरचितायां पातञ्जलभाष्यव्या-

ख्यायां कैवल्यपादश्चतुर्थः समाप्तः ॥ ४ ॥

ॐ तत्सद्ब्रह्मार्पणमस्तु ॥

श्रीः

योगसूत्रपाठः ।

ॐम् । अथ योगानुशासनम् ॥ १ ॥ योगश्चित्तवृ-
त्तिनिरोधः ॥ २ ॥ तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्
॥ ३ ॥ वृत्तिसारूप्यमितरत्र ॥ ४ ॥ वृत्तयः पञ्च-
तय्यः क्लिष्टाक्लिष्टाः ॥ ५ ॥ प्रमाणविपर्ययविकल्प-
निद्रास्मृतयः ॥ ६ ॥ प्रत्यक्षानुमानागमाः प्रमा-
णानि ॥ ७ ॥ विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रति-
ष्ठम् ॥ ८ ॥ शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः
॥ ९ ॥ अभावप्रत्ययालम्बना वृत्तिर्निद्रा ॥ १० ॥
अनुभूतविषयासंप्रमोषः स्मृतिः ॥ ११ ॥ अभ्या-
सवैराग्याभ्यां तन्निरोधः ॥ १२ ॥ तत्रस्थितौ
यत्नोऽभ्यासः ॥ १३ ॥ सतु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्का-
रासेवितो दृढभूमिः ॥ १४ ॥ दृष्टानुश्रविकविषय-
वितृष्णस्य वशीकारसंज्ञा वैराग्यम् ॥ १५ ॥ तत्परं
पुरुषख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम् ॥ १६ ॥ वितर्कविचार-
नन्दास्मितारूपानुगमात्संप्रज्ञातः ॥ १७ ॥ विरा-
मप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः ॥ १८ ॥
भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम् ॥ १९ ॥ श्रद्धावी-
र्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञापूर्वक इतरेषाम् ॥ २० ॥ तीव्र-
संवेगानामासन्नः ॥ २१ ॥ मृदुमध्याधिमात्रत्वा-

ततोऽपि विशेषः ॥ २२ ॥ ईश्वरप्रणिधानाद्वा ॥ २३ ॥
 ह्येशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुषविशेष ईश्वरः
 ॥ २४ ॥ तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् ॥ २५ ॥ स
 एष पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानवच्छेदात् ॥ २६ ॥ तस्य
 वाचकः प्रणवः ॥ २७ ॥ तज्जपस्तदर्थभावनम् ॥ २८ ॥
 ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरायाभावश्च ॥ २९ ॥
 व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्याविरतिभ्रान्तिदर्श-
 नालब्धभूमिकत्वानवस्थितत्वानि चित्तविक्षेपास्ते-
 ऽन्तरायाः ॥ ३० ॥ दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वास-
 प्रश्वासा विक्षेपसहभुवः ॥ ३१ ॥ तत्प्रतिषेधार्थ-
 मेकतत्त्वाभ्यासः ॥ ३२ ॥ मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां
 सुखदुःखपुण्यापुण्यविषयाणां भावनातश्चित्तप्रसा-
 दनम् ॥ ३३ ॥ प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य
 ॥ ३४ ॥ विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः
 स्थितिनिबन्धिनी ॥ ३५ ॥ विशोका वा ज्योतिष्मती
 ॥ ३६ ॥ वीतरागविषयं वा चित्तम् ॥ ३७ ॥ स्वप्न-
 निद्राज्ञानालम्बनं वा ॥ ३८ ॥ यथाभिमतध्या-
 नाद्वा ॥ ३९ ॥ परमाणुपरमहृत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः
 ॥ ४० ॥ क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेरग्रहीतृग्रहण-
 ग्राह्येषु तत्स्थितदञ्जनता समापत्तिः ॥ ४१ ॥ तत्र
 शब्दार्थज्ञानविकल्पैः सङ्कीर्णा सवितर्कासमापत्तिः

॥ ४२ ॥ स्मृतिपरिशुद्धौ स्वरूपशून्येवार्थमात्रनि-
र्भासा निर्वितर्का ॥ ४३ ॥ एतयैव सविचारा
निर्विचारा च सूक्ष्मविषया व्याख्याता ॥ ४४ ॥
सूक्ष्मविषयत्वं चालिङ्गपर्यवसानम् ॥ ४५ ॥ ता एव
सबीजः समाधिः ॥ ४६ ॥ निर्विचारवैशारद्येऽध्या-
त्मप्रसादः ॥ ४७ ॥ ऋतंभरा तत्र प्रज्ञा ॥ ४८ ॥
श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया विशेषार्थत्वात् ॥
॥ ४९ ॥ तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी ॥ ५० ॥
तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्वीजः समाधिः ॥ ५१ ॥

इति प्रथमः पादः समाप्तः ॥ १ ॥

तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि क्रियायोगः ॥ १ ॥
समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च ॥ २ ॥ अवि-
द्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः ॥ ३ ॥ अवि-
द्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नोदाराणाम् ॥ ४ ॥
अनित्याशुचिदुःखानात्मसुनित्यशुचिसुखात्मख्या-
तिरविद्या ॥ ५ ॥ दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतेवासिता
॥ ६ ॥ सुखानुशयी रागः ॥ ७ ॥ दुःखानुशयी द्वेषः
॥ ८ ॥ स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः
॥ ९ ॥ ते प्रतिप्रसवेहेयाः सूक्ष्माः ॥ १० ॥ ध्यान-
हेयास्तद्वृत्तयः ॥ ११ ॥ क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टादृ-
ष्टजन्मवेदनीयः ॥ १२ ॥ सति मूले तद्विपाको जात्या-

युर्भोगाः ॥ १३ ॥ ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यापु-
 ण्यहेतुत्वात् ॥ १४ ॥ परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गु-
 णवृत्तिविरोधाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः ॥ १५ ॥
 हेयं दुःखमनागतम् ॥ १६ ॥ द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो
 हेयहेतुः ॥ १७ ॥ प्रकाशक्रियास्थितिशीलं भूते-
 न्द्रियात्मकं भोगापवर्गार्थं दृश्यम् ॥ १८ ॥ विशे-
 षाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि गुणपर्वाणि ॥ १९ ॥
 द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्ययानुपश्यः ॥ २० ॥
 तदर्थं एव दृश्यस्यात्मा ॥ २१ ॥ कृतार्थं प्रति
 नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधारणत्वात् ॥ २२ ॥ स्वस्वा-
 मिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धिहेतुः संयोगः ॥ २३ ॥
 तस्य हेतुरविद्या ॥ २४ ॥ तदभावात्संयोगाभावो
 हानं तद्दृशेः कैवल्यम् ॥ २५ ॥ विवेकख्यातिरवि-
 प्लवा हानोपायः ॥ २६ ॥ तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः
 प्रज्ञा ॥ २७ ॥ योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदी-
 प्तिराविवेकख्यातेः ॥ २८ ॥ यमनियमासनप्रा-
 णायामप्रत्याहारधारणाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि
 ॥ २९ ॥ तत्राहिंसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरिग्रहा यमाः
 ॥ ३० ॥ जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्व-
 भौमा महाव्रतम् ॥ ३१ ॥ शौचसंतोषतपःस्वाध्या-
 येश्वरप्रणिधानानि नियमाः ॥ ३२ ॥ वितर्कवाधने

प्रतिपक्षभावनम् ॥ ३३ ॥ वितर्का हिंसादयः कृत-
 कारितानुमोदितालोभक्रोधमोहपूर्वका मृदुमध्या-
 धिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला इतिप्रतिपक्षभाव-
 नम् ॥ ३४ ॥ अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः
 ॥ ३५ ॥ सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम् ॥ ३६ ॥
 अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम् ॥ ३७ ॥ ब्रह्म-
 चर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः ॥ ३८ ॥ अपरिग्रहस्थैर्ये
 जन्मकथंता संबोधः ॥ ३९ ॥ शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा
 परैरसंसर्गः ॥ ४० ॥ सत्त्वशुद्धौ सौमनस्यैकाग्र्ये-
 न्द्रियजयात्मदर्शनयोग्यत्वानि च ॥ ४१ ॥ संतो-
 षादनुत्तमः सुखलाभः ॥ ४२ ॥ कायेन्द्रियसिद्धि-
 रशुद्धिक्षयात्तपसः ॥ ४३ ॥ स्वाध्यायादिष्टदेवता-
 संप्रयोगः ॥ ४४ ॥ समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात्
 ॥ ४५ ॥ स्थिरसुखमासनम् ॥ ४६ ॥ प्रयत्नशैथि-
 ल्यानन्तसमापत्तिभ्याम् ॥ ४७ ॥ ततो द्वन्द्वान-
 भिघातः ॥ ४८ ॥ तस्मिन्तसति श्वासप्रश्वासयोर्ग-
 तिविच्छेदः प्राणायामः ॥ ४९ ॥ बाह्याभ्यन्तरस्त-
 म्भवृत्तिर्देशकालसंख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः
 ॥ ५० ॥ बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः ॥ ५१ ॥
 ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ॥ ५२ ॥ धारणासु
 च योग्यता मनसः ॥ ५३ ॥ स्वविषयासंप्रयोगे

चित्तस्य स्वरूपानुकार इवेन्द्रियाणां प्रत्याहारः
॥ ५४ ॥ ततः परमावश्यतेन्द्रियाणाम् ॥ ५५ ॥

इति द्वितीयः पादः समाप्तः ॥ २ ॥

देशबन्धश्चित्तस्य धारणा ॥ १ ॥ तत्र प्रत्ययैक-
तानता ध्यानम् ॥ २ ॥ तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरू-
पशून्यमिव समाधिः ॥ ३ ॥ त्रयमेकत्र संयमः ॥ ४ ॥
तज्जयात्प्रज्ञालोकः ॥ ५ ॥ तस्य भूमिषु विनियोगः
॥ ६ ॥ त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः ॥ ७ ॥ तदपि बहिरङ्गं
निर्वीजस्य ॥ ८ ॥ व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभव-
प्रादुर्भावौ निरोधक्षणचित्तान्वयो निरोधपरिणामः
॥ ९ ॥ तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात् ॥ १० ॥
सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयौ चित्तस्य समाधिपरि-
णामः ॥ ११ ॥ ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्र-
त्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः ॥ १२ ॥ एतेन
भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरिणामा व्याख्याताः
॥ १३ ॥ शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपाती धर्मी
॥ १४ ॥ क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः ॥ १५ ॥
परिणामत्रयसंयमादतीतानागतज्ञानम् ॥ १६ ॥
शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासात्सङ्करस्तत्प्रवि-
भागसंयमात्सर्वभूतरुतज्ञानम् ॥ १७ ॥ संस्कारसा-
क्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम् ॥ १८ ॥ प्रत्ययस्य परचि-

तज्ज्ञानम् ॥ १९ ॥ कायरूपसंयमात्तद्वाह्यशक्तिस्तम्भे
 चक्षुष्प्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानम् ॥ २० ॥ सोपक्रमं
 निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमादपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो
 वा ॥ २१ ॥ मैत्र्यादिषु बलानि ॥ २२ ॥ बलेषु
 हस्तिबलादीनि ॥ २३ ॥ प्रवृत्त्यालोकन्यासात्सूक्ष्म-
 व्यवहितविप्रकृष्टज्ञानम् ॥ २४ ॥ भुवनज्ञानं सूर्ये
 संयमात् ॥ २५ ॥ चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम् ॥ २६ ॥
 ध्रुवे तद्गतिज्ञानम् ॥ २७ ॥ नाभिचक्रे काव्यूहज्ञानम्
 ॥ २८ ॥ कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः ॥ २९ ॥
 कूर्मनाड्यां स्थैर्यम् ॥ ३० ॥ मूर्धज्योतिषि सिद्धद-
 र्शनम् ॥ ३१ ॥ प्रातिभाद्वा सर्वम् ॥ ३२ ॥ हृदये
 चित्तसंवित् ॥ ३३ ॥ सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः
 प्रत्ययाविशेषो भोगः परार्थत्वात्स्वार्थसंयमात्पुरुष-
 ज्ञानम् ॥ ३४ ॥ ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शा-
 स्वादवार्ता जायन्ते ॥ ३५ ॥ ते समाधायुपसर्गा
 व्युत्थाने सिद्धयः ॥ ३६ ॥ बन्धकारणशैथिल्यात्प्र-
 चारसंवेदनाच्च चित्तस्य परशरीरावेशः ॥ ३७ ॥
 उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्वसङ्ग उत्क्रान्तिश्च
 ॥ ३८ ॥ समानजयाज्ज्वलनम् ॥ ३९ ॥ श्रोत्रा-
 काशयोः संबन्धसंयमादिव्यं श्रोत्रम् ॥ ४० ॥ काया-
 काशयोः संबन्धसंयमाद्धुतूलसमापत्तेश्चाकाश-

गमनम् ॥ ४१ ॥ बहिरकल्पिता वृत्तिर्महाविदेहा
 ततः प्रकाशावरणक्षयः ॥ ४२ ॥ स्थूलस्वरूपसूक्ष्मा-
 न्वयार्थवत्त्वसंयमाद्भूतजयः ॥ ४३ ॥ ततोऽणिमादि-
 प्रादुर्भावः कायसम्पत्तद्वर्मानभिघातश्च ॥ ४४ ॥
 रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि कायसम्पत् ॥ ४५ ॥
 ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंयमादिन्द्रियजयः
 ॥ ४६ ॥ ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधान-
 जयश्च ॥ ४७ ॥ सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य
 सर्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च ॥ ४८ ॥ तद्वैरा-
 ग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम् ॥ ४९ ॥ स्थान्यु-
 पनिमन्त्रणे सङ्गस्मयाकरणं पुनरनिष्टप्रसङ्गात् ॥ ५० ॥
 क्षणतत्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम् ॥ ५१ ॥
 जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदात्तुल्ययोस्ततः प्रति-
 पत्तिः ॥ ५२ ॥ तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषय-
 मक्रमं चेति विवेकजज्ञानम् ॥ ५३ ॥ सत्त्वपुरु-
 षयोः शुद्धिसाम्ये कैवल्यम् ॥ ५४ ॥

इति तृतीयः पादः समाप्तः ॥ ३ ॥

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः ॥ १ ॥
 जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात् ॥ २ ॥ निमि-
 त्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभेदस्तु ततः क्षेत्रिक-
 वत् ॥ ३ ॥ निर्माणचित्तान्यस्मितामात्रात् ॥ ४ ॥

प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम् ॥ ५ ॥
तत्र ध्यानजमनाशयम् ॥ ६ ॥ कर्माशुक्लारुष्णं योगि-
नस्त्रिविधमितरेषाम् ॥ ७ ॥ ततस्तद्विपाकानुगु-
णानामेवाभिव्यक्तिर्वासनानाम् ॥ ८ ॥ जातिदे-
शकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयो-
रेकरूपत्वात् ॥ ९ ॥ तासामनादित्वं चाशिषो नित्य-
त्वात् ॥ १० ॥ हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीतत्वा-
देषामभावे तदभावः ॥ ११ ॥ अतीतानागतं स्वरू-
पतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्माणाम् ॥ १२ ॥ ते व्यक्त-
सूक्ष्मा गुणात्मानः ॥ १३ ॥ परिणामैकत्वाद्वस्तुत-
त्त्वम् ॥ १४ ॥ वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः
पन्थाः ॥ १५ ॥ न चैकचित्ततन्त्रं चेद्वस्तु तत्प्रमा-
णकं तदा किं स्यात् ॥ १६ ॥ तदुपरागापेक्षित्वा-
दस्य वस्तु ज्ञाताज्ञातम् ॥ १७ ॥ सदा ज्ञाताश्चि-
तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरुषस्यापरिणामात् ॥ १८ ॥ न
तत्स्वाभासं दृश्यत्वात् ॥ १९ ॥ एकसमये चोभ-
यानवधारणम् ॥ २० ॥ चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धे-
रतिप्रसङ्गः स्मृतिसङ्करश्च ॥ २१ ॥ चित्तेरप्रतिस-
ङ्गमायास्तदाकारापत्तौ स्वबुद्धिसंवेदनम् ॥ २२ ॥
द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम् ॥ २३ ॥ तदसङ्ख्येय-
वासनाभिश्चित्तमपि परार्थं संहत्यकारित्वात् ॥ २४ ॥

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनाविनिवृत्तिः ॥ २५ ॥
 तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम् ॥ २६ ॥
 तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः ॥ २७ ॥
 हानमेषां क्लेशवदुक्तम् ॥ २८ ॥ प्रसङ्गव्यानेऽप्यकु-
 सीदस्य सर्वथा विवेकख्यातेर्धर्ममेघः समाधिः ॥ २९ ॥
 ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः ॥ ३० ॥ तदा सर्वावरणम-
 लापेतस्य ज्ञानस्यानन्त्याज्ज्ञेयमल्पम् ॥ ३१ ॥ ततः
 कृतार्थानां परिणामक्रमसमाप्तिर्गुणानाम् ॥ ३२ ॥
 क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्तनिर्ग्राह्यः क्रमः ॥ ३३ ॥
 पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः कैवल्यं
 स्वरूपप्रतिष्ठा वा चित्तिशक्तिरिति ॥ ३४ ॥

इति चतुर्थः पादः समाप्तः ॥ ४ ॥

श्रीः
योगसूत्रानुक्रमणिका ।

अ

	सूत्रांकः	पादः	पृष्ठम्
अतीतानागतं स्वरूपतोऽस्त्यध्वभेदाद्धर्मा- णाम्	१२	४	१८७
अथ योगानुशासनम्	१	१	१
अनित्याशुचिदुःखानात्मसु नित्यशुचिसुखा- त्मख्यातिरविद्या.	५	२	६३
अनुभूतविषयासंप्रमोषः स्मृतिः	११	१	१६
अपरिग्रहस्थैर्ये जन्मकथंतासंबोधः	३९	२	११०
अभावप्रत्ययालम्बनावृत्तिर्निद्रा	१०	१	१५
अभ्यासवैराग्याभ्यां तन्निरोधः	१२	१	१७
अविद्यास्मितारागद्वेषाभिनिवेशाः क्लेशाः ३ २ ६१	३	२	६१
अविद्याक्षेत्रमुत्तरेषां प्रसुप्ततनुविच्छिन्नो- दाराणाम्	४	२	६१
अस्तेयप्रतिष्ठायां सर्वरत्नोपस्थानम्	३७	२	१०९
अहिंसाप्रतिष्ठायां तत्सन्निधौ वैरत्यागः ३५ २ १०९	३५	२	१०९

इ

ईश्वरप्रणिधानाद्वा	२३	१	२५
-------------------------	----	---	----

उ

उदानजयाज्जलपङ्ककण्टकादिष्व- सङ्गजत्क्रान्तिश्च	३८	३	१५७
--	----	---	-----

	सूत्रांकः	पादः	पृष्ठम्
अ			
कृतंभरा तत्र प्रज्ञा	४८	१	५३
ए			
एकसमये चोभयानवधारणम्	२०	४	१९६
एतयैव सविचारा निर्विचारा च सूक्ष्म- विषया व्याख्याता	४४	१	४९
एतेन भूतेन्द्रियेषु धर्मलक्षणावस्थापरि- णामा व्याख्याताः	१३	३	१२५
क			
कण्ठकूपे क्षुत्पिपासानिवृत्तिः	२९	३	१५३
कर्माशुक्लाकृष्णं योगिनिस्त्रिविधमितरेषाम्	७	४	१८१
क्रमान्यत्वं परिणामान्यत्वे हेतुः	१५	३	१३५
कार्यरूपसंयमात्तद्वाह्यशक्तिस्तम्भे चक्षुः- प्रकाशासंप्रयोगेऽन्तर्धानम्	२१	३	१४६
कायाकाशयोः संबन्धसंयमाल्लघुतुल- समापत्तेश्चाकाशगमनम्	४१	३	१६०
कायेन्द्रियसिद्धिरशुद्धिक्षयात्तपसः	४३	२	१११
कूर्मनाड्यां स्थैर्यम्	३०	३	१५३
कृतार्थं प्रति नष्टमप्यनष्टं तदन्यसाधा- रणत्वात्	२२	२	९२
क्लेशकर्मविपाकाशयैरपरामृष्टः पुरुष- विशेष ईश्वरः	२४	१	२६
क्लेशमूलः कर्माशयो दृष्टादृष्टजन्मवे- दनीयः	१२	२	६९
ग			
ग्रहणस्वरूपास्मितान्वयार्थवत्त्वसंय- मादिन्द्रियजयः	४६	३	१६६

सूत्रांकः पादः पृष्ठम्

च

चन्द्रे ताराव्यूहज्ञानम्	२६	३	१५३
चित्तान्तरदृश्ये बुद्धिबुद्धेरतिप्रसङ्गः स्मृतिसंकरश्च	२१	४	१९६
चित्तेरप्रतिसङ्गमायास्तदाकारापत्तौ स्वबु- द्धिसंवेदनम्	२२	४	१९७

ज

जन्मौषधिमन्त्रतपःसमाधिजाः सिद्धयः	१	४	१७७
जातिदेशकालव्यवहितानामप्यानन्तर्यं स्मृतिसंस्कारयोरेकरूपत्वात्	९	४	१८२
जातिदेशकालसमयानवच्छिन्नाः सार्व- भौमा महाव्रतम्	३१	२	१०५
जातिलक्षणदेशैरन्यतानवच्छेदानुल्ययो- स्ततः प्रतिपत्तिः	५२	३	१७२
जात्यन्तरपरिणामः प्रकृत्यापूरात्	२	४	१७८

त

तच्छिद्रेषु प्रत्ययान्तराणि संस्कारेभ्यः....	२७	४	२०२
तज्जपस्तदर्थभावनम्	२८	१	३३
तज्जयात्प्रज्ञालोकः	५	३	१२१
तज्जः संस्कारोऽन्यसंस्कारप्रतिबन्धी	५०	१	५४
ततः कृतार्थानां परिणामक्रमसमा- सिर्गुणानाम्	३२	४	२०५
ततः क्लेशकर्मनिवृत्तिः	३०	४	२०३
ततः परमावश्यतेन्द्रियाणाम्	५५	२	११७
ततः पुनः शान्तोदितौ तुल्यप्रत्ययौ चित्तस्यैकाग्रतापरिणामः	१२	३	१२५

सूत्रांकः पादः पृष्ठम्

ततः प्रत्यक्चेतनाधिगमोऽप्यन्तरा-

याभावश्च २९ १ ३३

ततः प्रातिभश्रावणवेदनादर्शास्वाद-

वार्ता जायन्ते ३५ ३ १५६

ततस्तद्विपाकानुगुणानामेवाभिव्यक्ति-

र्वासनानाम् ८ ४ १८१

ततः क्षीयते प्रकाशावरणम् ५२ २ ११५

ततोऽणिमादिप्रादुर्भावः कायसम्पत्त-

द्धर्मानभिधातश्च ४४ ३ १६४

ततो द्वन्द्वानभिधातः ८ २ ११३

ततो मनोजवित्वं विकरणभावः प्रधान-

जयश्च ४७ ३ १६७

तत्परं पुरुषख्यातेर्गुणवैतृष्ण्यम् १६ १ २०

तत्प्रतिषेधार्थमेकतत्त्वाभ्यासः ३२ १ ३६

तत्र प्रत्ययैकतानता ध्यानम् २ ३ १२०

तत्र स्थितौ यत्नोऽभ्यासः १३ १ १८

तत्र ध्यानजमनाशयम् ६ ४ १८०

तत्र निरतिशयं सर्वज्ञबीजम् २५ १ २९

तत्र शब्दार्थज्ञानविकल्पैः संकीर्णा

सवितर्का समापत्तिः ४२ १ ४५

तत्रार्हिसासत्यास्तेयब्रह्मचर्यापरि-

ग्रहाः यमाः ३० २ १०३

तदर्थ एव दृश्यस्यात्मा २१ २ ९१

तदपि बहिरङ्गं निर्बीजस्य ८ ३ १२२

तदभावात्संयोगाभावो हानं तद्विशेषः

कैवल्यम् २५ २ ९८

सूत्रांकः पादः पृष्ठम्

तदसंख्येयवासनाभिश्चित्तमपि परार्थं			
संहत्यकारित्वात्	२४	४	२००
तदा द्रष्टुः स्वरूपेऽवस्थानम्	३	१	६
तदा विवेकनिम्नं कैवल्यप्राग्भारं चित्तम्	२६	४	२०२
तदा सर्वावरणमलापेतस्य ज्ञानस्यान-			
त्याज्येयमल्पम्	३१	४	२०४
तदुपरागापेक्षित्वादस्य वस्तु ज्ञाता-			
ज्ञातम्	१७	४	१९३
तदेवार्थमात्रनिर्भासं स्वरूपशून्य-			
मिव समाधिः	३	३	१२०
तद्वैराग्यादपि दोषबीजक्षये कैवल्यम्....	४९	३	१६८
तपःस्वाध्यायेश्वरप्रणिधानानि			
क्रियायोगः	१	२	५९
तस्मिन्तसति श्वासप्रश्वासयोगति-			
विच्छेदः प्राणायामः	४९	२	११३
तस्य प्रशान्तवाहिता संस्कारात्	१०	३	१२४
तस्य भूमिषु विनियोगः	६	३	१२१
तस्य वाचकः प्रणवः	२७	१	३२
तस्य सप्तधा प्रान्तभूमिः प्रज्ञा	२७	२	९९
तस्य हेतुरविद्या	२४	२	९६
तस्यापि निरोधे सर्वनिरोधान्निर्बीजः			
समाधिः	५१	१	५५
ता एव सबीजः समाधिः	४६	१	५२
तारकं सर्वविषयं सर्वथाविषयमक्रमं			
चेति विवेकजज्ञानम्	५३	३	१७४
तासामनादित्वं चाशिषो नित्यत्वात्	१०	४	१८३

	सूत्रांकः	पादः	पृष्ठम्
तीव्रसंवेगानामासन्नः	२१	१	२५
ते प्रतिप्रसवहेयाः सूक्ष्माः	१०	२	६८
ते ह्लादपरितापफलाः पुण्यापुण्यहेतुत्वात्	१४	२	७५
ते व्यक्तसूक्ष्मा गुणात्मानः	१३	४	१८८
ते समाधायुपसर्गा व्युत्थाने सिद्धयः	३६	३	१५६
त्रयमन्तरङ्गं पूर्वेभ्यः	७	३	१२२
त्रयमेकत्र संयमः	४	३	१२०

द

द्रष्टा दृशिमात्रः शुद्धोऽपि प्रत्यया-

नुपश्यः	२०	२	८९
द्रष्टृदृश्ययोः संयोगो हेयहेतुः	१७	२	८१
द्रष्टृदृश्योपरक्तं चित्तं सर्वार्थम्	२३	४	१९८
दुःखदौर्मनस्याङ्गमेजयत्वश्वास-			
प्रश्वासा विक्षेपसहभुवः	३१	१	३५
दुःखानुशयीद्वेषः	८	२	६७
दृग्दर्शनशक्त्योरेकात्मतेवास्मिता	६	२	६६
दृष्टानुश्रविकविषयवितृष्णस्य			
वशीकारसंज्ञा वैराग्यम्	१५	१	१९
देशबन्धश्चित्तस्य धारणा	१	३	११९

ध

धारणासु च योग्यता मनसः	५३	२	११६
ध्यानहेयास्तद्वृत्तयः	११	२	६९
ध्रुवे तद्गतिज्ञानम्	२७	३	१५३

न

नचैकचित्ततन्त्रं चेद्वस्तुतत्त्वमाणकं

तदा किं स्यात्	१६	४	१९३
---------------------	----	---	-----

सूत्रांकः पादः पृष्ठम्

नतत्स्वाभासं दृश्यत्वात्	१९	४	१९५
नाभिचक्रे कायव्यूहज्ञानम्	२८	३	१५३
निमित्तमप्रयोजकं प्रकृतीनां वरणभे-					
दः, ततः क्षेत्रिकवत्	३	४	१७८
निर्माचिच्चान्यस्मितामात्रात्	४	४	१७९
निर्विचारवैशारद्येऽध्यात्मप्रसादः	४७	१	५२

प

परमाणुपरममहत्त्वान्तोऽस्य वशीकारः	४०	१	४३
परिणामतापसंस्कारदुःखैर्गुणवृत्तिविरो-					
धाच्च दुःखमेव सर्वं विवेकिनः	१५	२	७६
परिणामत्रयसंयमादतीतानागत-					
ज्ञानम्	१६	३	१३७
परिणामैकत्वाद्भूततत्त्वम्	१४	४	१८९
पुरुषार्थशून्यानां गुणानां प्रतिप्रसवः					
कैवल्यं स्वरूपप्रतिष्ठा वा चित्तिशक्तिरिति	३४	४	२०७		
प्रकाशक्रियास्थितिशीलं भूतेन्द्रियात्मकं					
भोगापवर्गार्थं दृश्यम्	१८	२	८३
प्रच्छर्दनविधारणाभ्यां वा प्राणस्य	३४	१	३९
प्रत्ययस्य परचित्तज्ञानम्	१९	३	१४६
प्रमाणविपर्ययविकल्पनिद्रास्मृतयः	६	१	१०
प्रयत्नशैथिल्यानन्तसमापत्तिभ्याम्	४७	२	११३
प्रवृत्तिभेदे प्रयोजकं चित्तमेकमनेकेषाम्	५	४	१८
प्रकृत्यालोकन्यासात्सूक्ष्मव्यवहित-					
विप्रकृष्टज्ञानम्	२४	३	१४८
प्रसंख्यानेऽप्यकुसीदस्य सर्वथा विवेक-					
ख्यातिर्धर्ममेघः समाधिः	२९	४	२०३

	सूत्रांकः	पादः	पृष्ठम्
प्रातिभाद्वा सर्वम्	३२	३	१५४

ब

बन्धकारणशैथिल्यात्प्रचारसंवेदनाच्च

चित्तस्य परश्चरीरावेशः	३७	३	१५७
ब्रह्मचर्यप्रतिष्ठायां वीर्यलाभः	३८	२	१०९
बलेषु हस्तिबलादीनि	२३	३	१४८
बहिरकल्पितांवृत्तिर्महाविदेहा ततः			

प्रकाशावरणक्षयः	४२	३	१६०
-----------------	----	---	-----

बाह्याभ्यन्तरस्तम्भवृत्तिर्देशकालसं-

ख्याभिः परिदृष्टो दीर्घसूक्ष्मः	५०	२	११४
बाह्याभ्यन्तरविषयाक्षेपी चतुर्थः	५१	२	११५

भ

भवप्रत्ययो विदेहप्रकृतिलयानाम्	१९	१	२३
भुवनज्ञानं सूर्ये संयमात्	२५	३	१४९

म

मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम्	३१	३	१५४
मृदुमध्याधिमात्रत्वात्ततोऽपि विशेषः	२२	१	२५

मैत्रीकरुणामुदितोपेक्षाणां सुखदुःख-

पुण्यापुण्यविषयाणां भावनात-

श्चित्तप्रसादनम्	३३	१	३९
मैत्र्यादिषु बलानि	२२	३	१४८

य

यथाभिमतध्यानाद्वा	३९	१	४३
-------------------	----	---	----

यमनियमासनप्राणायामप्रत्याहारधार-

णाध्यानसमाधयोऽष्टावङ्गानि	२९	२	१०३
योगश्चित्तवृत्तिनिरोधः	२	१	४

योगाङ्गानुष्ठानादशुद्धिक्षये ज्ञानदी-

प्तिराविवेकख्यातेः २८ २ १००

२

रूपलावण्यबलवज्रसंहननत्वानि

कायसम्पत् ४५ ३ १६६

३

वस्तुसाम्ये चित्तभेदात्तयोर्विभक्तः पन्थाः १५ ४ १९१

वितर्कबाधने प्रतिपक्षभावनम् ३३ २ १०७

वितर्कविचारानन्दास्मितारूपानुगमा-

त्संप्रज्ञातः १७ १ २१

वितर्का हिंसादयः कृतकारितानुमो-

दिता लोभक्रोधमोहपूर्वका मृदुम-

ध्याधिमात्रा दुःखाज्ञानानन्तफला

इति प्रतिपक्षभावनम् ३४ २ १०७

विपर्ययो मिथ्याज्ञानमतद्रूपप्रतिष्ठम् ८ १ १२

विरामप्रत्ययाभ्यासपूर्वः संस्कारशेषोऽन्यः १८ १ २२

विवेकख्यातिरविष्टुवा हानोपायः २६ २ ९८

विशेषदर्शिन आत्मभावभावनाविनिवृत्तिः २५ ४ २०१

विशेषाविशेषलिङ्गमात्रालिङ्गानि

गुणपर्वाणि १९ २ ८६

विशोका वा ज्योतिष्मती ३६ १ ४१

विषयवती वा प्रवृत्तिरुत्पन्ना मनसः

स्थितिनिबन्धिनी ३५ १ ४०

वीतरागविषयं वा चित्तम् ३७ १ ४२

वृत्तयः पञ्चतय्यः क्लिष्टाक्लिष्टाः ५ १ ९

वृत्तिसारूप्यमितरत्र ४ १ ७

व्याधिस्त्यानसंशयप्रमादालस्यावि-

रतिभ्रान्तिदर्शनालब्धभूमि-

कत्वानवस्थितत्वानि चित्त-

विक्षेपास्तेऽन्तरायाः ३० १ ३४

व्युत्थाननिरोधसंस्कारयोरभिभव-

प्रादुर्भावौ निरोधक्षणचित्ता-

न्वयो निरोधपरिणामः ९ ३ १२३

श

शब्दज्ञानानुपाती वस्तुशून्यो विकल्पः.... ९ १ १३

शब्दार्थप्रत्ययानामितरेतराध्यासा-

त्संकरस्तत्प्रविभागसंयमात्स-

र्वभूतरुतज्ञानम् १७ ३ १३७

शान्तोदिताव्यपदेश्यधर्मानुपातीधर्मी.... १४ ३ १३२

शौचसंतोषतपःस्वाध्यायेश्वर-

प्रणिधानानि नियमाः ३९ २ १०६

शौचात्स्वाङ्गजुगुप्सा परैरसंसर्गः ४० २ ११०

श्रद्धावीर्यस्मृतिसमाधिप्रज्ञा-

पूर्वक इतरेषाम् २० १ २४

श्रुतानुमानप्रज्ञाभ्यामन्यविषया

विशेषार्थत्वात् ४९ १ ५३

श्रोत्राकाशयोः सम्बन्धसंयमादिव्यं

श्रोत्रम् ४० ३ १५८

स

स एष पूर्वेषामपि गुरुः कालेनानव-

च्छेदात् २६ १ ३१

सति मूले तद्विपाको जात्यायुर्भोगाः

१३ २ ७०

सूत्रांकः पादः पृष्ठम्

सतु दीर्घकालनैरन्तर्यसत्कारासेवितो			
दृढभूमिः	१४	१	१८
सत्यप्रतिष्ठायां क्रियाफलाश्रयत्वम्	३५	२	१०९
सत्त्वपुरुषयोरत्यन्तासङ्कीर्णयोः प्रत्य-			
याविशेषो भोगः परार्थत्वात्स्वार्थ-			
संयमात्पुरुषज्ञानम्	३४	३	१५४
सत्त्वपुरुषयोः शुद्धिसाम्ये कैवल्यम्	५४	३	१७५
सत्त्वपुरुषान्यताख्यातिमात्रस्य स-			
र्वभावाधिष्ठातृत्वं सर्वज्ञातृत्वं च	४८	३	१६८
सत्त्वशुद्धौ सौमनस्यैकाग्र्येन्द्रियजया-			
त्मदर्शनयोग्यत्वानि च	४१	२	११०
सदा ज्ञाताश्चित्तवृत्तयस्तत्प्रभोः पुरु-			
षस्यापरिणामात्	१८	४	१९४
समाधिभावनार्थः क्लेशतनूकरणार्थश्च	२	२	६०
समाधिसिद्धिरीश्वरप्रणिधानात्	४५	२	११२
समानजयाज्ज्वलनम्	३९	३	१५८
संतोषादनुत्तमः सुखलाभः	४२	२	१११
संस्कारसाक्षात्करणात्पूर्वजातिज्ञानम्	१८	३	१४४
सर्वार्थतैकाग्रतयोः क्षयोदयो चित्तस्य			
समाधिपरिणामः	११	३	१२४
सुखानुशयी रागः	७	२	६६
सूक्ष्मविषयत्वं चालिङ्गपर्यवसानम्	४५	१	५१
सोपक्रमं निरुपक्रमं च कर्म तत्संयमा-			
दपरान्तज्ञानमरिष्टेभ्यो वा	२१	३	१४६
स्थान्युपनिमन्त्रणे सङ्गस्मयाकरणं			
पुनरनिष्टप्रसङ्गात्	५०	३	१६९

	सूत्रांकः	पादः	पृष्ठम्
स्थिरसुखमासनम्	४६	२	११२
स्थूलस्वरूपसूक्ष्मान्वयार्थवत्त्व- संयमाद्भूतजयः	४३	३	१६१
स्मृतिपरिशुद्धौ स्वरूपशून्येवार्थ- मात्रनिर्भासा निर्वितर्का	४३	१	४७
स्वप्ननिद्राज्ञानालम्बनं वा	३८	१	४२
स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारू- ढोऽभिनिवेशः	९	२	६७
स्वविषयासंप्रयोगे चित्तस्य स्व- रूपानुकार इवेन्द्रियाणां प्रत्याहारः	५४	२	११६
स्वस्वामिशक्त्योः स्वरूपोपलब्धि- हेतुः संयोगः	२३	२	९३
स्वाध्यायादिष्टदेवतासंप्रयोगः ह	४४	२	१११
हानमेषां क्लेशवदुक्तम्	२८	४	२०२
हृदये चित्तसंवित्	३३	३	१५४
हेतुफलाश्रयालम्बनैः संगृहीत- त्वादेशामभावे तदभावः	११	४	१८६
हेयं दुःखमनागतम्	१६	२	८१
क्ष			
क्षणतत्क्रमयोः संयमाद्विवेकजं ज्ञानम्	५१	३	१७१
क्षणप्रतियोगी परिणामापरान्त- निर्ग्राह्यः क्रमः	३३	४	२०५
क्षीणवृत्तेरभिजातस्येव मणेरग्रहीतृग्रहण- ग्राह्येषु तत्स्थितदञ्जनतासमापत्तिः	४१	१	४३

शुद्धिपत्रम्.

अशुद्धम्	पृष्ठम्	पङ्क्तिः	शुद्धम्
संबन्धासंभवस्त	८	२०	संभवस्तदसंबन्धा
एव । यद्यपिक्लिष्टप्रवाहपतिता १०		१३	एव यद्यपि क्लिष्टप्रवाह- पतिताः ।
प्रतिष्ठिता	१२	२८	प्रतिष्ठता
श्रेयः सुश्रयो बुद्धि	१३	२०	श्रेयःसु श्रेयोबुद्धि
धर्मो	१४	४	धर्मा
व्यपदेश	१४	१५	व्यपदेशक
पक्षेति । सापि	१६	१२	पक्षेति सापि
रङ्गानि	१८	१९	रङ्गाणि
श्राविक	१९	५	श्रविक
न्द्रियाणि । तत्त	१९	२२	न्द्रियाणि तत्त
म्बनी क्रियते	२२	९	म्बनीक्रियते
पूर्वेषामपि	३२	३	पूर्वेषामपि
तीति या	३५	२७	तीतिथा
क्तार्था	३६	१२	क्तार्था
निवर्तते । चित्तस्य	३९	१४	निवर्तते चित्तस्य ।
व्यावृत्य	४८	२३	व्यावर्त्य
मृष्टः	६०	८	मृष्टा
माध्यस्थ्यं	६२	२१	माध्यस्थ्यं
अनित्याशुचिरविद्या	६३	२५	अनित्याशुचिदुःखाना- त्मसु नित्यशुचिसुखात्म- ख्यातिरविद्या
रागादिभिः	६४	२१	रागादिभिः
सुखेना	६६	२७	सुखे ना
मन्युरिति-	६७	१४	मन्युरिति ॥ ८ ॥
स्वरसः ॥ ८ ॥	६७	१५	स्वरसवाही विदुषोऽपि तथारूढोऽभिनिवेशः ।

अष्टद्वयम्	पुष्टम्	पङ्क्तिः	अष्टद्वयम्
श्वाति । दुः	६७	२४	श्वाति दुः
कारणे	६९	२४	करणे
इति । क	७२	१६	इतिक
तते	८२	१०	तेत्
र्थं कि	८७	२५	र्थकि
पाथ	८८	५	पाथ
गत्यैव	९५	१५	स्पष्टगत्यैव
कलत्र	१०२	२०	वत कलत्र
विपाशी	११८	१०	विपाशी-
क्रामति	११८	११	क्रामन्ति
स्ति प्र	१४०	९	स्तिप्र
हारा	१५२	१	हाराः
ड्या	१५३	५	ड्यां
त्वत्य	१६८	५	त्वस्य
षडक्षरं	१८६	११	षडरं
तोऽय	१८९	१२	तोय
संसाग्नी	१९०	२९	संसाग्नी
सदोरिव	१९१	१३	सतोरिव
इति । सा	१९२	१३	इति सा
बुद्धि	१९७	६	बुद्धी
मेवं ग	१९७	२०	मवग
व्रज्यते	२००	२४	वृज्यते
निवृत्तिः	२०१	१४	विनिवृत्तिः
निवर्तते	२०१	१६	विनिवर्तते
निवृत्ति	२०१	१८	विनिवृत्ति
क्लिश्वाति ।	२०३	१८	क्लिश्वाति
विरक्तः	२०५	१९	विरक्तः ।
सनेन	२०५	८	सानेन
काव्यु	२१५	८	कायव्यु